

# ДЖАКИ КОЛИНС АМЕРИКАНСКА ЗВЕЗДА

Превод от английски: Боряна Семкова-Вулова, 1994

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*В памет на съпруга ми Оскар — светлината на моя живот.*

# **КНИГА ПЪРВА**

## ПРОЛОГ

### ДЕКЕМВРИ 1992

чрд

В целия свят милиони почитатели на суперзвездата Ник Ейнджъл отпразнуваха трийсет и петата годишнина от рождението му и премиерата на най-новия му филм „Тъжният убиец“.

Студио „Пантър“ излезе със специално съобщение, че Ник няма да присъства на премиерата на „Тъжният убиец“ в Лос Анжелос, както се очакваше. Според говорителя на Ейнджъл актьорът щял да прекара рождения си ден в Ню Йорк.

„Ю Ес Ей Ту дей“  
Ню Йорк, 15 декември 1992

От както се помнеше, утрините бяха най-неприятното време за Ник Ейнджъл. Излежаваше се в леглото със затворени очи, без никакво желание да напусне спокойствието на тъмнината, и се опитваше да се пребори с неохотата си да стане и да се изправи лице в лице с още един пореден ден. Особено пък този — рождения му ден.

Трийсет и пет.

Ник Ейнджъл бе изпълнил трийсет и пет.

Господи! Вестниците щяха да изпитат страхотен оргазъм от това. Вече не беше момчето чудо. Възрастта бавно пълзеше към него.

Лежеше, без да помръдне. Може и да минаваше обед, но колкото повече отлагаше ставането, толкова по-добре, защото му беше ясно, че щом се размърда, веднага ще се нахвърлят върху него. Хъни — приятелката му, с която живееше. Харлан — неговият така наречен камериер. И Тереза — вярната му помощничка, шампионка по карате.

Неочаквано чу някой да се движи из стаята му. Леко шумолене на коприна и едва доловим аромат на „Уайт Дайъмъндс“ — Хъни бе

голяма почитателка на Лиз Тейлър. Всъщност Хъни изобщо си беше почитателка — на периоди.

Така-а... и защо изобщо е с нея?

Основателен въпрос. Там е работата, че в живота му има твърде много въпроси и твърде малко отговори.

Хъни тихо пристъпваше към него. Красивата блондинка Хъни с умопомрачителното тяло и с ум колкото на пиле. Усети, че тя вече се е изправила до леглото му и го гледа с желанието да го събуди.

*Много лошо, скъпа. Махай се от главата ми. Не съм в настроение.*

Щом се убеди, че си е отишла, бързо стана и за по-сигурно се заключи в модерната си баня, чието обзавеждане бе от стомана и стъкло.

Оох... Ник Ейнджъл сутрин. Вече не бе някогашният мъж, макар че все още бе привлекателен — въпреки петте килограма излишно тегло, кървясалите очи и разпътния начин на живот.

Ненавиждаше се заради вида си. Отвращаваха го излишните килограми, които бе натрупал. Трябваше да спре да пие. Нямахше да е зле да сложи в ред живота си.

Ник Ейнджъл. Въздълга черна коса. Наситено зелени очи. Бледа кожа. Набола брада. Макар че бе висок близо един и осемдесет, изобщо не изглеждаше едър. Хубостта му нямаше нищо общо с идеалното. По-скоро като че ли поглъщаше..., омайваше. И въпреки че бяха кървясали, зелените му очи пронизваха и хипнотизираха. Носът, който някога бе чупил, му придаваше необходимата доза фаталност.

Ето, навърши трийсет и пет. Възрастен.

По-възрастен, отколкото си бе представял, че ще стане.

Светът обаче продължаваше да го обича. Почитателките му все още го боготворяха, защото е Ник Ейнджъл, и той им принадлежеше. Те го бяха издигнали на едно изключително място, където обаче бе пълна лудница и никой не можеше да остане с ума си.

*Това вече е прекалено много — мислеше той с горчивина, докато плискаше вода на лицето си. — Ласкателствата, безкрайното внимание. Унищожителни... досадни... задушаващи... Ужасно противни.*

Усмихна се мрачно.

*Добре дошли в приюта за душевноболни. Добре дошли в моя живот.*

Вдигна телефонната слушалка и се обади в подземния гараж на един от шофьорите си — телохранители.

— След малко слизам — предупреди тихо с дрезгав глас. — Изкарай ферарито. Не искам шофьор.

И се обади на летището да ми подготвят самолета. Ще летя.

— Добре, Ник. Аа, честит рожден ден, приятелю.

Майната му на рождения ден. Знаеше, че цял ден ще чува единствено това.

Излезе от банята и бързо се облече в обичайното черно, което беше нещо като отличителна черта за него. Панталон, риза, кожено яке и черни обувки за тенис. Сега му оставаше само да се омете от апартамента, преди да бъде принуден отново да започне да приема поздравления.

Щом влезе в хола, те се струпяха около него. Хъни, с перлено белите си зъби и закръглените гърди, обгърнати от розов ангорски пуловер, с къса пола, възбуждащо шумоляща около бедрата ѝ.

Харлан, шантав чернокож с буйна, изправена коса и пастелен грим.

Тереза, дълга над един и осемдесет, с мъжко лице.

Какво странно трио! Те обаче му принадлежат. Той ги притежава. Плаща за всяка тяхна стъпка.

— Изчезвам — нервно им съобщи той.

— Къде? — попита Хъни, като тикаше към него покритите си с ангорска вълна гърди.

— Къде? — повтори Тереза, обвинително вторачила се в него. — Ще дойда с теб.

— Къде си тръгнал бе, човече? — добави Харлан, присъединявайки се към общия хор.

— Ще се върна скоро.

*Може би. А може би не.*

Внимателно премери думите си така, че краят им да съвпадне с идването на асансьора, и преди те да успеят да го задържат още, той им се изплъзна, слезе долу, качи се във ферарито и подкара из Манхатън с възможно най-висока скорост.

След четирийсет и пет минути вече беше стигнал до частната писта, където чакаше двумоторната „Чесна“. Неколцината механици го посрещнаха с поздравления за рождения ден.

Изненада, изненада. Знаеше, че днес ще бъде непрекъснато ухажван.

Качи се на самолета, настани се в пилотската кабина и подкара машината по пистата, докато получи разрешение да излети към необичайно синьото за сезона небе.

Въздъхна тежко и дълбоко. Кога ли всичко започна да се изплъзва от контрол?

Ник Ейнджъл.

Най-накрая свободен.

Той обаче има разрешение на проблема. План, който ще задейства.

*Смятайте ме за умрял.*

## ПЪРВА ГЛАВА

*Луисвил, Кентъки, 1969*

— Направи го — викаше момичето. Дишането му бе тежко и накъсано. — Направи го, направи го!

— Опитвам се — отвърна възбуден Ник Анджело.

И наистина беше така, но за негово изумление момичето бе толкова влажно, че той се плъзгаше и не улучваше.

Тонът ѝ беше пронизителен и наставнически.

— Направи го! — настоя тя, като се извъртя в подходяща поза. — Хайде, Ники. Хайде, хайде, хайдеее!

Започна да се паникьосва, но отново се притисна към нея и, слава Богу, успя да го вкара.

— Ммм... — Отчаяният хленч бе заменен от нотка на наслада в гласа ѝ. — Ооо... — Тя продължаваше да въздиша доволно, докато той я помпаше.

Ник успяваше да се удържи, макар че се потеше и му беше неудобно. Но не преставаше, защото проникването в това момиче беше сега най-важното нещо на света.

Смътно си припомни как един от приятелите му обясняваше, че сексът е като яздене на кон — качваш се, възсядаш го и поемаш на пътешествие.

Никой обаче не беше го предупредил, че това пътешествие е толкова силно възбуждащо и лепкаво.

И в този момент го грабна. Най-вълнуващото, трепетно, неконтролируемо чувство, което някога бе изпитвал. Боже Господи! Той се празни! И е вътре в истинска женска — това няма нищо общо с удоволствието, което си доставяше с ръка и порносписание.

Момичето викаше от удоволствие.

Искаше му се да направи същото. Но се въздържа безразличен. Момчето трябва да се прави на безразлично — дори и да му е за пръв път.

Ник Анджело най-после бе чукал — и не можеше да си представи по-зашеметяващо прекарване на тринайсетия си рожден



ден.

*Еванстън, Илинойс, 1973*

— Моля ти се, Ник, мо-о-ля ти се... Не издържам повече.

Може би. Може би не. Вече двацет минути ѝ правеше кеф и едва сега тя започна да се оплаква — въпреки че това трудно можеше да се нарече оплакване, по-скоро беше изстрадан вик на екстаз.

— Ооо, Ники, ти си страхотен!

— Нима?

Е, бяха му го казвали и преди. Оставаше само да ги приучи да не му викат Ники.

Чукането е негов специалитет. Несъмнено е много по-гот от писането на домашни или други глупости в училище. Със сигурност е по-приятно от това да си седи вкъщи и да гледа как неговият старец се налива до безсъзнание, а майка му си спуква задника от работа на две места, за да осигурява бирата на този мързелив калтак.

*Семеен живот. Да му го начукам!* Точно както чукаше Сузи или Джени, или която и да било друга.

Възнамеряваше някой ден да се махне, да изчезне от това бунцище и да вземе майка си със себе си. Първо обаче трябваше да си намери работа, за да спечели малко пари, и тогава вече нищо не можеше да го задържи тук.

Сега беше вързан за училището, защото майка му смяташе образованието за важно нещо. Мери Анджело бе обладана от безумната идея един ден синът ѝ да получи стипендия за колеж.

Да, да, сигурно — как ли пък няма да иде в шибания колеж.

Мери като че ли изобщо не стъпваше на земята — тя изцяло бе отдадена на мечтите си. На трийсет и седем изглеждаше с десет години по-стара. Приличаше на птичка — дребна и нервна, със следи от някогашна хубост и рядка коса. Беше се запознала с бащата на Ник, Примо, на специално уредена от други хора среща, когато тя беше на шестнайсет, а той — на трийсет. Ожениха се точно една седмица, преди Ник да се роди, и оттогава Примо надали бе работил и един ден. Макар да беше дърводелец, той скоро разбра, че да се пишеш безработен и да изпращаш жена си да работи е много по-изгодно, отколкото да правиш нещо.

Семейство Анджело често се местеше, обикаляше от щат на щат, живееше в къщи под наем, винаги в готовност да се отпрати нанякъде, когато Примо почувстваше, че повече не може да стои на едно място. А това чувство го обземаше често.

Ник растеше и не можеше да си спомни да е бил в един и същи град повече от няколко месеца. Тъкмо започваше да свиква и потегляха наново. Накрая се отказа да установява каквито и да било трайни отношения. Нов град. Нови момичета за завладяване. И после — към следващия. Вече не му правеше впечатление.

— Искаш ли да ходим утре на кино? — попита Сузи или Джени, или както там ѝ беше името. — Аз черпя.

— Не — поклати глава той, стана и си намъкна панталона. Бяха в задната стая на малък автосалон — място за срещи, което често използваше, тъй като понякога изпълняваше поръчки на единия от продавачите и в замяна той му даваше ключовете.

— И защо не? — попита момичето. Беше на осемнайсет, две години по-голяма от него. Късо подстригана, с лунички и добре развити гърди. Беше я открил предния ден зад щанда на заведението за пържени пилета „Кентъки“.

Помъчи да се измъкне с набързо скроено извинение. Беше страхотен в секса. Мразеше да се задържа на едно място. Досегашният опит му подсказваше, че ако ѝ каже истината, няма да ѝ стане приятно. Чукането си е чукане, защо трябва да има и нещо друго?

— Зает съм. — Прокара ръка по непокорната си черна коса.

— И какво ще правиш? — полюбопитства тя.

— Помощник съм на един предприемач — излъга той, без да му мигне окото.

Това я накара да млъкне.

Изчака я да си оправи дрехите и дори ѝ помогна. После я изпрати до автобусната спирка, остави я там и тръгна да се прибира пеша.

Живееха в порутена къща заедно със сестрата на Мери — леля му Франи, — едра жена с изрусена коса и обезцветени мустаци. Къщата беше малка, но понеже имаше възможност да гледа телевизия и да пие бира на корем, Примо бе доволен.

Ник се надяваше Мери да се е върнала от работа. Ако си беше вкъщи, сигурно щеше да има нещо за ядене. Франи не си затрудняваше

живота да готви. Пазеше диета с шоколад с фъстъчено масло и газирана вода. Гадни неща, от които във всеки случай не се отслабва.

Разбира се. Франи ставаше все по-дебела, а всички други премаляваха от глад.

След секс винаги огладняваше. Умираще за един сандвич, но както обикновено беше без пукната пара и единственият му шанс бе да въздейства на Мери с чара си. Е, не че трябваше да прави кой знае какво — майка му го боготвореше. Поставяше го над всички, включително и над Примо, стига да можеше да се измъкне — а това не се случваше често, защото Примо поглъщаше по-голямата част от вниманието ѝ, когато тя не беше на работа.

Цел в живота на Ник беше колкото се може повече да избягва баща си. Ненавиждаше начина, по който Примо се отнасяше с майка му. Не можеше да го търпи, задето все мърмори и се оплаква от всичко. А най-вече се отвращаваше, като го гледаше как се разплува на дебелия си задник и не прави нищо.

Истината беше, че Примо го плашеше. Той бе огромен и властен и когато не бе в настроение, Ник обърсваше опакото на ръката му или усещаше жилеция удар на грубия му кожен колан върху гърба си. Мери винаги се опитваше да спре побоите и го защитаваше, доколкото може, дори това да означаваше, че самата тя ще си изпати. На Примо не му пукаше кой е пред него — биеше яко.

Понякога Ник имаше желание да го смаже. Друг път приемаше боя като обикновен епизод от живота. Гневът му бе безмълвен, прикрит. Не можеше да направи нищо — не и преди да порасне, тогава щеше да вземе майка си и двамата да избягат.

Едва преполови пътя към къщи, и започна да вали. Вдигна яката на старото си дънково яке, сведе глава и затича покрай бордюра, като си мислеше колко страхотно би било да има автомобил и си представяше как някой ден ще си купи кола — лъскав червен кадилак, с хромирани джанти и истинско хубаво радио.

Даа... някой ден.

Примо седеше на стълбите пред къщата на Франи. Ник го видя, когато наближи. Стегна се, нещо не беше наред. Защо ли неговият старец беше изоставил скъпоценната си телевизия и киснеше навън, под дъжда?

Приближи го предпазливо.

— К'во става? — попита, спря и заподскача от крак на крак.

Примо избърса носа си с длан и се втренчи в него, кървясалите му очи бяха подути.

— Къде беше? — изломоти той.

Ник усети как студеният дъжд се стича отзад в яката му и потрепери — предчувстваше лоши новини.

— С приятели — промърмори той.

Примо изпусна тъжна, пропита с бира въздишка и с мъка се изправи. Ризата бе залепнала за тялото му. Гъстата побеляваща коса падаше на сплъстени кичури върху изпъкналото му чело. Дъждовни капки се стичаха от носа му.

— Тя почина — опечален съобщи той. — Проклетата ти майка умря и ни остави.

## ВТОРА ГЛАВА

*Бозуен, Канзас, 1973*

Лорън Робъртс беше на шестнайсет, когато един мъж я спря на улицата и я попита дали някога е мислила да прави кариера като модел. Лорън му се изсмя в лицето. Кой е тоя непознат? И защо я задява?

Оказа се, че през града минава филмов екип; странна група хора. Лорън бе предупредена — заедно с всички други в училището — изобщо да не влиза в контакт с тях.

Когато се прибра вкъщи, разказа на баща си. Фил Робъртс кимна дълбокомислено и каза:

— На хубавото момиче винаги ще му досаждат, но умното момиче се научава да не обръща внимание.

Лорън бе напълно съгласна. Да си хубав е едно, ала по-добре е да си умен. Баща ѝ бе умен. Винаги я бе учил, че да разчита само на красивата си външност е грешка. По-добре да е отличничка. Да преминава успешно в по-горен клас. Да изпъква пред другите в спорта. Да помага в общинските благотворителни акции. Макар че Бозуел бе малко градче — с население не повече от шест хиляди души, — там открай време се развиваше усилена благотворителна дейност.

Лорън наистина бе хубава. Около един и седемдесет, тя беше по-висока от повечето момичета в класа. Имаше дълги крака и стройно тяло, гъстата ѝ кестенява коса падаше под раменете, очертавайки овално лице с изразителни кафяви очи с жълти точки в тях, правилен нос и широка уста, която криеше ослепителна сърдечна усмивка.

Лорън Робъртс беше едно от най-известните момичета в училището. Всички я харесваха, дори учителите.

Тя стоеше в училищния двор с най-добрата си приятелка Мег, когато Мег я сръга заговорнически и прошепна:

— Ето го, той идва. По-добре си отваряй очите!

Той беше Сток Браунинг. Футболната звезда на гимназията в Бозуел. Напоследък обръщаше голямо внимание на Лорън. Лорън се намръщи.

— Млъкни — промърмори тя. — Ще те чуе.

— И какво от това? — тръсна русите си къдрици Мег. — Обзалагам се, че ще ти определи среща.

— Не, няма.

Обзалагам се.

Сток вървеше като каубой, с широка крачка и клатеца се походка. Косата му беше светлоруса, ниско подстригана, очите му — сини като на тевтонец. Едър и с тен, той прекрасно съзнаваше, че може да притежава всичко или всяка, която пожелае. В негов плюс беше и това, че единственият универсален магазин в града, „Браунинг“, бе собственост на баща му.

— Здравсти, Лорън — поздрави я провлечено той, потискайки силното желание да поглади чатала си, пристегнат в анцуг.

За пръв път се обръщаше към нея по име, макар че от години ходеха в едно и също училище.

*Сигурно шестнайсет е вълшебно число*, помисли кокетно тя.

— Здравей, Сток — отговори Лорън и се зачуди, както много пъти досега, откъде родителите му бяха измислили това име.

— К'во ще кажеш да идем на едно кино?

Лорън не реагира веднага на поканата. В известен смисъл бе поласкана; в края на краищата Сток Браунинг се смяташе за най-изгодната партия на годината. В следващия момент обаче тя усети, че — за разлика от повечето други момичета в училище — не изпитва към него *онова чувство*. Не беше неин тип.

— Хммм — успя само да каже Лорън, хваната натясно.

Сток не можеше да повярва, че тя наистина се колебае.

— Това *да ли означава*? — попита той.

— *Означава кога* — отвърна предпазливо тя.

Той присви очи.

— К'во *кога*?

— *Кога имаш предвид*? — уточни Лорън, като се опита всичко да изглежда несериозно.

Я виж ти! Да не би да е от трудните? Всяко друго момиче щеше да пее от радост при възможността да се срещне с него.

— Довечера. Утре вечер. Когато искаш.

*Искам да ме оставиш на мира*, мислеше си тя. Макар че нямаше гадже, изобщо не се интересуваше дали ще се срещне с него. Ама

никак. Той беше прекалено самовлюбен.

— Е? — Сток се надвеси над нея и тя дори не можеше да си представи, че някога би допуснала потното му тяло да се притисне към нейното. Не че имаше намерение да стига дотам. Не и преди да се е омъжила за човека, когото обича — който и да е той.

Тя продължи да стои като истукана, защото не обичаше да огорчава никого — дори и него.

— Не знам. Много съм заета тази седмица — опита се да възрази.

Сега беше негов ред да се намръщи. Била заета тази седмица! Наистина ли малката Лорън Робъртс му отказваше среща? Възможно ли е това?

— Обади ми се, когато решиш — сопна се той безцеремонно и отмина, гордо вирнал глава.

Мег, която се навъртеше наоколо, нервно се изкиска.

— Не каза *не*, нали?

Лорън кимна.

— Казах точно *не*.

— Не е възможно! — Мег притисна устата си с ръка.

— Точно това направих.

Двете избухнаха в смях и се прегърнаха.

— Божичко — възкликна Мег. — Обзалагам се, че за пръв път някой му казва *не*.

— Така му се пада, задето ни е пренебрегвал толкова години — рече Лорън.

— Права си — съгласи се Мег, макар че ако Сток Браунинг бе поканил нея, тя щеше да затанцува от радост и да тича по Мейн Стрийт, задминавайки и най-бързите коли. — Какво ще направиш, ако те покани втори път? — полюбопитства тя.

Лорън сви рамене.

— Ще мисля, когато стане, но ако трябва да си говорим честно, струва ми се, че няма да го стори.

— Пак ще те покани — настояваше Мег.

— Ще се справя. — Според Лорън, Сток Браунинг вече отнемаше твърде много от времето им. — Хайде да изпием по една бира.

Същата вечер тя сподели с родителите си за предложението, като очакваше те да се съгласят с нея, че Сток е богат и разглезен и макар да е син на най-влиятелния човек в града, тя е постъпила правилно, като му е отказала.

Джейн и Фил Робъртс бяха женени от двайсет и пет години — първите девет нямаха деца. Когато вече бяха загубили всяка надежда, на бял свят се появи Лорън. Те я дариха с цялата си любов и преданост — едва ли можеше да се намери по-сплотено семейство от тяхното. Затова тя се слиса, когато установи, че този път родителите ѝ не са на нейното мнение. Според тях Сток бил много добро момче със светло бъдеще и, естествено, подходящ кандидат за единствената им дъщеря. Когато чу, че мислят по този начин, Лорън беше съкрушена.

— Няма да отида на среща с него — заяви им категорично тя и избяга в стаята си.

Двайсет минути по-късно баща ѝ почука на вратата. Фил Робъртс беше с приятна външност, с пясъчноруса коса, разделена в средата на път, тънък мустак и остра брадичка.

— Лорън, скъпа — започна той със спокоен тон. — Ние ти желаем доброто, нали знаеш?

*Доброто? Не искаш ли да кажеш, че желаете да съм богата?*

— Да, татко, знам.

Фил крачеше напред-назад из стаята, чувстваше се неловко и видимо бе разтревожен.

— Излез една вечер с момчето, дай му шанс.

*Шанс — за какво? Да отнеме девствеността ми?*

— Добре, татко. Ще видя — измънка тя, защото тази вечер баща ѝ изглеждаше уморен и не искаше да го тревожи.

— Браво, моето момиче. — Фил явно изпита облекчение.

Мег беше права, скоро Сток поднови атаката си. След няколко дни я покани на тържество по случай двайсет и първата годишнина на свой братовчед.

Официално облекло — оповести важно той.

— Нямам нищо официално. — Тя беше съвсем безразлична.

Той не реагира. Лош признак.

— Ще те взема в шест и половина — погали чатала си, явно му беше любим навик.

Разбира се, родителите ѝ бяха доволни.



— Ще ти купим нова рокля от „Браунингс“ — обеща майка ѝ.

Лорън само кимна. *Дали ще ни направят търговска отстъпка, ако го оставя да ми скочи?*

В уговорената вечер Сток пристигна измит и сресан — с късо подстригана коса „канадска ливада“, червендалест от слънчевия загар, с бяло сако, което му стоеше като излято. Родителите ѝ бяха поразени. Никога не беше виждала майка си толкова въодушевена и подмладена, особено когато им правеше моментални снимки.

Новата рокля на Лорън беше в убито зелено. Тя не я хареса.

— Произведена е в Ню Йорк — поверително им събщи продавачката. След като разбра това, майка ѝ отказа да гледа повече тоалети.

За снимките Сток прегърна Лорън през рамо. Тя усещаше топлината на ръката му през тънкия плат на роклята и затаи дъх. Носеха се слухове, че Елен Сю Матисън била принудена да напусне града, защото забременяла от него. А Мелиса Томлинсън се кълнеше, че се опитал да я изнасили.

Лорън потрепери.

— Май ти е студено, а? — попита я грижовно той.

— Не, добре съм, благодаря ти, Сток — премигвайки радостно, кой знае защо, отговори майка ѝ.

— Опитай това. — Фил Робъртс тикна в грубата ръка на Сток чаша шампанско, разрежено с портокалов сок. — Едно за из път. Няма да навреди, нали?

Лорън видя родителите си в нова светлина и не беше сигурна, че така ѝ харесват.

Сток докара лъскав форд „Тъндърбърд“. Отвори вратата и ѝ помогна да се качи, при което скришом се опита да надникне под полата ѝ.

— Готини родители — отбеляза той, настанявайки се зад кормилото.

— Готина кола — отвърна с досада тя.

— Имах успех.

*Не обаче и пред мен.*

Сега, след като се бе добрал до нея, той не знаеше какво да каже, а тя нямаше никакво намерение да го улеснява. Беше тръгнала с него

насила и ако той направеше само една погрешна стъпка, щеше горчиво да съжалява.

## ТРЕТА ГЛАВА

*Еванстън, Илинойс, 1973*

Петъчното утро беше облачно и мразовито.

Дъждът плющеше безмилостно и образуваше каша от кал по земята.

Притиснат между леля Франи и баща си отзад в таксито, Ник почувства в гърлото му да се надига злоба. И двамата силно миришеха на нафталин, тъй като бяха взели на заем траурни дрехи от съседите, една, от които — госпожа Рифкин, великодушно реши да ги придружи на погребението. Госпожа Рифкин седна отпред в таксито, задъвка дробс и се опита да заговори чернокожия шофьор, който изцяло бе погълнат да нарушава ограниченията на скоростта, за да може по-скоро да ги зареже. Усещаше, че бакшишът ще е малък, а това го вбесяваше най-много от всичко на света.

Франи измъкна от износената си чанта размекнато блокче шоколад с фъстъчено масло, пъкна го в устата си и се обърна към Примо:

— Добре, сега... кога смяташ, че ще можеш да се изнесеш?

Страхотно, тъжно си помисли Ник, майка му още не е изстинала, а тая дърта крава се опитва да се отърве от тях. Няма що, голяма семейна привързаност.

Примо отвори уста да отговори и във въздуха се разнесе гадна миризма на вкиснала бира, която бе толкова силна, колкото и мирисът на нафталин.

— Що бързаш толкоз ма, Фани? — попита той, без да си прави труд да потисне оригването.

— Без заплатата на Мери не мога да ви оставя. Не съм в състояние да си го позволя — каза, премлясквайки, Франи.

— И значи ни изфърляш? Така ли? — злобно я изгледа Примо.

Франи приглади гънките на полата си и затърка новопоявило се там петно. Проклетата да е, ако позволи този ленив готованец — съпругът на сестра ѝ да живее на неин гръб. Ненавиждаше отвратителното му лице.

— Смятам да дам под наем стаите, в които живеехте — заяви тя.  
— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Аз...

— Надявам се, не на чернилки — прекъсна я ядосано госпожа Рифкин, забравяйки до кого седи.

Таксито тръгна да завива, килна ги на една страна и инерцията захвърли Ник право върху пищния бюст на леля му. Искаше му се да се стовари с цялата си тежест върху нея, дъртата крава си го заслужаваше.

— А к'во ще стане с Ник? — попита Примо, сякаш Ник не седеше до тях.

— Ще го вземеш със себе си — отвърна Франи, без дори и да й мине мисълта, че може да го покани да остане.

— По-добре ще му е с тебе — настоя Примо.

Франи затършува за още един шоколад.

— И какво очакваш да правя с едно шестнайсет годишно момче?  
— попита тя раздражено.

Примо обаче нямаше намерение да се отказва.

— Поне ще има дом.

За него ли наистина се грижи баща му, или го блазни мисълта да остане свободен?

— Да купувам още храна. И дрехи, и всички други глупости, от които има нужда едно момче — възмути се Франи. — Не, благодаря. Той е твой син и ще тръгне с тебе.

Въпросът бе уреден.

Ник се наведе напред, опитвайки се да овладее отчаянието, което се надигаше у него — толкова силно, че почти спираше дъха му. Предния ден майка му си беше жива. Днес — умряла, ей така, изневиделица... Сърдечна недостатъчност, им казаха.

Сърдечна недостатъчност на трийсет и седем години? По-вероятно дезертъорство. Беше оставила Ник сам с Примо, защото не можеше да издържа повече.

Когато на гробището слязоха от таксито, Примо започна да се суети неспокойно, докато Франи не се досети, че той чака тя да плати на шофьора. Хвърли му злобен поглед.

— Трябва да съм забравил портфейла си вкъщи — измънка смутено Примо.

— Долнопробен калтак — просъска тя и отброи точната сума. — Винаги си бил и ще си останеш такъв.

Шофьорът на таксито грабна парите и рязко потегли, а форсираните автомобилни гуми ги опръскаха с кал.

Госпожа Рифкин не бе доволна. Тя разтвори избелелия чадър, като през цялото време си мърмореше под носа.

— Не трябваше да им позволяват да стават шофьори, така казвам аз.

Ник потрепери. Как можеше майка му да го остави сам с Примо? Отчаянието бе изместено от гняв. Искаше му се да вие и да крещи. Ако я беше заварил, щеше да я съживи.

Само че беше твърде късно, нали? Вече беше мъртва.

Кльощав мъж с лъскава сива мушама с качулка и със злокобен вид им заяви, че ще ги придружи до гроба.

— Това ли сте всичките? — подсмръкна той, явно разочарован.

— Аха — отговори войнствено Примо. — К'во от туй?

Мъжът не му обърна внимание.

— Тук живеем отскоро. — Ник се почувства принуден да му обясни, докато вървяха край безкрайните редици добре поддържани гробове. — Майка ми нямаше време да завърже приятелства.

— О, горката — рече мъжът с интерес, не по-голям от този, който би проявила една риба. Искаше час по-скоро да се освободи от тази разнородна групичка хора.

— Тя обаче беше чудесна жена, наистина чудесна — добави Ник, като говореше много бързо, без да изрича докрай думите.

— Сигурен съм, че е била такава — съгласи се мъжът с мушамата.

Накрая стигнаха до прясно изкопан гроб, където евтин дървен ковчег чакаше да бъде спуснат в земята.

*Майка ми е в този сандък* — помисли си Ник и внезапно осъзна загубата. — *О, Боже! Майка ми е в този сандък.*

Кратката церемония започна. Дъждът плющеше.

А Ник не можеше да разбере дали плаче, или не, защото лицето му беше мокро, толкова, толкова мокро...

След три дни заминаха. Франи ги изпрати с облекчение. За да е сигурна, че няма да се върнат, им направи сандвичи с престояло сирене и им даде манерка с хладко нес кафе. Излезе пред къщата и им помахаша за сбогом, въпреки че все още валеше и беше много студено.

— Тлъста кучка! — промърмори Примо, щом потеглиха с раздрънканата стара кола, която имаше от десет години.

— Къде отиваме, татко? — осмели се да попита Ник.

— Не питай и няма да те лъжат — мрачно отвърна Примо.

— Мислех си просто, че...

— Избягвай да мислиш — прекъсна го рязко Примо. — Стой там и си дръж затворена мръсната уста. Не ти ли стига, че поемат отговорността за тебе.

Нещо заседна в гърлото на Ник. Всъщност той бе свикнал да напуска градовете, да оставя приятели и през няколко месеца да започва всичко отначало. Не беше свикнал обаче да живее без закрилата на майка си. Тя винаги бе буферът между него и Примо, а сега никой нямаше да го е грижа.

— Щом пристигнем, ще потърсим работа — каза Ник, вторачен в чистачките, които се бореха с безмилостния дъжд и неприятно дращеха по предното стъкло.

— Не става. Ти ще ходиш на училище — отрязаша го Примо.

— Няма — възрази Ник.

— Не си познал. Дал съм обещание на майка ти.

— Какво обещание?

— Глей си работата.

Да му се не види! Обсъждат неговия собствен живот и все пак той трябваше да е наясно, нали? Откога пък Примо е решил да изпълнява обещанията си?

Примо млъкна, втренчи кървясалите си очи напред в пътя, а големите му ръце стиснаха по-здраво кормилото.

Мислите на Ник го върнаха към момента, когато спускаха майка му в земята и евтиният дървен ковчег прогизваше от дъжда. Сърцето му се сви от непоносимо чувство на самота.

Дали майка му вече е изстинала?

Дали тялото ѝ е започнало бавно да се разлага?

Някакъв зловец вой постепенно набираше сила и разпъваше главата му отвътре.

*Не можеше ли на нейно място да е Примо? Защо, по дяволите, трябваше той да му е баща?*

След около два часа спряха да заредят с бензин. Ник слезе да се разтъпче, а Примо изчезна в мъжката тоалетна и излезе оттам чак след двайсет минути. Когато накрая се появи, не обърна никакво внимание на сина си и продължи към магазина, откъдето купи пакетче „Кемъл“ и опаковка с шест бири. После отиде до телефона и започна да води разговори.

Ник не беше толкова глупав, че да пита на кого се обажда. Не го интересуваше. Нямаше значение какво беше казал баща му, той щеше да си намери работа колкото е възможно по-скоро, щеше да си спести пари и да изчезне.

Върна се в таратайката. Вонеше на бензин. Лениво отвори прозореца и се загледа в една блондинка с минипола и ботуши, която изскочи от колата си и се запъти към дамската тоалетна, напразно прикривайки с мокро списание черните корени на косата си.

Момичета. Всички са еднакви. Чукал бе достатъчно, за да е наясно точно какви са. По време на безкрайните си пътувания из различни градове не бе открил и едно-единствено момиче, което да е пожелал, а то да му е отказало. Не можеше да си обясни как някои нещастни тъпанари полагат толкова усилия, докато намерят нещо за чукане, защото той го правеше с такава лекота — сякаш ловиш риба. Залагаш стръвта. Лекичко навърташ макарата. Хващаш рибката. И после се справяш с нея. Бързо.

Ник Анджели можеше да се чука с всяка. И го правеше — колкото може по-често. Единствено това му създаваше истинско самочувствие.

Примо се довлече до сричката, хвърли на седалката опаковката с бирите — с една по-малко и включи мотора.

— Тъ... не е позволено да се кара кола след употреба на алкохол — промърмори Ник.

Примо избърса нос с опакото на ръката си.

— К'во бе, да не си ченге?

— Само отбелязвам.

— Няма нужда.

Така. Млъкни. Стой си мирно. Не се бъркай. Историята на неговия живот.

Облегна се назад, притвори очи и задряма — събуди го внезапно разтърсване, когато колата поднесе и почти щяха да се блъснат в задницата на огромен камион, паркиран отстрани на шосето.

— Шибани шофьори! — изкрещя Примо. — Не дават и пукната пара къде си спират камионите.

— Защо да не покарам аз? — предложи Ник.

Смрачаваше се, а Примо поглъщаше вече трета бира.

— Откога пък ти можеш да караш? — подигравателно попита Примо.

— Изкарах шофьорски курсове в училище. Имам вече книжка.

— Забрави тая работа.

Не, няма да забрави, нали? И без това никога не му е позволявал да взема колата, макар че неведнъж я бе карал, когато Примо изпаднаше в пиянско вцепенение и той не се страхуваше, че ще го хване.

Колата отново поднесе. Примо изгрухтя и накрая спря, решил, че му стига. Измъкна се от шофьорското място и се отмести надясно, като избута Ник отвън под ледения дъжд.

Ник заобиколи и бързо седна зад волана.

— Накъде? — поинтересува се той, хванал здраво кормилото и нетърпелив да разбере къде отиват.

Примо довърши бирата си, смачка кутията в едрата си ръка и я изхвърли през прозореца.

— Канзас — оригна се звучно той. — Някакъв гаден град на име Бозуел.

— Защо там?

— Щото имам жена там, та затова. Тази новина смая Ник.



## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

*Бозуел, Канзас, 1973*

Това, което започна като обикновена среща, като че ли се превръщаше в стабилна връзка и всички, с изключение на Лорън, бяха много доволни. Отношенията ѝ със Сток се развиваха тъпо и шаблонно. Вечеря и кино в петък вечер. Танци и купон всяка събота. И две семейни събирания. Така продължаваше вече шест седмици.

— Какво става? — оплакваше се тя на Мег. — Уж бях свободолюбива личност, а как допуснах да бъда въввлечена в това?

— Опита ли вече да направи нещо? — попита Мег и си запали една забранена цигара.

Лорън поклати глава.

— Не. И престани да ме разпитваш непрекъснато, все едно си районният прокурор.

— Не съм. Обаче си падам да научавам мръснишките подробности.

— Защо?

— Е, 'айде де, Лори — замоли се Мег. — Знаеш, че си споделяме всичко. Трябва поне да те е целунал.

— Може би — отговори загадъчно тя.

— Целуна ли те? — настояваше Мег.

— Може би — повтори Лорън.

Бяха в стаята на Лорън и Мег се затръшка на леглото с лице, зачервено от безсилието, че не може да измъкне нещо повече от най-добрата си приятелка.

— Кажете ми, скапана малка краво!

Не изпитваше особено желание да споделя с Мег — в края на краищата не беше толкова вълнуващо, но май нямаше никакъв избор.

— Добре де. Целуна ме. Голяма работа. Точка по въпроса.

Очите на Мег блестяха.

— Хубаво ли целува?

— Има големи зъби.

— Какво искаш да кажеш?

— Пречат. И освен това — въздъхна тя — казах ти, че не изпитвам нищо.

Мег скочи от леглото.

— Може би аз трябва да го сваля. Какво ще кажеш за тази идея?

— Добре!

— Май не си особено възхитена?

— Напротив!

Мег се подразни.

— Най-страхотният пич в града тича след теб, а ти се държиш все едно, че нищо не е станало.

— Не е станало.

— Тогава защо не престанеш да се срещаш с него?

Тя отново въздъхна.

— Защото не мога. Родителите ми го харесват. По-скоро харесват неговите родители. Всъщност, ако искаш да знаеш истината — баща ми пробутва на неговия някаква голяма застраховка.

Мег дръпна от цигарата като закоравял пушач.

— О, това не е хубаво.

— Та аз ли не знам — рече навъсено Лорън, опитвайки се да проумее как точно се беше случило. Първата им среща премина спокойно. Сток се държа безупречно — дори не се напи, а всичките му приятелчета от футбола се бяха гипсирани и се олюляваха.

Нямаше причина да отклони следващата му покана, особено след като родителите ѝ настояваха. Тогава неочаквано разбра, че баща ѝ продава на неговия баща застраховка и Лорън нищо не можеше да направи, за да не развали сделката.

Преди още самата тя да е узнала за деловите им контакти, всички смятаха нея и Сток за гаджета.

Вече беше обвързана. Не и щастлива.

Господин Лукас, учителят по история в бозуелската гимназия, нареждаше скучно и еднообразно. Лорън се опитваше да се съсредоточи, но ѝ беше трудно — Лукас бе твърде досаден, а да се научи нещо от урока му бе почти невъзможно, тъй като той нямаше качествата да разпалва въображението на учениците. Те седяха пред него — двайсет и четирима отегчени младежи и девойки, ангажирани с различни занимания. Джой Пиърсън, клоунът на класа, пишеше мръсни петстишия и ги раздаваше на седящите около него. Дон Ковак,

училищната курва, се договаряше с едно от момчетата каква наслада може да му донесе през обедната почивка. Под прикритието на „Световна история“ Мег скицираше модели за дрехи. А Лорън мечтаеше.

Най-голямата ѝ мечта винаги е била Ню Йорк. Когато беше малка, родителите ѝ я заведоха да гледа Одри Хепбърн в „Закуска в Тифани“ и тя завинаги запомни онзи трепет, който я обзе, когато видя големия град на екрана.

Ню Йорк... категорично бе решила някой ден да замине за там точно като Одри Хепбърн. Ще има собствен апартамент, удовлетворяваща я работа и котка. О, да, най-накрая ще има котка. И, разбира се, приятел. Истински приятел. А не Сток Браунинг с неговата русолява подстригана глава и походка на борец. Мъж от класата на Робърт Редфорд или Пол Нюман — повече си падаше по тъмнорусите.

— Лорън! — Злят глас на господин Лукас прекъсна мечтанието ѝ. — Би ли била така добра да отговориш на въпроса?

Въпросът? Какъв въпрос? Тя бързо хвърли поглед към черната дъска, разбра какво преподава той и тутакси даде правилния отговор.

— Ти си възхитителна! — прошепна Мег, потискайки кикота си. — Дори и аз забелязах, че си се отнесла някъде в Китай.

— Ню Йорк — прошепна ѝ Лорън. — Макар че нямам нищо против да отида в Китай някой ден.

— Чудесна перспектива!

Двете с Мег си представяха бъдещето по различен начин. Мег се виждаше омъжена с деца, щастлива гражданка на Бозуел. Лорън знаеше, че светът е голям, и възнамеряваше да го опознае, преди да се отдаде на спокоен живот.

Звънецът извести края на часа.

Сток се беше облегал на тезгяха, където раздаваха храната за обяд, и я чакаше.

— Ще те взема довечера в шест и половина.

— Така ли?

— Само не ми казвай, че си забравила.

— Какво да съм забравила?

— Вечерята с родителите ми.

— О, да — отбеляза равнодушно тя.

— Недей да полудяваш от възторг.

Какво иска той от нея? Нали все пак ще отиде. Не е ли достатъчно това?

Сток се наведе и леко я целуна по бузата. Лъхаше на пот и камфоров мехлем. Потта можеше да изтърпи, но от камфора почти ѝ се повдигна. Крайно време е да поговори с баща си за застраховката, която продава на господин Браунинг. Дали е сключена сделката? И ако престане да се вижда със Сток, дали ще развали всичко? Сигурна е, че всеки момент той ще направи голямата стъпка, а тя няма желание да изпадне в положението на боричкаща се жертва, притисната под грамадното му тяло в тясното пространство на неговия форд „Тъндърбърд“.

На път към къщи Лорън реши да се отбие в офиса на баща си — намираше се на Мейн Стрийт до железарията „Блейкли Брадърс“. Вратата беше заключена, спуснатата щора покриваше стъклото. „Филип Робъртс, застраховки“, гласеше надписът на вратата. Намекнал ѝ беше, че един ден ще е „Филип М. Робъртс и дъщеря“. Лорън не събра кураж да му каже, че няма намерение да се посвети на застрахователното дело. Разочарована, че не го намери, тя продължи към къщи. Майка ѝ правеше кейк в кухнята.

— Къде е татко? — попита Лорън, пъкна пръст в купата и гребна малко от кремообразната смес.

— Престани веднага! — сгълча я Джейн Робъртс. Тя беше тъмнокоса жена с нежни черти и високи скули. Не беше трудно да се види, че Лорън е наследила нейната хубост.

— Ммм, вкусно е. — Лорън отново посегна към купата.

— Казах ти да престанеш — повтори строго Джейн. — Нищо няма да остане. Този кейк е за теб, за да го занесеш довечера у семейство Браунинг.

— Няма да стане! — ужасена възрази Лорън. — Няма да им нося кейк, мамо.

— Тогава ще трябва да помоля Сток.

— Не, мамо, недей! Не можеш да ме притесняваш така.

Джейн прекъсна работата си и избърса ръце в кухненската престилка.

— Какво притеснително намиращ в приготвянето на един кейк за семейство Браунинг?

Лорън се поколеба.

— Добре де, не мислиш ли, че излиза сякаш... ъъ... им се слагаме.

Джейн присви очи.

— Слагаме ли се?

— Ясно ти е какво имам предвид.

— Не. Страхувам се, че не. — Джейн погледна единственото си дете с такова изражение, все едно се готвеше да каже: *Как смееш да ми говориш така — чакай само баща ти да си дойде.*

Ааа. Майка ѝ се беше ядосала. Може би беше прекалила.

— Добре де, добре, ще взема тъпия кейк — измънка Лорън и изтича нагоре по стълбите към стаята си. Съвсем очевидно бе, че слагането е в пълен ход, а в този момент тя не беше в състояние да направи нищо.

Дафни Браунинг беше едра жена с много слоеста гуша и ярко начервени устни. Посрещна Лорън любезно.

— Майка ти е толкова внимателна. Какъв безкрайно мил жест — изпадна тя в телешки възторг. — Е, моят лекар ми забранява да ям шоколад, но Бенджамин просто го обожава, нали, скъпи?

Бенджамин Браунинг разсеяно вдигна поглед от вестника. Бе висок мъж с шкембе, сурови черти на лицето, метално сива коса и подхождащи ѝ рунтави вежди.

— Опитвам се да пазя диета — изсумтя той.

Сток започна да кръстосва стаята, а Лорън сковано се настани на едно тапицирано кресло в твърде неприветливия хол. Прислужница, която се суетеше наоколо, отнесе кейка и повече не се видя.

— Кога ще ядем? — настоятелно попита Сток.

Дафни не му обърна внимание.

— Кажи ми, скъпа — алените ѝ устни потрепнаха, когато се обърна към Лорън. — Сток първия ти приятел ли е?

Лорън не можеше да повярва, че ѝ задават толкова интимен въпрос. Ако не беше възпитана, щеше да отговори: *Не е ваша работа.* Вместо това тя започна енергично да гали пекинеза на госпожа Браунинг — свирепо животинче, което, оголило зъби, злобно ръмжеше.

— Какво сладичко кученце! — възкликна Лорън, опитвайки се гласът ѝ да звучи искрено. — Колко е голям?

— Голяма — поправи я госпожа Браунинг.

— Как се казва?

— Принцеса Розова лодка.

— Колко необичайно. — Тя пак погали кучката и дребната гаднярка я захапа с острите си зъби.

Сток се изкикоти.

— Ще ти отнесе ръката, ако ѝ дадеш възможност.

— Сток! — смъмри го Дафни. — Принцесата никога не би направила такова нещо.

— Вечерята е сервирана — съобщи появилата се на вратата чернокожа прислужница.

Господин Браунинг остави вестника си.

— Най-сетне — отбеляза той с раздразнение.

Вечерята беше скучна. Лорън си мислеше, че не би искала да се повтаря. Госпожа Браунинг беше снобка. Господин Браунинг — обикновен простак. А Сток... Сток си беше Сток.

По пътя към дома ѝ той мина право на въпроса.

— Харесаха те. Това е добре. Макар че си още твърде млада.

Ами той на колко беше — навършени осемнайсет?

— Цяла съм тръпка — рече гузно тя.

Сток не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Дадоха си благословията.

— За какво? — попита Лорън, потискайки прозявката си.

— Да се сгодим.

## ПЕТА ГЛАВА

— Арита Мей Анджели отвори вратата на караваната, която ѝ служеше за дом, и погледна Примо така, сякаш от вида му ѝ се повдигаше. Всъщност бяха изминали седемнайсет години, откакто той я беше напуснал, и за нея те едва ли бяха само повод да си чеше езика.

Свит в таратайката, Ник чуваше всяка дума, когато тя се нахвърли срещу баща му.

— К'во искаш бе! Лигави любезности ли? К'во си дошъл пак да подсмърчаш наоколо? Нехранимайко такъв, я изчезвай оттук. Чуваш ли ме бе? Изчезвай.

Въпреки че тя го пъдеше, Примо изхленчи нещо полуизвинително и преди Ник да е разбрал какво точно става, жената го дръпна в караваната, след като изсипа още ругатни, и затръшна вратата.

Ник остана да седи в таратайката и да размишлява върху събитията от изминалата седмица. На шестнайсет навършени години е, почти приближава седемнайсет, а животът му свърши. И на кого му пука? Със сигурност не и на него. Цялото му съществуване излезе лъжа.

Мери и Примо. Обичните му родители. Едва сега Примо му каза, че те не са имали официален брак, защото той вече бил свързан с тази жена, когато двамата с Мери решили да се оженят.

Примо Анджели е двуженец.

И дори да е така, какво го засяга него?

Няма да мисли за това.

Дъждът поспря и вече само ръмеше, но капките все още бяха леденостудени. Ник се сгуши в колата, гладен и уморен — вече не беше в състояние да се вълнува за каквото и да било.

След известно време Примо се измъкна от караваната, последван от жената. Отвори със сила вратата на таратайката и бутна в ръцете на Ник мръсно одеяло.

— Тука ще спиш — прегракнало нареди той. — Вътре няма място.

Жената се наведе напред и се опита да го разгледа.

Ник забеляза, че е тъмнокожа, от най-черните. Внезапно го осени откритието, че е негърка.

На сутринта дъждът бе спрял. Заспал на предните две седалки, Ник се събуди от тих стържещ звук. Известно време не можа да осъзнае къде се намира. Надигна се да седне и удари глава в арматурното табло. Стомахът му се сви от глад и той усети, че незабавно трябва да се изпикае.

През прозореца в него се бяха вторачили две дребни негърчета. Едното от тях драскаше с нокти по стъклото. Щом видяха, че се е събудил, избягаха.

Беше светло и вече можеше да се огледа. Колата бе спряна в центъра на слабо населен паркинг за каравани. Няколко дръгливи кучета се гонеха край струпаните една до друга разнебитени каравани, наоколо всичко беше в кал, бурени, а на едната страна на паркинга имаше огромно бунище.

В сравнение с тази обстановка порутената къща на леля Франи в Еванстън изглеждаше като дворец.

Ник излезе от колата. Присвивайки се, той се отдалечи на един-два метра от чернокожите деца, които продължаваха да го наблюдават.

— Ей — подвижна им той. — Какво има?

Те не отговориха.

— Искам да се изпикая.

Едното от момчетата му посочи паянтовата барака до бунището.

Тръгна към нея, но когато приближи, вече предположи, че това са деца на жената.

След като свърши каквото трябваше, забърза към таратайката, а червата му бясно куркаха. В джоба си имаше точно трийсет и пет цента. Не стигаха за нищо.

Облегна се на колата, замисли се за бъдещето си и реши, че по-лошо от това не може да бъде. Бе попаднал в някакъв странен град и се мотаеше из тоя мръсен паркинг за каравани, докато баща му отново се сблизаваше с жената, за която е бил женен от седемнайсет години, без да каже на никого.



Едно от момчетата, хубаво дете с блестящи очи и тъмношоколадова кожа, се приближи към него.

— Как ти викат, господине? — любопитно го попита то.

— Ник. А на тебе?

— Харлан. Аз съм на десет, а ти на колко си?

— Шестнайсет.

— К'во пра'иш тука?

Ник сви рамене.

— И аз не знам.

След малко, почесвайки едрото си шкембе, Примо излезе от караваната, облечен само в мърляво бельо, лека усмивка озаряваше брадясалото му лице. Това изражение беше познато на Ник. Външният вид на баща му говореше: *Току-що чуках, не съм ли страхотен расов жребец?*

— Как спа? — попита го Примо, сякаш бяха прекарали нощта в първокласен хотел.

— Не спах. Умрях от глад — промърмори той, ядосан на баща си, без да знае как точно да се изрази. Всъщност изпитваше желание да пръсне лъжливия му мозък.

— Абе, ти не бери грижа — рече добродушно Примо, като че ли всичко си беше наред. — Арита Мей готви екстра. — Тупна сина си по рамото. — Хайде, искам да ви запозная.

Ник неохотно тръгна след Примо към караваната, а двете момчета го следваха неотклонно.

Вътре цареше пълна бъркотия, навсякъде бе разхвърляно — дрехи, списания, стари вестници, вехтории бяха натрупани на всяка възможна повърхност. В единия ъгъл имаше неоправено легло, а на пода — два прогнили спални чувала.

Арита Мей се въртеше около газовата печка, режеше шунка и картофи в много мазнина от бекон. Беше мускулеста чернокожа жена с къдрава, червено боядисана коса и хитър поглед.

— Сядай, момче — подкани тя Ник през рамо. — Трябва да си гладен.

Той се сви на олющената, покрита с мушама пейка до разнебитена маса, отрупана с мръсни чинии.

Арита Мей тръшна пред него чиния с храна, измести настрана използваните съдове.

— Яж — нареди тя.

Примо доволно се засмя, вече виждаше нов дом за бъдещето си.

— Знам, че вие двамата ще се погодите.

— Затваряй си устата — скастри го Арита Мей. — За това кой с кого ще се погоди ще говорим по-късно. Не си мисли, че си се нанесъл.

Ник се впечатли от хладнокръвието й, макар че почти очакваше баща му да я плесне през устата.

Примо обаче не го направи. Разсмя се, огромното му шкембе се затресе.

— Същата проклета кучка си. Обичам това у жената. Не си се променила.

Арита Мей го погледна строго.

— Не говори глупости пред децата ми — отсече и посочи двете момчета, които мълчаливо стояха до вратата.

— Виж ти кой го казва. — Примо продължаваше да се чеше по шкембето. — Добре помня как някога и ти говореше така.

— Тогава беше различно — отвърна превзето Арита Мей. — Времената бяха други.

Примо не преставаше да се смее и я хвана за задника.

— Вярно, че бяха други.

Тя го перна по ръката и се обърна към Ник, който лакомо поглъщаше мазното, но вкусно ядене.

— К'во ти каза твоят старец за мене? — поинтересува се Арита Мей. — Каза ли ти, че сме женени? Каза ли ти, че избяга от мен, когато бях бременна? Каза ли ти, че имаш сестра, която никога не е виждал — а камо ли да й помогне?

Ник спря да яде. Сестра? Сега пък какви са тия глупости, дето му ги сервират?

— Не знаех... — прохленчи Примо. — Ти ме изхвърли. Не знаех, че си бременна.

— Лъжец! — срязва го тя. — Ти избяга тъкмо заради бебето, което беше в корема ми. — И злобно се вторачи в него. — И после к'во напрай? Прекара друга жена и сам падна в капана. Тъпо нищожество!

Примо я хвана откъм гърба и погали мършавото й тяло.

— Айде, сладурче, нали се върнах — тихо занарежда той. — Винаги си знаела, че ще се върна, нали така?

Арита Мей ядно издаде някакъв сподавен звук. Недотам гневен. Всъщност ставаше ясно, че няма нищо против грубите ръце на Примо да я прегръщат.

Ник се замисли за отрудената си майка, която лежеше в гроба, и стомахът му, пълен с мазната храна, се сви. Мразеше баща си. Мразеше цялата тази мръсна сцена. Рязко се изправи.

— Каква сестра?

— Тя е далече сега — обясни бързо Арита Мей. — Отиде при роднини в Канзас Сити.

— Имам дъщеря — възкликна със задоволство Примо. — Винаги съм искал дъщеря.

— Да, имаш — потвърди Арита Мей. — О, наистина имаш дъщеря.

Няколко дни по-късно те се нанесоха, дотогава преспиваха в единствения мотел на Бозуел. Тъй като в караваната на Арита Мей нямаше място за всички, Примо се споразумя със съседите да наеме караваната, която те използваша за боклукчарник — тя нямаше колела и отворите за прозорци бяха закрити с мукава.

— Става децата да спят там — убеждаваше той Арита Мей. — Трябва хубаво да се изчисти.

В продължение на три дни Ник рина боклуци, разгонва скрити плъхове, хлебарки и паяци. Харлан и по-малкият му брат, Люк, помагаха. Бяха невротизирани деца, вцепеняващи се от страх пред майка си, която ги възпитаваше с остър език.

Двете момчета ходеха редовно на училище и всяка сутрин тръгваха от паркинга в шест часа. Малко след тях поемаше и Арита Мей, която работеше като прислужница у някакви богаташи в Бозуел. Така Примо разполагаше с много време за себе си и въпреки че ѝ бе обещал да си търси работа, изобщо нямаше намерение да го прави. Щом тя тръгнаше, той се настаняваше пред малкия ѝ портативен черно-бял телевизор с опаковка от шест бирички до себе си. За Примо нищо не се бе променило. Имаше си любими навици и се придържаше към тях.

Ник се мотаеше наоколо, нямаше къде да отиде.

След два дни Примо му каза:

— Трябва да започнеш училище.

— По-скоро ще си намеря работа — възрази плахо Ник, изпълнен с чувството, че е хванат в капан. — Може би...

— Обещах на майка ти — прекъсна го Примо, вторачен в телевизора. — Мисля, че вече ти споменах.

— И какво от това?

Прас! Точно през устата. Шамарът го изненада, устната му се цепна. Усети вкуса на кръв и у него се надигна ярост. Мери вече я нямаше, за да го защити. Училището беше неговото бъдеще и той не бе в състояние да направи нищо, поне засега. Но веднага щом станеше възможно, щеше да си намери работа и да спести пари, за да се махне.

Ник Анджелио възнамеряваше да избяга и никой нямаше да може да го спре.

## ШЕСТА ГЛАВА

— Колко вълнуващо! — изврещя Мег.

— Скъпа, толкова се радвам за теб — възкликна щастливо майка й.

— Това е страхотна новина — каза баща й с такава гордост, сякаш тя току-що бе сключила голяма застрахователна сделка.

Идиотка! Трябваше да си държи езика зад зъбите. Просто подметна, че Сток й е споменал за годеж, и в следващия момент това се превърна в най-злободневната градска клюка. Сега, повече от всякога, се чувстваше като хваната в капан от тази връзка, която напълно я объркваше.

Беше на шестнайсет. Твърде млада. Е, да, разбира се, майка й се е омъжила на седемнайсет, но това е било брак по любов между двама души, които са били луди един за друг; много пъти са й разказвали как е станало.

При нея положението бе съвсем различно — та тя едва познаваше Сток и онова, което знаеше за него, не й харесваше много.

— Няма да се сгодя — заяви Лорън на родителите си, които направо се вцепениха от паника само при мисълта, че ще го направи.

Джейн Робъртс се усмихна и погали дъщеря си, като че ли беше възбудено кученце, което се нуждае от ласки, за да се успокои.

— Нервна си, скъпа. Женитбата е голяма стъпка. Ще сте сгодени по-дълго време, за да се опознаете взаимно. Сток е чудесно момче и от добро семейство. С баща ти сме много щастливи.

О, браво, те били щастливи. А тя? Не трябваше ли именно тя да се хили необуздано и да лети три метра над земята?

Любов. От всичко, което бе видяла и прочела, знаеше, че това е вълшебно чувство, а на нея в момента й се повдигаше.

В трети клас беше лапнала по Сами Пилснър. Беше на осем години, възторжена. Той я караше да потръпва и да се разтреперва, щом го зърнеше.

На дванайсет се влюби в братовчед си Брад, мършава момче, три години по-голямо от нея. Той дойде със семейството си само веднъж

на Коледа и тя скоро го забрави.

Когато стана на тринайсет, отиде на първата си среща. Пълна катастрофа.

Първата ѝ целувка бе на четиринайсет години. Още по-лошо.

На петнайсет ходи сериозно със Сами Пилснър цели шест месеца.

От Сами вече не потръпваше и не се разтреперваше така, както когато беше на осем години, но той целуваше добре и те прекараха много сладострастни вечери, изучавайки се с ръце. Тя никога не му позволи да отиде докрай — ужасно се страхуваше да не забременее, въпреки че той пропътува с кола петдесетте мили до съседния град, за да си купи презервативи, и се опитваше да я убеди, че с тях няма страшно.

В крайна сметка бащата на Сами бе повишен в службата и те заминаха за Чикаго. Известно време го преживяваше. Няколко месеца си писаха, после писмата му започнаха да пристигат все по-рядко и тя осъзна, че е свободна да се среща, с когото си пожелае. Излиза последователно с няколко момчета. Всички искаха само едно. След като не беше позволила на Сами, защо трябваше да се предава заради една случайна среща?

Факт бе, че Сток не ѝ се беше нахвърлял. Засега.

— Не ща да се сгодявам — довери тя на Мег.

— Всички толкова ти завидват! — извряка Мег. — Даде ли ти пръстен? Кога ще го направиш? Ще трябва да го направиш, щом сте сгодени.

— Няма пък — тросна се Лорън.

Мег премигна насреща ѝ.

— Няма — какво? Няма да се сгодиш? Или няма да го направиш?

— Няма да се сгодя, загубенячко.

— Приказки на девственица!

— Загубенячка — повтори Лорън.

Ако баща ѝ я чуеше как говори, щеше да я убие. Никой от родителите ѝ не употребяваше груби думи, най-малкото не пред нея, макар че веднъж, когато беше на единайсет и подслушваше на вратата на спалнята им, бе чула баща си да изпъшква: „Боже! Боже!“

Поне знаеше какво казват мъжете, когато правят секс. Макар че Сами не казваше нищо. Във вихъра на страстта, когато тя му правеше онова, което добрите момичета не бива да правят, Сами Пилснър обикновено започваше да вика: „Каубои и индианци! В атака! Напред! Напред!“

Мисълта за Сами я накара да се усмихне. Неговият пенис беше първият и последният, който бе виждала — не броеше случая, когато нахълта в банята и зърна баща си да излиза изпод душа. Той се изчерви и ѝ изкрещя веднага да напусне банята. Тогава беше на десет години. Малко след това майка ѝ я дръпна настрана и ѝ каза, ако обича, да чука, преди да влиза в тяхната баня.

*Чук, чук.*

*Кой е тук?*

*Татковият пенис.*

*Обещавам, че няма да гледам.*

Сами Пилснър много се гордееше с пениса си и искаше тя да го гледа непрекъснато. Всъщност той искаше от нея много повече от обикновено гледане.

Тя бе съгласна, защото тогава мислеше, че го обича, а и най-малкото не можеше да забременее от това.

Знаеше всичко за оралния секс, беше чела в „Плейбой“. Баща ѝ имаше броеве от списанието, заключени в шкаф в мазето. Един ден откри скривалището му и през следващите няколко седмици ги прочете от кора до кора. Списанията бяха пълни с голи жени, еротични карикатури и материали за всички видове сексуални занимания. Не ѝ доставяше удоволствие да ги разглежда, но във всеки случай научи много. Сами Пилснър не можеше да повярва на късмета си!

Това обаче беше минало — сега трябваше да се справи със Сток.

Няколко дни по-късно той се промъкна до нея през обедната почивка и ѝ събщи, че родителите му са решили да им организират голямо тържество за годежа.

Искаше ѝ се да възрази: *Но аз никога не съм ти казвала, че ще се сгодим.* Вместо това установи, че му кима утвърдително с глава и равнодушно се съгласява.

Може би затуй Сток я харесваше — заради пълната липса на ентузиазъм. Като футболен герой и син на най-големия богаташ в

града, от шести клас насетне момичетата му се умилкваха. Изглежда, той възприемаше нейната студенина като освежителна промяна.

— В събота вечер — рече и плъзна ръка по раменете ѝ. — Майка ми ще говори с твоята.

О, това вече е прекалено! Трябва още сега да сложи край на всичко. Кой знае защо обаче, ѝ се струваше по-лесно да се съгласи. Може пък и тя като момичето от „Абитуриентката“ да извърви целия път до черквата и тогава някой красив герой да се втурне да я спаси и двамата да избягат, оставяйки Сток с отворена уста — сигурно ще попипча чатала си, за да се увери, че не му е задигнала оная работа!

Един въпрос. Кой ще е героят спасител? Сами Пилснър? Няма да е той. Вероятно някое малко чикагско момиче с дълги крака и голяма уста сега лиже пениса на Сами.

Замисли се дали някога майка ѝ е правила това на баща ѝ. Потръпна от мисълта. В никакъв случай. Сигурно той дори не ѝ е позволил да го погледне.

— Имам голяма изненада за теб — каза Сток, като наблюдаваше крадешком презрамките на сутиена ѝ под пуловера.

— Каква? — попита равнодушно тя.

— Няма значение, ще видиш.

Тъпанар.

На път от училище към къщи мина покрай службата на баща си. Пак беше затворил по-рано. Бутна дръжката на бравата, за да се увери. Нямахше никой. Когато слизаше надолу по стълбите, се отби в железарията на братя Блейкли. Те бяха досущ еднакви близнаци — петдесетгодишни, и двамата дебели, с добродушни усмивки и надвиснали рунтави вежди. Не можеше да ги разпознава.

— Здравейте, господин Блейкли — поздрави весело тя. — Как е съпругата ви?

Той засия.

— Де да имах, нямахше да е зле.

Пак сбърка! Единият беше женен, другият — ерген. Из града се носеше слух, че ергенът е хомосексуалист.

Тя се засмя.

— Само пробвам. Знаех, че сте вие!

— Не знаеше — намигна Блейкли. — Чух, че си се сгодила. Това е чудесно, Лорън.



Баща й, дрънкалото. Очевидно годежът вече не беше тайна.

— Виждали ли сте баща ми? Май пак си е тръгнал по-рано.

— Не съм видял да си тръгва.

Лорън имаше много за домашно. Може би стана добре, че баща й го нямаше, иначе щяха да се заприказват, щеше да се прибере вкъщи късно и трябваше да пише след вечеря.

Не беше казала на баща си, че знае за скривалището му и за „Плейбой“. Не беше споделила и с майка си.

— Майка ти поръча електрически крушки — рече господин Блейкли. — Щом баща ти си е тръгнал...

— Ще ги взема — кимна тя.

Той й подаде голяма кесия от кафява амбалажна хартия, пълна догоре. Майка й пазаруваше на едро, въобразявайки си, че пести пари.

Кесията не беше тежка — само неудобна. Тя метна чантата си през рамо и пое кесията с две ръце.

— Довиждане, господин Блейкли.

— Довиждане. Лорън. Омъжваш се за момче от добро семейство. Едно от най-добрите.

*Не се омъжвам за никого, господин Блейкли. Просто се сгодявам. Временно. Защото няма да мога да издържа на врявата, ако се омета. Защото винаги се опитвам да угодя на хората. Защото не обичам да наранявам никого. Защото съм идиотка!*

Тряс! Някакъв бунак връхлетя върху нея през летящата врата, пакетът и падна на земята, чу се звук от чупещо се стъкло.

— По дяволите! — изруга бунакът.

Няма „Съжалявам“, няма „Извинете ме“, просто само „По дяволите!“.

Тя не помръдна.

— Гледай къде вървиш — скастри я грубо той.

Тя се вбеси.

— Аз ли да гледам?

— Тъхъ. Ти ме блъсна.

— Не е вярно.

— Ти беше.

— Не бях аз.

Вторачиха се един в друг, двама разгневени непознати.

Беше слаб и не много висок, с лъскава черна къдрава коса, бледо лице и лека трапчинка на брадичката, с наситено зелени очи. Носеше мърлява бяла тениска под оръфано дънково яке, неописуемо мръсни, опърпани дънки и съдрани гуменки.

Лорън усети, че потръпва от възмущение.

— Няма ли да ми помогнеш да събера всичко това? — попита го тя, чудейки се кой ли е.

Ник отвърна на погледа ѝ. Не е лоша. Малко старомодна. Не е негов тип. Но е секси. Боже, тя е секси!

— Добре — измънка той и се наведе да ѝ помогне.

— А счупените крушки? — попита тя, когато откри две на парчета.

— Накарай ония в магазина да ти ги сменят, на техния терен стана — посъветва я той, опитвайки се да пресметне колко време ще му отнеме да я изчука. Момиче от малък град. Вероятно девствено.

Несъмнено повече от една среща.

Ник се наведе по-близо и долови миризмата на парфюма ѝ. Имаше аромат на лимонов сапун, не беше долнопробен парфюм от евтин магазин. А косата ѝ — дълга и лъскава — беше с червеникав оттенък. Разгледа тялото ѝ. Малко е слабичка, но съвсем приемлива.

— Не мога да го направя — надутото отказа тя. — Ще трябва да ми ги платиш.

Той се засмя. Не много весело. Саркастичен смях, сякаш ѝ казваше: *На кого си мислиш, че говориш?*

— Сладурче, имам колкото за пакет цигари и това е всичко.

— Да не би аз да трябва да ги платя? — възрази тя.

— Не. — Той кимна към щанда, където господин Блейкли се занимаваше с някакъв клиент. — Казах ти — върви да говориш с дъртия дебелак. Ще ти върне парите.

— Недей да наричаш господин Блейкли така — прошепна му ядосано тя.

— Не може да ме чуе.

— Може и да може.

— Какво, да не би да има локатори за уши?

Тъкмо се готвеше да му отговори и се появи баща ѝ, който бързаше по стълбите надолу.

— Татко! — възкликна тя, като за момент забрави непознатия със зелените очи.

Щом чу думата „татко“, Ник изчезна. От ранна възраст се бе научил да стои колкото може по-далече от бащите.

— Къде беше? — попита Лорън и сграбчи ръката му.

— Горе, работих.

— Но аз бях горе. Щората бе спусната, вратата — заключена.

— Глупости. Какво става тук? — Той посочи строшените крушки на земята.

Развълнувана, тя се огледа. Момчето, което така грубо връхлетя върху нея, бе изчезнало.

— Ох, изпуснах електрическите крушки на мама.

Фил се засмя.

— Какво прави тази жена — запасява се може би за следващите три години?

Лорън се усмихна, двамата бяха единодушни по въпроса за склонността на майка ѝ да се презапасява.

— Нали знаеш каква е мама?

— Знам я — отвърна той. — Между другото, Лорън, не съм имал свободен миг, за да ти кажа колко съм щастлив, че се сгодяваш. Сток е почтено момче, възпитано в духа на традиционните ценности, семейството му е първокласно. — Пауза. — Майка ти и аз много се гордеем с теб.

По дяволите! Ако ѝ го кажеше непознат, можеше наистина да повярва, че Сток е такъв.

Очевидно съм сгодена, рече си унило тя. Няма начин да се измъкне. Засега.

## СЕДМА ГЛАВА

Арита Мей уреди Ник в гимназията в Бозуел по средата на срока.

— И Синдра ходи там — информира го тя.

— Коя Синдра?

— Сестра ти, момче, и не го забравяй. Хубаво момиче, това е проблемът ѝ. Не искам да стане и твой проблем, когато се съберете всички и се наложи да спите заедно.

Не беше ли достатъчно неприятно, та трябваше и да се тъпче на едно място с Харлан и Люк?

Ник изкръпка няколко долара от баща си и отиде до града. Бяха живели вече в малки градчета с по една бензиностанция, но Бозуел биеше рекорда. Разгледа Мейн Стрийт, залута се към железарския магазин, където налетя — в буквалния смисъл — на някакво момиче, за което отначало взе да си прави сметки как да го чука, но после се появи бащата на момичето и той набързо се измете. Всъщност не беше негов тип, изглеждаше прекалено примерна.

Повече му допадна келнерката от закусвалнята. На около двайсет и пет, с големи цици и малко кривогледа.

Облегна се на бара и поръча кафе.

— Черно? — попита тя, без да проявява особен интерес към персоната му.

Той смигна, за да привлече вниманието ѝ.

— Със сметана, сладурче. С много сметана.

— Май си нов в града.

— Как позна?

— Щото, ако не беше, нямаше да се опитваш да ме сваляш. Щеше да знаеш, че Дейв ми е мъж. — Тя посочи с пръст към готвача на аламинутите, плещест мъжага, близо десет години по-стар от нея, с добре развити мускули. Ник реши да не се предава.

— И к'во, ощастливява ли те?

Тя повдигна едната си вежда и на лицето ѝ се изписа сарказъм.

— Мамчето знае ли, че си излязъл от къщи?

Избухнаха в смях едновременно.

— Луиз — представи се тя. — Добре дошъл в Бозуел.

— Дейв е щастливец.

— А ти си нахакано момче. К'во правиш тука? Минаваш на път към изправителното училище?

— Моят старец ме доведе да живея тук.

Тя му наля кафе и щедро сложи много сметана.

— А той к'во прави?

— Само глупости.

Луиз въздъхна.

— Не ги ли правим всички, скъпи? Не ги ли правим?

— Трябва да ходя на училище. — Ник отпи от кафето. — Ама искам да работя вечер и през почивните дни, да посъбера малко пари. Да ти идва нещо наум?

— Бе ти за к'во ме взимаш? Да не съм ти бюро по труда? — рече и започна да приглажда памучната си престилка.

— Питам само.

Тя омекна.

— Може Дейв да знае нещо.

Вниманието ѝ бе привлечено от група гимназисти, които влязоха и вдигнаха голям шум. Луиз отиде да приеме поръчките им.

Ник ги заразглежда един по един. Обикновено отиваше в ново училище по средата на срока и винаги биваше все същото. Другите момчета се отнасяха към него с подозрение и все се намираше някой бунак, който да започне войната, докато момичетата се правеха, че не го забелязват — макар че всъщност не го изпускаха от поглед.

Всеки път трябваше да доказва себе си, всеки шибан път. Това означаваше да разбие мутрата на всепризнатия училищен побойник и да изчука най-готиното момиче. Винаги успяваше да свърши и двете.

Имаше си златно правило. Не играй честно. Вършеше идеална работа.

Някой ден ще напусне училището веднъж завинаги, еднообразието го тормозеше. Колко пъти ще трябва да се доказва?

Групата разпитваше Луиз за него и го наблюдаваше с любопитство. Две момчета се побутнаха. Едро момче с руса късо подстригана коса подхвърли някакво остроумие и всички се засмяха.

Инстинктивно усети, че това е бунакът, с който ще си има работа.

*Кофти постъпваш, едро копеле. Така ще те сритам по топките, че ще ти държи влага оттук до Маями и обратно.*

Луиз се върна и му напълни чашата.

Той кимна към господин Къса подстрижка.

— Не се захващай с него, сладур — предупреди го Луиз. — Баща му притежава по-голямата част от тоя град.

— Нима?

— По-добре ме послушай. — Тя отметна кичур от правата си кестенява коса и откри кривогледите си очи. — Нека да говоря с Дейв, брат му Джордж държи бензиностанцията. Разбираш ли нещо от коли?

— Ако някоя спре да върви, мога да я поправя. Стига ли?

— Ще видим, сладур, ще видим.

В караваната го чакаше познатата сцена. Примо се бе закотвил пред телевизора, оригваше се, лочеше бира и ядеше соленки от пакет.

Арита Мей, сведена над газовата печка, затопляше руло „Стефани“ отпреди два дни — подарък от работодателя, който ѝ бе разрешил, вместо да изхвърля останалата храна, да я носи вкъщи.

Харлан и Люк играеха на паркинга, ритаха консервна кутия и скачаха ту отвън, ту вътре в останките от купето на някаква кола.

Ник излезе и отиде при тях.

— Някой ден ще си купя кадилак — рече им той. — Страхотен червен кадилак с кожени седалки и много хром.

— Ще ни позволиш ли да се возим в него? — ококори се Харлан, който вярваше на всичко, което му се каже.

— Разбира се. Всеки път, когато поискаш.

На следващата сутрин Ник се качи на автобуса с Арита Мей, за да отиде до училището. Тя му каза къде да слезе и му даде един долар.

— За к'во ми са пари? — попита той, отблъсквайки нейното милосърдие.

— Ако ти потрябват — отвърна натъртено тя, като продължи да гледа право напред.

Ник се замисли по колко ли плащат на прислужниците в Бозуел. А може би работодателят ѝ пробутва огризки и стари дрехи и смята, че

това е достатъчно за заплата.

Гимназията в Бозуел се помещаваше в невзрачна сива бетонна сграда със зелена морава от едната страна и голям паркинг от другата.

Ник усети обичайното чувство на празнота в стомаха си. Опита се да не му обръща внимание. Бъди хладнокръвен. Никакви нерви. Не допускай тъпите копелета да ти развалят настроението.

Без да се налага да пита, той намери канцеларията и се записа като редовен ученик. Училищната секретарка неодобрително огледа опърпаното му облекло, което се състоеше от дънки, тениска и дънково яке.

— Тъй като нямаме униформа в гимназията на Бозуел, ние бихме желали нашите ученици да имат чист и спретнат външен вид. Това означава изпрани и изгладени дрехи по всяко време. И никакви скъсани дънки.

— Да, госпожо. — Дано да не я види никога повече.

— Класна стая номер три, господин Анджели. Учителката ще ви каже какви учебници са ви необходими.

— Благодаря, госпожо.

Дърта крава. Можеше да я очарова, ако искаше. Да, но не искаше.

## ОСМА ГЛАВА

— О, погледни го само! — Мег развълнувано сръга Лорън. — Е на това му викам аз неотразим!

Лорън вдигна поглед от чина, мисълта ѝ блуждаеше.

— Кого? — попита разсеяно тя.

— Него. Стои до вратата. Сигурно е новият ученик. Дон го е видяла вчера в закусвалнята и се е влюбила.

— Дон се влюбва всеки ден.

— Знам. Но този е — ох, не мога да го определя точно, изглежда някак мрачен. — Мег бързо стана от чина. — Отивам да го поздравя с „добре дошъл“.

Лорън извърна очи към вратата. После хвърли още един поглед натам. Мег говореше за момчето, което я беше блъснало в железарския магазин на Блейкли. Момчето със зелените очи и наглия език.

— Кой е той? — попита тя.

Твърде късно. Мег вече прекосяваше стаята, а Дон бързаше към него откъм другата страна. Лорън си остана на мястото с непроницаемо лице. Нека се излагат, щом искат. Не е толкова готин. Просто различен...

След секунди Мег разговаряше с него, очите ѝ блестяха, а бузите ѝ се бяха зачервили. Лорън я наблюдаваше как го атакува. Мег беше най-добрата ѝ приятелка, още от първите класове, но понякога беше много импулсивна. Трябваше да изчака той да тръгне подир нея. Добре известно правило. Момчетата искат те да тичат след момичетата, а не обратното.

Мег беше хубава, с пухкава руса коса и сиви очи. Имаше четирипет излишни килограма и непрекъснато беше на диета. Заради двата си издадени предни зъба понякога приличаше на заек.

Дон Ковак си беше курва. С черна боядисана коса, щръкнал бюст и много грим. Не изглеждаше на шестнайсет, а на трийсет.

Лорън наблюдаваше двете момичета в акция, най-добрата си приятелка и училищната подлога, както викаха на Дон.



Вероятно той ще тръгне с Дон заради черната ѝ коса и големите гърди — винаги така става. А Мег има излъчване на девственица.

Неочаквано той избра Мег, като ѝ позволи да го заведе до единствения свободен чин и внимателно я слушаше какво бърбори.

Лорън усети лека тръпка на ревност. Наистина смешно, защото всъщност тя изобщо не иска да се захваща с него. Сгодена е за Скот Браунинг. И е много, много заета, слава Богу.

Хм... може би трябва да отиде и да го поздрави?

Няма нужда. Мег явно прави всичко възможно да го накара да се почувства повече от добре дошъл.

Лорън сведе очи и отвори учебника си по английска литература. Не беше лесно да се съсредоточи. Не можеше да устои да не погледне какво прави Мег. Тя вече се връщаше към чина си с триумфално изражение на лицето.

Тъкмо седна, и учителката влезе в клас.

— Той е фантастичен! — прошепна Мег, а лицето ѝ бе озарено от глуповата усмивка. — И ме покани да излезем.

— Покани те?

— Да. Довечера.

— Къде?

— Знам ли? Ще се срещнем пред закусвалнята в осем.

— Родителите ти никога няма да позволят да излезеш вечерта.

— Ще им кажа, че отивам у вас да учим.

— Мег, та ти не знаеш нищо за това момче, как можеш да излизаш с него?

— Божичко, Лорън, все едно слушам майка си.

— Нищо подобно.

— Така е.

— Момичета! — прекъсна ги пискливият глас на госпожица Потър, учителката по английска литература. — Ще ни правите ли компания днес? — продължи саркастично тя. — Или ще трябва да ви изнесем навън една маса, за да можете да продължите разговора си необезпокоявани?

— Съжалявам, госпожице Потър — изрекоха те в един глас като второкласнички.

Лорън не можа да се въздържи да не стрелне още един поглед към новото момче.

Мег зарови лице в учебника, опитвайки се да задуши смеха си.

— Толкова съм развълнувана! — прошепна тя. — Той е наистина неотразим!

— Ти си луда — промърмори Лорън и за момент си пожела тя да е лудата.

Закръглената малка блондинка направо му се нахвърли. Предпочете нея пред тъмнокосата, защото подозираше, че брюнетката се е чукала с всички момчета в училището, а тъй като той самият искаше да чука, не му се щеше да хване трипер или, още по-лошо, срамни въшки.

Не беше трудно. Както винаги. Явно има нещо в зелените му очи. Погледнеше ли някое момиче — дори за миг, — очите му предизвикваха този особен подлудяващ хипнотичен ефект.

Господи! И той има право да притежава нещо, нали? И Бог му е дал очите.

Забеляза, че момичето, в което се бе блъснал предишния ден, го наблюдава от другия край на стаята. Не виждаше в това кой знае какво, но усещаше, че му е навита. Може би, след като приключи с блондинката, ще се пусне при нея, да я поразчувства. Може би...

Гимназията в Бозуел по нищо не се различаваше от неприветливите училища в бедняшките квартали, в които бе учил по принуда. Това училище беше типично за малък град и той можеше да има успех.

До този момент не бе мярнал набитото момче с късата подстрижка. Гаднярът сигурно беше в друг клас, а това не беше зле. Ако си отваря очите, може би изобщо няма да се засекат.

Интуицията обаче му подсказваше, че е невъзможно. Дълбоко в себе си съзнаваше, че винаги се намира някой тъп гадняр, който да поиска да го унищожи.

След училище възнамеряваше да отиде пак до закусвалнята, за да разбере дали Луиз е направила нещо за работата му, и после, ако има късмет, да си изпроси едно ядене и да виси там, докато стане време да се срещне с Русичката.

Учителката го забеляза и го накара да стане и да се представи на класа.

*Господи! Каква досада!* Противно му бе, че всички са го зяпнали с такъв интерес. Защо не го попитат за разреда и за серийния му

номер, щом го възприемат като някакъв животински експонат?

Когато дойде време за обедната почивка, той изостана от тълпата и се замъкна в училищния бюфет. Купи си сандвич и кола, избра маса в ъгъла и седна.

Не след дълго на вратата се появи Късата подстрижка — следван от възторжена група, която поглъщаше в захлас всяка негова дума.

Докато ядеше сандвича си, Ник с едно око ги наблюдаваше. Русичката му махна от другия край на помещението. Сигурно гореше от желание пак да си поговорят, но той реши да се държи студено. Ха! Дори е в състояние да чете мислите им.

Тогава се появи момичето от железарията и се спря до вратата.

Той знаеше, че го е видяла и почти се надяваше да отиде при него, но тя не го направи.

А, каква е тая работа? Късата подстрижка се изправи, прекоси помещението, сложи ръка на рамото ѝ и я поведе към масата си. Мамка му! Та тя била негово гадже!

Ник веднага се замисли дали може да я свали. Ами да. Защо пък не? Обичаше предизвикателствата.

— Тържеството е вече подготвено — съобщи ѝ Сток.

— Знам — отвърна Лорън. — Майка ми и майка ти са така. — Тя потърка показалците си един о друг, за да покаже какво има предвид.

Сток се ухили самодоволно.

— На майка ми ѝ харесва да се разпорежда с нея. — Лорън настръхна.

— Какво искаш да кажеш?

Той вдигна рамене.

— Майка ми обича да се разпорежда с всички, включително и с мен.

За секунда Лорън изпита съжаление към него. Сигурно е ужасно да имаш майка като неговата, едра властна жена с алени устни, която на всекиго дава нареждания какво да прави.

— Довечера Мег отива на среща — чу се тя да изрича, очевидно, за да поведе разговор.

— Наистина? — Надали имаше нещо, което да го интересува по-малко в момента.

— С новото момче — допълни Лорън.

— Какво ново момче?

— Е знаеш де, оня, дето дойде днес в училището.

— Така ли? — Беше съвсем очевидно, че е на съвсем друга вълна.

Тя млъкна — това беше всичко, което бе в състояние да направи.

Мег дойде у Лорън един час преди срещата, като едва успяваше да прикрие вълнението си. Изтича нагоре, нахълта в стаята ѝ и се втурна към огледалото.

— Как изглеждам? — попита тя, разчесвайки току-що измитата си коса.

— Ужасно — подразни я Лорън.

— Каквооо?

— Будалкам те.

— Недей — простена Мег. — Това е първата хубава среща, която ще имам от месеци насам. Лорън седеше с кръстосани крака на леглото си.

— Откъде знаеш, че ще е хубава?

Мег излезе от кожата си.

— Какво ти става?

— Какво ми става ли? — язвително я стрелна Лорън. — Погледни се пак в огледалото. Вълнуваш се за някакво си момче, което дори не познаваш. Може да се окаже сексуален маниак, изнасилвач или нещо друго...

— Наистина си много особена — поклати глава Мег. — Наистина.

— Благодаря. Всички комплименти се приемат с благодарност.

— Човек би си помислил, че ти самата го харесваш.

Лорън почервения и скочи от леглото.

— Не ставай смешна.

— Няма значение. Аз го видях първа и той е мой. Освен това си сгодена или забрави, защото така ти изнася?

Лорън се намуси.

— Де да можех.

— Чуден разговор — рече Мег и започна да оправя колана на полата си, за да я направи по-къса. — Как изглеждат краката ми?

— Като крака. Какво да кажа на майка ти, ако се обади?

— Кажй ѝ, че съм в банята. Но едва ли ще се обади.

— Току-виж, го направила.

— Много ми помагаш.

— Обади ми се, щом се прибереш. Искам пълен доклад.  
Мег весело ѝ смигна.

— Можеш да бъдеш сигурна!

— Здравсти. — Мег неочаквано изпита стеснение, когато стигна при Ник. Беше се опрял на стената пред закувалнята и пушеше цигара.

Щом я видя, че идва, небрежно изстреля с пръст угарката към бордюра.

— Здравсти — отговори Ник и взе ръката ѝ, сякаш се срещат от месеци. — Изглеждаш чудесно.

Тя нервно се изкиска.

— Благодаря.

— Наистина чудесно — повтори той. Успя да изкръпка от Луиз един сандвич без пари и да получи обещание от Дейв, че може да работи при брат му на бензиностанцията в събота вечер. Нещата изглеждат окуражителни. Сега вече му остава само да си уреди чукане и тогава може би ще спи добре през нощта, макар че едва ли ще успее, защото Харлан и Люк кашлят и пърдят по цяла нощ.

— Къде отиваме? — попита Мег, когато той я поведе по Мейн Стрийт.

— Мислех да идем на едно кино.

Вече бе гледала „Приключенията на Посейдон“, но какво от това?

— Супер — съгласи се тя, изпълнена с желание да му угоди.

Супер. Хм... Може би трябваше да хване сигурното маце с черната коса, тази е още дете.

Когато стигнаха до киното, той я дръпна настрана.

— Купи си билет, влез и ме пропусни през аварийния изход. Щото съм останал без пукната пара, разбираш ли? — Стисна окуражително ръката ѝ. — Става, нали?

Да си купи билета? Обикновено на среща момчето плаща. Лорън ще се пръсне от удоволствие, когато ѝ каже. Все пак... това прави живота вълнуващ.

— Става — кимна тя.

Той лекичко я подбутна.

— Няма страшно, ще видиш.

Мег си купи билет и влезе в почти безлюдния салон. Когато се увери, че никой не я гледа, изтича по страничната пътека до аварийния изход, дръпна тежката врата и Ник се вмъкна.

— Браво! — похвали я той и ѝ посочи последния ред, който съвсем подходящо за случая бе празен.

Филмът вече бе започнал. Прегърна я през рамо, облегна се и зарея поглед в екрана. След няколко минути се премести по-близо до нея.

— Щом те видях, ми стана ясно, че ще си допаднем — тихо ѝ каза той. — Усетих нещо... нали знаеш... въ... специално.

— Знам — прошепна тя, потръпвайки от факта, че двамата мислят еднакво.

— Тези неща се случват понякога. — Той започна да я гали през пуловера по гърба.

— Така е — съгласи се тя и усети, че ѝ става много горещо.

Като че ли е било предопределено или нещо такова — добави той, а ръката му пропълзля напред в опасна близост до лявата ѝ гърда.

Тя отвори уста, за да се съгласи отново, но неочаквано усети устните му върху своите в настоятелна целувка, после почувства и езика му.

Затаи дъх. Всичко ставаше толкова бързо. Предишното момче, с което излизаше, изчака цели три седмици, преди да предприеме нещо. Ръката на Ник вече бе стигнала до бюста ѝ и тя разбираше, че трябва да я отблъсне, но можеше да се наслади поне за минута, нали?

Ник погали през пуловера едното зърно, палецът и показалецът му се движеха в кръг. Без да иска, тя изпъшка. Когато той бавно повдигна пуловера, тършувайки в тъмното за копчетата на сутиена ѝ.

— Недей — опита се да го спре тя, защото съзнаваше, че е по-добре да не отива по-далеч.

Той не я слушаше. Беше прекалено зает с разкопчаването на сутиена.

Поел в ръка лявата ѝ гърда, Ник сведе глава и започна да лиже зърното с обиграна непринуденост.

Тя се опита да отмести главата му.

— Не! — прошепна настойчиво Мег.

— Да! — още по-настойчиво отвърна той.

— Някой ще види.

— Тук е празно.

— Не искам да правиш това.

— Искаш, искаш.

И това беше вярно. Искаше. За момент тя се отпусна и се отдаде на божественото чувство, което я завладяваше. — Толкова ли е лошо да ти е хубаво?

Той започна да смуче зърното, при което хвана ръката ѝ и я притисна към пениса си — междувременно бе успял да го извади.

— О, Боже! Никога преди не беше пипала. Боже, Боже! А и нямаше как да изпадне в такова положение. Добрите момичета не го правят — освен, разбира се, ако не искат да им бъде лепнат етикетът леснодостъпни или курви, както на Дон Ковак.

С внезапен прилив на решителност тя се опита да изтегли ръката си.

— Хвани го — изкомандва той. — Няма да те ухапе!

— Не мога — отчаяно изрече Мег.

— Можеш, можеш. — Ник простена и ѝ показа как да движи ръката си нагоре-надолу — все по-бързо... и по-бързо...

И тогава това се случи. Опръска я цялата. Горещо, лепкаво, мокро.

— Господи! — простена отново той. — Ох... Господи!

— Полата ми — прохленчи ужасена Мег. — Направи го върху новата ми пола!

Ник облегна глава назад, затвори очи и въздъхна с дълбоко задоволство.

Добре дошъл в Бозуел. Денят бе страхотен.

По дългия уморителен път към къщи Ник мислеше за Русичката. Хубави цици. Но много срамежлива. Не е за него. Чекията е работа за момчета на годините на Харлан.

Кого всъщност баламосва? От време на време чекията е за предпочитане пред нищо, а той беше наясно, че ако се опита да я чука, тя ще се запъне. Въпреки че се въздържа, тя изпадна в истерия заради

глупавата си пола. Що ли му трябва да се занимава с момичета с тоалети?

По-добре да не се вижда повече с тая, мислеше си Ник. По-добре да се охарчи малко за кутийка презервативи и да даде възможност на чернокосата.

Момичета, всичките са еднакви. Лесни. Никога не си правеше труда да ги вижда втори път. След секса чувстваше празнота, пустота.

Когато стигна до караваната, двете момчета седяха върху купчина одеяла и разлистваха омазани от пръсти списания с комикси.

— К'во става? — попита бодро той и свали якето си.

— К'во става с тебе? — подигравателно смигна Харлан.

— Нищо особено. — Кимна към Люк. — Що никога не говори?

— Не може — отвърна Харлан и изведнъж се намуси.

— Нещо му е станало ли? — изгледа го Ник, като смъкваше останалите си дрехи.

— Не е твоя работа.

— Само питах, щото мислех, че мога да помогна.

— Не е твоя работа — повтори троснато Харлан.

Ник сви рамене и се отпусна на матрака, който беше целият на буци, и се опита да се намести по-удобно.

— Нощеска да не се пърди — нареди сериозно той и заплашително се вторачи в двете момчета.

Харлан стана, свлече донякъде панталонките, огъзи се към Ник и пусна една пръдня.

— Ау, проклето копеленце! — Ник сбърчи нос с отвращение. — Ако не бях толкова уморен, щях да те налагам от единия до другия край на тоя паркинг и да съдера мършавия ти задник от бой.

Харлан се оригна. Люк се засмя. Поне това можеше да прави.

Ник затвори очи и, кой знае защо, се замисли за другото момиче, приятелката на Късата подстрижка.

*Не* — каза си той сериозно — *не бива да си навличам неприятности. Истината е, че в тъмното всички са еднакви* — а той никога не беше попадал на момиче, което да предизвика у него нещо повече от ерекция.

На сутринта отиде с двете момчета в другата каравана с надежда, че ще изкрънка закуска. Арита Мей остави на масата филии баят хляб, намазани с мас. Той докопа една.



Примо хъркаше силно, проснат на разхвърляното легло.

Арита Мей изглеждаше уморена, очите ѝ бяха хлътнали, устата — изпъната в права линия. Плесна с ръце.

— Вън — подгони тя Харлан и Люк. — Размърдайте се, щото ще закъснеете. — Обърна се към Ник: — Ще ти платя картата за автобуса до края на седмицата. После ти ще си плащаш.

— Не се притеснявай, намерих си почасова работа — побърза да я успокои той. — Ще работя на бензиностанцията всяка събота вечер.

Беше поразена, че не се е метнал на мързеливия си баща.

— Добре. — Избърса ръце в някаква стара дреха. — Това наистина е добре.

Той кимна.

— Да, така е.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Мег закъсна за училище. Пъхна се на чина и разпръсна няколко учебника край себе си, опитвайки се да си придаде прилежен вид.

— Не се обади — просъска Лорън. — Не одобрявам подобно поведение, когато трябва да играя ролята на параван.

— Притеснявах се за по-важни неща — просъска на свой ред Мег.

— Като например?

— Например съсипана пола.

Господин Лукас многозначително се прокашля и погледна към тях.

Лорън отново се съсредоточи върху учебниците. Бе прекарала отвратителна сутрин, слушайки разговора между родителите си за годежа. Буквално пред очите ѝ те се превръщаха в катерещи се по социалната стълбица лицемери — обсъждаха какво ще облекат, кой ще присъства, как трябва да се държат.

— Днес отивам на пазар — обяви Джейн с въодушевление. — А, Лорън, скъпа, и на теб ще купим една красива рокля.

Лорън ненавиждаше думата „красива“, защото я свързваше с бледорозови волани.

— Нямам нужда от нова рокля — възпротиви се тя.

— Глупости! Днес след училище отиваме да пазаруваме. Вземи и Мег.

Не беше в състояние да се измъкне. Бе изтървала нещата около годежа.

Веднага щом господин Лукас им каза, че са свободни, тя сграбчи Мег за ръката.

— Е? — попита я задъхана.

Мег тръсна къдрици.

— Беше права. Той е сексуален маниак.

— Наистина?

— О, да.

— Сериозно?

Не те лъжа.

— Какво се случи?

— Луд е по мен.

— Сигурна съм. Но какво направи ти?

Мег въздъхна, готова да разказва. Но още не отворила уста, и в двора с бавна стъпка влезе Ник, който чак сега се появяваше явно за часа по математика. Притисната до него, сякаш вече го притежава, се мъкнеше Дон Ковак.

Той смигна на Мег и небрежно я поздрави:

— Ей, к'во пра'йш?

— Добре съм — успя да отговори тя, а бузите ѝ изгаряха от гняв и унижение.

— Разпъват шатра в градината — обясни ѝ Сток и разкърши мускули.

— Няма ли да е много студено? — попита Лорън.

Той се ухили самодоволно.

— Взели са отоплители.

— Защо в градината? Къщата ви е толкова голяма, че вътре могат да се поберат всички.

Сток продължи гимнастиката си с упражнения за колената.

— Пука ми.

— Сток... — започна колебливо тя.

— Да?

— Може би не трябва да правим толкова многолюдно тържество.

Той не престана да прикляква.

— Разбира се, че трябва. Щом веднъж се изметат дъртите досадници, ще стане страхотен купон.

— Но всички вдигат такъв шум. Не съм сигурна, че искам точно това. Аз...

— Слушай, бонбон — прекъсна я той и се изправи. — Стига сме дрънкали. Отпусни се, ще ти хареса.

— Дали? — попита неуверено Лорън.

— Разбира се.

— Добре — съгласи се тя, макар че още не беше съвсем убедена. В същия миг видя, че майка ѝ се задава по алеята с голямото семейно

комби. — Трябва да тръгвам. Отиваме да пазаруваме.

— Купи си нещо секси — похотливо я погледна Сток и неочаквано я ощипа по дупето.

Тя го плесна по ръката.

— Недей да правиш това!

Той се изхили.

— Защо пък не? Ние сме сгодени. Скоро ще правя много повече от едно щипване по задника!

*О, не, няма — помисли ядосано тя. — Ще сложа край на това веднага щом събера кураж да кажа на родителите си.*

— Добре, мила, ще се видим пак. И без друго имам тренировка.  
— Млясна я по бузата и побягна.

— Щастливка! — въздъхна изникналата зад нея Сузи Хардън.

Щастливка, как не! Лорън не бе щастлива. Чувстваше се като сгащен плъх, който чака капанът да щракне.

Сексът със Сток бе немислим за нея. Да я опипат големите му потни ръце. Притисната под огромната му маса. Няма да го бъде!

— Къде е Мег? — попита Сузи. — Винаги сте заедно.

— Не се чувства добре, тръгна си рано.

А и как да я обвиниш? Направо се скапа, когато Ник се появи с Дон Ковак. В един момент я отрупваше с любезности, в следващия: „При Ковак всичко минава.“ Момчета! Кой ли може да ги разбере? Пък и май никой не искаше.

Майка ѝ паркира до бордюра и Лорън се качи в комбито.

— Къде е Мег? — попита Джейн, като оправяше огледалото за обратно виждане. — Мислех, че ще дойде с нас.

Може би трябваше да напише с големи букви: „Мег няма да дойде. Мег се чувства унижена и съкрушена. Всички същества от мъжки пол са пощръктели за секс животни.“

Лорън вдигна рамене.

— Нещо не ѝ беше добре.

Джейн загрижено я погледна.

— Болна ли е? Надявам се да не е. Не искаме да хванеш някоя зараза.

Болна е заради момчетата.

Джейн се засмя.

— Ех вие, момичета!

*Ха-ха!*, помисли си с горчивина Лорън и в този момент зърна Ник Анджели — знаеше името му — да си тръгва от училище с Дон Ковак, която го беше хванала под ръка и се притискаше до него. Явно сега Дон беше постоянното маце.

Той наистина изглеждаше мрачен, обикновен нехранимайко. Беше предупредила Мег, беше ѝ казала да не се занимава с него. И Мег трябваше да я послуша.

Ник Анджели. Хм... Мег ѝ спомена, че целувал хубаво... Много важно.

От живота бе научил едно — смяташ ли да зарежеш някое момиче, направи го бързо. Никакви извинения. Никакво протакане. Отрязваш отведнъж и — край.

Русичката беше грешка. Дон му подхождаше много повече.

— Защо чак сега се появи тук? — попита тя, когато го настигна по пътя към училището.

— Какво искаш да кажеш? — поинтересува се той и започна да я разглежда.

Тя докосна бузата му с дългия си червен нокът.

— Цял живот чакам момче като тебе.

Сродни души. Дори употребяваше неговите думи!

— Ето ме, тук съм.

— Ето ме — предизвикателно му смигна тя, — готова съм.

Дон Ковак живееше с алкохолизираната си майка в бедняшката част на града. Не беше чак като паркинга с караваните, но бе нещо подобно. На външност Дон не представляваше кой знае какво, като се изключи апетитната ѝ фигура и похотливият вид, но тя докрай се възползваше от тях. Може и да беше училищната курва, но поне качествата ѝ я правеха популярна. През деня бе разпитала за Ник из Бозуел. Малък град. Дребни душици. Никакво разнообразие. Нищо не се случва. Най-близкото селище, където ставаше нещо, беше на петдесет мили — град на име Рипли, — там не липсваха барове и места за танци, свърталища на първокласни рокери.

— Имаш ли кола? — бе един от първите въпроси, които му зададе.

— Може и да намеря — отговори той, като мислеше да вземе таратайката някоя вечер, когато Примо се натряска до безсъзнание.

— Ти и аз ще си прекараме добре — обеща тя съблазняващо.

*Засега — мислеше си Ник. — Докато ми изнася. Недей обаче да разчиташ прекалено на мен, тук съм само за малко.*

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато семейство Браунинг правеше нещо, правеше го с размах. Цялата градина бе заета от шатра. Инструментално трио свиреше мелодия, която трябваше да минава за танцова музика. Храната бе сервирана. Луксозните покривки от розов лен и фините сребърни прибори по масите издаваха изискан вкус и богатство. В края на краищата семейство Браунинг бяха най-заможното семейство в града и от време на време обичаха да го показват.

Сток взе Лорън рано и я закара право в дома си, нямаше търпение да се изфука с приготовленията за тържеството.

— Когато дъртите си легнат, ние ще си пуснем диско — хвалеше се той. — Ще има много бира. Като ти казвам много, значи наистина много.

Говореше й, сякаш тя беше голям пияч на бира.

— Страхотно — насили се да изрече Лорън, подръпвайки горната част на бледожълтата рокля, която майка й я бе накарала да купи. Мразеше тая рокля, защото с нея изглеждаше като цветарка на сватба.

— А сега имам нещо специално за теб. — Той я хвана за ръка и я помъкна към дъното на градината.

— О, не!

Да не би това да е великият миг? Голямата атака?

— Какво? — измънка тя, а вътрешно се молеше да не й се нахвърли, макар и да беше малко вероятно да го стори в градината на родителите си, когато всеки момент щяха да пристигнат шейсетина гости.

— Това. — Пъхна тържествено малка кожена кутийка в отпуснатата й ръка.

Тя внимателно я пое.

— Хайде де, отвори я.

Лесно му е на него. Когато я отвори, примката ще се стегне, защото и най-големият глупак би могъл да се досети, че това е годежен пръстен.

— Винаги съм мечтала да отида в Ню Йорк — изтърси Лорън, отлагайки неизбежното.

— Ще отидем — обеща ѝ Сток. — През медения ни месец, ако искаш.

— И кога ще бъде това! Следващата седмица?

Нещата се развиваха толкова бързо, че тя се задъхваше.

— Смятам да се оженим, когато завърша колежа — рече той, сякаш четеше мислите ѝ. — Знам, че може и да ти се струва много далеч, но щом сме официално сгодени, значи все едно сме женени, нали?

Изпълнението на присъдата се отлага! Отлага се!

— Е, ако забременееш, ще вдигнем сватбата и по-рано — допълни Сток.

*Бременна! Шегува ли се? За да забременееш, трябва да си правил секс, а е невъзможно тя да прави с него каквото и да било. Невъзможно.*

С чувство на облекчение Лорън осъзна, че това е разрешението на всичките ѝ проблеми. Никакъв секс, никакъв годеж. Когато му откаже да се люби с него, той ще развали годежа. Той ще го развали. Тя ще е обидената страна, а родителите ѝ няма да се сърдят. Пфу! Това е изход.

Настроението ѝ се възвърна, отвори кутийката и разгледа сапфира във форма на сърце, ограден с повече от дузина диамантени багети.

— Оу! — възкликна тя. — Красив е.

— Знаех си, че ще ти хареса — ухили се гордо той. — Майка ми го избра.

— Колко романтично — отбеляза сухо Лорън.

Както обикновено Сток не усети сарказма ѝ.

— Сложи го — настоя той. — Да видя дали ти става.

Тя го премери, а в този момент си представяше деня, в който ще му го върне.

Сток взе едната ѝ ръка и я притисна към скрития си от смокинга чатал.

— Усещаш ли? — Поредната самодоволна усмивка. — Така ми действаш ти.



Тя отдръпна ръката си. Годешът им щеше да бъде по-краткотраен, отколкото някой би могъл да допусне.

Дон Ковак беше момичето от страстните му мечти — винаги на разположение, изпълнена с желание, постоянно готова. Репутацията ѝ му бе известна — не беше го изненадала, защото Джоуи Пиърсън вече го беше информирал. Джоуи беше добро момче — забавно, умно, малко ексцентрично. Сприятелиха се, когато стана ясно, че двамата поемат нощните смени на бензиностанцията.

— Виж какво — обясняваше Ник на Джоуи, — няма да съм с нея за дълго. Какво ми пука, че се чукала с всяко момче в града? Тя е точно такава, каквато обичам — опитна.

Джоуи се разсмя.

— Така е, няма нищо по-добро от момиче, което знае какво прави.

И двамата бяха наети да паркират колите на тържеството на семейство Браунинг — нещо, от което можеха да се спечелят няколко допълнителни долара.

По алеята, която описваше кръг, се зададе кафяв кадилак. Ник изтича откъм страната на шофьора и отвори вратата. Оттам слезе мъж. Жена му се взеше до него. Внезапно от задната врата се появи Мег и бързо хукна към къщата.

— Какво се случи между теб и нея? — попита Джоуи. — Не я ли води на кино или нещо такова?

— Нищо не се случи. — Ник лъжеше с лекота. Не обичаше да разправя наляво-надясно. — Грешката беше моя. Не избрах точното момиче. Това беше първата ми седмица в града, знаеш как е.

Да, Джоуи знаеше как е. Беше пристигнал в Бозуел с майка си от Чикаго преди година. Баща му, ченге, беше убит при нападение на банка и майка му веднага реши, че трябва да се преместят да живеят в малък град за по-сигурно.

— Когато дойдохме тук, майка ми каза, че го прави, за да ме защити — рече Джоуи и на лицето му се изписа гримаса. — Щом навърша осемнайсет, изчезвам оттук. Ще се върна в Чикаго. Ще правя представления.

Ник го погледна с недоумение.

— Представления?

— Абе не се ли сещаш, ще разказвам смешки и други глупости. Ще разсмивам хората.

— Звучи добре.

Джоуи затършува из джобовете си и извади сплескана цигара. Скъса я на две и даде на Ник едната половинка. Запалиха от една кибритена клечка.

— Е... — Джоуи дръпна дълбоко. — Аз знам какво правя тук. А теб какво те води в тая дупка?

Ник засмука своята половина от цигарата.

— Моят старец.

— С какво се занимава той?

Ник горчиво се засмя.

— Чука.

— Това не е лошо.

— Чудно е. Май е бил женен за тая жена... тая чернокожа жена... — Замълча. Нямаше нужда Джоуи да знае, не беше необходимо, който и да било да знае. — Уф, по дяволите. Той е безделник, това няма значение.

— Разкажи ми — настоя Джоуи.

Ник не беше склонен да споделя.

— Някой друг път — отклони темата той.

Джоуи сви рамене.

— И без това още не съм тръгнал.

Пристигнаха други коли и те се заловиха за работа.

— Знаеш ли, Сток Браунинг е най-големият гадняр в целия свят — каза Джоуи на връщане от паркинга, където бе оставил един буик. — Веднъж тоя гадняр се опита да ме бие — сригах го по топките и извадих нож.

Ник се ухили.

— Знаех си, че ще се разберем.

— Смешното е — продължи Джоуи, — че докато ходех на училище в Чикаго, никога не бях се бил.

— Може би, щото баща ти е бил ченге.

— Глупости. Там нямаше бунаци като Сток Браунинг.

— Ти наистина си падаш по него, а?

— Той е капут. Бих искал да знам защо Лорън се сгодява за него.  
Тъпа работа.

— Излизал ли си някога с нея?

— Няма начин бе, човек. Тя и Мег са крепост на девственици.

— Може и да се е променила.

— Да, да — възмути се Джоуи. — Абе, току-виж се случило.  
Момичета! Покажи им само пачка пари, и вирват крака, готови да бутнат!

По алеята се зададе още една кола и спря пред къщата.

— Тая ти я пускам на теб — подхвърли Ник.

— Какво значение има? — отвърна Джоуи. — И без това ще делим всички бакшиши.

Ник кимна.

— Дадено.

— Той е отвън! — нервничеше тя пред Лорън.

— Кой?

— Не ме питай кой! — сопна се Мег. — Ти знаеш кой. Той. Ник.  
Не стига, че го виждам в училище, ами и сега е тук и паркира колите.  
Толкова съм унижена. Пристигнах с родителите си! Как можа да ми скроиш този номер?

— Успокой се, Мег. Нямах представа, че ще е тук.

— Ами да, сигурно. Ти си толкова заета с годежа, че не забелязваш нищо и никого. И как мислиш, че се чувствам?

— Мег — поде Лорън спокойно, — срещата ти с него беше преди три седмици. Забрави я.

— Лесно ти е на теб да говориш така. Опитай се да се поставиш на мое място. — Гласът ѝ започна да изтънява истерично. — Той на практика ме изнасили.

Лорън я погледна тревожно.

— Не си ми споменавала за това. Каза ми само, че ти свалил сутиена и ти развалил полата. Изобщо не е ставало и дума, че се е опитал да те изнасили. Щом го е направил, трябва да се обадиш в полицията.

— Много е късно.

— Ако това се е случило, изобщо не е късно.

Лицето на Мег се сгърчи.

— Мразя го! — изкрещя тя.

— И аз — кимна Лорън, винаги вярна приятелка.

Макар че в интерес на истината не можеше да каже, че го мрази, защото дори не го познаваше. Разбира се, тя знаеше, че той е със зелени очи. И черна къдрава коса. И масивна челюст. И има прегърбената стойка на Джеймс Дийн.

Знаеше също, че работи по няколко часа на бензиностанцията, че е приятел с Джоуи Пиърсън, че повечето вечери се среща с Дон Ковак.

Виждаше ѝ се интересен, но не вървеше да го каже пред Мег и трябваше да държи устата си затворена, за да не излезе от нея клюката.

— Харесва ли ти тържеството? — попита тя, за да смени темата.

Мег присви очи и взе чаша разреден пунш.

— Ще трябва ли да наречеш първородното си дете Сток младши?  
— подметна тя заядливо.

— Не и ако е момиче — усмихна ѝ се мило Лорън и се запъти към родителите си, които явно прекарваха твърде добре, подмазвайки се на целия Браунингов род.

Дон беше неканена гостенка; поне името ѝ не беше в официалния списък.

— Изненада! — поздрави тя Ник, когато малко преди полунощ пристигна с кола, пълна с нейни приятели, облечени в кожени дрехи, на вид сякаш бяха извадени от „Уестсайдска история“. — Сток ми рече да дойда по-късно.

Това не беше група от богаташки синове. Тези бяха по-груби, по-големи момчета, които пушеха марихуана, пиеха алкохол и денем и нощем надуваха хитовете на Дженис Джоуплин и Джими Хендрикс.

Ник не си падаше по тях, но благодарение на Дон се познаваше с повечето и те го възприемаха като готино момче.

Зад колата имаше шест-седем мотоциклета. Дон беше довела и приятели от Рипли.

— Здравсти, Ники — близна тя ухото му и възбуждащо напъха езика си по-дълбоко. — Сега купонът наистина ще започне. Зарежи тая таратайка и да вървим вътре.

— Върви бе, човек — подкани го Джоуи. — Има още няколко коли. Ще се погрижа за тях.

— Не искам да те минавам... — поколеба се Ник.

— Върви, ти казвам. Ще разделим бакшишите утре.

— Защо не? След като Дон бе поканена, и той имаше право да иде. Не беше по-лош, от което и да е от тия копелета.

Нахълтаха шумно, превъзбудени от перспективата за добро прекарване.

Сток ги посрещна, заобиколен от неколцина футболни съотборници, които вече бяха на път да изпаднат в безпаметност.

— Здравсти, секси — поздрави го Дон, облечена в предизвикателен смъкнал се от раменете й пуловер и къса тясна пола. Притисна се към него за дълбока френска целувка. — Престъпление е да бъдеш изваден от употреба!

Сток се разсмя, смигна и се оригна.

— Хайде да пускаме диското. Ти ще имаш грижата, Дон.

— Дадено, красив — каквото поискаш. Имам предвид всичко, което поискаш.

Той изплези език и похотливо го раздвижи насам-натам.

— А аз искам ето това.

Приятелите му ревноха от възторг. Дон също.

Ник се насочи към бара. Значи Сток я беше чукал. Голяма изненада.

Взе си студена бира, отпи жадно и се огледа наоколо. Беше като на кино, сигурно струваше много пари — шатра, пълен бар, десетки маси и столове, цветя и всички други глупости. Имаше дори дансинг, накъдето Дон повлече Сток, щом дисководещият зае мястото си след приспивното трио и прогони всички с нецензурна интерпретация на „Задоволяване“ на „Ролинг Стоунс“.

Последните възрастни гости препуснаха към изхода. Дафни и Бенджамин Браунинг отдавна се бяха оттеглили.

Ник си отвори още една бира.

— О, не — изскимтя Мег. — Какво търси той тук?

Лорън вече не можеше да я понася, защото цяла вечер не правеше нищо друго, само се оплакваше.

— Трябва да тръгвам — зацура се Мег като обезумяла...

Лорън нямаше сили да я спре.

— Ще се видим утре — каза студено тя.

— Оставаш ли? — попита изненадана Мег.

— Това е моят годеж. Или забрави?

— Сигурно ще трябва да останеш до края. Имаш ли нещо против да си тръгна?

Всъщност имаше, но не можеше да моли Мег да остане.

— Не, няма проблеми, тръгвай.

— Благодаря. — Мег тръгна, без да се колебае повече.

Лорън въздъхна. Трудно е с най-добрите приятели. Искаше ѝ се да може да каже на Мег: *Остани. Имам нужда от теб*. Искаше ѝ се да може да каже на Сток: *Довиждане. Нямам нужда от теб*.

Родителите ѝ бяха доволни от вечерта. Фил Робъртс използва цялото си обаяние, препоръчваше застраховка на състоятелни клиенти, за които не бе и мечтал. Джейн Робъртс се помисли за първата красавица на Бозуел и не остана възрастен мъж от града, с когото да не танцува.

Лорън танцува със Сток и с всичките му приятели. Наложил се да танцува дори с Бенджамин Браунинг, който я притискаше и дъхтеше на уиски в лицето ѝ. Вече беше готова да извика, че купонът свършва, но Сток мислеше другояче. Той беше готов да започне да се забавлява истински.

Залитна на дансинга, след като току-що бе пуснал Дон, и сграбчи Лорън.

— Айде, бонбонче, да играем рок. — Погледна я пиански похотливо.

— Уморена съм. Вечерта бе дълга.

— Баламосваш ли ме? — облеци се той. — Вечерта тъкмо започва.

— Знаят ли родителите ти, че си поканил всичките тези хора? — посочи тя към тълпата.

— А ти какво си мислиш? Казах им, че ще дойдат още приятели. Не ги интересува. Това е моето тържество и мога да правя каквото си искам.

— Нашето тържество — поправи го Лорън. — И аз искам да си отида вкъщи.

Той поклати глава объркан.

— Понякога си същинско наказание. Вземи си чаша с пунш. Отпусни се. Включи се и ти.

— Вече изпих чаша пунш, благодаря ти.

— Тогава изпий още една. — Едно от момчетата му сипа още алкохол. — Сега купонът истински ще се развихри. — Опита се да я целуне. Тя се отдръпна.

Сток се засмя тъжно.

— Жестока годеница си.

„Ролинг Стоунс“ отстъпиха място на хрипливия Род Стюарт. Лорън го побутна леко към дансинга, където всичките му приятели очевидно прекарваха страхотно.

— Отивай да танцуваш пак с Дон. Тя обича, а аз — не.

— След като си с мен, по-добре се научи да обичаш. — Сток вече сливаше думите. Заклатушка се обротно към Дон.

Какво си въобразява той — че това е училище? Научила се е да прави каквото ѝ харесва и сега именно така постъпва.

Изправен до вратата, Ник следеше какво става. Не го интересуваше, че Дон може да си тръгне — нямаше значение. Лорън бе момичето, което го привличаше, осмели се да си го признае. И сега моментът беше съвсем подходящ, за да предприеме нещо.

Тъкмо да тръгне към нея, и чу познат глас:

— Какво, по дяволите, правиш тук, момче?

Видя Арита Мей, една различна Арита Мей, с нейната къдрава червена коса, но изпъната назад, и с колосана бяла униформа на прислужница, която покриваше мършавото ѝ тяло.

— И аз мога да те попитам същото — опита да се измъкне той.

Тя го погледна.

— Аз работя тук. А ти по-добре си обирай крушите. — Крепейки табла с мръсни чаши, тя влезе обратно в къщата.

Майната ѝ. Не му е майка. Не е длъжен да слуша какво му казва.

Лорън продължаваше да стои сама. Реши да се възползва от възможността, бавно се приближи и седна до нея.

— К'во пра'йш? — попита небрежно той.

Тя се обърна и го погледна. Никога не бяха се запознавали официално, но какво значение имаше?

О, Боже! Мег ще се вбеси, ако разбере, че говори с него.

— Ъ, екстра съм — отвърна Лорън, стараяйки се отговорът ѝ да прозвучи също толкова небрежно.

Той кимна с глава към Дон и Сток, които бяха на дансинга.

— Страхотна двойчица, а?

— Ъхъ — реагира тя неопределено.

— Не би ли трябвало ти да си с него? — попита Ник и си взе цигара от кутията на масата.

Проявяваше наглост. Отлично знаеше, че тя трябва да е със Сток.

— И защо не танцуваш ти с него? — настоя той. — Не обичаш ли да танцуваш?

— А ти? — попита го на свой ред Лорън.

Ник я дари със зеленоокия си поглед.

— Само ако е някой специален човек.

Тя срещна очите му за миг, намери ги за твърде опасни и отмести поглед.

— Аз... аз трябва да тръгвам. — Лорън стана.

— Господин Футболен герой не е в състояние да те заведе до вкъщи. — Ник също се изправи.

Тя се чудеше защо сърцето ѝ бие толкова бързо.

— Това не е твоя работа, ясно ли е?

Той продължи да я гледа.

— Може и да е моя.

— Моля?

Това момиче не реагираше по начина, по който обикновено реагираха другите. Не беше лошо малко да я подразни.

— Защо си толкова напрегната? — попита той, с цел да я извади от равновесие.

— Не съм напрегната, а ти си невъзпитан — опитваше се да се отбранява тя.

— Нима? И к'во направих?

— На мен нищо.

— Какво означава това?

— Ти знаеш.

— Не, не знам. Какво?

Вече ѝ се искаше да не бе подхващала тази тема, но връщане назад нямаше. Думите се изтърколиха.

— Начинът, по който се отнесе с Мег. Изведе я, нахвърли ѝ се и после я заряза. Как мислиш, че се чувства?

Да му се не види! Ето това е неприятното с тия момичета — вечно се доверяват една на друга.

— Значи тя ти е казала, а?



— Мег е най-добрата ми приятелка.

Истината, реши той, е начинът да спечели тази.

— Тя е хубава — започна да обяснява Ник. — Не е обаче за мен, затова аз... въ... не се срещнах повече с нея. Смятах, че постъпвам почтено.

Лорън се изправи лице срещу лице с него и поведе битката за Мег.

— Великодушен жест значи, така ли? — попита тя скептично. —  
Защо трябва да насърчаваш някого и после да го зарязваш?

Беше време темата да се смени.

— Защо изобщо се сгодяваш за тоя смотаняк?

На бузите ѝ се появиха две червени петна.

— Ти си смотаняк. Дори не го познаваш.

— Айде де, знаеш, че е задръстен. — Ник замълча за миг. —  
Сега остава да ми кажеш, че си най-щастливото момиче на света.

— Кой си ти и какво си въобразяваш? — попита тя гневно.

— Аз ли? Просто пътник, бонбонче.

— Я не ме наричай бонбонче.

— Защо? — продължи да я дразни Ник. — Да не би да те възбужда?

За миг очите им се срещнаха. Той упорито я гледаше. Тя сведе поглед и си тръгна.

Докато бързаше да излезе, кой знае защо, сърцето ѝ продължаваше ускорено да бие. Ник Анджело беше опасен и тя знаеше това.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Синдра Анджелио пътуваше в автобуса от часове. Бе уморена и мръсна. Дрехите ѝ бяха измачкани и неудобни, краката я боляха и усещаше непоносим глад. Погледна през прозореца. Валеше. Непрекъснато валеше.

Наложи се на три пъти да си сменя мястото. Щом автобусът спреше, се качваха нови пътници и все се намираше някое момче, което решаваше да седне до нея. След няколко минути се примъкваше твърде близо, заговаряше я и тя се принуждаваше отново да се мести.

Не правеше нищо, с което да ги насърчи, но те просто ѝ се натискаха независимо дали ѝ е приятно, или не. Свине!

В Канзас Сити беше същински кошмар. По време на престоя при далечни роднини на майка си стигна до единственото заключение, че мъжете от семейството изпитват неудържимо желание да я опипват цялата. Като че ли всяко мъжко същество, което срещаше, искаше да я вкара в леглото. Какво става с нея? Какво прави, та ги подтиква? Нищо съзнателно.

Отвори голямата си стара чанта, извади пудриера със счупено огледалце и се вгледа в лицето си. Не беше бяла. Не беше и чернокожа. Нищо не беше.

Никога не ѝ бе минавало през ум, че е взела най-доброто и от двете раси. Кожата ѝ имаше най-хубавия мургав цвят, беше гладка и без нито едно петънце. Лъскавата ѝ черна коса бе дълга и гъста, очите ѝ — блестящи, тъмнокафяви. Имаше волева брадичка и ясно изразени скули. Изглеждаше различна от всички останали. Всъщност тя беше много красиво младо момиче.

Автобусът спря и се качиха двама мъже. Не мина много време и единият се промъкна по пътеката и седна до нея.

— Здравсти, сладурче — рече провлечено той. — Накъде си се запътила?

— Не е твоя работа — отвърна тя и обърна лице към прозореца.

— Не е нужно да се държиш враждебно — каза недоволно той.

Тя продължи да не му обръща внимание, най-накрая мъжът разбра, че е нежелан, и се премести.

Може би беше луда, че се прибира, след като можеше да остане в Канзас Сити и да си намери работа.

О, ами да, някоя... страхотна работа. Проститутка, момиче на повикване, стриптийзърка, танцърка в дискотека... пред момиче като нея ще се открият милион и една възможности. Синдра обаче има по-големи планове. Тя ще успее да постигне нещо в живота си и никой няма да ѝ попречи.

Замина за Канзас Сити, за да абортира. Подозираше, че мъжът, който я изнасили, бе платил аборта. Разбира се, никой не би допуснал, че той я е изнасилвал. Майка, ѝ настояваше, че сама си е виновна, защото го е насърчила.

Никога не би направила подобно нещо. Мразеше го, открай време.

Господин Бенджамин Браунинг. Големият бизнесмен. Семейен мъж с щастлив брак. Лицемерен кучи син.

Семейство Браунинг. Работодателите на майка ѝ. Доброто, почтеното семейство Браунинг.

О, да, тя може да разкаже на града някои неща за доброто, почтено семейство Браунинг. Имаше нещастieto да ги познава, откак се помнеше.

Когато беше малко момиче, майка ѝ обикновено я водеше със себе си в къщата и я оставяше в задната стая, докато работеше. Понякога Бенджамин Браунинг влизаше при нея и я опипваше. Беше твърде малка, за да разбира какво става, но щом поотрасна, вече мразеше да ходи там.

Когато навърши пет години, се опита да каже на майка си. Арита Мей я плесна силно и я сгълча:

— Да не си посмяла да говориш така за господин Браунинг. Аз работя у тези хора. Никога повече не измисляй такива лоши неща.

Така Синдра се научи да мълчи. Поне майка ѝ престана да я води със себе си — даде я на детска градина.

В училището не бе по-добре. Подиграваха ѝ се заради тъмната кожа и я избягваха, защото майка ѝ работи като прислужница. Няколко пъти я биха по-големи деца. В крайна сметка се научи сама да се грижи за себе си. Явно обаче недостатъчно добре.

Проклетият Бенджамин Браунинг! Достопочтеният стълб на обществото! Да вървят по дяволите и той, и парите му, и всичко, свързано с него!

Беше отсъствала цял месец. Абортът се оказа нещо ужасно. Направиха ѝ го в порутената къща на жена с дългнесто лице и остри черти и сивокос мъж с костеливи бледи ръце, който я наричаше „момиченце“ и се държеше с нея като с проститутка. В продължение на четири часа тя кърви, без да спре, и накрая те се видяха принудени да я заведат до най-близката болница, където я захвърлиха на стълбището отпред като пратка говеждо месо.

— Какво ви се е случило? — искаше да узнае докторът в болницата. — Трябват ни имена. Трябва да ни кажете кой ви е причинил това.

Тя обаче не можеше да го направи, затова мълчеше, както бе мълчала през целия си живот.

Сега се прибираше вкъщи с автобуса и не знаеше дали е щастлива или нещастна.

— На колко сте години? — попита я докторът в Канзас Сити.

— Двайсет и една — излъга тя.

— Не мисля така — каза докторът.

И беше прав. Бе на шестнайсет. Прелестните шестнайсет!

Въздъхна и започна да мечтае. Някой ден ще замине от Бозуел. Някой ден името Синдра Анджелио ще означава нещо.

Когато автобусът я остави, дъждът почти бе спрял. Шофьорът ѝ махна за довиждане, тя грабна чантата си и пое по дългия и мъчителен път към паркинга с караваните. В известен смисъл бе доволна, че се прибира вкъщи. Поне Харлан и Люк я очакваха с нетърпение, те бяха добри деца и тя искрено ги обичаше. Виж, не обичаше Арита Мей, но не можеше да не я уважава, защото бе успяла сама да преживее и да отгледа три деца.

Когато беше на шест години, Синдра се поинтересува кой е баща ѝ.

— Няма значение — отвърна Арита Мей. — Това е моя работа, а не твоя.

Не знаеше нищо друго за него, освен че е бял. Харлан и Люк бяха деца на чернокож на име Джед, който живя в караваната две години; после един ден, когато Арита Мей отиде на работа, той се

изнесе. Оттогава не бяха нито виждали, нито чували Джед — а това не беше зле, защото интересът му към малката Синдра бе по-голям, отколкото се изискваше от един пастрок.

Когато тръгна по пустата пътека, започна да си мисли за Бенджамин Браунинг и как би го наказала. Да го убие за начало. Или поне да го осакати. Да го обеси за провисналите му стари топки.

Истината бе, и Синдра я осъзнаваше, че не може да направи нищо. Това е нейната гадна тайна и тя не е в състояние да се отърве от нея.

Спомни си какво се бе случило и се замисли дали е могла да стори нещо, за да го предотврати.

Не. Невъзможно. Този мъж е животно. Освен това е висок над един и деветдесет и тежи към сто килограма. Докато тя е едва един и шейсет и пет и малко над петдесет килограма. Никакъв шанс да се справи с него.

Това се случи във вторник. Арита Мей беше болна от грип и по нейна молба Синдра не отиде на училище, за да я замести. Семейство Браунинг имаха друга прислужница, но и тя се бе разболяла — така Синдра се озова сама в къщата. Госпожа Браунинг беше излязла на пазар. Сток бе на училище, а господин Браунинг — на работа.

Той се прибра по-рано, кашляше и плюеше.

— Чувствам се зле. Наоколо върлува този проклет грип — оплака се и разхлаби вратовръзката си. — Бъди добра и ми направи горещ чай с лимон. Ще се кача горе.

Не го харесваше, но нямаше основания да се страхува от него. Вече беше голяма, а и той не бе я докосвал от петгодишна.

Направи му чай в просторната кухня, сложи порцелановата чаша на табла, до нея чинийката с няколко резенчета лимон. Отнесе таблата в спалнята на господаря.

Той беше в банята си.

— Остави чая на нощното шкафче и оправи леглото — извика й. Тя изпълни поръчката, докосваше фините ленени чаршафи и си мислеше какво ли чувства човек, когато спи в такъв разкош.

Господин Браунинг се появи, облечен в хавлиен халат. Денят бе топъл и прозорецът беше отворен. На моравата отвън работеше градинарят.

— Затвори прозореца. — Господин Браунинг прочисти гърлото си.

Тя отиде до прозореца и го затвори. Преди да успее да се обърне, той я сграбчи отзад и я повали на леглото, запретна полата ѝ и скъса памучните ѝ пликчета.

Беше толкова смаяна, че в първия миг дори не можа да реагира.

— Престанете! — смогна да извика и се опита да се отскубне.

— Путка, дай ми тая черна путка — мърмореше той възбудено и грубо проникваше в нея.

Тя беше прекалено шокирана, за да вика, всичко стана толкова бързо.

Господин Браунинг изпитваше наслада.

— Айде, черна кучко. Дай ми я. Дай ми я цялата — грухтеше той.

Тя се бореше яростно и все още се мъчеше да го отмести.

— Ето това искам! — ликуваше той. — Продължавай да се мяташ — харесва ми! Харесва ми, когато се бориш с мен.

Той се вряза в нея, разкъса я отвътре, причини ѝ ужасна болка. Тя мислеше, че вика, но не бе сигурна. Каквото и да правеше, той нямаше никакво намерение да спре, бе изгубил контрол — накрая от него се изтръгна протяжен вик и той се изпразни.

Отпусна се върху нея и остана така известно време, като почти я задушаваше. После се надигна и тя чу, че отиде в банята.

Присвила крака към стомаха си, Синдра се разрида.

След няколко минути господин Браунинг излезе от банята напълно облечен, сякаш нищо не се беше случило.

— Няма да се мия — заговори той. — Искам да нося миризмата ти през целия ден. — Отиде до вратата и спря. — А, между другото, скоро ще си дойде госпожа Браунинг, затова по-добре спри да хленчиш и смени тия чаршафи — целите са в кръв.

След шест седмици тя установи, че е бременна. Нямаше към кого да се обърне, освен към майка си, и затова ѝ разказа всичко.

Арита Мей я изслуша мълчаливо, но гневът ѝ бе изписан на лицето.

Когато свърши, майка ѝ рече дрезгаво:

— Ти никога няма да престанеш да си измисляш истории за тези хора, нали?

— Но това е истина...

Арита Мей ѝ зашлеви шамар.

— Млъкни! Чуваш ли ме, момиче? Аз ще се погрижа за всичко — ти обаче никога повече няма да си отваряш устата. Никога.

Арита Мей намери отнякъде пари и я изпрати в Канзас Сити да направи аборт.

Сега тя се връщаше и се надяваше майка ѝ повече да не я кара да ходи на училище. По-добре ще е да престане да учи и да започне работа, с още пари ще се оправят прилично.

Дъждът спря, но пътят беше разкалян. Не я беше страх да върви сама в тъмното. Нямаше улично осветление, ала тя познаваше всеки сантиметър от паркинга за каравани, защото това беше единственият ѝ дом, откак се бе родила.

Когато стигна до тяхната каравана, се сепна, защото вътре светеше и се чуваше силен звук от телевизор. Майка ѝ не стоеше до толкова късно. Отвори вратата и влезе.

На леглото се беше изтегнал някакъв мъж и гледаше телевизия. В едната ръка държеше кутийка бира, а на лицето му бе изписана глупава усмивка. Смееше се на нещо, което току-що бе казал Джони Карсън.

Синдра се спря.

— Кой си ти? — попита тя разтревожена.

С големи усилия той успя да се изправи.

— Кой съм аз ли? Коя, по дяволите, си ти?

— Къде е майка ми? — настоятелно попита тя. — Къде е Арита Мей?

Очите на Примо се втренчиха в хубавото момиче.

— Да му се не види! — възкликна той. — Ти трябва да си дъщеря ми. Айде, ела тука и кажи „здрасти“ на татко си.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След годежното тържество Сток ходеше като попарен. Родителите му се бяха карали, че е поканил толкова много хора и е позволил празненството така да се опорочи. Когато Лорън си тръгна, той бе доста пиян и остана да се весели с така наречените си приятели, които успяха да съсипят всичко — изпотрошиха бутилки и чаши, свлякоха шатрата наполовина, изобщо предизвикаха страшна бъркотия. Господин Браунинг никак не беше възхитен.

— Не съм виновен аз — хленчеше Сток пред Лорън. — Ти беше там, защо не ми каза да не им разрешавам да се развихрят?

— Защото не съм ти бавачка — троснато отвърна тя. — Ти си виновен. — И наистина той беше виновен. За каква я вземаше Сток — за своя майка?

Препираха се отново и отново. Лорън беше отчаяна и не знаеше какво да прави. Дали да не му върне пръстена? Знаеше, че това трябва да направи, но ѝ беше жал, тъй като той имаше разправи с родителите си. Бащата беше спрял да му дава пари. А майката почти не му говореше. Не биваше и тя да се обръща срещу него.

Сток само се оплакваше. Лорън реши, че щом нещата се уредят, ще предприеме окончателната стъпка. Дотогава се зае енергично с ученическата постановка на „Котка върху горещ ламаринен покрив“. Повериха ѝ най-хубавата роля — на Маги Котката, която беше вълнуваща, а нейния съпруг, Брик, играеше едно от по-големите момчета, Денис Ривърс. Освен че беше хубав, Денис бе страхотен актьор. Носеха се обаче слухове, че предпочита момчетата пред момичетата. Лорън изобщо не се интересуваеше кого предпочита, чувстваше се поласкана да работи с него.

С театралната група се занимаваше Бети Харис. Събираха се веднъж седмично след училище в старата църква.

Бети нямаше нищо общо с другите учители. Едра, пищна жена около петдесетте, тя имаше червени бузи и боядисана сламеноруса коса, която никога не изглеждаше сресана. Предпочиташе свободни,



цигански тип дрехи и говореше със задъхан, развълнуван глас, с който насърчаваше учениците да надминават себе си.

Що се отнася до Лорън, театралната трупа беше най-важното нещо за нея през седмицата.

— Чух, че си се сгодила, Лорън, скъпа — поздрави я Бети Харис. Тя кимна.

— Много си млада. — Бети съчувствено поклати глава. — Прекалено млада.

Лорън пак кимна. Поне един човек да ѝ съчувства.

Когато всички ученици се събраха, Бети съобщи:

— Имам голяма изненада — поде тя възбудено, размахвайки ръце. — Често сте чували да споменавам брат си, Харингтън Харис, известен нюйоркски театрален актьор. Е, през следващата седмица той пристига тук, в Бозуел.

Из стаята се понесе одобрителен шепот.

— Ще се уверите, че не преувеличавам, когато говоря за него — продължи Бети, а розовите ѝ бузи пламтяха. — Много скоро той ще е сред нас. — Тя направи пауза, изпъкналите ѝ очи се стрелкаха насам-натам, докато накрая се спряха върху някой, който стоеше отзад. — И още нещо, преди да започнем репетицията днес, искам да приветствам един нов ученик в нашата трупа. Моля ви всички да поздравите Ник Анджели.

Лорън изненадано се обърна. До вратата видя изправен Ник в познатите дънки и мръсното дънково яке.

Мег я сръга.

— Ще умра! — прошепна тя. — Само ако успея да го отделим от Дон, току-виж, пак имам шанс.

— Все още ли ти се иска? Мислех, че го мразиш.

— Знам — рече Мег. — Но да не би да има някой друг? Искам да кажа неотразим, трябва да го признаеш.

— Да, колкото и да не ѝ се искаше, Лорън трябваше да признае — макар и проявите му да бяха крайни, той наистина беше неотразим.

Когато разбра, че по време на нейното отсъствие майка ѝ е позволила на отдавна изчезналия си съпруг и на шибания му син да се нанесат, Синдра изпадна в ярост. Съпруг, за чието съществуване дори

не знаеше. Не стига това, ами мъжът твърди, че е неин баща. Нейният баща, за Бога! Бяло лайно, от което ѝ се повдигаше само щом го погледне.

— Аз се изнасям оттук — заплаши тя.

— Къде ще ходиш, момиче? — попита я Арита Мей и сви устни. Синдра бе готова да се разплаче.

— Ще си потърся работа, ще намеря нещо. Тук обаче няма да остана.

Спориха дълго, докато накрая Синдра осъзна, че е безполезно. Нито имаше пари, нито можеше да отиде някъде. Отново бе хваната натясно.

— Ще живееш в другата каравана с братята си — съобщи ѝ Арита Мей, която бе доволна, че вижда дъщеря си, само дето съжаляваше за неприятностите, които Синдра бе обречена да причинява.

Синдра се премести в разнебитената стара каравана в съседство. Окачи чаршаф по средата, за да раздели вече пренаселеното тясно помещение на две, и отказа да говори с Ник.

— Стой мирно в твоята половина — предупреди го тя — и няма да имаме разправии. Разбра ли?

Той само я гледаше, като същевременно се опитваше да се примири с факта, че наистина има доведена сестра, и при това — чернокожа.

— Какво съм ти направил? — попита я един ден. — Не е моя вината, че се натрапихме тук.

— Ти и проклетият ти баща. — Очите ѝ сякаш мятаха искри. — Той не означава нищо за мен.

— Да де, нищо, освен че ти е баща.

— Баща, ама друг път — сопна се тя. — Мразя ви и двамата.

Беше красива, но в същото време — жива болест. Ник повече не се опита да я заговаря.

Междувременно на бензиностанцията всичко се развиваше добре. Освен в събота вечер, вече ходеше и в събота сутрин. Бе успял да скъта повечето пари, които бе спечелил, като даваше всяка седмица по няколко долара на Арита Мей. Когато Примо разбра, че работи, тутакси му поиска пари.

— Нищо не ми остана — излъга го Ник.

— И какво да правя аз? — възнегодува Примо.

— Що не си намериш работа, бе? — попита го Ник, опълчвайки се за пръв път открито срещу баща си.

— Шок!

Примо се втурна към него и тежката му ръка изсвистя във въздуха. Ник бе достатъчно голям и достатъчно умен, за да усети кога ще се разрази бурята и да офейка от полезрението му.

Синдра отказа да тръгва сутрин заедно с него и дори да седи до него в автобуса. Той забеляза, че в училище тя е още по-самотна от него, макар че в събота вечер се шляеше с рокерите от Рипли.

Примо си въобразяваше, че изживяват голямата американска мечта. Когато Синдра се върна, той започна да играе ролята на грижовен баща.

— Не искам това момиче да скитори нощем — заяви той на Арита Мей.

— Твърде късно е, за да ѝ заповядваш — възрази му тя. — Синдра няма да възприеме една твоя думичка.

— Тя ми е дъщеря — кресна Примо. — Аз определям правилата тук.

Арита Мей поклати уморено глава. Примо се беше върнал при нея след седемнайсет години, но въпросът оставаше — искаше ли го тя всъщност?

Репетициите на „Котка върху горещ ламаринен покрив“ вървяха много добре. Лорън сияеше, харесваше ѝ да играе Маги Котката, особено с Денис в ролята на Брик.

След училище Бети Харис я похвали.

— Отлично, Лорън, скъпа. Ти имаш истински талант.

Тя бе очарована.

— Наистина ли? Знаете ли, искам някой ден да замина за Ню Йорк. Дали ще успея?

— Актьорството е тежка работа — отговори ѝ Бети. Беше облечена в широка рокля, носеше няколко златни колиета и всеки път, когато заговореше, верижките подрънкваха. — Твърде много актьори се борят за прекалено малко роли.

— Но аз бих желала да опитам — настоя сериозно Лорън.

— Не е зле, скъпа, обаче недей да си припечелваш хляба като актриса, защото това е много коварна професия.

Сток я чакаше, собственически я хвана за ръка и когато забеляза Ник, попита:

— Какво прави този скапаняк тука?

Лорън тутакси го защити.

— Не е скапаняк.

— Така ли? Я го погледни — винаги с тия тъпи дрехи. За кого се мисли — за Джеймс Дийн?

— Не е необходимо всички да изглеждат като теб — хладно отвърна Лорън.

— Не всеки може да изглежда като мен — самодоволно рече Сток.

Отидоха в закувалнята да пийнат по една газирана вода. В местния театър се играеше „Такива, каквито бяхме“. Лорън искаше да види постановката, но Сток не прояви интерес.

— Мразя сантименталните глупости — подигравателно каза той. — На мен ми дай Клинт Истуд.

Тя въздъхна.

— Обеща ми, че тази вечер ще гледаме пиесата.

— Промених плановете си.

— И какво си решил?

— Ще излезем на разходка с колата и ще си поговорим за нашето бъдеще. Време е.

— И аз така си мисля — колебливо се съгласи тя с дълбока въздишка. Не беше зле да се разходят, защото това ѝ даваше възможност да му каже, че според нея двамата нямат бъдеще.

Когато караше, Сток се перчеше като богаташки син. Баща му беше омекнал и за Коледа му бе обещал нова кола, затова той съдираще тъндърбърда, бръмчеше с такава скорост по Мейн Стрийт, сякаш участваше в състезание.

— Недей толкова бързо — помоли го Лорън, вкопчила ръце в дръжката на вратата и в седалката.

— Спокойно.

Много мразеше да ѝ казват „спокойно“ — все едно е някаква истеричка.

— Къде отиваме? — попита тя.

— При старото игрище — отвърна той, вдигна едната си ръка от волана и я прегърна през рамо.

Запустялото игрище край града беше известно място, където двойките ходеха да се натискат.

— Не — отказа Лорън веднага.

— Защо не?

— Знаеш защо.

— Ние сме стодени и можем да ходим навсякъде.

— Именно за това искам да говорим.

— Мислех, че аз съм този, който пожела да говорим.

— И аз имам какво да ти кажа — рече сериозно тя.

Против убеждението си Лорън му позволи да я закара на старото игрище, където Сток паркира колата, угаси фаровете и веднага се нахвърли.

— Какво правиш? — опита се да го отблъсне тя.

— Онова, което трябваше да направя преди няколко месеца — отвърна той, а големите му ръце опипваха тялото ѝ.

Тя го плесна през ръцете.

— Хайде, Сток, не започвай.

— Каква си ти, Лорън? Царицата с леденото сърце? — не се сдържа той и притисна устни в нейните.

Тя успя да се освободи.

— Ще престанеш ли най-сетне!

Той се отдръпна от нея, стиснал юмруци.

— Боже! Кога ще стигна до първата бейзболна база при теб?

— Никога — отвърна тя гневно. — Този годеж е голяма грешка. Не ни е било писано да сме заедно.

Той се стегна.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това!

— Изобщо не трябваше да казвам „да“. Не знам защо го направих. Родителите ми ме насърчаваха. Те те харесват, харесват семейството ти. Смятат, че сме страхотна двойка. — Съзнаваше, че говори твърде бързо, но вече беше започнала и не можеше да спре. — Не съм готова за сериозна връзка.

— Но ти имаше сериозна връзка със Сами Пилснър — лукаво я подсети той.

— Какво знаеш ти за мен и Сами? — сопна се тя и бузите ѝ почервенияха.

— Не кой знае колко. Само това, дето разправяше на всички момчета, че му правиш минет.

Не можеше да повярва, че Сами я е предал.

— Не ти вярвам — усъмни се тя с ярост.

— Вярно е, нали? И щом си му направила на него, аз искам същото. — И той се хвърли върху ѝ.

Тя не беше Мег, за да позволи на някакъв простак да прави с нея каквото си поиска.

— Ако не престанеш, ще сляза от колата — заплаши го Лорън и отново го плесна през ръцете.

— Заминавай — подкани я той самоуверено. — Пътят до вкъщи е дълъг.

— Да не мислиш, че това ще ме спре?

— Уф, да му се не види, държиш се точно като тъпанарка — завайка се Скот. — Всяка друга щеше да умира да е тук с мен.

Той беше просто един самохвалко и грубиян. Погледна го гневно.

— Аз не съм ти всяка друга, време е да го разбереш.

Усещайки гнева ѝ, Сток бързо смени тактиката.

— Хайде, Лорън — започна да я предумва той. — Искан само малко да те погаля. — И отново взе да я опипва.

Всеки път, когато ѝ налиташе, тя се чувстваше невероятно уязвима. Беше толкова едър и силен, че нямаше да е проблем да сломи съпротивата ѝ. Съзнаваше, че трябва да предприеме нещо, и то начаса. Потърси пипнешком дръжката на вратата, отвори я и успя да се измъкне.

— Изчезвам — извика тя. — Ти не си нищо друго, освен един сексуален маниак.

— А ти си просто една гадна флиртаджийка, на която не ѝ стиска! — извика на свой ред той.

— Махай ми се от главата, Сток Браунинг! — Изгаряща от ярост, тя пое по пътя.

Изведнъж Сток осъзна, че нещата стават прекалено сериозни. Запади колата, направи обратен завой и подкара след нея. Свали прозореца и подаде глава навън.

— Върни се. Недей да правиш глупости.

— Няма нужда — отвърна тя, крачейки по черния неравен път. Сток започна да се разкайва.

— Няма да те пипна повече. Кълна се, че няма.

Тя спря и се обърна с лице към него.

— В какво се заклеваш? — настоятелно попита Лорън, защото мисълта, че трябва да ходи пеша цели пет мили до вкъщи, не я привличаше особено.

— В живота на баща си.

— Голяма работа.

— Добре де, добре, заклевам се в собствения си живот. Доволна ли си сега? Хайде ела в колата. — Сток отвори вратата и тя се качи. — Ще се държа прилично — въздъхна той и през целия път седя на разстояние. — Ще чакам, докато се оженим. Обещавам.

*Ще има дълго да чакаш, помисли си тя. Наистина дълго.*

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Училищното представление трябваше да се състои няколко дни преди коледната ваканция. Лорън бе толкова погълната от ролята си, че реши да не мисли повече за случилото се между нея и Сток и да се оправя с него след Коледа. Имаше твърдото намерение веднъж завинаги да се освободи от него.

Родителите ѝ я влудяваха — единственото, за което искаха да говорят, беше датата на сватбата.

— Омъжих се за баща ти, когато едва бях навършила осемнайсет — каза веднъж майка ѝ.

— Аз съм едва на шестнайсет — отбеляза Лорън. — И няма да се омъжвам.

— Защо не? — попитаха Джейн и Фил в един глас.

Какво им става? Да не би да гледат само как да се освободят от нея? Или нямат търпение да се доберат до всички облаги, които ще им донесе сродяването със семейство Браунинг?

Репетициите се превърнаха в най-важното нещо в живота ѝ. Ритъмът им наруши единствено пристигането на брата на Бети. Харингтън Харис имаше вид на прочут актьор. Висок, малко над четирийсетте, леко оплешивял, с дълги бакенбарди за компенсация, похотливи очи и обезоръжаващо държане. Всички момичета в класа веднага се влюбиха в него, включително и Мег.

— Харингтън е най-вълнуващият мъж, когото съм срещала — довери тя на Лорън.

— Твърде стар е за мен.

Мег ѝ смигна.

— Не и за мен. И ми определи среща.

*Ето, пак се започва,* помисли си Лорън.

— Да не би да е женен? — попита тя. Мег мълчеше. — Е, женен ли е?

— Откъде да знам?

— Ще се видиш ли с него?

— Разбира се. Това е авантюра.



— И сигурно пак аз ще съм твоето извинение?

— Естествено, че ти ще си моето извинение.

Поне най-накрая Мег бе преодоляла чувствата си към Ник, което означаваше, че вече Лорън би могла да му говори. Не беше лесно да се преструва, че не го забелязва — макар че си хвърляха продължителни погледи и тя бе информирана за всяка негова стъпка.

Мег тръгна за срещата си с Харингтън Харис изпълнена с обичайния за нея ентузиазъм. На следващия ден ентузиазмът ѝ се бе превърнал във възмущение.

— Той ми се нахвърли — оплака се тя. Лорън учудено поклати глава.

— А ти какво очакваше? Чаша кафе и интелектуален разговор? Естествено, че ще ти се нахвърли. Секс. Това е, което искат всички мъже. Майка ти не ти ли е казала?

Мег се изкиска.

— Всъщност казвала ми е.

— И какво направи този път?

— Признах си, че съм девствена, и това го изплаши.

— Поне си вземаш поука.

След няколко дни Мег се разболя от заушка. Двайсет и четири часа по-късно легна болен и Харингтън Харис. За нещастие от ужасната болест се заразиха и няколко други членове на трупата, сред които за голямо разочарование на Лорън беше и Денис.

— Какво ще правим с представлението? — попита тя Бети Харис.

Бети беше разстроена не по-малко от нея. Оглеждаше гимназистите, изучаваше енергичните им млади лица с надеждата да открие някой, който да замести Денис, и в един момент погледът ѝ попадна на Ник. Красотата му правеше силно впечатление и на нея ѝ се стори, че той ще може да се справи. Изобщо нямаше представа дали има артистични данни, когато му помахаша с текста и го повика на сцената да партнира на Лорън.

Седнал на последния чин, Ник стана обект на всеобщо внимание.

— Аз... аз не мога да го направя — измънка той.

— Хайде, драги — подкани го решително Бети. — Ти вече си част от тази трупа и аз съм сигурна, че си напълно способен да

опиташ.

Ник се изправи неохотно и отиде на подиума, където Лорън бе седнала пред импровизирана тоалетка и разчесваше косата си.

— Това е сцената в началото на пиесата, когато Маги и Брик влизат в конфликт — обясни му Бети. — Ти си гледал сцената, Ник. Можеш да я изиграеш.

Ник стисна силно текста в ръката си. Божичко! Беше се присъединил към трупата, за да бъде по-близо до Лорън, но не очакваше, че ще се окаже толкова близо. Ами ако стане за смях?

Вторачи се в думите, без да ги вижда. Беше слушал много пъти как Денис ги произнася, а щом Денис можеше да го прави, и той трябваше да може. Ядосан на самия себе си, че се е оставил да бъде хванат натясно, Ник започна да чете.

Лорън се обърна и му отговори с нейните реплики, очите ѝ искряха.

Не след дълго той се отпусна и взе да навлиза. Ей, не беше толкова лошо, колкото си представяше. Изведнъж престана да бъде Ник, беше просто актьор, който играе роля и, о, Боже, това бе толкова удоволствие!

Когато сцената свърши, Ник пусна текста на пода и бавно се върна към действителността.

Лорън го гледаше. Имаше най-хубавите очи, които някога бе виждал. Обърна се към Бети Харис, нетърпелив да чуе мнението ѝ.

— Беше много добре, драги. — Бети сияеше от щастие. — Направи ми силно впечатление. Сега ти остава само да научиш думите. Да учи думи. Тя на майтап ли го взема?

— А, да, да... разбира се — увери я той, звучейки много по-сигурен, отколкото се чувстваше.

— Тогава няма за какво да се притесняваме — рече с облекчение Бети. — Ученици, можете да се успокоите, имаме нашия Брик.

Когато излязоха от черквата, навън беше студено и тъмно. Започваше да вали ситен сняг. Ник се облегна на стария велосипед, който му бе дал братът на Дейв. Бе за предпочитане пред автобуса. Чакаше търпеливо Лорън. Според Арита Мей Сток и родителите му бяха заминали за Канзас Сити за погребението на някакъв роднина, така че приятелят ѝ едва ли се спотайваше наоколо.

Тя излезе след няколко минути.

Ник пристъпи напред.

— Ей... ъъ... исках да ти благодаря — поде той, подритвайки с крак някакво камъче.

Лорън спря.

— За какво?

— Ами че не позволи да се изложи като бунак.

Тя подложи длан, за да улови една снежинка.

— Ти наистина се справи много добре. Сигурно си играл преди.

Той се засмя.

— Кой, аз ли? Нищо подобно.

— Тогава имаш дарба.

Сега вече Ник се притесни.

— Ами сигурно щото съм гледал много филми и такива глупости.

— Не е лесно, когато за пръв път застанеш пред хора. Честно казано, ти знаеш какво правиш.

Ник започна да потрепва с крака, за да се сгрее.

— Благодаря. Това е хубав подарък.

— Подарък?

— Да. Днес е рожденият ми ден.

— Наистина ли?

— Да.

— Защо не си казал на никого?

— Е... Седемнайсет... не е толкова важно.

— Родителите ми смятат, че рожденият ми ден е много важно нещо. Винаги имам голяма торта, вкъщи идват приятели, получавам много подаръци. Какво ти подариха?

— В моето семейство не се раздават подаръци.

Тя се замисли за неговото семейство, сигурно в училище се знаеше достатъчно.

— Изобщо ли няма да празнуваш? — попита Лорън. Очакваше отнякъде да се появи Дон и да го отведе.

Ник вдигна яката на дънковото си яке и отново потропа с крака.

— Не, мисля, че не.

— Трябва да направиш нещо — посъветва го тя, удължавайки момента. — Позволи ми поне да те почерпя с чаша кафе и парче торта.

Ник нямаше никакво намерение да отклонява тази покана.

— Страхотно — съгласи се бързо той. — Да тръгваме.

— С кола съм. Остави велосипеда си тук, ще го приберем по-късно.

— Може ли да карам?

— Това е семейното комби — извини се тя — и само на мен е разрешено да го карам.

Ник се усмихна.

— Какво ще направят, ще те застрелят ли?

— Предполагам, че ще ме оставят да живея — на свой ред се усмихна тя.

Боже Господи! Защо прави това? Опитваше се да се самоубеди, че го е съжалила, че никой не бива да е самотен на рождения си ден. Причината обаче беше много по-съществена и Лорън го знаеше. Ник Анджело я привличаше и тя искаше поне донякъде да се наслади на близостта му.

Отидоха до колата.

— Някой ден ще си купя яркочервен кадилак — рече Ник. — Да, кадилак, това е кола за мен.

— Защо кадилак?

— Не знам. Това е някак си... страхотна кола. И е направена много добре. Американска е.

Лорън отново се засмя.

— Ама ти си бил голям патриот.

— Предполагам, че и ти си донякъде патриотка, така ли е?

Очите им се срещнаха.

— Така е — отвърна тя.

Снегът бе задържал хората вкъщи и когато влязоха в закусвалнята, тя бе почти празна. Ник я заведе в едно сепаре и седна срещу нея.

— Какво искаш?

— Аз поръчвам — напомни му тя.

— Аз карам, аз поръчвам — възрази Ник.

Лорън се засмя.

— Няма да стане. Това е твоят рожден ден.

Луиз се приближи, измъкна кочана за поръчките и хвърли към Ник неодобрителен поглед.

— Какво да бъде? — попита тя с химикалка в ръка.

— Умирам от глад. Какво ще кажеш за два сандвича със сирене?  
— попита Лорън.

— Добре, но донеси към тях и две чаши какао — добави Ник и намигна на Луиз.

— И пържено месо — обади се Лорън.

— С кетчуп... — прекъсна я Ник.

— И пържен лук.

— Да! Добре!

Двамата избухнаха в смях, а Луиз се отправи чевръсто към кухнята.

— Харесвам момиче, което яде — ухили се той.

— От това, което чувам, си вадя заключението, че харесваш всички момичета — отвърна тя и веднага си помисли: *О, не! Защо го казах? Все едно съм някаква ревнива идиотка!*

— Защото не съм сгоден — подхвърли той, като гледаше право в годежния ѝ пръстен.

Лорън бързо пхна ръце под масата.

— Сток е много добър — заоправдава се тя.

— Много добър, другия път.

— Не знам... може би няма да излезе това, което всички предполагат. — Сега пък започна да откровеничи с него!

Ник се наведе през масата.

— Да не би да искаш да кажеш, че не си сгодена?

Тя се поколеба за момент, после реши да отиде докрай.

— Просто казвам, че някои хора хранят надежди. Родителите ми смятат, че сме страхотна двойка. Аз обаче искам да замина за Ню Йорк и да опитам шанса си като актриса. Разбира се, когато порасна още малко.

— Звучи ми чудесно. Каза ли си му?

— Не и не е необходимо. Не е задължително бъдещето ми да е свързано със Сток Браунинг.

Той я прикова с дързък поглед.

— Тогава свали пръстена му.

— Не съм казала, че съм развалила годежа. Казах просто, че не е задължително бъдещето ми да е свързано с него.

Луиз се появи с отривиста стъпка, тръсна поръчката им на масата и хвърли към Ник още един гневен поглед, сякаш искаше да каже:

*Какво, по дяволите, правиш с нея?*

Лорън отхапа от сандвича със сирене.

— Къде е Дон тази вечер? — Проклятие! Пак го изтърси. Защо не можа да се сдържи и да не споменава за Дон?

Той вдигна рамене.

— Нямам представа. Виждам я само когато имам желание.

Лорън искаше да знае повече за него, но не смееше да попита.

Ник искаше да знае повече за нея, но прецени, че не бива да настоява.

Продължиха да се хранят мълчаливо.

— Мисля, че в крайна сметка стана хубав рожден ден — рече той най-накрая.

Тя се зачуди защо е толкова лекомислена.

— Наистина ли?

— Да. Знаеш ли, това, че съм с теб, че получих роля в пиесата, прави този ден някак си специален.

— Това ще стане, ако Денис не се оправи и не се върне — напомни му тя.

— Така е — отбеляза небрежно той, преструвайки се, че за него няма значение, макар че вече се беше въодушевил и имаше значение. — Знаеш ли, това е първият ми рожден ден, откакто майка ми умря. Никога не ми е правила торта или каквито и да било подобни глупости — много работеше. Но понякога скришом ми даваше, нали разбираш, по десетина долара.

— Кога почина? — попита съчувствено Лорън.

— Преди няколко месеца. Затова се преместихме тук. Оказа се, че баща ми се оженил за Арита Мей преди седемнайсет години, после напуснал града. Никога не са се развеждали — така че той и майка ми не са били законно женени. Тя не знаеше, никой не знаеше. Когато умря, леля ми ни изгони. Затова дойдохме тук. Живеем на паркинга с караваните.

— И как е там?

— Повярвай ми, ако знаеше, никога не би поискала да припариш. Сдобих се с една доведена сестра, която не желае да говори с мен, и с двама природени братя, Харлан и Люк — те са готини. Живеем в една каравана с тях. Моят дъртак по цял ден седи на задните си части, а

Арита Мей ходи да работи. Ще остана тук, докато спестя достатъчно пари, за да изчезна.

— Къде ще идеш? — попита тя с широко отворени очи.

— Не знам. В Ню Йорк може би. — Той замълча и се усмихна.

— Искаш ли да дойдеш?

— Родителите ми ще бъдат особено възхитени.

Изведнъж Ник стана сериозен.

— Не е необходимо да знаят. Просто тръгваме... Хрумвала ли ти е някога подобна мисъл?

Защо се чувства така замаяна?

— Ти си луд, Ник. Та аз дори не те познавам.

Той я погледна много сериозно.

— Някой ден ще ме опознаеш. Обещавам ти.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Наближава коледното представление — измънка Ник, без да е съвсем убеден, че трябва да им съобщава.

Примо се беше излегнал в неоправеното легло и чешеше биреното си шкембе.

— Какво? — попита той и откъсна за миг поглед от „Всички в семейството“.

— Казах, че наближава училищното представление — повтори Ник. — И... тъ... един от актьорите се разболя от заушки и аз поех главната роля. — Поколеба се за момент. — Не знам... мислех си, че може и да поискате да дойдете.

— Аз искам да дойда — обади се Харлан. — Заедно с Люк.

— Не, няма да отидеш — възрази Арита Мей, която шеташе около печката.

— Разбира се, че ще дойдат — настоя Ник. — Ще им осигурия места.

— Искам да отида. Искам да взема Люк — занарежда монотонно Харлан.

— Не — отсече Арита Мей.

— Защо не? — зачуди се Ник.

— Защото ние не сме си лика-прилика с тези хора. Няма да ходим в никакъв луксозен театър и да гледаме как се излагаш.

— Не се излагам — възпротиви се Ник. — Добър съм.

— Добър? — Арита Мей вдигна вежди и сви устни. — Ти не можеш да бъдеш добър в нищо, момче.

Какво се заяжда с него тая. Дава ѝ пари всяка седмица и това му придава по-голяма тежест. Защо не тормози Примо? Тоя разплут дебелак дори не се и опитва да си намери работа.

— Отивам в града — заяви Ник, като че ли някой се интересуваше.

Излезе от караваната, качи се на велосипеда и пое по дългия път. Господи, какъв студ. Изобщо не знаеше защо отива в града, като се има предвид, че беше неделя и нямаше какво да се прави. Сутрин всички



ходеха на черква и после си почиваха вкъщи през целия ден. Закусвалнята беше затворена. Бензиностанцията беше затворена. Киното беше затворено. Накъде да хване? Да спринтира нагоре и надолу по Мейн Стрийт? Много вълнуващо.

Помисли си дали да не отиде на гости у Дон, тъй като напоследък не се бяха срещали и той вече се нуждаеше от сексуално удовлетворение. Откакто репетираше за пиесата, не се виждаше почти с никого, освен с Лорън. А нямаше как да предприеме нещо с нея.

Ах, Лорън... Не можеше да я разбере. В един момент бе най-приятелски настроена, в следващия — хладна и делова, все едно, че пиесата беше единственото важно нещо на този свят. Срещаха се на репетиция, изиграваха своите сцени и щом свършеха, тя бързаше да се види със Сток, който винаги я чакаше отвън, за да я изпрати до вкъщи.

Ник си мислеше, че след онази вечер, когато изядоха заедно по един сандвич и споделиха някои истини от личния си живот, нещата ще се променят. Обаче не стана така. Всичко се върна на отправната точка.

Вбесяваше се, че се бе разкрил пред нея и ѝ бе разказал за Арита Мей и за баща си. Това не беше нейна работа. Тя бе просто едно богато момиче, суетно като всички останали.

Когато стигна у Дон, майка ѝ му каза, че е заминала за почивните дни. Екстра, сега дори и Дон я нямаше, за да премахне мрачните мисли от главата му.

— Кога се връща? — попита той.

— Утре — отвърна госпожа Новак и придърпа алената жилетка около мършавия си бюст. Беше една от онези хилави жени с изпъкнали очи и неспокоен език, който непрекъснато играеше навътре-навън и облизваше сухите ѝ тънки устни. Лъхаше на уиски и на тютюн. — Защо все пак не влезеш да изпиеш една лимонада — предложи му тя.

Боже, помисли си Ник, ако с Примо се бяха срещнали, щяха да са идеалната двойка. Той — дебел, тя — кльоцава, и двамата с помътнели мозъци.

Отклони поканата на госпожа Новак и побърза да си тръгне.

\* \* \*

— Как се чувстваш, Денис? — попита го Лорън по телефона.

Денис ѝ обясни, че бил потиснат, защото не може да играе в пиесата с нея.

— Не се притеснявай — утеши го тя. — Ще се оправим без теб, но няма да е същото.

*Лъжкия* — помисли си Лорън, когато затвори телефона. — *Дори ще е много по-добре, защото Ник Анджелио ще играе твоята роля.*

Живееше с усещането, че е невярна и объркана, но все още съзнаваше, че Ник означава неприятности. Същевременно си даваше сметка, че не е в състояние да не го гледа всеки миг, когато това бе възможно, и ѝ е много приятно да играе на сцената с него. Ала инстинктът ѝ подсказваше, че е изключително важно да стои далеч от Ник, а това не бе лесно, защото всеки път, когато репетираха, тя чувстваше как взаимното им привличане нараства.

Вече почти бе настъпил моментът да представят пиесата пред публика и половината град да ги гледа. Лорън потръпна. Дали няма всички да забележат химическата реакция, която протича между нея и Ник?

Сток се върна в живота ѝ като възмездие. Едър и авторитетен, самодоволен, защото бе получил новата си кола — свръхбърза корвета. Лорън бе като залепена за него по всяко време. Така беше по-безопасно, отколкото да допуска Ник близо до себе си.

Ако не искаш, недей да идваш на представлението — предложи тя на Сток.

— Ще бъда там. Ти си моето момиче, няма да го пропусна. Ще седна с майка ми и баща ми на първия ред.

*Страхотно. Само това ми липсва.*

— Просто искам да кажа да не се чувстваш задължен. Мисля си, че може... да се отегчиш.

Лорън почти заекваше.

Сток не ѝ обърна внимание.

— Денис върна ли се?

— Тъ... не. Новото момче изпълнява ролята.

— Оня бунак, искаш да кажеш — отбеляза ядно той.

Като че ли Сток и Ник бяха програмирани да се обиждат един друг, където и както могат.

Понякога Лорън имаше чувството, че ще експлодира. Нямахме човек, на когото да се довери. Нито на родителите си, нито, разбира се, на Мег, която щеше да я убие, ако разбере, че изпитва подобни чувства към Ник.

*Погреби ги* — си казваше тя. — *А Ник Анджело ще изчезне. Той е от ония момчета, които пристигат в града, създават неприятности и после се омитат.*

По Коледа в Бозуел кипеше трескава дейност. Първо щеше да бъде представена пиесата, а през новогодишната нощ в училището щеше да има танци. Естествено, Сток си правеше някакви сметки.

— След танците — съобщи ѝ той — някои от момчетата са наели стаи в мотела. Ще има купон.

— Какъв купон?

— Е, ами нали знаеш — музика, готино прекарване и няколко силни изцепки... Отпусни се, Лорън. Понякога си толкова закостеняла.

Ненавиждаше да ѝ казват да се отпусне — звучеше ѝ покровителствено.

— Спомни си какво се случи последния път — рече тя и за свой ужас осъзна, че говори точно като майка си. — Спряха ти седмичните пари и ти ми заяви, че аз трябвало да те предупредя да не каниш всички тези хора.

— Този път ще е друго — обеща той. — А, и попитай приятелката ти Мег дали иска да отиде с Мак Райън. — Мак беше най-добрият приятел на Сток. По-едър от Сток. По-рус от Сток. Но не толкова богат.

— Защо той сам не я попита?

— Може би не иска. Момчетата не обичат да им бъде отказвано.

Мег беше очарована и веднага каза „да“. Поне ще са две двойки, помисли си Лорън. При всички случаи това е по-приемливо пред възможността да е насаме със Сток.

Когато представлението наближи, Бети настоя за още репетиции. Лорън нямаше нищо против, защото ѝ харесваше.

Един ден, когато тя тръгваше, Ник я хвана за ръката.

— Ей, трябва ли да чакам до следващия си рожден ден, за да започнеш да ми говориш като на човешко същество?

— Аз и сега говоря с теб — рече тя, опитвайки се да запази спокойствие.

— Ха! — засмя се Ник горчиво. — Ти се върна към рутината. Богатият ти приятел е тук, хубавият ти подреден живот си тече и нямаш време за мен.

— Нали играем заедно. Защо смяташ, че е имало нещо повече? Той така я прикова с поглед, та тя усети, че може да се разтвори.

— Знаеш, че е нещо повече — настоя Ник.

— Аз... аз нямам представа за какво говориш.

— Имаш, имаш. Само че не искаш да си признаеш.

Лорън освободи ръката си и избяга навън. За нейно облекчение Сток я чакаше. Сток винаги чакаше.

Вечерта преди представлението се изви виелица. Бети Харис беше в лошо настроение, защото Харингтън, с когото тя възнамеряваше да парадира, беше все още в карантина заради заушките.

Лорън се тресеше от притеснение. Защо се съгласи да изпълнява главната роля? Наистина ли искаше да се изправи пред целия град в разголен копринен комбинезон и да играе Маги Котката — зряла сексапилна жена? Господи, всички ще ѝ се смеят, когато излезе на сцената.

Ник също беше нервен — не можеше да си обясни как се беше подлъгал да участва.

Преди началото те взаимно си пожелаха успех.

— Да си счупиш крака дано — изруга Лорън.

Той я погледна с недоумение.

— Да си счупя крака ли?

— Така казват в театъра, когато си пожелават успех.

Винаги съм смятал актьорите за смахнат на пасмина — поклати глава Ник.

Тя се ухили.

— Така е.

Гърлото му бе сухо и той изпитваше желание да избяга.

— Добре де, във всеки случай ще ги шашнем.

— Нали?

— Да!

Лорън излезе първа. Ник чакаше зад кулисите, сърцето му биеше силно. Щом пристъпи на сцената обаче, страхът му изчезна и той се

превъплъти в героя. *Да му се не види* — мислеше си. — *Мога да правя това, наистина го мога.*

И беше прав, защото представлението имаше огромен успех. „Котка върху горещ ламаринен покрив“ беше шокираща пиеса за град като Бозуел. Бети бе поела риска да я постави. А публиката я хареса.

Когато се покланяха, Лорън забеляза Сток, който седеше навъсен на първия ред с родителите си. Изобщо не се притесни, защото се наслаждаваше на аплодисментите.

След като пет пъти я викаха на бис, ликуващата трупа се събра зад кулисите. Лорън се огледа за Ник и забърза към него.

— Ти беше велик — сърдечно го поздрави тя.

— Ти също. — Ник се ухили. — Ей, и двамата бяхме велики.

Към тях се приближи Бети Харис, подрънквайки с гердани и златни синджирчета.

— Ние сме сензация. — Тя бе изпаднала във възторг. — Всички бяхте прекрасни. Само ако брат ми можеше да е тук, за да се наслади на нашия триумф.

— Съжалявам, че още е болен — рече Лорън.

— Топките му сигурно са станали като на слон — прошепна Ник в ухото ѝ.

— Какво? — Тя не можеше да повярва, че е изрекъл онова, което току-що чу.

— Така става при заушки — отвърна той. — Раздразнени са през цялото време!

Лорън едва успя да сподави кикота си, като си представи Харингтън Харис с подутите слонски топки. За щастие, преди да избухне в смях, се появиха родителите ѝ. Тя се обърна, за да представи Ник, но той беше изчезнал.

Зад тях се подаде намръщеният Сток.

— Не си ми казвала, че на сцената ще излезеш полугола, така че всеки да може да те огледа — започна да недоволства той.

Не трябваше ли да я поздрави?

— Никога не си питал — отвърна тя.

— Ще се видим по-късно, скъпа — обади се майка ѝ и двамата с Фил се измъкнаха.

— Как трябва да се чувствам аз? — настояваше на своето Сток. — Да играеш там с оня мръсник срещу теб. Направи ме за смях тая

вечер, Лорън.

— Не съм — възрази разгорещено тя.

— Така е, направи ме за смях.

Лорън въздъхна.

— Недей да разваляш всичко, Сток. За мен това е особена вечер.

— А за мен не е.

— Тогава може би трябва да се прибереш вкъщи.

— А ти какво ще правиш?

— Ще остана тук и ще празнувам с останалите от трупата.

— Без мен?

— Да, без теб.

— Прави каквото искаш — сопна се той и демонстративно си тръгна.

Много лошо. Не би могло да се каже, че е съкрушена.

Бети Харис бе организирала вечеря за трупата в една от прилежащите стаи. Бяха силно развълнувани, суетяха се насам-натам и се поздравяваха един друг. Когато седнаха, Лорън се оказа до Ник.

— Е... Ето това е — рече той и си взе едно хлебче. — Няма да те видя преди началото на следващата година, когато започваме училище.

Лорън отпи глътка вода.

— Следващата година звучи като цяла вечност, а забравяш, че ще се видим на новогодишните танци. Ще дойдеш, нали?

— Не... сигурно не.

— Защо не?

— Не се вписвам в тия организирани глупости, където се предполага, че всеки прекарва добре.

Тя прехапа устна и се опита да не го казва, но въпреки това го изрече.

— Сигурно Дон ще иска да я заведеш?

Той я погледна с изненада.

— Мисля, че ти казах — аз и Дон не сме двойка.

— Тя разправя друго. — *О, Боже, Робъртс. Млъкни!*

— И защо това толкова те интересува? Напоследък дори почти не ми говореше.

— Но сега ти говоря.

Той я прониза с поглед.

— Може би искам нещо повече от разговор.

Тя отвърна очи. Би трябвало да е наясно, че Ник ще иска да ѝ се нахвърли, както направи с Мег. Защо момчетата толкова много си падат по секса? А чувствата или опознаването на другия не влизат ли в сметката?

— Извинявай. — Лорън отмести стола си и стана.

— Къде отиваш?

— Нося в колата си подарък за Бети.

*Остави ме на мира, Ник Анджело. Не ме интересуваш. Да, да, да, ти си Робъртс. Робъртс си.* Тя бързо излезе навън при комбито и извади от него подарък, запънат в лъскава хартия.

— Ей... — Той беше зад нея.

Лорън се обърна, имаше усещането, че е слаба и уязвима.

Без да каже дума, Ник се приближи и я целуна.

Тази целувка не беше като досегашните. Устните му бяха настоятелни, но меки. Езикът му изследваше, но не завладяваше. Без да се замисля повече, тя също започна да го целува.

— Искам го от първия миг, в който те видях — промърмори той и я притегли по-близо до себе си.

Тя си пое дълбоко дъх.

— „Блейкли“, железарския магазин. Нещата ми паднаха на пода...

— Да, и този ден изглеждаше много добре.

Лорън искаше да му каже: „*И ти също*“, но преди да успее, той отново започна да я целува и втория път беше толкова невероятно, че тя не издържа и изцяло се отдаде на усещането. И по-рано се бе целувала с момчета — Сами Пилснър, Сток, неколцина други, с които се бе срещала — но никога не е било същото. Никога.

Той прокара пръсти през дългата ѝ коса.

— Толкова си красива.

Никой досега не ѝ беше казал, че е красива. Хубава — да. Симпатична — естествено. Красива беше нещо друго. Но дори и при това положение... тя не можеше да продължава по-нататък.

— Не бива да правим това — възпротиви се Лорън неуверено.

— Не те принуждавам — отвърна Ник и я притисна по-силно.

Тя отново въздъхна дълбоко, защото съзнаваше, че се налага да направи нещо.

— Трябва да тръгвам.

Без да дочака отговор, Лорън се обърна и изтича навътре.

До края на вечерта се стараеше да не гледа към него и дори да не мисли за него.

Бети Харис похвали всички свои ученици и когато дойде време да си тръгват, Ник се оказа точно зад нея.

— Мога ли да те закарам?

— Не. Аз съм сама в колата, помниш ли?

Той се ухили.

— Права си.

— Лека нощ, Ник — сбогува се вежливо тя.

— Лека нощ, красавице.

По целия път обратно до паркинга с караваните той си мислеше за нея. В един момент мисълта му започна да препуска в различни посоки. Представлението бе истински триумф. Наистина изпитваше удоволствие, че публиката го гледа, че внимателно наблюдава всяко негово движение. На сцената той не беше никакво си незначително момче, там той беше Брик, беше някой, към когото те проявяваха положително отношение.

После мислите му се върнаха към Лорън. Когато я целуваше, усещаше нещо непознато досега. Е, разбира се, бе имал доста момичета, но никое от тях не приличаше на нея — никога не бе пожелавал да се грижи за момиче, да го закриля, да бъде непрекъснато с него. Това нямаше нищо общо с регистрирането на бройката. Беше различно.

Да не би да се е влюбил?

*Не смей дори да си помислиш подобно нещо.*

Може би е възможно да стане артист. Неочаквано тази идея се загнезди в главата му.

Не. Няма изгледи.

Или има?



## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като веднъж завинаги реши с какво иска да се занимава, Ник изцяло му се посвети. Първата стъпка бе да посети Бети Харис и да я попита дали не би се съгласила да му дава частни уроци.

— Не мога да ти плащам — обясни ѝ той. — Някой ден обаче ще постигна успех и ще ти платя много.

Бети се засмя.

— Само ако можех да получавам по десет цента от всяко момче, което си мисли, че може да бъде следващият Марлон Брандо или Монтгомъри Клифт... Ти не си по-различен, Ник. Добър си, но не си по-различен.

— Ти не разбираш — настояваше той. — Няма да ставам ядрен физик. Нямам възможност да кандидатствам за президент. Трябва да се стремя към нещо и аз реших, че ще е това.

— А, да, разбирам те. — Бети се разхождаше из малката си дневна. — Когато бях млада, имах същата амбиция. Всъщност дори заминах за Ню Йорк.

Той се изненада.

— Наистина ли?

— Да. Ходих на всякакви прослушвания, но единственото, което чувах, е, че съм много висока, много ниска, много дебела, много слаба, много грозна, много хубава. Повярвай ми, Ник, никой не знае какво точно искат те. Единственото, в което са сигурни, е, че искат точно копие на някой, който си е спечелил име.

И какво направи?

— Омъжих се — отвърна тя. — Омъжих се за човек, който обичаше да се облича в моите дрехи. Напусна ме заради друга жена. — Бети сухо се изсмя. — Благодаря на Господа, че не беше заради друг мъж.

— Продължавай — насърчи я Ник.

— Мисля, че тогава пораснах и станах по-умна. От време на време получавах по някоя малка роля на различни места, докато накрая се върнах в Бозуел. — Тя въздъхна. — И ето ме тук да преподавам

актьорство в гимназията. Да ви уча да правите нещо, в което никога не можете да постигнете успех.

— Всеки може да го постигне, Бети.

Тя кисело се усмихна.

— Изпълнен си с оптимизъм. На колко години си? Шестнайсет?

— Седемнайсет.

— Е, Ник, аз заминах за Ню Йорк на дваайсет и се върнах на трийсет. Сега съм на петдесет. Последните дваайсет години... — Тя замълча и поклати глава, чудейки се кога бе изтекло това време.

— Но брат ти е успял — подсети я той.

— Зависи какво наричаш успял. — Бети реши да го върне към реалността. — За град като Бозуел той е звезда. Истината обаче е, че през последните шест години е играл три пъти прислужник в постановки на Бродуей, и това са неговите звездни мигове. Последната му изява беше да рекламира по телевизията лекарство за хемороиди.

— Харингтън Харис?

— Да, великият Харингтън Харис. Всички обаче се радват, когато той си дойде тук. Мислят си, че е звезда, и това е единственото, което има значение.

— Бети — започна Ник сериозно и впери в нея зелените си очи. — Трябва да ми помогнеш. Имам нужда от учител, и то човек, който разбира и който ще ме научи.

Той излъчваше нещо толкова искрено. Бети съзнаваше, че не бива да насърчава това момче, но какво ще загуби? Зимата е студена и носи самота, а и как ще си запълва времето?

— Добре — съгласи се тя. — Ще идваш следобед три пъти седмично и ще работим от дванайсет до четири. Подготви се за усилена работа и никога не ми се обаждай, за да кажеш, че ти се налага да правиш нещо друго.

— Кълна се — рече трескаво той. — Ще идвам.

Тя се усмихна.

— Добре. Започваме.

През зимата животът в караваните беше тежък. Покривите на двете каравани протекоха, миришеше на влага и мухъл, появиха се безброй малки локвички. Все едно живееха на открито.

Примо отказваше да се заеме с каквато и да било работа.

— Боли ме ръката — мрънкаше той. — Нищо не мога да поправам.

— Трябва да си я повредил, когато си надигал някоя кутийка с бира — промърмори с отвращение Ник.

— Много си нахитрял бе — заяде го Примо. — Мога да те изхвърля на секундата.

— Мисля, че си обещал на майка ми да завърша гимназия?

— Недей да си толкова сигурен — отвърна Примо.

Люк и Харлан не ходеха на училище и скучаеха. Всеки ден отиваха до града и Арита Мей не можеше да ги спре. Веднъж Харлан се прибра със следи от бой.

— Какво е станало с теб? — взря се в него Ник.

— Нищо — отговори начумерено Харлан.

Ник се обърна към Люк:

— Какво му се е случило?

Люк гледаше безучастно.

— Господи! — възкликна Ник. — Отвори тая уста и говори, по дяволите!

Люк се разплака и избяга от караваната.

Арита Мей стоеше пред мивката и миеше чинии, без да реагира. Примо хъркаше в обичайната си поза.

— Изобщо ли не ти пука? — попита я Ник.

— По-добре е да се научи сам да се защитава. Това не е нито за пръв, нито за последен път — отвърна Арита Мей.

Синдра си бе намерила работа в консервната фабрика. Излизаше от къщи рано сутрин и се прибираше късно вечер, почти без да забелязва присъствието на Ник.

Накрая той избухна.

— Ти си цяла напаст! — кресна й. — Кога ще станеш по-приятеллива?

— Когато изчезнеш отгук — отговори му безцеремонно тя.

— Не чакай със затаен дъх. Ще изчезна, когато аз реша, а не ти.

— Добре. Бъди сигурен, че ще е скоро — отсече Синдра.

Ник не оставаше без работа. Дали ще работи в гаража, дали ще е при Бети Харис, където ходеше три пъти седмично, или ще поправа нещо по караваните, но той нямаше свободна минута.

Работата с Бети беше удоволствие. Тя избираше пиеси, за които знаеше, че ще са му интересни. Ник особено много обичаше „Трамвай Желание“. Изпълняваше ролята на Стенли, а тя му подаваше репликите на Бланш и това бе много забавно. Доволен беше, че най-сетне бе намерил нещо, и то доста вълнуващо, което да поглъща цялото му внимание.

Меденият месец на Примо и Арита Мей бе изтекъл. Започнаха безкрайни сражения, съпътствани със зловни крясъци. Примо редовно я налагаше. Прас! Май това беше единственото, на което застаряващото копеле беше способно.

Често Ник бе обземаан от желание да се извини заради баща си. Искаше му се да ѝ каже: *Слушай, вината за това не е моя. Изхвърли ни. Все ще идем някъде. Където и да е. Не е нужно да прецакваме и твоя живот.*

Но сега, когато Примо се беше върнал, Арита Мей нямаше никакво намерение да го изпусне.

Коледа дойде и си отиде. Празникът премина тъжно. Арита Мей донесе остатъци от пуйката на семейство Браунинг и направи гъста супа — това беше тяхното празненство. Без коледна елха. Без подаръци. Без нищо.

На Ник не му правеше впечатление — така или иначе, бе свикнал. Жал му беше само за момчетата, особено за Харлан — безполезно бе да се опитва да установи контакт с Люк.

Случайно срещна и се пошла с Джоуи, който се поинтересува дали Ник ще ходи на новогодишните танци.

— Не съм мислил за това.

— Друго няма какво да се прави — рече Джоуи. — Трябва да измислим нещо.

— Как ще влезем? — попита Ник. — Не трябва ли да си купим билети?

— Не, тържеството се организира от гимназията. Защо не вземеш Дон?

Всъщност напоследък не се бе сецал за Дон. Толкова бе зает, че не беше изпитвал нужда да чука.

— Да, ще ѝ се обадя. А ти кого ще доведеш?

— Да не мислиш, че съм проститутка?

— Разбира се, че не. Колко?

— Двайсет.

— Двайсет — повтори той. — Защо, да не ти е гарнирана с визон?

— За тебе десет, защото си сладък.

— Имаш ли стая?

— Ако искаш да идем у дома, ще трябва да платиш още пет.

Той претегли възможностите. Никога досега не беше плащал за това, но сега му изглеждаше напълно уместно, нещо като новогодишен подарък за самия него — момиче, на което не е необходимо да говори сладки приказчици.

— Добре — съгласи се Ник.

Казваше се Канди и живееше в една стая с две смрадливи котки, които кръстосваха наоколо, и хамстер в клетка.

— Обикновено не водя никого тук — рече Канди и свали палтото си. — Но ти изглеждаш добро момче. На колко години си все пак?

— Двайсет и една — излъга той. — А ти?

— Двайсет.

*По-вероятно е да си на трийсет*, помисли си Ник.

— Отдавна ли се занимаваш с това?

— С кое? — попита тя и затършува в чантата си за цигара с марихуана.

— С малко странична дейност.

— Не. Всъщност не се занимавам с това — измънка Канди, запалвайки цигарата. — Тая седмица имах нужда от повече пари... а и, както ти казах, ти си сладур.

*Разбира се*, помисли си Ник. Тя му предложи да си дръпне и започна да разкопчава блузата си.

Той дръпна дълбоко от цигарата — за пръв път опитваше марихуана — и започна да я наблюдава как си маха блузата. Вече беше видял „стоките“ изложени, но удоволствието бе по-голямо, когато гледаше как бавно се разкриват само за него.

Под блузата малкият ѝ бюст бе позакрит от силно изрязан черен сутиен. С театрален замах тя хвърли блузата на пода, свали ципа на полата и кокетно я прекрачи. Очевидно не се затрудняваше да носи пликчета. Той усети доброто старо познато надигане.

— Какво да оставя? — попита го Канди.

Забеляза, че дъвче дъвка.

— Обиците си — отвърна Ник.

Тя се засмя и небрежно започна да разтърква с пръст зърната на гърдите си.

— Не съм чувала такова нещо досега.

Той съблече дрехите си. Това момиче беше предизвикателство. Бе професионалистка и Ник искаше да разбере дали може да я накара да се чувства толкова добре, колкото другите му завоевания.

Канди се отпусна на леглото и го прикани да отиде при нея.

Той взе разстоянието за рекордно кратко време и се покатери отгоре ѝ.

Тя дръпна още веднъж от цигарата и я остави в нащърбения пепелник до леглото.

— Ти всъщност не си на двацет и една — лукаво рече Канди. — Каж ми истината.

Беше невъзможно да признае, че е на седемнайсет.

— Не. Двацет и две — излъга Ник, докато я помпаше.

Очевидно Канди бе изразходвала цялата си енергия в бара. Лежеше като труп, дъвчеше дъвка и гледаше безизразно, а в това време той я даряваше с нещо от магията на Анджели.

Едва изтрая той да свърши, за да стане. Не си въобразявай, че можеш да ѝ доставиш удоволствие — това беше първият и последен път, когато Ник си плащаше за тая работа. Остави ѝ парите на масата и побеснял от ярост, се омете.

По-късно се срещна с Джоуи в бара, качиха се на мотоциклета и потеглиха към къщи.

— К'во стана бе, човек? — поиска да разбере Джоуи. — Разкажи ми всички мръсни подробности.

— Ако искаш подробности, плати си.

— К'во? Да не си се влюбил? — подразни го Джоуи.

Ник изпъшка.

— Недей дори да го изричаш.

Любов. Това ли е чувството, което изпитва към Лорън? Тя му липсва, но в същото време мисълта, че ще я види, когато започнат училище, го притеснява, защото не знае какво ще се случи. Не е свикнал да се контролира по отношение на момичетата. Достатъчно е

потискан въщи, така поне имаше една сфера от живота му, където той бе господарят.

Сега изпитва това глупаво чувство и то няма да го напусне.

Лорън Робъртс. Тя е единственото по-особено момиче, което някога е срещал, но принадлежи на друг.

Крайно време е да направи нещо по въпроса.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорън прекара Коледа отвратително. За празниците от Филадельфия пристигнаха вуйчо й Уил и жена му Марго. Този път не доведоха Брад, техния деветнайсетгодишен син. Увлечението на Лорън по него бе толкова отдавнашно, че тя не бе разочарована от отсъствието му.

Навръх Коледа отидоха на гости у семейство Браунинг. Сток й подари кашмирен пуловер и две готварски книги — очевидно избрани от майка му. Нейният подарък за него беше метална щипка за пари и рамка за фотография. Цял ден се чудеше какво ли прави Ник Анджелио.

През нощта в леглото се замисли за своето бъдеще. Само след две години завършваше гимназия. Наближаваше да кандидатства в Източния колеж. Родителите й бяха казали, че могат да я пуснат най-много в Канзас Сити, но тя си беше наумила да замине за Ню Йорк.

На другия ден дойде Мег да се разберат за новогодишните танци.

— Какво ще облечеш? — Както винаги тя бе обхваната от манията за тоалет.

— Не съм мислила — отвърна безразлично Лорън. — Може би роклята, с която бях на годежа.

Мег се намръщи.

— Не можеш да облечеш пак същото.

— Мога — отвърна упорито Лорън.

— Какво ти става! Напоследък си толкова... някак... различна.

Лорън се зачуди дали наистина се е променила. Единственото, за което си мислеше, бе Ник. На неговия рожден ден й се стори деликатен и изпълнен с разбиране, а вечерта на представлението, когато я целуна, бе несъмнено нещо по-особено. Просто не й се вярваше Ник направо да се е нахвърлил върху Мег. Всъщност тя вероятно го е насърчила и в последния момент се е дръпнала, а това винаги крие опасности.

— Аз ще съм в черно — оповести драматично Мег.

— Чудесно — промърмори Лорън. Честно казано, никак не я интересуваше.



Вечерта на новогодишния бал натрупа дебел сняг. През прозореца Лорън гледаше как падат снежинките. Чудеше се дали изобщо ще може да излезе, за да отиде на бала.

Никакъв късмет. Сток се обади и ѝ каза, че ще я вземе в седем.

— Да бъдеш готова — поръча той.

Господи, колко е надменен. Кога ли пък го е карала да чака? Новогодишно решение: скъсай веднъж завинаги с този годеж. Престани само да мислиш, а го направи.

Семейство Браунинг настояха да отиде в магазина им и да си избере тоалет за новогодишен подарък. Прие неохотно, и то само защото майка ѝ настояваше. Избра си къса черна рокля с открити рамене. Когато я видя, майка ѝ щеше да получи удар.

— Не можеш да облечеш това, твърде неподходящо е.

— Защо?

— Много е дамско. Пък и младите момичета не носят черно.

— На това младо момиче му харесва.

Джейн въздъхна.

— Не знам какво става с тебе напоследък, толкова си сприхава.

Хм. Дали майка ѝ и Мег не са си говорили за нея?

Сток пристигна с букетче за корсаж от бели орхидеи и веднага я оцени.

— Оу! Изглеждаш много... — беше готов да изтърси „секси“, но тъй като госпожа и господин Робъртс се навъртаха във вестибюла, го смени със „сензационно“.

Тя се усмихна; веднъж и той да каже нещо уместно. Джейн извади фотоапарат.

— Време за снимки! — възкликна радостно тя.

Лорън покорно позира заедно със Сток, после целуна родителите си, каза „довиждане“ и тръгна. Обикновено се разгаряше спор до колко часа може да закъснее, но тъй като беше Нова година и излизаше със Сток, явно закъснението вече нямаше значение. Единственото, което ги интересуваше, бе да се скрепи сделката.

Мак Райън чакаше в колата и те потеглиха, за да вземат Мег. Когато стигнаха у тях, Мег я погледна ядосано.

— Не ми каза, че си си купила черна рокля. Как можа! И аз съм в черно — възнегодува яростно тя. — А знаеше.

Лорън сви рамене. Честно казано, наистина бе забравила.

— Няма никакво значение. Не изглеждаме еднакви.

— Исках да изпъквам — поклати ядосано глава Мег. — Сега сме като близначки.

— Ти изпъкваш — отговори Лорън, като същевременно помисли, че приятелката ѝ е сложила поне едно кило отгоре.

— Не. Ти изпъкваш — настоя Мег. — Вечно ти.

Отидоха на танците по-късно, защото спираха да пийнат по малко шампанско в колата. Лорън не беше свикнала да пие — мразеше вкуса на пенливото вино, но реши, че тази Нова година ще бъде различна от всяка друга. Бе дошло време да порасне.

Когато пристигнаха, танците бяха в разгара си. Сток я хвана за ръка, а приятелите му се отдръпнаха да им направят път, когато той я поведе към дансинга.

— Изглеждаш възбуждащо тази вечер. Не исках да го казвам пред родителите ти, но, оу, имаш страхотно тяло!

Едва сега ли забелязва? Тя реши да му отвърне учтиво:

— Ти също имаш страхотно тяло!

Сток не знаеше как точно да приеме думите ѝ, затова се престори, че не я е чул, и взе да върти задник под звуците на „Дамата от кабарето“, изпълнявана от местен оркестър. Не беше Мик Джагър — всъщност дори не се доближаваше до него.

Когато започна да танцува, Лорън се чувстваше малко замаяна, а очите ѝ непрекъснато шареха из салона.

*Какво търсиш, Робъртс?*

*Търся Ник Анджели.*

*Искаш ли да излезе нещо от това?*

Ник се изненада много, когато разбра, че Синдра се е съгласила да отиде с Джоуи на танците.

— Чух, че ще ходиш с Джоуи — подметна ѝ Ник.

Тя го измери с очи.

— Някой ден ще разбереш, че си изкарваш яда не, върху когото трябва. — Той се опитваше да оправи глупавата папийонка.

— Когато дойде този ден, ще ти съобщя — отговори тя и продължи да разресва дългата си черна коса.

— Брей, тръпна от нетърпение. — Ник се подразни от шибаното ѝ отношение.

Прекъсна ги шум от трясъци и викове, който идваше откъм съседната каравана. Нищо ново — от Коледа насетне Примо и Арита Мей се бяха хванали за гушите.

Синдра го изгледа така злобно, все едно вината бе негова.

— Може би няма да останеш тук за дълго.

— Колко пъти трябва да ти повтарям? Решението не беше мое.

— Ти си негова кръв, а той не е нищо друго, освен един мръсник — отмъстително му напомни тя.

— Е, да... добре, нека и аз ти кажа — ти също си негова кръв.

Очите ѝ се изпълниха с ярост.

— Не вярвам.

— Искаш да ми кажеш, че майка ти те е излъгала, така ли?

Тъмните ѝ очи продължаваха да блестят гневно.

— Не вярвам, че това тъпо говедо ми е баща.

— Обаче е така. Трябва да започнеш да свикваш с тая мисъл.

Джоуи пристигна да я вземе с мотоциклета си. Синдра застана на вратата на караваната и недоволно се взря навън.

— Вали — рече тя. — С това не можем да стигнем доникъде.

Джоуи извади мушама за дъжд, разгъна я със замах и наметна с нея Синдра.

— Ето. Да кажеш нещо за обслужването?

— О, наистина е изискано — измрънка недоволно тя. — Много изискана среща.

— А ти какво очакваше. Лимузина?

— Нищо — отвърна Синдра и кисело сви устни. — Абсолютно нищо.

Ник възнамеряваше да поиска на заем колата от Примо, но крясъците, които се чуваха от съседната каравана, го накараха да отиде с велосипеда си до Дон, а там, ако може, щяха да заемат колата на майка ѝ.

Ненавиждаше взетия под наем смокинг, защото му беше много голям, а и какво, по дяволите, щеше да обуе?

Майната им на всички. Ще си сложи гуменките и ако някой посмее да го подиграе, ще му ги набути в устата.

Харлан му каза, че изглежда чудесно. Люк го гледеше все едно бе възкръснал мъртвец. Ник си мислеше, че на момчето му е необходима помощта на професионалист. Лош късмет.

— Какво ще правите двамата довечера? — попита той.

Глулав въпрос. Какво можеха да правят? Нямахме начин да отскочат до града, освен ако не тръгнат пеша, а снегът беше много дълбок. Дори не вървеше да идат в другата каравана и да гледат телевизия, тъй като Арита Мей и Примо бяха твърдо решени да се унищожат един друг.

— Да ви кажа ли нещо? — Той се опитваше да ги ободри. — Утре ще ви заведе двамата на кино.

Харлан кимна, лицето му засия.

Ник се качи на велосипеда и потегли към Дон. Пътува дълго и когато стигна, беше съвсем мокър.

Дон го посрещна, облечена в най-тясната рокля, която някога бе виждал. Не обичаше да оставя нищо на въображението.

— Страхотно гадже си! — поклати глава тя. — Преди да тръгнем, накъдето и да е, трябва първо да те изсушим.

— Можем ли да вземем колата на майка ти?

— Изцяло е на наше разположение, готин. Щеше да я използва, ама после се гипсира. Айде, сваляй дрехите, ще се опитам да ги изсуша.

Той я последва нагоре по стълбите до стаята ѝ и се съблече. От два големи плаката на стената му се усмихваше Елвис Пресли.

Дон огледа преценяващо тялото му.

— Хм... сигурен ли си, че искаш да отидем на танците? Майка ми няма да дойде на себе си до утре.

— Ей, не съм пропътувал целия път до Рипли да наемам шибания смокинг, за да си седя вкъщи.

Тя му смигна предразполагащо.

— Нямах предвид да седим.

— Можем да го направим и по-късно, нали?

— Както кажеш, шефе.

Ето такава си беше Дон — винаги с всичко съгласна.

Лорън го зърна в момента, в който влезе. От една страна, не очакваше, че ще дойде. От друга, надяваше се да го види. Ето, сега бе тук и Дон пак се бе лепнала за ръката му като пиявица.

Стараете се да не гледа към тях — не искаше той да забележи. Ник изглеждаше страхотно в смокинга, макар че му беше малко голям. Очевидно се бе постарал. Дали заради Дон? Кучка.

Лорън тутакси се почувства виновна. Всъщност Дон изобщо не беше кучка, а много приятно момиче, просто се случи така, че стана училищната курва. Лорън подозираше, че Сток е спал с нея. Разбира се, той не би си признал. Пък и не я интересуваше.

Сток се забавляваше и я въртеше по дансинга, както винаги погълнат от самия себе си.

— Хайде да изпием по нещо — предложи тя, останала без дъх, и тръгна напред.

Той засия.

— Няма да е лошо. Какво ще кажеш да отидем да изпием останалото шампанско в моята кола?

— Имах предвид нещо безалкохолно.

— Извини ме.

Не можеше да го понася, когато се мъчеше да бъде саркастичен.

До бара Ник подаваше на Дон чаша разреден пунш.

— Опитай тази отрова.

Дон огледа салона и поклати глава.

— Не разбирам какво правим ние тук. Можеше да отидем в Рипли — хвърли му похотлив поглед — или да останем вкъщи.

Трябваше да се съгласи с нея — мястото не бе подходящо за тях.

Дон потисна симулирана прозявка.

— Дойдохме, видяхме, отегчихме се. Хайде да се измитаме оттук, много по-добре ще се забавляваме вкъщи. Ще ти покажа моята, ако ми покажеш твоя!

Не му се искаше да си тръгне, преди да е видял Лорън. В края на краищата заради нея бе наел смокинга и се бе появил тук.

— Ей, ти ми казваше, че си отлична танцьорка.

— К'во мислиш — да вземеш да им покажеш к'во може да прави една истинска танцьорка, а?

Дон винаги бе готова да отговори на предизвикателство.

— Мили, не е проблем да сложа всекиго от тях в малкото си джобче. По всяко време. Винаги.

— И к'во чакаме? — Той я побутна към претъпкания дансинг. Не можеше да се каже, че умира да танцува, но правеше движения, когато се наложи.

Дон обичаше да парадирва. Имаше определени качества и знаеше как да се възползва от тях — особено в любимата си тясна рокля.

Щом започнаха шоуто, около тях се насъбра малка група.

И тогава зърна Лорън. Седеше на маса със Сток и с негови приятели и, естествено, изглеждаше страхотно.

Знаеше, че трябва да направи нещо. Нямахте представа нито какво ще предприеме, нито кога, но нямаше да се откаже и непременно щеше да го стори.

\* \* \*

— Джоуи се приведи през малката маса. — Искаш ли да танцуваме?

— Не — отказа Синдра, огледа салона с тъмните си мрачни очи и се замисли какво ли бе накарало Джоуи да я покани.

— Защо?

— Какво *защо*? — сопна се тя. — Може би защото съм получернокожа, се предполага, че трябва да си падам по танците?

— Не исках да кажа това.

— Не, но сигурно си го помисли. Заради това ли ме покани тази вечер? Черното гадже няма да има никакви задръжки — ще бъде лесна.

— А?

— Добре ме чу.

— Чух думи на човек с комплекс.

— Какво?

— Мания, постоянно, натрапчиво чувство за нещо неприятно.

Тя оправи полата на зелената си кадифена рокля — купена от магазин за стоки втора употреба — и се опита да се успокои. Нима се бе издокарала и бе излязла, за да си разменя обиди с някого?

— Нямам никакъв комплекс — рече тя, мъчейки се да изглежда хладнокръвна.

— Със сигурност имаш — отбеляза той. — Кофти работа — черна майка, бял баща, сама не знаеш каква си на цвят.

Неочаквано очите ѝ се замъглиха от сълзи. Беше прав, тя не бе ни риба, ни рак и от това я болеше.

— Моят баща беше евреин — продължи Джоуи — Еврейско ченге в Чикаго, женен за хубаво ирландско момиче католичка. На никого не съм казвал, че съм полуевреин, не си струваше ядовете.

— Какви ядове?

— Нали знаеш — прякор, мръсни обиди. Ясно ти е.

Да. Вече знаеше. Господин Браунинг викаше: „Черна путка!“, гърчейки се в спазмите на похотта си. Всички мъже, които бе срещала, я гледаха така, сякаш бе създадена само за да ги възбужда.

— Трябва да свикнеш да живееш с това — дълбокомислено разсъждаваше Джоуи. — Аз свикнах.

Синдра го стрелна крадешком. Изглеждаше смешен, дългурест, с чорлава кестенява коса, крива усмивка и криви зъби. Изобщо не можеше да си обясни защо бе приела поканата му. Може би защото за пръв път някой ѝ предлагаше да я заведе някъде официално.

— Искаш ли да танцуваме? — Той посочи с пръст към претъпкания дансинг.

Забеляза там Ник да мята хълбоци заедно с Дон Ковак под звуците на „Захар, захар“.

— Не... май не ми се танцува.

Джоуи проследи погледа ѝ и забеляза, че тя наблюдава Ник.

— Какво толкова имаш против него? — попита я той.

Синдра се размърда притеснена.

— Против кого?

— Против Ник. Какво ти е направил?

— Дойде тук, ето какво — гневно отвърна тя.

— Не е било по негово желание. — Джоуи извади пакет „Кемъл“ от джоба си и ѝ предложи една цигара. — Чудесно момче е. Трябва да му дадеш възможност.

Синдра отблъсна пакета с цигарите.

— Нищо не разбираш.

— Може би някой ден ще ми обясниш. Понякога е добре човек да си излее сърцето. — Той замълча, защото си даваше сметка, че засяга деликатен въпрос. — Когато пожелаеш, съм налице. Става ли?

Тя присви очи и го погледна с подозрение.

— Какво искаш от мен?

Той вдигна рамене.

— Нищо, щом това ти харесва.

— Колко е часът? — попита Мег, притиснала се до Мак Райън, все едно те двамата бяха сгодените.

Сток погледна скъпия си херметичен часовник — подарък от родителите му.

— Дванайсет без двайсет и пет. В дванайсет и пет изчезваме.

— Ти тръгвай. — Мак сложи ръка на врата на Мег и започна да я гали и гъделичка. — Малката дама и аз искаме известно уединение.

Мег се изкикоти.

— Така ли? — попита тя кокетно.

*Сигурно* — помисли си Лорън. — *А утре малката дама ще се оплаква, че почти си я изнасил.*

— Тази вечер ще купонясваме! — обяви Сток.

Лорън отпи голяма глътка пунш и моментално съжали — имаше отвратителен вкус.

— Хайде — подкани я Сток и дръпна стола ѝ. — Свирят любимото ми парче.

Оказа се, че е сладникаво изпълнение на „Реактивен човек“. Тя мразеше парчето, особено когато Сток започна да става романтичен, да я притегля по-близо, да търка чатала си в крака ѝ и силно да тананика в ухото ѝ.

*Тази вечер ще стане* — си помисли тя мрачно. — *Той ще се опита да направи нещо и тогава аз ще му върна пръстена. Крайно време е.*

Ник танцуваше с Дон и я насочваше по-близо до Лорън. Тя усети, че нещо си е наумил, и доста раздражена го попита:

— Къде отиваме? Буташ ме като прахосмукачка.

— Ще играем на „Извинете“.

— Ъ?

— Аз ще поканя на танц Лорън, а ти ще се погрижиш за Сток.

— Така ли?

— Да. Малко ще се позабавляваме.

— Добре, ще се забавляваме — съгласи се тя, но когато си представи тая картина, не ѝ хареса много. Ако Ник е решил да сваля госпожица Робъртс Стиснатите кълки, трябва да премисли още веднъж. Сладката малка Лорън не би го удостоила с нещо повече от поглед. А Сток ще го спуга от бой, ако Ник посегне на скъпоценната му годеница.

Щом стигнаха до Лорън и Сток, Ник побутна Дон и я насърчи:

— Хайде!



Дон се усмихна предизвикателно на Сток. В края на краищата тя го познаваше достатъчно добре — от време на време тайно се любеха още от осми клас, а неговият годеж всъщност не промени нищо в сексуалния му живот.

— Мой ред е — закачливо изчурулика тя и го откъсна от Лорън, небрежно подхвърляйки през рамо: — Нямах нищо против, нали?

— Давай — кимна Лорън и хвърли поглед към Ник, който ѝ намигна, сякаш искаше да ѝ каже: *Доволна ли си, че уредих нещата така?*

Сток склоняваше лесно. Какво можеше да направи, след като момичетата го намираха за неотразим? Дон играеше добре ролята си и го замъкна в средата на дансинга, притискайки се силно към него.

— Ей — Ник гледаше настоятелно Лорън право в очите, — май имаш нужда от партньор за танците.

Тя усети как сърцето ѝ запрескача. Изведнъж започна да се задушаваша.

— И аз мисля така.

Той я прегърна и я притегли към себе си.

— Тази вечер ще развалиш годежа си — каза ѝ много тихо.

— Знам си — чу се тя да отговаря.

Той я притисна още повече.

— Добре, щом си знаеш.

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще има неприятности — притесняваше се Джоуи.

— Какви неприятности? — почуди се Синдра.

— Големи — отвърна Джоуи и кимна към дансинга, Синдра не разбираше за какво говори. Доколкото виждаше, всички като че ли прекарваха добре.

— Май не загоряваш, а? — попита я той.

Тя се замисли какво трябваше да загрее.

— Сток Браунинг.

Браунинг. Потръпна само при споменаването на това име. По дяволите, цялото гадно семейство Браунинг, те са от най-калпавите хора.

— Какво Сток? — Синдра се помъчи да изглежда безразлична.

— Брат ти сваля неговото момиче.

Тя се намръщи.

— Колко пъти трябва да ти повтарям? Ник не ми е брат.

— Няма значение, ще го изритат в гъза.

— Екстра.

— Искаш да го набият ли?

— Не ме интересува.

— Да, добре... Ще трябва да се намесвам.

— Защо?

— Щото ми е приятел.

Тя огледа дансинга. Сток се въртеше с Дон. В другата половина Ник танцуваше бавно с Лорън.

— Нищо няма да се случи — успокои го Синдра.

— Надявам се да си права.

— Обикновено излизам права.

— Какво прави Лорън с него! — Мег вбесена гледаше към дансинга.

Мак не осъзна и дума от онова, което тя каза.

— Знаеш ли, винаги съм те харесвал, дори когато съм имал постоянна приятелка — говореше ѝ той.

Мег бе замаяна от щастие. Беше ѝ приятно да проявяват внимание към нея, но същевременно никак не беше доволна, че най-добрата ѝ приятелка се сваля на Ник Анджелио.

— Къде е Сток? — попита тя. — Трябва да сложи край на това.

— Имаш най-сладкото малко дупе, което някога съм виждал.

Комплиментът си беше комплимент. За момент забрави за Лорън.

— Така ли?

— Да. Сладко дупенце. Наистина те харесвам, Мег. Винаги съм те харесвал.

— Ами?

— Хайде да излезем и да отидем в колата.

— Навън е студено.

— Ще пуснем парното и радиото и ще довършим шампанското.

Хайде, съгласи се. Искам да ти кажа кога те видях за пръв път.

Как можеше да се съпротивява?

— Няма ли да се... опиташ да направиш нещо?

Той се престори на обиден. Момичетата са най-глупавите същества на земята — да не би наистина да си въобразява, че онова, към което се стреми, е да си говорят?

— Кой, аз ли? Прекалено много те уважавам, Мег. Наистина.

Тя се остави да я убеди. В крайна сметка той самият беше много сладък.

— Добре... съгласна съм.

Десет минути до върховното блаженство! С усилие на волята се опита да не гледа закръглените ѝ, напращели гърди, докато я водеше навън.

Наближаваше полунощ и всички бяха обзети от предчувствие. Атмосферата бе наелектризирана.

Оркестърът свиреше потпури от парчета на „Бийтълс“. Ръцете на Ник обгръщаха Лорън все по-плътно.

— Това е много специална нощ. — Гласът му бе нисък и топъл.  
— Началото на нещо ново.

— Знам — покорно се съгласи тя.

— По това време след десет години ще сме стари...

— До известна степен.

— Много.

— Така предполагам.

— Но ще сме заедно.

От него се излъчваше такава сигурност, а тя съзнаваше, че няма да е лесно. Със Сток щеше да се оправи — родителите ѝ обаче щяха да побеснеят, ако започнеш да се среща с Ник Анджелио.

*Недей да си мислиш лоши неща, Робъртс.*

*Добре, добре. Успокой се. Опитай се, доколкото можеш, да бъдеш оптимистка.*

Потпурите от парчета на „Бийтълс“ свършиха и оркестърът подкара своя шумна версия на „Роден да бъде свободен“.

Дон сграбчи Сток за ръката веднага щом той реши да се оттегли.

— Къде отиваш, шефе? Току-що сме започнали. — Похотливо облиза устни и завъртя ханш. — Не ме зарязвай сега.

Сток вече се чувстваше замаян.

— Трябва да намеря Лорън, почти полунощ е.

— О, да, полунощ — подигравателно рече Дон. — Голяма работа. Мога да те забавлявам по-добре, отколкото малката госпожица Добродетелност, и ти го знаеш.

— Трябва да я намеря — повтори Сток. Вече заваляше думите, а лицето му бе зачервено от прекаленото количество уиски, което тайно бе изпил от сребърното плоско шише на баща си, скрито дълбоко в джоба му.

Дон усети, че ролята ѝ е приключила, няма да го моли. Майната му на Ник Анджелио — не така възнамеряваше да прекара Нова година.

В отсрещния край на дансинга Ник и Лорън се бяха вкопчили един в друг, забравили всички около себе си. Сток ги съгледа и се запъти нагам.

Джоуи се изправи.

— Почва се — изпъшка той и загаси цигарата си.

Синдра въртеше в ръка чашата с разреден пунш.

— Нищо няма да стане.

Ръководителят на оркестъра взе микрофона.

— Пет минути до полунощ! — изрева той възбудено. — Пет минути до старта! Готови ли сме?

— Да! — изрева на свой ред тълпата. — Готови сме!

Оркестърът превключи на „Крокодилски рок“ — беше на вълна Елтън Джон.

— Лорън — Сток постави ръка на рамото ѝ и замънка жаловито, — нямах намерение да танцувам с Дон толкова дълго. Хайде... време е да тръгваме. Лорън се сепна, за момент бе забравила всичко и всички, освен Ник, а Сток бе престанал да съществува за нея. Обърна се с лице към него.

— Аз... аз не искам да тръгвам — продума тихо тя, сърцето ѝ ускорено биеше.

— И защо не? — настоя той войнствено.

— Защото не искам.

Сток започна да се ядосва. Да не би да му прави номер, задето танцува с Дон? Постоя известно време, олюлявайки се, после изведнъж осъзна, че докато той е бил зает, Лорън се е сваляла с Ник Анджели.

— И защо, по дяволите, танцуваш с тоя тъп задник? — попита Сток. — Я го виж, та той е с гуменки, за Бога. Дори не може да си позволи обувки.

Лорън почувства, че Ник настръхва, готов да се бие. Бързо докосна ръката му с надеждата да го възпре.

— Три минути до полунощ! — извика ръководителят на оркестъра.

— Идваш с мен, където ти е мястото — нареди Сток.

— Не — отвърна тя.

— Ти си ми годеница. Зарязвай тоя говнар и прави каквото ти казвам.

Без да пророни и дума, тя свали годежния пръстен и му го подаде. Сток застина.

— Какво е това? — смая се той, втренчен в проблясващите диаманти.

— Всичко свърши, Сток — изрече тя, възвърнала най-сетне самообладанието си.

— Свърши? — попита той недоумяващо. — Не може да свърши.

— Свърши — повтори тя тихо и тутакси изпита огромно облекчение.

Сток повиши тон, лицето му още повече се зачерви.

— Нищо не е свършило, докато аз не кажа.

Лорън едва успяваше да потисне истеричния кикот, който се надигаше у нея. Тя ли си го представя така, или той наистина прилича

на варен омар?

— Не ми викай — успя да каже, без да може да се удържи.

— Две минути! — се чу откъм оркестъра.

— Майната му! — изруга Сток.

Присъстващите започнаха да забелязват, че нещо става, и неволно извързаха очи към тях.

Ник реши, че е настъпил моментът да се намеси. Прихвана Лорън през кръста.

— Хайде да си ходим.

— Ти, шибан задник — кресна вбесен Сток. — Това няма нищо общо с теб.

— Грещиш — спокойно отвърна Ник. — Всичко това е свързано с мен.

— Върви на майната си! — ревна Сток.

— Сега ще броим — викаше ръководителят на оркестъра и микрофонът му заглушаваше гласовете им. — Хайде, всички заедно. Да започнем назад от шейсет. Петдесет и девет... петдесет и осем... петдесет и седем...

— Господи! — Сток се плесна по челото и погледна Лорън. — Сега разбирам защо не можах да проникна през шибаните ти гащи. Тоя мръсен помияр, който си пада по чернилки, ти го е сложил пръв!

— Как смееш да ми говориш така?

— Ще ти говоря както си искам. Ти си само една разгонена кучка, трябваше да послушам майка си.

Ник пристъпи напред.

— Тоя задник си го търси.

— Не! — Тя се опита да му попречи да се нахвърли върху Сток.

— Деветнайсет... осемнайсет... седемнайсет.

— Махни се от пътя ми — предупреди я Сток. — Ще дам урок на тоя скапан боклук.

— Недейте! — Лорън се помъчи да ги спре; не искаше да се стига до това.

— ... Единайсет... десет... Добре, хайде всички заедно. Искам да ви чуя!

Тълпата поде в безреден хор. Джоуи си пробиваше път с надеждата да предотврати неизбежното. Синдра го следваше.

— ... Пет... четири... три...

Сток грубо бутна Лорън настрана. Ник се опита да я защити и преди да осъзнае, че нещо става, Сток замахна и му нанесе силен удар, който го просна.

— ... Две... едно. ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА-А-А!

Ник нямаше възможност да реагира. Сгромоляса се тежко като чувал с картофи. Преди да изгуби съзнание, видя балони. Стотици и стотици красиви розови балони се носеха във въздуха.

## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Постепенно се свестяваше, опитвайки да си поеме дъх, главата му се пръскаше от болка, сякаш всеки миг щеше да експлодира. Стенейки, вдигна ръка към лицето си и напипа лепкава кръв. Бавно отвори очи.

Лорън седеше на пода и държеше главата му в скута си. Бяха в коридора пред салона. Наоколо стояха няколко души и гледаха — очевидно чакаха да видят дали не е хвърлил топа.

Господин Лукас, един от учителите, които отговаряха за реда тази вечер, се беше вторачил в него.

— Осъдително поведение, Анджело — смъмри го той. — В нашето училище не гледаме с добро око на сбиванията.

— Но той не е направил нищо, господин Лукас — възрази Лорън. — Сток го удари.

Господин Лукас не й обърна внимание.

— По-добре някой да го заведе вкъщи — нетърпеливо ги подкани, опиянен от собствената си значимост. — Трябва да се връщам вътре.

Сега, когато възбудата бе отминала, неколцината сеирджии се оттеглиха. Остана само Джоуи, зад него се навърташе Синдра.

— Господи, човече, добре ли си? — попита Джоуи. — Тъкмо се бях запътил към теб, когато тоя слабоумник ти тресна един.

Ник се опита да избистри мисълта си. Чувстваше се като пихтия. Предпазливо опипа пулсиращия си нос.

— Мисля... мисля, че е счупен.

— Тогава най-добре да те заведем в „Бърза помощ“ — пое грижата Джоуи.

— Каква „Бърза помощ“? — възкликна Синдра. — Това да не ти е Чикаго. Тук имаме двама лекари и вероятно и двамата сега празнуват.

— Сигурен ли си, че е счупен? — попита Лорън, изпълнена с чувство за вина.

Той отново докосна носа си.

— Да, сигурен съм.



Лицето му бе обляно в кръв и част от нея се бе стекла по роклята на Лорън и бе попила на големи мокри петна.

— Не исках това да се случи — прошепна тя нежно. — Наистина съжалявам.

Ник се помъчи малко да разведри обстановката.

— Ей, счупеният нос си струва, ако оня задник е напуснал веднъж завинаги живота ти.

Лорън се замисли върху думите му. Да. Сток си беше отишъл, в това нямаше никакво съмнение.

— Той вече е въвн от живота ми — продума тя тихо. — Завинаги.

— Добре — обади се Джоуи, — всичко това е много мило, но какво ще правим?

— Можем да го заведем в болницата в Рипли — предложи Синдра. — Там има „Бърза помощ“.

— Как ще стигнем дотам? — попита Джоуи и замислен почеса брадичката си. — Вали сняг, студено е, Нова година е. Как ще го закараме? С моя мотоциклет ли?

— Не знам — отвърна Синдра.

— Той не може да отиде до караваните — твърдо отсече Лорън. — Много е далече. Ще извикам баща си и ще го помоля да ни вземе. Ще пренощува у дома.

— Да не си превъртяла? — възкликна Джоуи. — Родителите ти ще се шашнат, когато им кажеш, че си скъсала със Сток.

— Прав си — намръщи се тя. — Но вината, че е контузен, е моя и аз ще поема отговорността.

Ник изпъшка.

— Искам да прасна тоя задник в топките.

— Какво те кара да мислиш, че той изобщо има топки? — попита хладно Синдра.

Той се опита да се позасмее.

— Ето, такива неща трябва да ми казваш, не смяташ ли?

Тя сви рамене.

— Не се увличай.

Лорън бе отишла да се обади на родителите си. Стоеше на автомата със слушалка в ръка и нетърпеливо чакаше някой да вдигне. Тогави си спомни, че те бяха отишли на гости и сигурно не се бяха върнали, значи можеше да вкара тайно Ник в къщата, преди да се

прибрали. Позвъни на местната таксиметрова служба и за свой късмет успя да поръча кола. Когато се върна, Ник се бе изправил.

— Слушай, мога да вървя. Хайде да не правим от мухата слон. — Ник се чувстваше притеснен.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. — Той погледна Синдра. — Кажи им, че няма да се върна тая вечер. Макар че така и така изобщо не им пука.

— Ти пък да не мислиш, че ще говоря с тях, когато се прибера вкъщи — отбеляза тя язвително.

Щом стигнаха, Лорън отведе Ник право в стаята си.

— Как се чувстваш? — попита тревожно.

— Като бунак. Приятелят ти ме изненада. Трябваше да излезем отвън и тогава нямаше да му остана дължен.

— Бившият ми приятел — уточни тя, докато смъкваше покривката на леглото. — Ще спиш тук.

Той успя да се усмихне леко.

— С тебе?

Лорън се усмихна на свой ред.

— Хайде да се държим сериозно.

Ник седна на леглото.

— Добре, добре. Само питам.

Тя намокри една хавлиена кърпа и внимателно изчисти кръвта от лицето му.

— Уф!

— Не ставай дете.

Когато Лорън свърши, Ник не се сдържа:

— И сега какво? Да се търкулна на чаршафите с дрехите ли?

— Ще се погрижа за всичко — увери го тя.

Той се ухили.

— И ще ме съблечеш?

Лорън поклати усмихната глава.

— Някой ден... може би. Но сега ще го направиш сам. Трябва да поспиш малко, ще говорим сутринта.

— Роклята ти е изцапана. Не е ли по-добре да се преоблечеш, преди да са я видели родителите ти?

Беше прав, по новата ѝ черна рокля имаше тъмни петна от кръв.

— И без това мразех тази рокля — кисело отбеляза тя. — Нека я наречем прощалния ми подарък от семейство Браунинг.

— Ей, Лорън — той взе ръката ѝ, — струваше си.

— Кажй го сутринта, когато се видиш в огледалото.

Преди родителите ѝ да се приберат, Лорън вече си беше оправила да спи на дивана, облякла беше домашна роба и чакаше да ги поздрави с Новата година.

Още не се бе захлопнала входната врата, когато Лорън чу гневния глас на баща си.

— Не ме заплашвай, Джейн. Изобщо не ме заплашвай.

— Не те заплашвам — отвърна Джейн с напрегнат глас. — Но мога да ти кажа... — Тя видя дъщеря си и замлъкна. — Лорън, какво правиш вкъщи толкова рано?

Това беше новост. Вкъщи толкова рано? Беше един след полунощ.

— Ъ... един човек се нарани на дансинга.

— Нали не си ти? — взря се в нея Фил.

— Не, аз съм добре — отвърна тя.

— Кой тогава? — настоя Джейн.

— Този... ъ... Ник Анджели. Помните ли го? Той ми беше партньор в училищното представление.

— И какво му се е случило? — попита Джейн с пълно безразличие.

— Би се. Не той започна боя, но му счупиха носа и нямаше как да се прибере вкъщи тази вечер заради снега и въобще, затова го доведох тук. — Знаеше, че говори твърде бързо, но не можеше да спре. — Всъщност той заспа в леглото ми. Всичко е съвсем почтено, мамо. Аз ще спя на дивана.

Баща ѝ изглеждаше бесен.

— Момче тук, в леглото ти?

— Да, татко — отговори Лорън спокойно. — Но аз няма да спя там. Ще спя долу при тебе. Става ли?

Фил и Джейн размениха ужасени погледи.

— Предпочитам да не беше го правила, преди да ни попиташ — ядосваше се тя. — Не ми е приятно непознати да преспиват тук. Всъщност кой е той?

— Казах ти, мамо. Ник Анджели. Играеше Брик в пиесата.

— А, той ли? Странно на вид момче — рече Джейн. — Някой ми каза, че живее в караваните на паркинга. Вярно ли е?

— Има ли някакво значение? — предизвикателно попита Лорън.

Джейн се намръщи; понякога дъщеря ѝ проявяваше голям инат и тя усети, че сега случаят е точно такъв.

— Добре, щом искаш да спиш на дивана, нищо не може да се направи. Ще се видим сутринта.

Лорън им даде половин час. Почака, докато двамата свършат с банята, и чу как вратата на спалнята им се затваря. Последва тих говор и най-накрая настъпи дългоочакваната тишина.

Когато къщата съвсем притихна, тя се качи в стаята си да нагледа Ник. Той лежеше по гръб с разперени ръце и затворени очи.

Известно време Лорън го наблюдава.

*Ник Анджели, ти промени живота ми. И аз съм ти толкова, толкова благодарна за това!*

На сутринта Лорън стана в шест. Реши, че е по-добре да изведе Ник от къщата, за да не се сблъска с родителите ѝ. Ако действаше бързо и тихо, щеше да успее да вземе семейното комби и да го закара в болницата в Рипли, преди да са се събудили.

Не можа да спи добре. Всичко се променяше, тя самата — също. Знаеше, че трябва да е силна, подготвена да се изправи срещу съпротивата, на която щеше да се натъкне. В продължение на години беше добрата малка Лорън, трудолюбивата малка Лорън. Сега щеше да бъде наречена непокорната малка Лорън, защото не искаше да остане сгодена за най-богатото момче в града.

Много лошо. Тя можеше да се справи. Въпросът беше дали те ще могат.

В стаята ѝ Ник седеше отстрани на леглото, загърнат в съсипания смокинг. Когато влезе, Лорън сложи пръст на устните си и прошепна:

— Шшшт... Тръгваме.

Ник кимна, доволен, че ще се измъкне от дома ѝ. Лорън отвори бързо гардероба си и извади дънки, блуза и топло палто с качулка.

— Върви след мен — подкани го тя шепнешком и двамата крадешком слязоха по стълбите.

В кухнята издраска бележка, в която обясняваше, че е взела колата, и я лепна на вратата на хладилника.

След няколко минути бяха навън.

— Уф! — въздъхна Лорън, докато отключваше колата. — Не е лесно да действаш като престъпник.

— Аз ще карам — предложи Ник.

— Не — отказа тя твърдо. — Не и сега.

— Успя ли да поспиш? — попита я той и безропотно се настани на мястото до шофьора.

— Не. А ти?

Ник унило попипа подутия си нос.

— Как мислиш!

Лорън отдели бавно колата от бордюра. Снегът бе спрял, но пътищата бяха мокри и кални.

— Мисля, че и двамата сме луди! — възкликна тя щастливо.

— И това ти харесва.

— Харесва ми! — дръзко отвърна Лорън. — Чувствам се свободна за пръв път от цяла вечност.

Ник я изгледа продължително.

— Така ли?

— О, да. Сток беше като дамоклев меч над главата ми.

— Тогава защо продължаваше да си с него?

— Така ми се струваше най-лесно.

— Лесното невинаги е лесно — отбеляза той дълбокомислено.

Тя му хвърли бърз поглед.

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря!

— Как се чувстваш?

— Все едно през лицето ми е минал багер. А като изключим това — екстра.

— Лекарят ще оправи носа ти.

— Какъв лекар?

— Отиваме в Рипли.

— Така ли?

— Дълга ти един нов нос. Аз съм виновна, че те биха.

— Ей, готов съм да се повтори по всяко време, ако подир това пак ще спя в леглото ти. — Той се ухили. — Харесах чаршафите със

Снупи.

— Не си прави майтап с мен. Просто майка ми никога нищо не изхвърля.

Носът му продължаваше да пулсира и сериозно го болеше. Защо обаче му се струваше, че има желанието всеки миг да запее? Всъщност би трябвало Лорън да е просто поредното момиче. Да — но най-красивото на света!

Той наблюдаваше изящния ѝ профил.

— Какво ли ще кажат родителите ти за всичко това?

Тя направи гримаса.

— Ще те уведомя.

Ник пусна радиото и го настрои на станцията за рокмузика. Да можеха да останат в колата и да пътуват, да пътуват... Дали ще е нахално, ако я помоли да зареже всичко и да избяга с него?

Стигнаха до Рипли за час и половина и тя подкара право към „Бърза помощ“. Новата година бе взела жертви — беше препълнено с оцелели от различни битки. Имаше кървящи рани от нож, една-две от огнестрелно оръжие, няколко пребити жени и едър чернокож, който крещеше мръсотии. Когато седнаха, Лорън се притисна до ръката му.

— Ей, по-спокойно — рече ѝ Ник, а в същото време той самият се чувстваше неспокоен.

Чакаха почти пет часа, преди да им обърнат внимание, и едва тогава притеснен млад лекар покани Ник в кабинета и потвърди, че носът му наистина е счупен. Намести го и го бинтова.

— Чувствам се все едно съм бил на война — пошегува се Ник, когато си тръгнаха от болницата. Дълбоко в себе си се чудеше как ли ще изглежда, когато свалят бинтовете. По дяволите, винаги е бил доволен от външността си. А сега какво?

Поредният удар срещу него?

— Не се притеснявай — успокои го Лорън, сякаш четеше мислите му. — Ще изглеждаш чудесно. — Снегът навън се усили.

— Големи градове — потрепери тя. — Плашат ме.

Той се разсмя.

— Какъв ти голям град! Това е Дисниленд в сравнение с Ню Йорк или Чикаго. — Плесна и потърка ръце. — Боже! Замръзвам!

— И аз. И умирам от глад!

— Аз също.

Тя си погледна часовника.

— Почти три часът е. Мама и татко ще ме убият!

По-добре да се връщаме.

— Не и преди да сме хапнали нещо.

Родителите ѝ така и така ще ѝ вдигнат скандал, какво значение има още половин час?

— Добре — съгласи се Лорън, чудейки се дали да не им се обади по телефона. Не, реши тя, по-добре да отложи големия сблъсък за по-късно.

Оставиха комбито на паркинга на болницата и затичаха към близката закусвалня, като се подхлъзваха и пързалиха по мокрия тротоар.

Към масата им се приближи сервитьорка. От единия ъгъл на устата ѝ висеше цигара, на лицето ѝ бе изписана преумора.

— Да? Какво да бъде?

— Двоен сандвич с всичко възможно, кола и пържени картофи — задъхана поръча Лорън. — Два пъти. — Усмихна се на Ник. — Нали?

Той имаше двайсет долара в джоба си.

— Аз плащам.

— Не, аз — настоя тя. — По моя вина сме тук.

— Не мога да ти позволяя.

— Можеш.

— Два сандвича или какво! — Сервитьорката бе отегчена и най-малко от всичко на света я интересуваше кой ще плати, след като сметката ще бъде уредена. Лорън кимна и сервитьорката се отдалечи.

Ник се наведе през масата и я целуна.

— Това пък защо? — попита тя с широко отворени очи.

— Ъъ... Защото си ти.

Лорън се усмихна. Той реши, че това е най-хубавата усмивка в целия свят.

— Ей — започна Ник, неспособен да се спре. — Мисля, че аз...

— Да? — попита тя нетърпеливо.

— О, нищо.

С блеснали очи Лорън го подкани да продължи.

— Какво?

— Ъ, май, мисля... ъъ... абе, мисля, че те обичам.

— Аз също — прошепна тя нежно с чувството, че ще се разтопи от щастие. — Аз също.

\* \* \*

Когато се събуди и установи, че Лорън е излязла с Ник Анджело, в първия момент Джейн Робъртс изпита задоволство; не гореше от желание сутрин да се занимава с непознати. Освен това съзнанието ѝ бе заето от други неща, точно сега нямаше време да се тревожи за непокорната си дъщеря.

Намръщи се, когато влезе в кухнята и намери бележката на Лорън. Фил щеше да се ядоса, като разбере, че Лорън е взела колата без негово разрешение, никак не беше типично за нея. Препрочете написаното от дъщеря си.

Взех колата. Ще се върна скоро.

С обич, Лорън.

Когато Фил слезе долу, побесня.

— Прекалено много свобода даваме на това момиче — взе да мърмори той. — Как смее да си въобразява, че може да излезе с моята кола?

— Какво ще каже Сток? — наля масло в огъня Джейн. — Надявам се поне да се върне навреме за новогодишния обяд със семейство Браунинг, трябва да сме у тях в един часа.

— Ще се върне — дрезгаво рече Фил. — Сигурно е завела онова момче вкъщи.

— Чудя се с кого ли се е бил.

— Откъде да знам? Какво ме интересува? — сопна се Фил, отвори кухненския шкаф и извади кутия овесени ядки. — Който и да е, очевидно е бил по-едър. Лорън винаги защитава по-слабите.

— Така е — съгласи се Джейн. — Сток обаче не е постъпил много хубаво, като я е оставил сама.

Фил изсипа овесените ядки в чиния и добави мляко.



— Трябва да поговорим за нас, Джейн.

Лицето ѝ почервения.

— Снощи говорихме.

— Не беше достатъчно.

— За мен е достатъчно — отвърна тя и стисна устни.

Телефонът ги прекъсна точно когато щяха да поведат поредната битка. Фил вдигна.

— Да?

— Извинете, господин Робъртс, събудих ли ви?

— Не — кратко и ясно отговори той.

— Мег е. Може ли да говоря с Лорън?

— Излезе много рано.

— Къде е отишла?

Фил не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Ще ти се обади, когато се върне.

— Ъ... благодаря ви, господин Робъртс.

Малко преди обед Джейн Робъртс седеше пред тоалетката си и добавяше тук-там малко пудра, тук-там малко руж. Имаше нов тоалет в канелен цвят с подходящи официални обувки. Бе решила да облече коженото си палто. Беше от пет години, но се надяваше — когато Лорън се омъжи и работата на Фил потръгне, да си купи ново.

Фил, който сновеше напред-назад из стаята, застана зад нея и нетърпеливо потупа часовника си.

— Не се връща.

— О, скъпи — рече Джейн. — Как може да ни причинява това?

Пак заваля.

Фил отиде до прозореца и се загледа навън.

— Надявам се да не е катастрофирала.

— Лорън шофира отлично.

— Знам. — Фил отново закрочи нервно. — Не разбирам къде може да е.

— Нито пък аз — пригласяше му Джейн, която все повече се дразнеше, че дъщеря ѝ бе избрала точно днес да забърка тая каша.

Телефонът иззвъня.

— Това е тя. — Фил грабна слушалката.

Не беше Лорън, а Дафни Браунинг.

— Фил — каза тя с деспотичния си глас, — искам да говоря с Джейн.

— Разбира се, Дафни. — Той покри слушалката с ръка. — Искан да говори с теб. Не споменавай за Лорън.

Джейн се втурна да се обади.

— Честита Нова година, Дафни — изпадна в телешки възторг тя. — Снощи си тръгнахте от тържеството у семейство Лосън ужасно рано, но беше много приятно, нали?

Дафни не беше настроена за любезности.

— Не мога да си обясня поведението на дъщеря ти — започна тя решително.

Джейн бе озадачена.

— Не разбрах?

— Поведението на Лорън — повтори Дафни, все едно говореше с умствено недоразвито дете.

— Какво се е случило?

— Сигурно знаеш?

Джейн се опита да отгатне.

— За сбиването?

— Отвратително! — възкликна Дафни. — Лорън би трябвало да има благоприличието да стои с годеника си, вместо да избяга с това безотговорно момче от крайните квартали.

Джейн пое дълбоко дъх, знаеше си, че годежът на Лорън със Сток е прекалено хубаво нещо, за да е истина.

— Очакваш ли ни все още за обяд? — колебливо попита тя, като предугаждаше отговора.

— Не смятам, че има някакъв смисъл, нали? — отвърна Дафни. Дълга тягостна пауза. — Крайно разочарована съм от Лорън. Би трябвало и ти да си разочарована.

— Лорън никога не греши — премина Джейн в защита на дъщеря си.

— Изглежда не и този път.

— Добре... — Джейн се поколеба. — Сигурна съм, че каквото и да се е случило между тях, Сток и Лорън ще се оправят.

— Много леко гледаш на нещата — порица я Дафни. — Би трябвало да знаеш, че му е върнала пръстена.

— О — объркано възкликна Джейн.

— Тя вече не го интересува — продължи Дафни със сърдит и злобен глас. — Не и след като се е отнесла към него по този начин.

— Трябва да свършвам. — Джейн не желаше повече да я слуша.

— Чудесно — пренебрежително рече Дафни и затвори.

Фил влезе в стаята, оправяйки вратовръзката си.

— Време е да тръгваме. Напиши на Лорън бележка, че сме отишли.

— Твърде късно. Годежът е развален. Вече не сме канени на обед.

## ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

До обед новината, че Лорън Робъртс е развалила годеча си със Сток Браунинг, обиколи града. На всички вече бе известно, че Сток е размазал физиономията на Ник Анджели, но никой не знаеше къде са Ник и Лорън.

Джоуи беше разтревожен, забелязал бе привличането помежду им и си даваше сметка, че то означава неприятности. Малко преди обед се качи на мотоциклета и отиде да вземе Синдра.

— Ник обаждал ли се е? — попита тя.

— Не. А на теб?

— Ако си забелязал, ние нямаме телефон.

Харлан се мотаеше отвън.

— Ник щеше да ни води на кино — унило спомена той.

— Ранен е — обясни му Синдра. — Би се.

— Кога ще се върне?

— По-късно.

— Той обеща — тъжно рече Харлан. — Люк чакаше с нетърпение.

— Ще ви заведе друг ден — успокои го Синдра.

— Защо ти не ни заведеш? — подметка Харлан с широко отворени очи.

— Някой друг път — отвърна тя бързо. — Хайде, Джоуи. Да вървим.

Синдра не си признаваше, но ѝ беше приятно да види Джоуи. Когато я изпрати до вкъщи предишната нощ, дори не се опита да я целуне. Чувстваше се сигурна с него. Да се чувства сигурна с представител на другия пол бе навременна промяна.

Отидоха с мотоциклета му в града и спряха пред закусвалнята. Джоуи я настани на една ъглова маса и тръгна да търси някого от приятелите си. Когато се върна, каза:

— Ето какви ги приказват. Ник ударил Сток и оня здравеняк го размазал.

— Но това не е вярно — разгорещено възрази Синдра. — Ник изобщо нямаше възможност да се брани. Сток го удари, когато Ник изобщо не гледаше към него.

— Да, ние го знаем — съгласи се Джоуи. — Но тъй като го няма, е трудно да го защитавам. А, Мег разправя, че Лорън също я няма. Търсила я у тях.

И двамата се замислиха за минута.

— Ей — обади се Джоуи накрая, като че ли щеше да я изненада с голямо откритие, — как мислиш, да не са избягали и да са направили онова, а?

Синдра се усмихна лукаво.

— Кое да са направили, Джоуи?

Той се ухили.

— Знаеш кое. Някой ден и ние ще го направим.

— А, така ли?

Ето за какво мислел той.

— Хич не се надявай — рече тя и отпи от колата си.

Джоун вдигна ръце.

— Добре де, добре. Само се пошегувах.

Късно следобед слабият снеговалеж премина в силна виелица.

— Ще се обадя в полицията — реши Фил Робъртс. — Ще им съобща регистрационния номер на колата и те ще я издирят.

Джейн изглеждаше смаяна.

— Как можа да ни причини това? — попита тя с треперещ глас. — Не знае ли, че сме се побъркали от тревога?

Фил поклати глава и прекоси стаята, за да отиде до телефона.

— Ще се обадя в полицията — повтори той.

Джейн кимна. Явно нямаше друг изход.

## ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Седяха в закусвалнята два часа. Разговаряха. Копнееха да се опознаят един друг. Гледаха се в очите. Държаха си ръцете. Смяха се. Нито един от двамата нямаше представа за времето.

Бяха странна двойка — Лорън, омотана цялата в зимните си дрехи, и Ник в съсипания смокинг, с превързан нос, черната му коса — паднала на челото, зелените очи — дръзки както винаги.

Накрая до масата им се приближи сервитьорката.

— Не можете да седите и да ближете кола цяла вечност — скара им се тя. — Или си поръчайте нещо, или си тръгвайте.

Ник се изправи.

— Тръгваме си.

— Дърта кучка! — прошепна Лорън.

— Никакви ругатни — смъмри я той, смеейки се.

— Не съм малката божа кравичка, за която всички ме мислят.

— Да, вече забелязах.

Ник я хвана за ръка и двамата изтичаха навън. Вече валеше много силен сняг, който връхлиташе върху тях на ледени порции.

— По-добре да се обадя вкъщи. — Лорън изпитваше чувство на вина.

— Само ще ти се карат. Хайде да се прибираме.

Когато стигнаха до комбито, видяха, че колата е затрупана със сняг. Беше толкова студено, че на места снегът се бе заледил. Лорън извади лопата от багажника и я подаде на Ник, който се помъчи да разчупи леда.

— Ще остана без ръце — оплака се той. — Пръстите ми замръзват!

— Нещо да помогна?

— Да, качи се в колата и запали двигателя. По-добре да тръгнем, преди да се е стъмнило.

Колата не можа да запали. Лорън правеше безполезни опити. Тя се премести на другата седалка, а зад волана седна Ник. На няколко пъти двигателят се обади, накрая Ник успя да запали и потеглиха.

Колата започна да буксува и да поднася по хлъзгавия път. Той настрои радиото на станцията за новини. Прогнозата за времето гласеше: силен снеговалеж и непроходими пътища.

— Ами сега? — безпомощно попита Лорън.

— Можем да пробваме и да стигнем.

— А ако затънем?

— Не знам.

— Струва ми се по-разумно да останем тук — несигурно предложи тя.

— Тогава наистина ще се наложи да се обадиш вкъщи. Не можеш да ги оставиш да си мислят, че изобщо няма да се прибереш.

— Да, така е.

В края на града до бензиностанцията има мотел. Нека проверим дали ще се намерят места.

— Добре — съгласи се Лорън, като в същото време си мислеше какви ли обяснения ще дава на родителите си.

Когато стигнаха до мотела, тя се тресеше от нерви. Докато Ник се занимаваше с регистрацията, Лорън отиде до телефона.

Вдигна баща ѝ и отривисто рече:

— Да?

— Татко?

— Лорън — гласът му бе суров, — къде си? Майка ти и аз се поболяхме от притеснение.

— Знам. Съжалявам.

— Съжаляваш, така ли? Вече си мислехме, че си умряла и си затрупана под някоя преспа, а ти се обаждаш и казваш, че съжаляваш. Веднага се прибирай вкъщи! Разбра ли ме? Веднага!

— Татко, не мога. В Рипли съм. Пътищата са затворени.

Настъпи зловеща тишина.

— С кого си?

— Аз... аз съм с Ник. Карах го до болницата. Моя е вината, че носът му е счупен. Знам, че не биваше да вземам колата, без да те питам, но не исках да те будя. В „Бърза помощ“ имаше много хора, трябваше да чакаме... не... няхах представа, че ще се забавим толкова.

— Да не би да ми казваш, че не можеш да се прибереш вкъщи?

— Мислим да останем в мотела и да се върнем утре.

— Дъщеря ми — в мотел? С този отвратителен дрипльо?

— Ник не е отвратителен дрипльо — възрази решително тя. — Той е много добро момче. Не е виновен, че Сток му размаза лицето, аз съм виновна.

— По-добре говори с майка си.

Джейн грабна слушалката.

— Поведението ти е абсолютно непростимо — порица я тя с нисък напрегнат глас.

— Съжалявам...

— Не желая да слушам извиненията ти. Щом пътищата са затворени, очевидно тази вечер не можеш да се прибереш вкъщи. След като си принудена да останеш в Рипли. Обещай ми, че ще вземете отделни стаи и няма да имаш нищо с това момче. Можеш ли да ми се закълнеш, Лорън?

Беше безсмислено да спори. Кръстоса два пръста на лявата си ръка, а за сигурност — и на дясната.

— Заклевам се, мамо.

— Утре ще се разправяме, госпожице — рече Джейн. — И не си мисли, че ще ти се размине.

В мотелската стая имаше оранжеви лампиони с ресни, по които личаха следи от обгаряне. Бледожълтата кувертюра на леглото беше вехта. Синият килим — протъркан. Имаше обаче телевизор, а на администрацията — безалкохолни напитки и автомати за закуски.

— Две отделни стаи струват твърде скъпо — обясни Ник, когато тя се върна от телефона. — Нямах нищо против да сме в една, нали?

Лорън нямаше нищо против. Знаеше, че когато се прибере вкъщи, все едно всичко ще е отминало — тогава защо да не направи тази нощ знаменателна?

След като се настаниха, и двамата решиха, че ще прекарат добре. Взеха си сладкиши и чипс, коли и севънъп, после седнаха с кръстосани крака на леглото и се загледаха в повторението на „Аз обичам Люси“.

— Страхотно е — отбеляза Ник и отпи кола на големи глътки.

Лорън щастливо се усмихна.

— Не мога да повярвам, че сме тук заедно.

— Знаеш ли, винаги съм те мислил за боязливо момиче от малък град, което се страхува да предприеме нещо.

— Тогава защо започна да ме сваляш?

— Защото прецених, че за тебе си струва да направя изключение.



— Много благодаря.

— Моля, няма защо.

Тя се разсмя.

— Изглеждаш много смешно с този овързан нос.

— Може би трябва да смъкна превръзката. Май докторът не знаеше точно какво прави.

— Преди беше прекалено хубав.

— Смяташ, че съм хубав, а?

— Много.

— Не съм твой тип, така ли?

— Ъхъ.

— Ами да, ти ги харесваш едрички и мускулести.

Лорън взе възглавницата и я хвърли по него.

— Престани, ако обичаш.

— Само ако ме принудиш.

— Ще те принудя — изсмя се високо тя, покатери се върху него и се опита да прикове ръцете му към леглото.

Ник бързо промени положението в своя полза и Лорън се озова заклещена под него.

— Сега си моя пленничка — пошегува се той. — Мога да направя каквото си искам.

— Продължавай — прошепна тя, сериозна.

В душата си усещаше, че когато се върнат към делничния живот, ще ѝ бъде забранено да го вижда, и сега, докато все още имаше тази възможност, искаше той да е колкото се може по-близо до нея.

Ник бе изпълнен със смесени чувства. Тялото му го тласкаше, но разумът настояваше, че е по-добре да се възпре. Беше и хубава, и сладка, и талантива, и най-вече — нещо различно от другите.

А ерекцията му бе толкова силна, че с пениса си можеше да строши и лед.

Лорън вдигна очи, погледът ѝ бе замечтан и приканващ.

— Ъ, знаеш ли, може би не трябва — продума той.

— Трябва — каза сериозно тя и посегна да го погали. — Готова съм, Ник. Това е, което искам. И двамата го искаме, нали?

— Само ако си сигурна... — колебливо изрече той.

— Съвсем сигурна съм.

Ник започна да я целува, първо бавно, но когато се разгорещиха, това бе единственото, което можеше да прави, за да се контролира. За момиче, което нямаше опит, тя се целуваше добре.

Той пъхна ръка под пуловера ѝ, докосна гърдите и пипнешком се опита да разкопчае сутиена ѝ.

Тя му помогна да съблече пуловера през главата ѝ и заразкопчава копчетата на блузата си, разкъсвайки плата в желанието по-бързо да я свали.

Той опипа гърдите ѝ с върховете на пръстите си — докосваше я нежно, галеше зърната, докато тя започна да диша тежко.

Боже! Кожата ѝ беше като атлаз, дългата ѝ коса меко разпиляна по чаршафите. Ухаеше толкова чисто и свежо. Повечето момичета, с които бе спал, предпочитаха тежки парфюми и дъхът им миришеше на цигари. Дон Ковак използваше мускусен аромат; трябваше да изличи миризмата ѝ от себе си.

— Хайде, Ник. — Сега тя го водеше, посегна към ципа му, докато измъкваше крака от дънките си.

Имаше най-дългите крака, които някога бе виждал.

Той ѝ помогна да свали докрай дънките си и ги хвърли на пода, зарови пръсти между краката ѝ, защото усети, че в момента тя желае точно това, накрая легна върху нея и бавно и предпазливо потегли на пътешествието на живота си.

Лорън му се отдаде безрезервно. Беше ѝ за пръв път, но какво значение имаше.

Той проникна съвсем нежно и я облада.

Когато свършиха, Ник я взе в ръцете си и я люля, докато тя заспа с усмивка на лицето.

Беше се любил стотици пъти, откакто му се бе случило за пръв път на тринайсет години, но никога както сега — никога не бе го правил с чувства.

Лорън Робъртс.

Лорън Анджело.

Звучеше добре.

Най-накрая си бе намерил любима приятелка и бе убеден, че съдбите им са преплетени завинаги.

## ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Повече няма да се виждаш с него — бълваше огън и жупел Фил Робъртс. — Разбираш ли ме, Лорън? Разбираш ли ме?

Тя го разбираше съвсем добре и категоричните му думи не я изненадваха — защо тогава сърцето ѝ се пръска на хиляди малки парченца? Защо в стомаха ѝ се е загнездило чувство на ужас? Защо ѝ се иска да умре?

Тя погледна майка си. Джейн мълчеше, здраво стиснала устни. Лорън познаваше този израз; той означаваше: *Аз не се меса — не ме питайте.*

— Татко... — започна тя.

Той вдигна ръка.

— Не! Не желая да слушам извиненията ти. Това, което си направила, е непростимо. Да вземеш колата. Да те няма цяла нощ.

— Обадих се — възрази предизвикателно Лорън. — Обясних, че пътищата са затворени. Не можех да се прибера вкъщи.

— А що се отнася до начина, по който си се отнесла със Сток, направо умът ми не го побира.

— Той е мухльо, татко. Нарече ме флиртаджийка, която не бута.

— Лорън! — задъхана извика Джейн.

— Как смееш да се изразяваш така пред майка си — кресна Фил. Лорън имаше чувството, че е страничен наблюдател на драматична семейна сцена. Фил Робъртс — зачервен, побеснял, уверен в нравствените си принципи.

Джейн Робъртс — повехнала провинциална хубавица, скована в безмълвно очакване главата на семейството да поеме отговорността.

И накрая — Лорън. Шестнайсетгодишна, загубила девствеността си. Шестнайсетгодишна и отчаяно, безумно, невероятно влюбена.

Не могат да ѝ попречат да се вижда с Ник. Какво могат да направят — да я държат под ключ?

В момента, в който прекрачи прага, и двамата се нахвърлиха срещу нея.

*Защо развали годежа си?*

*Ник Анджели е една отрепка.*

*Как може да ни причиниш това?*

*Какво ще си помислят хората?*

Много пък някой се интересува какво ще си помислят хората. Във всеки случай тя не се интересува. За пръв път в живота си се чувства абсолютно, напълно щастлива и жизнена.

— Отивай в стаята си — рязко нареди баща ѝ. — И ще стоиш там, докато ти разрешим да излезеш.

— Добре.

Единственото, което иска сега, е да остане сама, за да може да мисли за Ник, да възстанови в паметта си вълшебството на всеки прекрасен миг. Докосването му, вкуса му, истинския трепет да бъде в ръцете му. Обърна се и се запъти нагоре.

— Много сме разочаровани от теб, Лорън — обади се майка ѝ.

*О, я си гледай работата! Ти изобщо нямаш представа какъв човек съм вече.*

В стаята ѝ цареше хаосът, в който я бе оставила — леглото бе неоправено, чаршафите — смачкани от снощния престой на Ник. Тя се наведе и ги помириша, за да усети уханието му. О, Боже! Трябва да го види час по-скоро, вече ѝ липсва.

Любимите ѝ рок изпълнители — Джон Ленън и Емерсън Бърн — я гледаха от плакатите над леглото ѝ. Бяха нейни идоли, а сега вече ѝ се струваше глупаво да ги боготвори, без да ги познава. Откачи плакатите, нави ги на руло и ги прибра в шкафа. После се погледна в огледалото, реши, че изглежда по същия начин — никаква реална промяна, освен може би изразът в очите ѝ. В тях се забелязваше нещо ново — нещо неопределено.

След като се любиха, тя и Ник спаха прегърнати през цялата нощ, толкова близки, колкото можеха да бъдат двама души, които се обичат. На сутринта отново се любиха и този път ѝ беше още по-приятно. Извика, когато той навлезе в нея, а после простена от истинско удоволствие, докато тялото ѝ се гърчеше в отговор на неговата любов, и тя изпита толкова странно чувство, толкова особено, че ѝ се щеше да избухне в сълзи.

— Какво беше това? — задъхано попита Лорън.

— Кое?

— Чувството, което току-що изпитах.

— Ти свърши — каза ѝ той.

— Какво свърших?

Тогава Ник ѝ обясни, че когато двама души се любят, то не е само заради мъжкото удовлетворение.

— Откъде знаеш толкова много? — попита тя и усети внезапен пристъп на ревност.

— Защото съм се учил при много, и то по-възрастни жени. Сега мога да науча теб.

Лорън протегна ръце към него.

— Какво ще кажеш да ме научиш още?

Останаха в мотела до единайсет преди обед. На връщане той караше бавно по коварния заледен път, а тя се беше сгушила в него. Когато пристигнаха в Бозуел, беше почти два и половина.

— Ще сляза на бензиностанцията. Освен ако не искаш да дойда и да се изправа с теб пред родителите ти. Не ми пука.

— На мен ми пука. По-добре сама да се оправям с тях.

Ник спря колата и изскочи навън.

— Ще ти се обадя.

Тя се засмя и се премести зад волана. Той заобиколи и я целуна през отворения прозорец.

— Аз... ъъ...

Лорън имаше правото да е настоятелна.

— Какво? Кажи го.

Той се опита да не изглежда развълнуван.

— Обичам те.

— И аз.

Проследи го с поглед как затича по улицата — нейният герой в смокинг с петна от кръв и счупен нос.

Върна се към действителността.

Щом се прибра в стаята си и усети сигурността, която тя ѝ даваше, вдигна слушалката да се обади на Мег и да разбере какво се е случило в нейно отсъствие. Още не бе набрала, и на вратата се появи баща ѝ.

— Никакви телефони повече. — Лицето му бе издължено и сурово.

— Но, татко... — понечи да възрази тя.

— Казах, ти няма да използваш телефона — повтори неумоливо той, влезе в стаята, изключи телефона и го взе под мишница.

Бяха по-ядосани, отколкото Лорън си представяше, навярно задето бе скъсала със Сток. Сигурно не защото са възмутени от Ник, разумно прецени тя; те дори не го познават. Може би след няколко седмици той ще стане част от живота им и тогава ще разберат какво страхотно момче е.

Истината е, че няма начин да ѝ попречат да го вижда. Скоро започват училище и тя ще бъде с него всеки ден, независимо дали родителите ѝ искат, или не.

Очевидно сега не ще я пускат да излиза. Никаква кола. Никакъв телефон. Никакъв контакт с приятели. Затворничка е. Затворена с мислите си.

А... нейните мисли обаче ще я правят много щастлива, докато отново види Ник. Наистина безкрайно щастлива.

## ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Голям номер ни сви — обвини го Харлан, който седеше на стълбите пред караваната и подрънкваше камъчета в празна консервна кутия.

— Ей, не си прав. Не можах. Претърпях злополука. Я ми виж лицето — заоправдава се Ник.

— Ти обеща да ни водиш на кино — мрачно настоя Харлан.

— Не бях тук — обясни Ник и мина покрай него, за да влезе в караваната. — Казах ти защо.

Люк лежеше отпуснат на матрака, на който спяха с Харлан.

— Какво му е? — попита Ник.

— Не знам. — Харлан го последва и вдигна рамене. — Разболя се.

— Какво казва майка ти?

Тя не е вкъщи.

Той отиде при Люк и сложи ръка на челото му. Детето изгаряше от висока температура.

— Откога е така?

— Не знам — въздъхна Харлан.

Ник се съблече и си даде сметка, че изобщо не може да върне смокинга. Добре, че когато Джоуи взе дрехите, остави фалшив адрес.

— Къде е Синдра? — попита той и намъкна дънките си.

— Излезе с Джоуи. — Харлан се облегна на вратата с нещастен вид.

— Знаеш ли какво — бодро рече Ник. — Щом Люк се оправи, ще идем на кино.

— Така казваше и преди.

— Да, но този път няма да бъда принуден да кисна в Рипли със счупен нос.

— Смешен си. — Харлан го оглеждаше, наклонил глава на една страна.

— Да, да, знам.

Замисли се какво ли прави Лорън. След като го остави на бензиностанцията, той поработи няколко часа, но беше толкова спокойно, че накрая си тръгна за вкъщи, мина да си вземе велосипеда, който беше пред дома на Дон, но не й се обади. Джоуи не беше на работа и той нямаше представа какво се говори из града. Отначало възнамеряваше да прескочи до закусвалнята, за да се види с Луиз и Дейв, но сега разбираше, че не може да остави Люк.

— Някой наоколо дали има термометър? — зачуди се той.

Харлан го погледна сериозно.

— Какво е това?

— Няма значение — отвърна Ник. — Стой тук, аз ще попитам Примо.

Баща му беше в обичайната си поза — изтегнат като спящ носорог, хъркаше силно. Телевизорът гърмеше, а на пода до леглото в редица бяха подредени три кутийки бира. Беше облечен в скъсана риза и мръсни долни гащи. На гърдите му бе разсипано половин пакетче чипс.

Ник го разтърси грубо, докато дойде на себе си, с помътнели очи и зачервено лице.

— К'во става бе? А? — измърмори той и започна да се оригва силно, като едва успя да се надигне да седне. Влажните му очи се съсредоточиха върху сина му. — К'во искаш?

— Става дума за Люк — опита се да пробуди съзнанието му Ник. — Изгаря от температура и лежи оттатък.

— К'во ме засяга? — Примо се прозина и механично взе една бира.

— Ще те засегне, ако му се случи нещо. — В този момент Ник намрази още повече баща си, доколкото това бе възможно.

— Що не кажеш на Арита? — Вниманието на Примо бе погълнато от подскачаща на телевизионния екран блондинка с впити бикини и полюляващи се цици.

— На работа е — отвърна кратко Ник.

— Стига си ми досаждал. Хвърли кофа вода върху него, това ще го поохлади, докато тя се върне. — Примо бръкна в гащите си и взе да си чеше чатала. — И не й казвай за Люк, преди да ми е направила вечерята.



За момент Ник се замисли какво да прави. Тогава зърна на масата ключовете от таратайката и на излизане ги грабна. Майната му на Примо. Майната му на тоя тлъст шопар.

Когато се върна в другата каравана, Люк дишаше странно.

Ник взе бързо решение.

— Ще го заведем в града — каза той на Харлан. — Завий го в одеяла и да тръгваме.

\* \* \*

— Седни, Арита Мей — покани я Бенджамин Браунинг.

Арита Мей колебливо стоеше до вратата на кабинета му, върху лицето ѝ бяха изписани предпазливост и подозрение.

— Защо?

Бенджамин вдигна сребърна писалка от писалището си и взе да я върти между дебелиите си пръсти. Никак не му беше приятно онова, което Дафни му бе възложила, затова колкото по-скоро го свършеше, толкова по-добре.

— Защото аз искам така — с раздражение настоя той. — Влизай. Затвори вратата и седни, по дяволите.

Макар и неохотно, Арита Мей се подчини. Щом тя седна, той извъртя кожения си стол под ъгъл, така че да не я гледа в очите.

— Да? — Гласът ѝ издаваше нетърпение.

— Прекратявам договора ти за работа тук — хладно ѝ съобщи Бенджамин Браунинг.

Тя бе изумена.

— Какво казахте?

— Уволнявам те. Нямам повече нужда от твоите услуги.

Под лявото ѝ око започна да потрепва нерв.

— О, вече не ви трябвам, а?

— Двамата с госпожа Браунинг решихме, че заслужаваш шестседмично обезщетение заради всички тези години, през които си служила при нас. — Подаде ѝ през бюрото подписан чек. — Госпожа Браунинг има молба, след като днес си свършиш работата, повече да не се връщаш тук. Ясно ли е?

— Ясно... — измънка тя.

Той си помисли, че приема уволнението безропотно. Слава Богу!  
— Е... — Искаше му се Арита Мей да си тръгне тихо. — Това е всичко.

— Това е всичко — повтори тя думите му, без да помръдне.

— Можеш да тръгваш — освободи я той, помахвайки с ръка.

Арита Мей стана, облегна се с ръце на бюрото му и се втренчи в него.

— Нямам къде да отида, кучи син такъв! — изрече тя, принуждавайки го да я погледне в очите.

Знаеше си, че ще му създаде главоболия. Твърде невероятно бе да очаква, че ще си тръгне кротко и мирно. Някога... преди много години, когато постъпи на работа при тях, беше красива. Млада и жизнена, с дълги крака, голям бюст и дръзка усмивка — точно като Синдра, — сочно младо парче, буйна и сексапилна. Сега, седемнайсет години по-късно, беше изсушена, зловна застаряваща жена. Костелива, с див поглед и хлътнали бузи, с боядисана червена коса. Дори Дафни бе остаряла по-малко от нея, а Дафни бе с десет години по-възрастна. Не че я чукаше вече; веднъж в годината, на годишнината от сватбата им, той я караше да застане на колене пред него и да го смуче. Знаеше колко ѝ е омразно това, но на него му доставяше огромно удоволствие да гледа как пенисът му изчезва в алената цепка на устата. Дафни не дръзваше да му откаже. Никога и за нищо нямаше да жертва почетната титла — госпожа Браунинг.

— Уволнявам те — повтори той. — Не разбираш ли английски? Трябва да си вървиш.

— Няма нещо, което Арита Мей да не може да прави — сопна се тя и пак седна. — Няма такова нещо и ти го знаеш.

Бенджамин ядно хвърли сребърната писалка на бюрото си.

— Ще ти удвоя обезщетението, ако това целиш. Заплата за три месеца и напускаш от днес.

— Няма да си отида — упорито настоя тя.

Сега вече той наистина се ядоса.

— И защо не?

— Щото за три месеца няма да си намеря работа, няма да имам пари, нищо.

— Можеш да си намериш работа.

— В Бозуел? Глупости! Кое друго семейство си позволява целодневна прислужница?

— Винаги има работа в хартиената или в консервната фабрика.

Арита Мей отново скочи на крака.

— Не! — енергично поклати глава тя. — Аз работя тук и тук ще остана.

Той замълча за миг, преди да попита:

— Какво искаш?

— Парите, които се равняват на заплащането ми тук до края на живота ми. И пет хиляди долара в банката за моята Синдра. О, да, и писмо от адвокат, в което да пише, че съм ги получила редовно.

— Това е изнудване.

— Ти го казваш, не аз.

— А ако откажа?

— Тогава целият град ще научи кой е бащата на Синдра и к'ви долни неща си й причинил.

— Какво казваш?

— Знаеш к'во казвам. Синдра е твое дете.

Бенджамин пребледня.

— Това... това е невъзможно.

— Така е.

— Как?

— Помниш ли, когато за пръв път дойдох тук на работа?

Гърлото му се сви.

— Да.

— Ти ме преследваше денонощно. Щом жена ти излезеше от къщата, и ти ме погваше — аз спях в онази стая, долу в мазето. Една нощ дойде там, сложи ръка на устата ми и пъхна оная си работа в мен, въпреки че не исках.

— Искаше, искаше — гневно възрази той. — След първия път дори ме молеше за това.

— Забременях от тебе и не знаех к'во да правя. Затова се омъжих за първия мъж, който ме поиска, и се преместихме на паркинга с караваните. Когато му казах, че съм бременна, той избяга от мен и през всичките тия години бях сама. Но продължих да работя у вас, а ти продължи да ме чукаш, докато не остарях и вече престанах да съм достатъчно младо парче за тебе.

— Ние с жена ми те издържахме, а ето как ни се отплащаш, с лъжи.

Тя се изсмия престорено.

— Издържали ме, майната ви. Скапах си черния задник от работа за вашето семейство, но вие забравихте това. Перях ви мръсното бельо, чистех лайната в кенефите ви, оправях цялата ви бъркотия.

— И сега смяташ да ме изнудваш с тази изсмукана от пръстите история?

— Ще получа онова, дето ми се полага на мене и на твоето дете.

— Тя не е мое дете — разпалено отрече той.

— Искаш ли да разкажа на целия град как си ме чукал през всичките тия години? Искаш ли да узнаят как изнасили собствената си дъщеря?

— Няма да го направиш.

— Сладур — с горчивина продума Арита Мей. — Аз нямам к'во да губя. К'во ще кажеш за себе си?

\* \* \*

Майк отиде с колата до закусвалнята, паркира отзад, влезе през кухнята и сграбчи за ръка Луиз, която тъкмо минаваше с поръчка от яйца с шунка. Тя спря и подсвирна.

— Я виж! Проклетото ти лице е станало на пихтия.

— Имам нужда от лекар — настоятелно й съобщи той.

— Трябвало е да мислиш преди това.

— Не за мен. Люк е болен — малкият ми брат.

Качих го на колата. При кого мога да го заведа?

— Брей... — Тя се поколеба. — Доктор Маршал замина, а доктор Шепард не обича да го безпокоят вкъщи.

— Къде живее?

Тя остави поръчката на тезгяха и му посвети цялото си внимание.

— Какво му е на детето?

— Не знам. Има висока температура и не може да диша нормално.

— Може би е по-добре да го погледна, преди да отидеш при доктор Шепард — той е свадливо старо копеле. — Тя си развърза престилката. — Ей, Дейв — извика Луиз, — излизам за малко, извикай Черил да ме замести.

В колата Люк вече трепереше неудържимо. Харлан, който седеше до него, изглеждаше ужасно.

— Май говореше, че има температура — не повярва в първия момент Луиз и сложи ръка върху челото на детето. — О, да му се не види — наистина не е добре.

— Какво е според тебе? — попита Ник.

— Не знам, но не е хубаво. — Тя се качи в колата. — Хайде да тръгваме. Ще събудим стария доктор Шепард. Дай наляво, после — втората пресечка надясно. — И, Ник, натисни газта.

Автобусът се движеше по-бавно от всеки друг път. Арита Мей седеше до прозореца и гледеше навън. Обикновено се стараяше да не мисли за нищо — просто се освобождаваше от всекидневните грижи. Днес обаче ѝ се бяха струпали много вълнения — чувства, които не бе позволила да се проявяват от седемнайсет години насам.

Бенджамин Браунинг беше баща на Синдра и тя бе доволна, че най-накрая му каза. Да — изпита задоволство да види израза на надменното му бяло лице, когато ударът се стовари и той осъзна какво е направил.

Мръсна свиня. Лош човек — само парите го спасяват да не се въргаля в калта.

С дълбока въздишка тя си припомни деня, когато започна работа у семейство Браунинг. Майка ѝ се бе обадила, след като бе прочела обявата във вестника, и господин Браунинг се бе съгласил да ѝ плати автобусния билет от Канзас Сити, ако може да тръгне веднага.

— Моето момиче ще дойде — беше го уверила майка ѝ, доволна, че се освобождава от една от седемте си дъщери. Майка ѝ бе излъгала, че е на осемнайсет. Истината бе, че току-що беше навършила петнайсет и бе престанала да ходи на училище.

*Работи много. Мълчи си. Не се замесвай в неприятности.* Това бяха прощалните думи на майка ѝ.

Шест месеца, след като Арита Мей напусна дома си, майка ѝ бе убита от пиян шофьор. Баща нямаше.

Отначало на Арита Мей и хареса да работи в къща с течаща вода, вътрешни тоалетни и нечувани луксозни удобства като хладилник и телевизор. Да се работи обаче за Дафни Браунинг не беше приятно. Скоро бе родила Сток, но можеше да се грижи за детето единствено, ако беше непрекъснато чисто и никога не плачеше. Макар че трябваше да върши цялата домашна работа, Арита Мей скоро започна да се грижи за детето и да изпълнява същевременно всичките си останали задължения.

Бенджамин Браунинг я следеше с очи като тигър, дебнещ плячката си. Тя усещаше похотливия му поглед и опипващите му ръце, но съумяваше да не се поддаде. По това време той беше малко над трийсетте и изглеждаше доста добре. Човек, издигнал се сам благодарение на изключителната си енергичност и прозорлив ум. Дафни имаше бледа кожа, руса коса и голям бюст. Любеха се всяка нощ. Арита Мей знаеше, защото трябваше да сменя мръсните чаршафи.

Първата нощ, когато дойде в стаята ѝ, Бенджамин Браунинг беше пиян — връщаше се от мъжко тържество. Беше късно и тя бе заспала. Отметна завивките от леглото, запуши с едрата си шепа устата ѝ, вдигна нощницата ѝ и навлезе в нея. Тя не посмя да се оплаче. Какво щеше да спечели? Нямаше къде да отиде.

Когато се увери, че тя ще си мълчи, това му стана седмичен навик — а понякога и два-три пъти в седмицата, в зависимост от настроението му.

След известно време престана да затиска устата ѝ с ръка.

После — за свой срам — тя започна да очаква нощните му посещения.

Тогава забременя.

Арита Мей не беше глупачка — знаеше, че само ако спомене, ще я изхвърлят, затова не каза и дума, просто чакаше да му дойде времето, отчаяно си правеше горещи бани и се наливаше с джин, когато те излизаха, с надеждата бебето, което растеше в корема ѝ, безпроблемно да си отиде.

Примо Анджело пристигна в града тъкмо навреме. Беше едър, хубав мъж, с наперена походка и блясък в зелените си очи. Дърводелец по професия, той работеше на строежа на новата училищна сграда. Арита Мей направи всичко, което бе по силите ѝ, за да го съблазни.

Ласкаеше го, отрупваше го с грижи, говореше му, че е най-хубавият мъж, който някога е срещала, и отказваше да спи с него.

Какво можеше да направи един мъж? Ожени се за нея и отидоха да живеят на паркинга с караваните — макар че тя не се отказа от работата си у семейство Браунинг.

Примо веднага спря да работи.

— Трябва да си пазя силите, за да се любя с тебе — рече ѝ той. Сладкодумен човек с мързелив задник.

Когато му съобщи, че е бременна, той се омете, без дори да се сбогува набързо. Съжалението ѝ, че си е тръгнал, трая около пет минути. Мъже — какво да очакваш от тях? Никога не са верни, винаги мамят.

Когато бебето се роди, всеки мислеше, че бащата е изчезналият съпруг. Тя обаче знаеше истината и го притискаше към гърдите като чисто злато. Някой ден тази тайна щеше да ѝ послужи.

Сега — най-накрая — този ден бе настъпил.

Автобусът спря на спирката и тя слезе, изморена, но тържествуваща. Бенджамин Браунинг прие условията ѝ. Обеща да уреди документите с адвоката си и скоро, за пръв път през живота си, Арита Мей ще е материално осигурена.

Доктор Шепард живееше в просторна комфортна къща с голяма градина и табелка на входната врата: ЕЛАТЕ ВИЕ, МАЛКИ ПАСТИРИ, ЕЛАТЕ ТУК ЗА ХРАНА И УТЕХА.

Ник почука на вратата, а Луиз и Харлан останаха в колата при Люк, чието състояние непрестанно се влошаваше.

Никой не излизаше, затова той затропа още по-силно.

Изведнъж прозорецът на горния етаж се отвори и от него подаде глава белокос възрастен мъж в яркочервена пижама.

— Каква е тази врява? — извика той с глас, показващ капризен характер.

— Има болен. Може ли да влезем? — извика на свой ред Ник.

— Сега? — Изненадата на доктор Шепард бе очевидна.

— Не, утре сутринта, бунак — измърмори Ник под носа си.

Луиз бе застанала вече до Ник.

— Доктор Шепард — извика тя. — Аз съм. Луиз. От закусвалнята. Помните ли ме? Преглеждахте ме преди няколко месеца. Казахте, че имам хубав таз.

Тя успя да привлече вниманието му.

— Ще сляза — изграчи той.

— Гаден старчок — с отвращение отбеляза Луиз. — Пъхна пръста си в мене и рови, все едно не съм жив човек! Никога повече.

— Ти дръж вратата отворена, а аз ще внеса Люк — предложи й Ник.

Когато се върна до колата, Харлан плачеше.

— Какво става, дете? — попита Ник.

— Ще умре ли Люк? — хълцаше Харлан, очаквайки потвърждение на противното, а сълзите се стичаха по бузките му.

— Не, няма да умре — увери го Ник и взе Люк на ръце. — Не си мисли такива работи. Ти стой тук, а той ще се оправи.

Отнесе малкото момче в къщата, без да е сигурен какво ще се случи — знаеше само, че не му изглежда добре.

Луиз придържаше вратата отворена и продължаваше да очарова доктор Шепард — нисък мъж с космати ръце, ореол от бяла коса и с големи изпъкнали очи. Беше стар и свадлив, но съблазнителното не убягваше от окоето му.

— Какво е това дете? — попита той, когато Ник се появи с Люк на ръце.

— Болно е — побърза да обясни Луиз. — Можете ли да го погледнете, докторе? Моля ви.

— Не съм на работа — отказа противният старец.

— Знам — заговори му Луиз с гальовен и убедителен глас. — Но си помислих, че ще ни направите тази услуга, тъй като доктор Маршал го няма и вие сте единственият лекар в града. — Тя замълча и го погледна съблазнително. — Ще дойда да ви видя следващата седмица. Пак се появиха онези стомашни спазми, мисля, че пак трябва да ме прегледате...

Доктор Шепард се оживи. Луиз продължи да бърби:

— Мисля, че имам нужда от онези ваши... въ... прегледи, които така хубаво правите. Почувствах се по-добре след предишния ви преглед.



— Да, да — съгласи се възрастният мъж. — Внесете детето в кабинета.

Тя намигна на Ник, той внесе Люк в кабинета и го постави на студената маса за прегледи. Докторът се приведе и погледна Люк.

— Това момче е черно — възмутено отбеляза той.

*И какво от това?* — искаше да каже Ник. — *Какво значение има това, по дяволите?*

— Решихме, че е твърде болен, за да отидем до Рипли — бързо се намеси Луиз.

— Там трябва да ходят чернокожите — ядосано промърмори доктор Шепард, търкайки с палец големия си нос. — Аз не се занимавам с цветнокожи.

— Ей... — Ник не може да се въздържи. — Сега сме в седемдесетте години на двайсети век и, за Бога, дори не живеем в Юга.

Доктор Шепард го погледна.

— Кой сте вие, млади човече? Не съм ви виждал досега.

— И, слава Богу — промърмори Ник и после рече достатъчно високо, за да го чуе: — Брат съм му.

Доктор Шепард вдигна рунтави вежди.

— Брат?

— Просто прегледайте детето, ще го направите ли?

След десет минути си тръгнаха.

— Нищо му няма на момчето — обясняваше доктор Шепард. — Трябва само добре да се наспи и да изпие един аспирин.

Ник не му вярваше, но какво можеше да направи?

— А какво ще кажеш за оня лекар, за когото говореше той — онзи в Рипли? — попита той Луиз.

Тя вдигна рамене.

— Не знам. Никога не съм чувала за него. Съжалявам, трябва да се връщам на работа. Дейв ще се ядоса, знаеш го какъв е.

Ник остави Луиз и потегли към караваните. Сигурно възрастният доктор беше прав — може би Люк трябваше да полежи и да вземе аспирин.

По пътя към къщи застигна Арита Мей, която бързаше по пътя. Спря встрани до нея.

— Какво правиш с колата на баща си, момче? — попита Арита Мей нервно.

Бързо ѝ обясни за Люк. Тя скочи на задната седалка, погледна Люк и изпадна в паника.

— Казах му да не играе на снега — ядосваше се тя. — Казах му, че ще простине. Зле е, знам го.

— Да — съгласи се Ник. — Затова отидох при доктор Шепард.

— Тоя тъп стар глупак е зъл. — Тя поклати отвратено глава. — Не иска да ни лекува, независимо от това какво определя законът. Трябва да го заведем в Рипли.

— Пътищата още не са много чисти. Ще минат часове, докато се върнем.

— Трябва да отидем — упорито повтори Арита Мей.

— А Примо? Не знае, че съм взел колата.

— Много лошо.

Той сви рамене.

— Добре. Щом трябва, тръгваме за Рипли.

Ник караше с възможно най-високата скорост, като се имаше предвид състоянието на пътищата. Въпреки това стигнаха до Рипли чак в полунощ.

Арита Мей го поведе към една къща в занемарен квартал и когато стигнаха, тя изскочи от колата и позвъни.

Вратата отвори индийка в сари. Сякаш не беше изненадана, че вижда пациенти посред нощ.

— Детето ми — започна да обяснява Арита Мей. — Много е зле.

— Внесете го — покани ги тя любезно. — Ще повикам съпруга си.

Доктор Сингх Амрок беше мършав индиец, съвсем плешив, с тънък черен мустак. След като прегледа бегло Люк, каза:

— Момчето е с пневмония. Необходимо е веднага да бъде прието в болница.

Тръгнаха всички и се качиха в колата заедно с доктора. По пътя към болницата Ник се замисли за Лорън. Не ѝ се беше обаждал, дали му се сърди? Момчетата имат странно поведение, когато си им казал, че ще им се обадиш по телефона — беше сигурен обаче, че когато ѝ обясни, ще разбере. Чудеше се дали родителите ѝ са се карали. Лорън вече му липсваше и той нямаше търпение да я види отново.

В болницата седна в чакалнята с Харлан, докато докторът и Арита Мей попълваха формулярите за приемането на Люк.

Харлан погледна доведения си брат.

— Благодаря, Ник — рече той сериозно. — Ти си ми най-добрият приятел.

— Ей... — той сви притеснено рамене. — Няма нищо.

Примо се събуди от куркането на червата си. С помътнели очи пипнешком потърси големия часовник, който тиктакаше на пода. Беше късно, много късно и къде, по дяволите, е Арита Мей?

Изправи се на крака, като се олюляваше, измете с ръка от края на леглото една тичаща хлебарка, излезе навън и се изпика до близкия храст.

После, залитайки, влезе отново, взе кутийка бира, седна и се замисли. След десет минути пак излезе и отвори вратата на караваната, където живееха децата. Нямаше никой.

— Къде, мама му да еба, са всички? — извика той. — Къде, да им го начукам, е шибаната ми вечеря?

Забеляза, че колата я няма.

— По дяволите! — измърмори той и се върна в другата каравана. Кучката е взела колата му и децата. Кучката трябва да си плати, че е закъсняла за вкъщи. Никой не се е отнасял така с него. Няма човек, който да е карал Примо Анджели да чака и после да му се е разминало.

Люк трябваше да остане в болницата.

— Не мога да тръгна. — Устата на Арита Мей бе стисната в тънка линия. — Не мога изобщо.

— Щом ти оставаш, и ние оставаме — реши Ник.

— Не, най-добре е вие да се прибирате. Когато Примо види, че колата я няма, ще побеснее от яд.

— Няма да се върна без тебе и Люк.

— И аз, мамо — присъедини се Харлан.

— Оправяйте се тогава. — Беше прекалено уморена, за да спори.

— Знам един евтин мотел — сети се Ник. — Можем там да пренощуваме.

— Какво ще правим с Примо? — притесни се Арита Мей.

На сутринта ще се обади на Джоуи и ще го помоля да отиде до караваната и да му обясни какво става.

Тя кимна.

— Добре. Сега заведи Харлан в тоя мотел, докато аз съм тук.

— Защо да не останем с тебе?

Тя поклати глава.

— Не. Не искам и Харлан да се разболе. Отивайте да почивате.

Ник неохотно се изправи.

— Утре, щом станем, веднага идваме.

— Имаш ли пари, момче?

— Е... не знам дали имам достатъчно.

— Ето. — Тя бръкна в чантата си и отброи петнайсет долара в стари измачкани банкноти.

— Благодаря. — Той прибра парите в джоба си. — Ще дойдем тук рано сутринта.

Излязоха от болницата и отидоха направо в мотела. Мъжът на администрацията го позна.

— Пак ли сте тук? — намигна му той похотливо. — Трябва да е било хубаво.

Ник не му обърна внимание.

— Ще бъдем тук една нощ — каза той и предплати.

Заведе Харлан в стаята, остави го пред телевизора и отиде до телефона. За момент в леденостудената кабина се зачуди дали да не се обади на Лорън в този късен час. Нямахше как. Късно бе да се обажда дори на Джоуи — майка му сериозно щеше да се разсърди. По дяволите! Не му оставаше нищо друго, освен да си легне, и сутринта да се обади на всички.

Харлан се събуди в шест.

— Имам лошо предчувствие, коремът ме свива — пъшкеше той.

Ник стана от леглото и се протегна.

— Не се притеснявай. Всичко ще се оправи.

Харлан поклати глава.

— Няма, Ник. Няма.

— Стига си се притеснявал, ами се обличай. Ще отидем рано в болницата.

Навън, духаше силен вятър. Потрепервайки, Ник вдигна яката на якето си, пъхна ръце в джобове и изтича до колата. Харлан го последва

и скочи на мястото до шофьора.

След пет минути бяха на регистратурата в болницата.

— Люк Анджели? — попита Ник.

Сестрата погледна приемната книга.

— Отделение пет, пети етаж.

Взеха асансьора. Ник се обърна към дежурната на петия етаж:

— Искаме да видим Люк Анджели.

Сестрата ги погледна.

— Роднини ли сте? — попита тя.

— Да. Аз съм, въ... като... брат.

— Сега докторът е с госпожа Анджели — делово обясни сестрата. — Седнете, моля.

— Въ... Люк... добре е, нали?

— Седнете.

Изминаха десет минути, преди Арита Мей да се появи, загръщайки се зиморничаво с тънкото си палто — подаяние от семейство Браунинг.

Харлан се втурна по коридора към майка си.

Ник разбра, преди да е проговорила. Стана и бавно тръгна към нея. Гърлото му бе пресъхнало, присви го стомахът.

Арита Мей отчаяно поклати глава.

— Умря. — От гласа ѝ бе останал само дрезгав шепот. — Детето ми е мъртво.

Харлан изплака така, че можеше да бъде чуто от единия до другия край на болницата. Писък, който Ник никога нямаше да забрави.

## ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Ник търсил ли ме е? — Всяка сутрин Лорън задаваше един и същ въпрос и всяка сутрин родителите ѝ даваха един и същ глупав отговор.

— Няма значение дали се е обаждал, или не. Ти никога повече няма да го видиш.

— Това не ме интересува — отвърна тя, а сърцето ѝ биеше учестено. — Трябва да знам.

— Няма значение — сопна се баща ѝ.

— Но за мен има значение — настоя Лорън, като в този момент си мислеше как е могла да смята, че баща ѝ е мил и чувствителен човек.

— В такъв случай знай, че той не те е търсил.

Лорън не бе сигурна дали ѝ казват истината.

Седеше умислена в стаята си. Ами ако Ник я е взел за лесно момиче? Секът ли е всичко, което е искал? *О, Боже, не! Моля те, Боже, не!*

Бяха толкова близки, а сега — така отдалечени. Знаеше, че той няма телефон, значи тя също не може да му се обади. А и родителите ѝ не я допускаха до телефона в радиус от три метра. Бяха я заключили вкъщи и я държаха като затворник с усилена охрана.

— Какво толкова ужасно съм направила? — попита ги тя един ден.

— Беше сгодена за едно от най-добрите момчета в града — отвърна баща ѝ с каменно лице. — Трябваше, преди безразсъдно да развалиш годежа, да си помислиш, че имам бизнес с бащата на Сток.

— Не знаех, че е било сделка — промърмори Лорън.

— Длъжна беше да го кажеш на семейството си, преди да го съобщиш на целия град — недоволстваше баща ѝ.

Нямаше представа, че са толкова тесногръди.

— През целия си живот не съм сторила нищо, което да ви разстрои. Никакъв алкохол, наркотици или нещо друго, което правят

някои момчета и момичета от училището. Позволих си само да взема на заем семейната кола, а вие ме наказвате като някакъв престъпник.

Двамата заедно — идеалният екип — изрекоха в един глас:

— Трябва да разбереш какво е лишение, Лорън, иначе никога няма да се вразумиш.

— Какво ще стане, когато започнем училище? — попита тя. — Не можете всеки ден да ме държите под око.

— Надявам се, че дотогава ще ти е дошъл умът в главата — рече Фил.

*А ако не ми е дошъл? Какво ще стане, ако избягаме с Ник още щом се срещнем?*

Сякаш прочела мислите ѝ, майка ѝ се намеси:

— След като ще виждаш Ник Анджели в училище, искам твърдото ти обещание, че няма да имаш нищо общо с него.

Тя кръстоса пръсти зад гърба си.

— Добре, мамо, щом това те прави щастлива.

— Да.

Малката добра Лорън се учи да играе тяхната игра — и вината за това е тяхна.

Първия ден, когато тръгна на училище, още по пътя се натъкна на Мег.

— О, Боже! О, Боже! — възкликна развълнувана Мег. — Бях се отчаяла, че няма да те видя. Обаждах се десетки пъти. Идвах дори до вас и молих майка ти. Тя не ме пусна. Какво става!

— Ти ми кажи. Бях затворничка, откъсната от целия свят.

Мег понижи глас.

— Носят се слухове, че си бременна и трябвало да правиш аборт.

— Сериозно ли говориш? Сигурно знаеш какво стана?

— Имаш предвид новогодишните танци?

— Точно така. Когато Сток удари Ник, му счупи носа и аз го закарах в болницата в Рипли. Трябва да си чула, че бяхме принудени да останем там през нощта, пътищата бяха непроходими и не можахме да се върнем. Родителите ми побеснях.

— О — в гласа на Мег се прокрадваше разочарование, — това ли е всичко?

— Не е ли достатъчно?

Мег искаше да знае повече.

— Какво се случи между теб и Ник?

— Нищо — излъга Лорън. — Наказана съм за нищо.

— Ник Анджели е най-неприятният ми познат.

— Как стана така, че ти го закара в болницата? Сток беше толкова разстроен. Ние с Мак се опитахме да се погрижим за него, но той беше, знаеш ли, съкрушен. — Мег поклати глава. — Лошо постъпи с него.

Лорън се ядоса.

— Аз ли съм се отнесла лошо с него? А той как се държа с мен?

Мег продължи, все едно не е чула и дума.

— Да му хвърлиш пръстена и всичко останало. Доколкото разбрах Ник е понечил да го удари и затова Сток му е счупил носа, просто се е защитавал.

— Това не е вярно.

— Вярно е. Ник Анджели е животно. Помниш ли какво ми направи?

Лорън се опита да запази самообладание.

— Какво ти направи, Мег?

— На практика ме изнасили.

Изпита силно желание да плесне самодоволното лице на приятелката си.

— О, и предполагам, че ти изобщо не си го провокирала.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам чувството, че всеки път, когато излезеш с момче, се случва все едно и също.

Мег почервеня.

— Не е така.

— Мислех, че си ми приятелка — рече тъжно Лорън.

— И аз мислех, че си приятелката, която си струва да имам — отвърна Мег със злобен поглед.

Нещастна, Лорън седна в класната стая и потърси с очи Ник. Не беше дошъл.

Малко преди обедната почивка тя зърна в коридора Джоуи и го настигна.

— Здравсти. Може ли да поговорим?



Той я погледна презрително.

— О, ти се появи, а?

— Какво означава това?

— Не беше лошо да се обадиш на Ник след всичко, което се случи.

— Какво се е случило?

— Малкият му брат умря.

Тя беше искрено смаяна.

— Какво!

Джоуи се увери, че Лорън не се преструва.

— Не си ли чула?

— От Нова година насам съм затворена.

Джоуи се почувства неудобно.

— Съжалявам. Ник е решил, че сигурно няма да искаш да му говориш.

Тя се зачуди какво ли знае Джоуи.

— И защо да не му говоря? — попита предпазливо.

— Обаждал се е доста пъти у вас и родителите ти са му казали, че не искаш да говориш с него.

— Те са го казали, не аз. Моля те, Джоуи, обясни ми какво се е случило.

— Доведеният му брат се разболял от пневмония. Доктор Шепард отказал да го лекува и те го завели при друг лекар в Рипли. Детето умряло в тамошната болница.

— О, Боже! Това е толкова ужасно.

— Да.

— Но къде е Ник? Трябва да го видя.

Той няма да се връща в училището.

— Защо?

— Беше изхвърлен заради твоя приятел.

— Искаш да кажеш — изключен?

— Да. Семейство Браунинг не иска да го вижда наоколо, те са оказали натиск. Не стига това, ами Ник смачкал и табелката пред къщата на доктор Шепард и заплашил да избие лайното на стария пръдльо.

— Така ли?

— Да, Синдра била с него. Дъртият шибаняк извикал шерифа. Ник прекара нощта в пандиза. Синдра искаше да иде с него, но аз я убедих, че това не е най-умното, което може да направи.

— Къде е сега? — попита Лорън, а цялото ѝ съзнание бе обзето от мисълта колко нещастия му се бяха струпали на главата.

— Работи в гаража целодневно. Старият Браунинг се опита да попречи и на това, но Джордж не го послуша. Ако семейство Браунинг бяха в състояние, щяха да го изхвърлят от града.

— Можеш ли да ме закараш дотам?

— Разбира се, но ако ни заварят в гаража, ще имаме големи неприятности.

— Не ми говори точно на мен за неприятности.

— Добре. Чакай ме на паркинга след пет минути.

— Ще бъда там.

— И не казвай нищо на твойта приятелка с голямата уста. Тя направо се е лепнала за Сток и за всичките му приятели.

— Разбирам.

Отиде бързо до шкафчето си и взе чантата и якето си. Когато слизаше по стълбите, се натъкна на Сток и неизменните му сателити. Очите им се срещнаха. Групата мълчаливо отмина.

— Ъъ... здрасти — поздрави тя, като се мъчеше да се държи, доколкото може нормално в нелепата ситуация.

Сток стисна челюст, дясното му око потрепна, ръката му се зарея по чатала. После, без да ѝ обърне повече внимание, мина край нея — все едно не съществуваше.

*Добре. Щом така искаш, Сток Браунинг, ще го преживея.*

Джоуи я чакаше на паркинга и форсираше мотоциклета си.

— Качвай се. По-добре да тръгваме, преди да са ни засекли.

Лорън бързо се качи зад него и потеглиха. Изобщо не я интересуваше какви може да са последиците. Отиваше да види Ник и единствено това имаше значение.

## ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Благодаря ти, сладур. — Жената в кафявия кадилак имаше огромен бюст, който изпъваше тесния розов пуловер. Тази седмица два пъти беше идвала да зарежда колата си с бензин — не че имаше нужда, втория път почти преля с десетина литра.

Ник нехайно обикаляше колата.

— Искате ли да проверя маслото и водата? — предложи той.

— Защо не, сладур?

Както се бе навел под капака, забеляза, че тя се оглежда в безвкусна сребърна пудриера. Жената разгледа първо очите си — с много туш на миглите и очертани в черно. После носа — побелял от пудра. И накрая устните — плътни, съблазнителни устни с червило, готови за действие. Имаше дълга червеникава коса и носеше кожено палто, което не успяваше да покрие щръкналия ѝ бюст, пристегнат от тесния пуловер. Бе възрастна, поне на трийсет. Ник беше специалист в разкриването на женската възраст.

— Коя е? — попита той Джордж, когато жената дойде за пръв път.

— Досега не съм я виждал — отвърна Джордж, дъвчейки тютюн. — Номерът ѝ е от Илинойс, сигурно е на гости.

— Имате ли дамско отделение тук? — огледа се жената и щракна пудриерата си.

— Като какво например?

— Стая на момичето.

Той ѝ посочи.

Тя слезе от колата.

Беше висока — за неин късмет, помисли си Ник, защото в противен случай тия бомби, дето ги носи отпред, ще ѝ сплескат лицето. Коженото ѝ палто стигаше до хълбоците. Отдолу беше с къса пола и високи до бедрата черни лачени ботуши.

— Някъде отук ли сте? — попита той, като знаеше, че не е.

Тя прокара език по предните си зъби.

— Минавам на път към цивилизацията. Тук съм за една седмица при сестра си.

— Интересно ли е? — Направо му идеше да си удари един. Що за тъп въпрос? Как е възможно на някого да му е интересно в Бозуел.

Тя го огледа — похотливи очи, които бавно пропълзяха от горе до долу.

— Не — задоволи се да каже жената и се отправи с ленива походка към тоалетната.

Джордж му смигна заговорнически.

— Хвърлила ти е око, момче. Имай си едно наум!

— Обърна ли внимание на тия бомби? Нямам нищо против аз самият да ги опитам. — Джордж хрипливо се разкиска.

Преди няколко седмици, мислеше си Ник, тая жена можеше да бъде предизвикателство. Но сега... изобщо не му пука. Единственото, което го интересува, е да печели пари, много пари — щом спести пет хиляди долара, ще се измъкне от тая дупка.

Жената бе оставила чантата си отворена на предната седалка. Забеляза, че портфейлът ѝ стърчи — натъпкан с банкноти. Когато се върна, той ѝ го показа.

— Не бива така да си оставяте чантата, търсите си белята.

— Такава съм си — рече тя лаконично и се усмихна. — Как е маслото ми?

— Екстра.

— От нищо ли нямам нужда?

— Всичко е идеално. — Тя му подаде кредитна карта и той я прокара през автомата. Дженевив Роуз. Вече бе забелязал халката — дебел пръстен с диаманти.

— Откъде сте? — попита той, когато тя подписа със замах.

— Чикаго. Бил ли си някога?

— Един приятел е живял там. Баща му бил ченге.

Още една тъпа реплика. Боже! Какво му става днес?

— Ченге ли? Най-неприятното. — Жената му бутна пет долара бакшиш и потегли, без повече да продума.

— Ей, тя ми даде петарка — съобщи той на Джордж.

— Сложи я в рамка — посъветва го Джордж. — Това е първият и последен път, в който виждаш такъв бакшиш.

— Добре. — Ник отиде до тоалетната и подуши, долавяше се аромат от парфюма ѝ. Наплиска лицето си със студена вода и забеляза, че огледалото над мивката все още е счупено, Джордж твърдеше, че не си струвало да слага ново. Огледа се и предпазливо опипа носа си. Не е същият — никога вече не може да е същият, — ама не изглежда много зле. С лека гърбица и груб на вид. Прави обаче лицето му по-характерно и създава впечатление, че е по-възрастен. Според Бети Харис счупеният нос му придавал повече мъжественост.

Ник обаче не беше много убеден.

— Когато станеш известен, няма да е проблем да отидеш да ти го оправят — твърдеше тя.

Известен! Боже Господи! От нейната уста това наистина е комплимент.

Бети Харис се оказа човек, комуто можеше да има доверие. Сега, когато вече не ходеше на училище, времето му бе поделено между работата за печелене на пари и работата за удоволствие. Дългите часове с Бети бяха изпълнени с неимоверни усилия, съчетани с висше наслаждение. Изпитваше такова удовлетворение, каквото нищо друго не можеше да му донесе. От тринайсетата си година насетне не бе преставал да прави секс за развлечение, но след Лорън сексът без чувства вече не беше така привлекателен, затова той съсредоточаваше цялата си натрупана енергия в ролите, които Бети му даваше да играе. Хамлет му беше особено любим, също и Стенли от „Трамвай Желание“. О, да, той наистина е в състояние да се отдава безрезервно — да влага цялата си емоционалност в тежки, сложни роли.

Бети бе поразена. Непрекъснато го хвалеше и нейното окуражаване наистина му помагаше. Когато се озова в ареста заради скандала пред къщата на доктор Шепард, Бети плати гаранцията. Бе обвинен в разрушаване на лична собственост. Ако бяха оставили на него, щеше да му види сметката на тоя беловлас урод — доктора. Ако не беше се отнесъл така с тях тоя дъртак, Люк можеше да живее.

След първоначалния шок Арита Мей се върна в обичайното си състояние на човек с твърд характер. Примо си беше все така безгрижен — Люк не означаваше нищо за него. Синдра бе тъжна. А Харлан — неутешим. Всяка нощ Ник чуваше детето да хлипа на сън. Синдра вземаше Харлан в леглото при себе си и го успокояваше с приказки и песни. Понякога и Ник се присъединяваше. Тримата

станаха едно. За пръв път, откакто майка му умря, той имаше усещането за семейство.

Примо се опита да му създава неприятности, задето онази нощ бе взел колата. Обаче с отровния си език Арита Мей веднъж завинаги затвори устата на Примо и той се сви като бито куче.

Когато го изхвърлиха от училище, Ник не каза на баща си. Какъв смисъл имаше? Джордж му даде постоянна работа в гаража и той заделяше всеки долар, който спечелваше — криеше ги под дюшека, — и със задоволство отбелязваше как с всяка изминала седмица пачката банкноти ставаше все по-дебела.

Що се отнася до Лорън — той я пропъди от съзнанието си. След като не можа да я чуе... след като нямаше никаква вест от нея, у него трайно се загнезди чувството, че е бил предаден. Отвори душата си за друго човешко същество и ето докъде стигна — направо доникъде. Никога повече. Любов — глупости.

Когато излезе от тоалетната, се натъкна на Джордж, който му съобщи:

— Имаш посещение. Идете в кабинета.

— Кой е? — попита Ник, но Джордж вече бе тръгнал да си гледа работата.

Влезе в малкия тесен кабинет и я видя — Лорън, — приседнала върху крайчеца на старото разкривено бюро, красива както винаги.

— Здравсти. — Нежният ѝ глас почти бе преминал в шепот.

Боже! Да вярва ли на очите си?

— Какво правиш тук? — попита я той грубо.

Тя стана от бюрото и пристъпи към него.

— Накарах Джоуи да ме докара.

— Чудесно е постъпил.

— Дойдох веднага щом ми беше възможно.

— С няколко седмици закъснение — отбеляза Ник хладно, — но предполагам, че си била заета.

— Родителите ми не ме пускаха да излизам навън. Нямах представа какво е станало. Лорън пристъпи по-наблизо.

— Ник, толкова съжалявам за братчето ти. Не знаех. Мислех, че днес ще те видя в училище, и когато не те видях... — Тя се отдръпна и сви рамене. — Трябва да ми простиш, вината не е моя.

Звучеше логично. Само че защо и майка ѝ, и баща ѝ му се струваха толкова искрени, когато казваха, че нямала желание да говори с него и ще бъде ли така любезен да престане да я безпокои? Макар че... родителите... тия шибаняци могат да лъжат по-добре от всеки друг.

Той направи още едно, последно усилие да не ѝ се поддаде.

— Ей, аз съм добре. Няма нужда да ме съжаляваш.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Да те съжалявам? Така ли мислиш?

— Слушай...

— Обичам те — прекъсна го тя, гласът ѝ трепереше. — Искрено те обичам.

Думите ѝ стопиха леда и изведнъж Лорън се озова в прегръдките му, нежна, лъхаща на свежо. Не можеше повече да ѝ се съпротивява. А и не искаше.

Говориха близо час, изясниха нещата и когато тя си тръгна, се бяха разбрали за всичко. Джоуи щеше да е тяхната връзка — щеше да пренася бележките и да урежда срещите им.

— Някой ден ще успея да убедя родителите си да се срещнат с теб — обеща Лорън — и тогава ще можем да бъдем заедно колкото си искаме.

Не залагай на това. Родителите ѝ и той — не са подходяща компания.

На тръгване тя го целуна. Още не си беше отишла, а той вече копнееше отново да я види.

— Скоро — обеща му Лорън.

Не беше сигурен, че ще е толкова лесно, колкото тя си представяше.

## ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Точно така поддържаха връзка — възможно най-предпазливо и тайно. Разбира се, тайната не може да остане тайна, след като я знаят повече от двама души. Знаеха Джоуи, Синдра и Харлан. И Джордж — който я довери на Луиз и Дейв.

Месеците минаваха и те скришом се срещаха на различни места, а Лорън започна да лъже родителите си. Стана специалист в измислянето на сложни оправдания, които не можеха да събудят подозрения, но въпреки това беше трудно.

Ник го съзнаваше. Не искаше да я притеснява, ала да бъде с нея само за кратки буйни изблици на чувства не му носеше удовлетворение. Не беше дете и все по-често си мислеше, че не може да прекара още една вечер в опипване — нуждаеше се от повече. Имаше нужда да е толкова близо до нея, колкото трябва да са двама души.

Времето се оправяше, пролетта вече трайно бе изместила зимата и на него му хрумна да заведе Лорън в караваната. Харлан беше на училище, Синдра — на работа, а Примо изобщо не мръдваше от леглото си.

Караваната едва ли беше идеалното място — но бе много по-добро от старата изоставена кола зад бензиностанцията, където бяха принудени да прекарват заедно по-голямата част от времето си.

Разбра се с Джоуи, той да я доведе на бензиностанцията.

Лорън одобри плана и в уречения ден каза на родителите си, че след училище ще се занимава с общинска дейност и ще се прибере вкъщи по-късно от обикновено.

Денят на срещата им бе свеж и слънчев. Лорън бе вече в добри и вежливи отношения с родителите си. Те си мислеха, че е забравила за Ник Анджело — лошото момче, което дойде в града и разруши живота ѝ. Те обаче знаеха твърде малко.

Тръгна за училище както обикновено, влезе през предната врата, избегна проверката и напусна през задния вход. Съзнаваше, че е възприела опасен начин на живот; да не отиде на училище бе много



рискована стъпка — една случайно изтървана дума, и можеха да я хванат. И тогава какво?

Но пък си заслужаваше риска.

За щастие не се натъкна на никой, който да ѝ задава въпроси. Близкото приятелство с Мег отдавна бе приключило. Сега тя бе част от групата на Сток, а Сток изобщо не говореше на Лорън.

Животът ѝ се бе променил през последните няколко месеца — въпреки това тя бе щастлива повече от всякога.

На паркинга Джоуи вече форсираше мотоциклета си, готов да потегли.

— Хайде — подкани я той. — Качвай се и да изчезваме оттук.

Отначало и двамата се чувстваха неловко — караваната беше толкова бунцище. Ник се опита да я изчисти — набута всички дрехи в ъгъла, оправи вехтото одеяло върху своя дюшек, но не можеше да се направи кой знае какво, за да се подреди пространството от три квадратни метра, обитавано от трима разхвърляни съквартиранти.

Виждаше, че Лорън е шокирана от мизерните условия, но добре го прикриваше.

— Е, това е гадна дупка — рече той с наперена физиономия. — Обаче никой не ти е обещавал Белия дом.

Тя се престори на сериозна.

— Тогава си тръгвам.

— Така ли?

— Може би.

— Наистина ли?

— Така смятам.

— Ела тук.

— Защо?

— Знаеш защо.

Той се отпусна назад на дюшека и я притегли до себе си. Започнаха да се целуват, отначало бавно — всеки искаше да вкуси устните на другия, — после все по-страстно, защото и двамата копнееха за нещо повече.

Ник пхна ръце под пуловера ѝ и докосна гърдите ѝ.

— Толкова ми липсваше — говореше той, докато си пробиваше път под сутиена и се опитваше да се съсредоточи върху друго, а не върху чувството, което изпитваше.

— И ти на мен — продума тя.

Изтегли пуловера през главата ѝ и разкопча сутиена, приведе се и започна да целува гърдите ѝ — езикът му бавно обхождаше ту едното, ту другото зърно.

Лорън въздъхна — дълбок, продължителен стон.

Бяха стигнали твърде далеч. И при двамата, преди някой да спре и да помисли, бе дошъл моментът, от който връщане нямаше, и въпреки това тя възнамеряваше да го помоли да си сложи презерватив... но всъщност, много важно. Нямаше значение. Нищо, освен сливането на телата им, нямаше значение.

Той беше по-настойчив, отколкото предишния път — енергично проникна в нея и започна да я люби така, сякаш от това зависеше животът му. Сега, когато вече знаеше какво да очаква, тя му отвърна с необузdana страст, каквато не подозираше, че притежава.

Двамата разтърсваха света — возеха се на увеселително влакче, докато достигнаха връхната точка, спряха се за няколко предизвикващи екстаз секунди, преди да преминат по-бавно останалия път до последната спирка.

— О... Боже! — възкликна той. — Това е най-хубавото, което съм преживявал.

— Така ли?

— Да.

— И аз.

— Ела при мен.

И тя се сгуши в ръцете му — влажна и лепкава и блажено заспа.

Когато се събуди, бе следобед, той лежеше по гръб до нея, с ръце под тила си. Бавно проследи очертанията на гърдите му с език — отначало колебливо, защото не беше сигурна, че ще му хареса. Очевидно му бе приятно и Лорън изцяло се отдаде на това, ближеше и смучеше, дразнеше го с леки любовни ухапвания.

— Къде си научила това? — попита, стенойки, Ник.

— Хм... искаш ли да знаеш!

— Да. — Той хвана гърдите ѝ, но тя отмести ръката му. — Мисля, че бих искал.

— Лежи и се наслаждавай — рече и продължи бавното си пътешествие по тялото му, докато стигна твърдия му пенис.

— Лорън, не трябва, ако...

— Да, искам — прошепна тя, дразнейки го с език. — Искам.  
Късно следобед и двамата съзнаваха, че трябва да стават.

— По-добре се облечи — подкани я той, макар да му се щеше да останат в леглото завинаги.

— Ъъ... има ли баня?

— Не знам как да ти го обясня, но нямаме.

Лорън си помисли, че Ник се шегува, и се засмя.

— Не, сериозно, нямаме.

— Никаква баня?

— Съжалявам.

— А къде си вземаш душ?

— На бензиностанцията. Не е точно душ, но мисля, че не искаш да чуеш подробностите.

Изпита неудобство, че е попитала, не биваше да го притеснява.

— Ако искаш, можем да идваме всяка седмица. — Той стана и нахлузи дънките си. — Само ти и аз — изолирани от света.

— Не мога да отсъствам от училище толкова много дни.

— Да. Предполагам, че и Джордж няма да е доволен, ако системно бягам от работа.

— Ник... — Тя го погледна, лицето ѝ бе сдържано и сериозно. — А какво ще стане, ако аз...

— О, няма начин. Измъкнах се навреме.

Лорън изпита облекчение.

— Така ли?

— Разбира се. Не бива да рискуваме.

— Благодаря за добрината.

— Ей, трябва да се научиш да ми вярваш. Знаеш, че аз... ъъ...

— Кажи го!

Той се ухили.

— Обичам те.

Тя се усмихна и нежно погали лицето му.

— Да, знам.

— Как беше днес в училище?

— Ъ? — Лорън се опита да се промъкне покрай майка си, която стоеше във вестибюла и ѝ препречваше пътя към стълбите.

— В училище — повтори Джейн Робъртс.

Ако Лорън не бе погълната от мисълта да се качи горе, щеше да забележи напрежението в гласа на майка си.

— О, както винаги — досадна математика, скучна история. И физическо възпитание. Мразя физическото. Душовете не бяха наред, чувствам се лепкава от пот. Сигурно ще си взема един душ сега.

Джейн не помръдваше.

— Да се е случило нещо необичайно?

Предупредителен звън прозвуча в съзнанието на Лорън. В училище бе станало нещо, за което тя не знаеше.

*Трябва да играеш хитро. Робъртс. Не позволявай да те хванат.*

— Ами, мамо — подхвана бързо тя, — не исках да те тревожа, но след физическото се почувствах недобре. Сестрата ми предложи да полежа.

— Наистина ли? — Гласът на майка ѝ не стана по-топъл. Обикновено при такова съобщение се изпълваше със загриженост.

Настъпи кратка неловка пауза. Тъй като майка ѝ нямаше намерение да се отмести, Лорън реши да отиде в кухнята. Джейн обаче я последва — не можеше да се отърве.

Отвори хладилника и извади кутия с мляко, обърна се и видя, че майка ѝ я гледа втренчено и студено.

Не можеше да издържа повече.

— Нещо не е наред ли?

— Защо питаш?

Тя сви рамене и си взе чаша.

— Не знам. Изглеждаш ми... странна.

Чудеше се дали да не притича покрай Джейн и да се качи горе без повече въпроси.

— Лорън — започна майка ѝ с бавен, отмерен глас, — винаги сме те възпитавали да бъдеш добро момиче. Винаги честна.

*О, Боже, ето че се случи.*

Тя се опита да си придаде невинен вид.

— Да, мамо?

— Днес не си била на училище, нали?

Сега трябваше да избере. Дали да продължи да лъже и да се опита да се измъкне? Или да каже истината?

*Скъпа мамо, прекарах деня в леглото, като се любих с Ник Анджели.*

*Така ли, скъпа? Колко хубаво.*

*Е, благодаря, мамо, че така добре ме разбираш.*

*Прехапа горната си устна — имаше само един начин.*

*— Казах ти, че бях на училище, но не се чувствах добре.*

*— Училищната секретарка ми се обади и ме уведоми, че вероятно бягаш от училище през последните няколко месеца.*

*Тя се опита да изглежда учудена.*

*— Какво?*

*— Очевидно си отсъствала няколко пъти под различен претекст. Възпалено гърло, настинка, посещение при зъболекар. И всичките ти извинителни бележки били подписани от мен. Мис Адамс не е глупачка. В крайна сметка се усъмнила — особено след като тази сутрин са те видели да заминаваш нанякъде с мотоциклет.*

*О, Боже, започва се. Лорън въздъхна дълбоко.*

*— Винаги сме ти вярвали, Лорън, и сега — това.*

*Баща ти е на път към къщи.*

*Естествено.*

*— Вината е ваша — избухна тя, бузите ѝ се зачервиха. — Не можете да ме спрете да се виждам с Ник. Обичаме се.*

*— Обичате се? — изсмя се подигравателно Джейн. — Ти си на шестнайсет години, какво знаеш ти за любовта?*

*Повече, отколкото си мислиш — искаше ѝ се да извика. — Повече, отколкото изобищо някога си знаела.*

*Думите сами се отрониха от устата ѝ.*

*— Не разбираш ли? Ник си няма никой, освен мен. Не мога да му обърна гръб като всички други. Не съм в състояние да го направя.*

*— Ще направиш точно това, което ти кажем ние с баща ти.*

*Обзе я ужас. Това не беше празна заплаха. Трябваше да намери начин да се справи с положението.*

## ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Ние изчезваме оттук — съобщи Джоуи.

— А? — Ник се измъкна от линкълна, който обслужваше. — За к'во става дума?

— Искам да кажа, че напускаме града, аз и Синдра.

— Нямате достатъчно пари — Ник започна да изтрива маслото от ръцете си.

— Имаме — отвърна Джоуи. — Работех на две места, не помниш ли? А Синдра — във фабриката. Приключихме с този град.

Джоуи и Синдра — най-близките му хора, напускаха града. Не му ли стигаше, че вече не можеше да вижда Лорън?

— Между другото — Джоуи запали фас, — говорихме си и решихме, че ако искаш, нямаме нищо против да дойдеш с нас.

— Къде смятате да отидете?

Джоуи сви рамене.

— В Чикаго. Имам роднини, приятели, които ще ни подслонят, докато се уредим.

— Каза ли на майка си?

Джоуи дръпна от фасата, вдишвайки всичкия дим в дробовете си.

— Ти за луд ли ме смяташ? Ще й оставя бележка. Ще се примири.

— А Синдра?

— Тя няма да каже на никого, само на теб. — Хвърли угарката на земята и я смачка с крак. — Утре заминаваме.

Ник поклати глава.

— Боже! Утре! Що не ми казахте по-рано?

— Знам, че е неочаквано, но ако не го направим сега, никога няма да тръгнем. Идваш ли с нас, или не?

Той се разкъсваше. Разбира се, че иска, но как да остави Лорън? Макар че не я е виждал от шест седмици, все още я обича. Не е нейна вината, че й забраняват да излиза, той е виновен — трябваше да бъдат по-внимателни.

Всичко е пълен хаос. Допуснаха ужасен фал. Родителите ѝ побесняха. Дори Фил Робъртс идва до караваните. Чу го как се опита да се разправя с Примо — като че ли тлъстият глупак се интересува. Шибан майтап.

— Искам думата ви, че вашият син повече няма да се занимава с дъщеря ми — говореше Фил Робъртс, високомерно изправен до вратата.

— К'ви, по дяволите, ги плещиш? Я се омитай на майната си — отвърна Примо като истински джентълмен.

Фил Робъртс побърза да си тръгне. Ник разкопча омасления си комбинезон.

— Не знам какво да ти кажа, Джоуи. Наистина ме изкушаваш.

— Виж... Разбирам, че не е лесно.

— Не мога да зарежа току-така Лорън, без да я видя.

— Защо не ѝ оставиш писмо? Пиши ѝ, че ще се върнеш за нея, когато спечелиш мангизи.

— Кога например?

— Аз да не съм ясновидец? Отде да знам. Сигурно е обаче, че няма да осигуриш състояние за двама ви, ако продължаваш да киснеш тук.

Джоуи е прав. Замене ли, може да прави каквото поиска, да започне нов живот — отначало — и когато Лорън навърши осемнайсет, би могла да каже на родителите си, че изчезва, и двамата ще заживеят заедно.

— Нека си помисля. — Ник започна да смъква комбинезона.

— Хич не му мисли, ами действай — насърчаваше го Джоуи. — Лично аз нямам намерение да се погребвам тук, а също и Синдра. Ние тръгваме, Ник — и ако си умен, идвай с нас.

Мисли по въпроса цял ден и колкото повече размишляваше, толкова по-примамлива му се струваше тази перспектива. Върви. Кажи „сбогом“ на Примо, на Бозуел, на всички мръсотии, които съсипваха живота ти. Боже, колко е съблазнително.

Тогава се сети за Харлан. Как да зареже това дете? Особено след като и Синдра заминава.

*Хей Човече, ти да не си бавачка? Помисли за себе си, за промяна.*

Искаше да види Лорън, но беше невъзможно. Да ѝ напише писмо не беше лоша идея. Можеше да ѝ обясни всичко и тя да разбере. Така

нямаше да си помисли, че е избягал без нея.

След работа отиде до закусвалнята. Луиз го посрещна с обичайната си бодрост.

— К'во става, Ник?

— Имам нужда от голяма услуга.

— Този път каква?

— Можеш ли да се погрижиш Лорън да получи писмото, което ще ти оставя?

— Искаш да кажеш да ѝ го предам, като дойде?

— Да. Само да не ѝ го дадеш, когато е с майка си.

— Няма проблеми.

— Дай ми химикалка и лист.

Услужлива както винаги, Луиз му донесе лист и химикалка и той приседна на една ъглова маса, мъчейки се да измисли какво да пише.

Скъпа Лорън, аз заминавам, но ще се върна за теб. Глупаво е да вися повече тук, след като не можем да се виждаме, ала ще те държа в течение и ти ще знаеш къде съм.

Това не ставаше. Опита отново.

Моя най-скъпа Лорън.

Много превзето. И още веднъж...

Лорън, толкова много ми липсваш, че всяка нощ, когато заспивам, си мисля единствено за теб. Виждам лицето ти. Чувствам тялото ти. Усещам уханието му.

Не, това звучеше просташки. Започна отново и накрая намери точните думи. Когато пхна бележката в плик и написа името ѝ върху



него, най-отгоре добави с големи букви „ЛИЧНО!“ и „СПЕШНО!“ Сега оставаше да съобщи на Джоуи, че тръгва с тях.

На излизане от закувалнята Ник се засече със Сток Браунинг, който тъкмо бе пристигнал и слизаше от колата си с двама приятели. Сток наперено мина покрай него и очевидно сметна това за идеална възможност да си придаде важност — любимият му спорт.

— Не ви ли смърди на нещо, момчета? — попита Сток и дебелашки се изсмя. — На отворена боклукчийска кофа?

Приятелите му се изкикотиха.

Ник чакаше удобен случай, откакто му счупи носа.

— Ей, човече — предизвикателно поде той. — Как става така, че винаги се движеш с телохранители? К'во, лайното ти се дръпва от страх, че ще те срещнеш, а?

— Тебе ли бе? — Сток надменно се ухили и реши да се покаже пред приятелите си. — Гниди като тебе ги мачкам с крака.

— Е, да... краката ти са достатъчно големи.

— Какво рече, смотаняк такъв!

— Много добре ме чу, задник нещастен.

Сток гореше да се изфука като герой пред приятелите си. След като веднъж вече бе размазал физиономията на Ник, мислеше си, че и сега ще му бъде лесно. Обърна се към него и вдигна ръка да го удари.

Този път Ник беше подготвен.

— Майната ти! — Изплю се и заби коляно в топките му, последва изненадващ ритник в пиццала.

Сток изрева от болка.

Светкавичен саблен удар през врата и преди другите да са разбрали какво става, Сток се просна на земята.

— Ей — Ник го ръгна с върха на гуменката си. — Мисля, че ти бях длъжник. — Обърна се и си тръгна.

Когато се прибра вкъщи, Синдра вече беше в караваната и бързо прибираше вещите си в малка раница.

— Джоуи ти каза, нали? — попита тя, като сгъваше любимия си пуловер и го натъпкваше в раницата.

— Да, Синдра.

— Какво реши?

— Идвам.

Синдра подскочи, прегърна го през врата и го целуна.

— Много се радвам, Ник.

— И аз.

Погледнаха се усмихнати. Трябваше им време, докато влязат в съюз. Когато се прибра, Харлан веднага разбра, че става нещо.

— Къде отиваш? — попита той Синдра с широко отворени очи, в които се четеше укор.

— Никъде — смънка тя, без да има сили да го погледне.

— Трябва да му кажем — предупреди я тихо Ник.

— Виж какво, аз го обичам не по-малко от тебе, но няма как да помъкнем с нас и дете. Познавам майка си, без мен ще свикне, но ако вземем Харлан, ще изпрати подире ни ченгета.

— Не можем просто да го зарежем.

Тя вдигна очи към Ник, който стоеше с натъжено лице.

— Кажем ли му, ще изтича направо при Арита Мей.

— Не и ако ни обещае.

— К'во става? — пак попита Харлан и се приближи.

— Ела тук, моето момче. — Ник потупа дюшека си. — Как ти се вижда тая каравана да остане само за тебе? Вече порастваш, можеш да водиш момичета, да правиш щури купони, а?

Очите на Харлан се напълниха със сълзи. Винаги предчувстваше лошите новини.

— Вие със Синдра заминавате, нали?

— Да, заминаваме — отвърна Ник. — Но това не е толкова лошо. Намеси се и Синдра.

— Някой ден ще се върна да те взема. Обещавам ти.

Харлан поклати глава.

— Няма да се върнеш.

— Ще се върна — настоя тя. — Искаш ли да се хванем на бас?

— И аз се базирам — присъедини се Ник. — Ако тя не се върне, аз ще дойда. Става ли?

Но и двамата не можаха да убедят момчето. Харлан избърса сълзите с opakото на ръката си и се престори, че не му пука.

Ник се почувства зле — ала какво можеше да направи? Беше взел решението си и възнамеряваше да го изпълни.

Утринта на следващия ден бе особено свежа и ясна. Тъй като щяха да им плащат заплатите, според плана те трябваше да отидат на работа, да вземат чековете си и да се срещнат около шест часа вечерта.

Джоуи каза на майка си, че заминава за почивните дни. Същото съобщи и Синдра на Арита Мей. За нещастие Примо дочу и се изстреля до седнало положение.

— Къде отиваш? — попита настоятелно той, сякаш имаше право да знае.

— Не е твоя работа — сопна се Синдра, която не можеше дори да го гледа.

Арита Мей усети, че нещо става. Дръпна дъщеря си настрана и дрезгаво ѝ прошепна:

— Чакат те пари. Истински пари.

Синдра се изненада.

— Откъде?

— От господин Браунинг, той ги даде.

— Защо? — попита Синдра с подозрение.

— Щото му рекох, че трябва да направи каквото е редно.

— Мислех, че не си ми повярвала.

— Може да съм, може да не съм. Няма значение, той ти ги дължи.

— Колко пари? — побърза да узнае Синдра.

— Ще говорим следващата седмица — отвърна Арита Мей.

— А защо не сега?

— Сега не му е времето.

На път за работа Синдра сподели с Ник.

— Тя разбра. — Синдра нервно гризеше нокътя на палеца си. — Затова ми каза за тия пари. Защо не ми е казала досега?

Той вдигна рамене.

— Не знам. А дъртият Браунинг що ти ги дава?

— Това е дълга история. — Синдра прекрати разговора.

Ник не настоя; щеше да му каже, когато реши.

Сега, след като вече бе взел решението, той ставаше нетърпелив, макар че му се искаше да отдели малко време и да се сбoguва с Бети Харис. Беше се отнесла добре с него и той ѝ го дължеше.

След като напусна семейство Браунинг, Арита Мей отиде в консервната фабрика. Работата беше по-тежка от слугинството, но поне имаше откъде да припечелва. Не каза на Примо, че е напуснала предишната си работа, това не го засягаше. Бе сгрешила, че отново го

прибра. Мислеше, че ще ѝ е по-добре, ако има мъж край себе си, но какво ѝ даваше той? Абсолютно нищо.

Бенджамин Браунинг не се отметна от думата си. Нямаше избор — не можеше да рискува Арита Мей да разкрие колко е развратен. Тя вложи в банка петте хиляди долара, които ѝ брой на ръка. Какъв прекрасен ден бе този!

Отначало нямаше намерение да казва на Синдра за парите — те бяха за краен случай. Но тази сутрин тя изпита странното чувство, че Синдра се сбогува. Момичето бе намислило нещо, затова Арита Мей ѝ спомена за парите. Не искаше дъщеря ѝ да направи някоя глупост — например да избяга с Джоуи Пиърсън. Момиче с външността на Синдра заслужаваше нещо повече от него.

В петък Арита Мей работеше половин ден. След това вземаше Харлан от училище, водеше го на Мейн Стрийт и го черпеше със сладолед. И двамата се чувстваха самотни след смъртта на Люк.

Често си мислеше за Люк и сърцето ѝ се изпълваше с мъка. Горкият Люк... горкото дете... никога не бе имало късмет.

Когато пристигна, Харлан стоеше пред училището. Понечи да го хване за ръка, но той я издърпа.

— Какво има, детето ми? — попита тя и си помисли какво хубаво момче е станал.

— Не ме наричай така, мамо. — Харлан се огледа наоколо, за да се увери, че никой от съучениците му не е чул.

— Ще ти купя сладолед — обеща Арита Мей.

На Харлан му беше тежко на душата. Не искаше сладолед — искаше Бог да върне Люк. А може би в същото време Бог ще убеди Синдра и Ник да останат.

Бети Харис не се изненада.

— Знаех, че някой ден ще поемеш по пътя си. — Тя покани Ник в дневната. — Не си представях обаче, че ще е толкова скоро.

— Няма смисъл повече да се мотая тук — обясни той и се тръшна на затрупания с книги диван. — Трябва да се отделя от моя дъртак, преди да съм свършил като него.

— Какво те кара да мислиш, че това ще се случи? — попита Бети.

— Щото, ако остана около него, нямам шанс.

— И смяташ, че ще имаш шанс в Чикаго?

— Защо не? Голям град е.

— Понякога големите градове са много жестоки — промълви тихо тя. — Ти си млад и хубав.

Сигурна съм, че ще получиш куп предложения — може би невинаги такива, каквито очакваш.

— Мога да се грижа за себе си — подразни се Ник.

— Знам — въздъхна Бети и си помисли колко е уязвим, въпреки че изглежда жилав. — Ще ми липсваш, Ник. Беше много приятно да те уча, ти си наистина талантливо момче. Имаш дарба да се вживяваш в ролята, която играеш. — Тя се поколеба, преди да му направи най-големия комплимент. — Понякога ми напомняш младия Джеймс Дийн.

Той се засмя, малко притеснен.

— Е, нека не се увличаме, иначе може и да не тръгна.

Бети Харис се вгледа в него със сериозно изражение.

— Ако те забележат, ако ти се открият добри възможности... Не трябваше да те насърчавам, защото актьорството е най-трудната професия на света. — Тя отново въздъхна. — Знаеш ли, повечето актьори не работят през по-голямата част от живота си.

— Аз ще имам шанс. — Щеше му се тя да превъзмогне скептичното си настроение.

Бети замислено кимна.

— Да, това е вярната позиция. Оптимизмът. Почакай една минута.

Тя излезе от стаята, а Ник стана и започна да се разхожда. Обичаше да е в дневната на Бети, тук беше топло и уютно, истински дом. Имаше фотографии в сребърни рамки и куп интересни книги. Господи, колко му се искаше като дете да е бил насърчаван да чете. Дори не знаеше какво е книга, преди да тръгне на училище.

Взе една снимка на Бети в бяла дантелена рокля, около младото ѝ лице се виеха меки къдрици.

— Била съм хубава, нали? — каза тя, когато изненадващо бързо се върна в стаята.

— Все още си хубава отвърна любезно той.

— Толкова млад и толкова вежлив. Винаги ще има някоя жена, която да се грижи за теб.

— Не това искам.

— Знам. — Бети се усмихна и му подаде подплатен плик.

— Какво има вътре? — попита Ник, прехвърляйки го от ръка в ръка.

— Нещо, което искам да притежаваш — обясни сериозно тя.

— Ако са пари, няма да ги взема.

— Не са пари.

— Може ли да го отворя?

— Да.

Той разкъса плика и го отвори. Беше безценният екземпляр на „Трамвай Желание“ с автограф, който Бети притежаваше.

— Бети... Боже, страхотно е.

— Добре. Държа да го вземеш.

Ник пхна книгата под мишница.

— Бети, искам да ти кажа... беше толкова добра с мен, никога няма да те забравя.

— И аз няма да те забравя, Ник. Грижи се за себе си. — Спонтанно тя пристъпи напред и го притисна до гърдите си. Той също я прегърна, силно. Бети беше единственият човек, който му даваше сигурност, и той щеше да чувства липсата ѝ, щяха да му липсват и натоварените уроци.

Когато излезе от къщата ѝ, не се обърна. Беше време да тръгва. Започваше новият му живот.

Срещнаха се в петък в шест вечерта — развълнувани, може би малко уплашени, но никой не го показваше.

Джоуи беше планирал цялото пътуване. Ще вземат последния автобус до Рипли, после товарния влак до Канзас Сити, а оттам потеглят за Чикаго. Тримата се спогледаха.

— Това е! — рече Джоуи.

— Довиждане, Бозуел — продума Синдра.

— Няма да се върна, преди да съм успял — обеща Ник, изпълнен с увереност. — И ще го направя.

Тогава ще се върна за Лорън. Сигурен съм.

## ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Всяка сутрин Лорън се будеше с чувство на празнота. Щом отвореше очи, усещаше тъпата болка на отчаянието, а бе безсилна да стори каквото и да било.

Постепенно намразваше родителите си. За нея вече представляваше усилие да влиза в кухнята и да закусва с тях. Да седи на масата и да слуша тъпите им разговори. Не разбираха ли, че вътрешно я убиват? Не разбираха ли, че са подли и безмилостни и на всичкото отгоре дълбоко грешат?

Непрекъснато мислеше за Ник и със сърцето си чувстваше, че трябва да го види. Но как? Това бе проблемът: Как?

Всеки ден баща ѝ я водеше на училище, а майка ѝ я вземаше, возеха я със семейното комби и не ѝ даваха никаква възможност да избяга. Това продължаваше вече шеста седмица — откакто я бяха хванали.

— Кога ще започнете да ми вярвате? — попита ги тя един ден.

— Когато с баща ти усетим, че вече може да ти се има доверие — отвърна майка ѝ с назидателен израз на лицето.

Нямаше смисъл да прави усилия. Излишно беше да се опитва да промени мнението им за Ник.

Беше понеделник и тя мислеше за Ник повече от всякога. Отиде до прозореца в стаята си и погледна навън. Грееше слънце, беше необичайно топло за сезона. Чу, че майка ѝ извика отдолу:

— Лорън! Закуската е готова.

Скоро ще трябва да седне в колата до баща си и той ще я закара на училище. Доставена и прибрана. Знаеше, че всеки ден те проверяват при училищната секретарка, за да са сигурни, че не е избягала.

Равнодушно слезе долу, изяде закуската, която майка ѝ бе приготвила — хранеше се неохотно, без апетит, — и събра учебниците си.

Фил Робъртс се появи след пет минути. Тя ли си въобразяваше, или наистина майка ѝ и баща ѝ бяха в обтегнати отношения? Вече

почти не си говореха. Беше сигурна, че вината за това е нейна. Баща ѝ не успя да сключи застрахователната сделка с Бенджамин Браунинг, а майка ѝ не постигна социалното и финансовото благосъстояние, за което мечтаеше. Очевидно това бе внесло напрежението в отношенията им.

Много лошо. Но беше нищо в сравнение с онова, което тя преживяваше.

— Толкова е горещо — промърмори Фил, като обличаше самото си, и минавайки през кухнята, грабна една препечена филия.

— Според прогнозата времето днес ще е по-топло от вчера — отбеляза Джейн.

Фил изобщо не я удостои с поглед. Влезе в хола и се взря в огледалото, като се опита да прикрие кичур побеляла коса.

— Довечера ще закъснея — подвижна той и взе куфарчето си.

Джейн не отговори. Тръсна чиниите в мивката и пусна водата.

По пътя към училището Лорън реши да поведе разговор.

— Татко, може ли да поговорим? — поде тя, твърдо решена да ангажира съзнанието му.

— Не днес, Лорън — отвърна той, без да откъсва очи от пътя пред себе си. — Не съм в настроение.

— Кога ще бъдеш в настроение?

— Престани да ми досаждаш.

Животът ѝ се разбиваше на хиляди малки парченца, а всичко, което баща ѝ си направи труда да каже, бе: *Престани да ми досаждаш*. По-рано знаеше, че може да отиде при него с всякакъв проблем, но сега между тях се водеше студена война. Не го ли интересуваше, че така я отчуждава от себе си?

Когато я остави пред училището, тя дори не му каза довиждане.

Около шкафчетата се мотаеше Дон Ковак. Двете с Дон никога не бяха имали приятелство, но Дон я поздрави, сякаш са много близки.

— Чу ли какво е направил Ник на Сток? — попита Дон.

Лорън веднага настръхна от безпокойство.

— Какво?

Дон беше решила да протака.

— Значи не си чула?

— Не съм. Ще ми кажеш ли, или не?

Дон подръпна надолу тясната си пола.



— Недей да се дразниш.  
— Не се дразня. Ако имаш да ми казваш нещо, казвай.  
— Добре, доколкото разбрах, Ник праснал Сток по оная работа.  
— Дон не можа да потисне кикота си.  
Лорън очакваше да чуе нещо повече.  
— Сигурна ли си?  
— Станало е пред закусвалнята. Ник излизал оттам, а Сток влизал с група приятели. Спечкали се и Ник го размазал. Голям смях, нали?  
Макар че умираше от желание да узнае и най-малките подробности, Лорън се опита да запази хладнокръвие.  
— А дали... Ник добре ли е?  
— Откровено казано — подхвана сухо Дон, — с Ник не се виждаме вече.  
— Аа — кимна Лорън.  
— Виж — започна Дон, неочаквано обзета от състрадание, — разбрах какви са чувствата му към теб. Не искам да се набърквам.  
Лорън усети, че очите ѝ смъдят. Никой досега не ѝ бе говорил за Ник, нямаше човек, на когото да може да се довери.  
— Родителите ми не ми позволяват да се виждам с него — обясни тя с нещастен вид. — Не знам какво да правя.  
Дон изглеждаше загрижена.  
— Да, Джоуи ми каза. Чуй ме — тя се опита да я ободри, — родителите са цяло наказание, но може би ще си променят мнението.  
Лорън поклати глава.  
— Не и моите. — Тя замълча за миг. — Чувствам се толкова зле заради всичко това. Аз съм виновна, че изгониха Ник от училище. Искам да кажа, че заради мен...  
— Не се измъчвай за това. Той е доволен от работата си на бензиностанцията, така или иначе, един ден сам щеше да се омете от училище. А и вината не е твоя. Сток накара родителите си да му направят мръсотията.  
— Права си, знам, но понякога се събуждам сутрин и единственото, което искам, е да избягам някъде далече.  
Дон кимна с разбиране.  
— Всички изпитваме това чувство.  
— Наистина ли?

— Разбира се. Това е естествено.

Минаха няколко момичета, запътени към класната стая.

— Хайде, Лорън, ще закъснееш — подвижна ѝ едно от тях.

Тя се поколеба за миг.

— Какво ще правиш днес през обедната почивка?

Дон се изненада.

— Кой? Аз?

— Не виждам друг наоколо.

— Каквото правя обикновено. Ще се шляя. Защо? Да не искаш заедно да обядваме?

— Ще ми се да си поговорим малко — каза Лорън.

Дон изглеждаше доволна.

— И на мен също.

След като остави Лорън, Фил отиде направо на работа. Преди да се качи горе, мина през железарския магазин и купи нова кухненска ножица, каквата му бе поръчала Джейн.

*Кухненска ножица* — рече си мрачно той. — *Сигурно е решила да ме наръга с нея.*

Купи я сутринта, защото знаеше, че когато дойде време да се прибира вкъщи, последното, за което би мислил, ще е поръчката на жена му.

Качи се, отключи вратата на офиса и влезе. Елоиз, секретарката му, още не бе дошла. Помещението миришеше на мухъл и влага. Отвори прозорците и седна на бюрото, замисли се, че може би в колата трябваше да изслуша Лорън. Не вървеше на добре, с тази отчужденост помежду им. Ако обстановката вкъщи беше друга, вероятно щеше да му е по-лесно да общува с дъщеря си, но между него и Джейн цареше толкова голямо напрежение, че то май изпълваше цялото му съзнание.

Обмисляше дали да не се обади на Бенджамин Браунинг. Почти бяха готови да сключат сделката, когато Лорън развали годежа си; след това не можа да се свърже с него.

Да го вземат мътните! Вдигна слушалката и набра офиса на Бенджамин, преди да се е отказал от намерението си.

Обади се секретарка, студена и делова.

— За кого да съобщя?

— Фил Робъртс.

— Момент, господин Робъртс, ще проверя дали господин Браунинг има възможност да разговаря с вас. — Преброи до десет. — Съжалявам, господин Робъртс, но господин Браунинг е зает с посетители в момента. Мога ли да предам нещо?

— Да, обаждам се вече няколко пъти. Трябва спешно да говоря с него. Дали ще му е удобно той да ми позвъни?

— Ще се погрижа да съобщя на господин Браунинг. Сигурна съм, че ще ви се обади.

*Да, и аз съм сигурен, помисли си мрачно Фил.*

\* \* \*

Харлан каза на Арита Мей, че го боли гърлото.

— Много ли? — попита тя.

— Ами много — излъга Харлан.

— Къде е сестра ти? — Майка му огледа с пронизателен поглед празната каравана.

— Още не се е върнала — отвърна Харлан.

Арита Мей строго се втренчи в него, така че да не ще посмее да излъже.

— А ще се върне ли?

Харлан отговори, без да я гледа в очите.

— Не знам.

Арита Мей направи гримаса, защото прекрасно знаеше, че Синдра няма да се върне. Разбра го още в петък, когато момичето й съобщи, че заминава за почивните дни.

Започна да оглежда караваната — не откри никакви вещи на Синдра, липсваха и вещите на Ник. Значи и той бе избягал. Зачуди се да каже ли на Примо. Реши да почака, за да види дали ще забележи, че единствения му син го няма. Сигурно щяха да минат седмици — толкова го беше грижа.

До известна степен не се притесняваше, като знаеше, че Синдра е с Ник. Поне ще я наглежда, а може би двамата заедно ще си уредят по-добре живота.

— Е, щом е много — обърна се тя към Харлан, — можеш да останеш вкъщи.

Той бе доволен, не мислеше, че ще мине така лесно. Харлан никога с никой не бе споделял колко му е тежко в училище, как го наричат — „негър“, „мръсен голтак“ и „сврадливо копеле“. Вече бе свикнал с това — дори се научи да се защитава, когато се опитваха да го бият.

Щом Арита Мей отиде на работа, той се промъкна в нейната каравана да види дали не може да задигне нещо за ядене. Примо бе в обичайното си положение, дълбоко заспал пред гърмящия телевизор. Харлан забеляза, че устата му е широко отворена, и не можеше да се начуди как някоя хлебарка не е пропълзляла в нея. Потискайки смеха си, крадешком отиде до хладилника и надникна вътре. Видя пилешка кълка и без много да му мисли, я грабна и бързо се измъкна от караваната, преди да бъде разкрит.

Примо чу хлопването на вратата и се събуди. Седна и зачеса шкембето си. Макар че беше рано, бе ужасно топло — усещаше как лепкава пот се стича по тялото му.

Стана, отиде до вратата и я отвори. Дръглив пес изръмжа срещу него. Примо вдигна празна бирена кутийка и я запокити по мършавия помияр.

Напоследък се чувстваше изнервен. Никога не е обичал да се застоява на едно място. Може и да е добра жена Арита Мей, но го отегчава. Винаги се отегчава, щом се задържи по-дълго с една жена. Май е дошло време да се пораздвижи — в края на краищата пред него е цяла една страна и много други жени, които на драго сърце биха го подслонили. Все още е хубав мъж. Да, хубав и расов. Какво повече би могла да търси една жена?

Продължавайки да се чеше по шкембето, Примо излезе навън и се облекчи.

Когато се появи отново, съгледа Харлан да седи на стълбите на караваната и да ръфа пилешка кълка.

— К'во зяпаш бе, момче?

Харлан сведе очи.

— Нищо.

— Тия лайна пред мен не минават. Що не си на училище?

Харлан продължи да гледа надолу.

— Лошо ми е — измънка той.

Арита Мей и скапаните ѝ деца — вечно са болни. С изключение на Синдра. Неговата дъщеря. Станала е наистина хубавица. Ако не беше негова плът и кръв, сигурно щеше да ѝ навири краката. Трябва ѝ опитен зрял мъж, който да я научи на някои неща.

— Искаш ли да те повозя? — попита той Харлан.

Момчето ококори очи от изненада. Никога до сега Примо не му беше говорил, камо ли да му предложи да го вози.

— Къде? — поинтересува се Харлан с недоверие.

— В града, освен ако нямаш по-добра идея.

— Нямам.

— Добре. Скачай вътре.

Примо се зачуди защо ли проявява такова благородство да мъкне това дете със себе си.

Защото в Бозуел няма какво да се прави, ето защо. Загубен селяндурски град. Никакъв сносен бар, никакви танцьорки, нищо.

В главата му започна да зрее нова мисъл. Ако реши да напусне Бозуел, дали трябва да вземе Ник със себе си?

Ами, защо пък да трябва? Достатъчно голям е и достатъчно проклет, за да се оправи сам. Пък и Арита Мей му се докарва — нека тогава тя да поеме известно време отговорността за него.

Разбира се, не възнамерява да замине днес. Сега ще иде в града само да купи бири и гевреци. Ще тръгне в края на другата седмица — веднага след като Арита Мей донесе вкъщи заплатата си. Нищо не е в състояние да го спре да вземе парите.

Ще потегли в полунощ и така, преди тя да разбере, че си е тръгнал, той ще е на неколкостотин мили оттук.

Примо Анджели също има право да живее, а хубавото е, че ако не намери нищо, винаги може да се върне. Арита Мей ще чака.

Елоиз Хансън дойде в офиса на Фил Робъртс точно в дванайсет часа на обед. Работеше при него три следобеда в седмицата, пишеше на машина и подреждаше архива. Не би могло да се каже, че напоследък имаше много неща за архивиране — бизнесът вървеше слабо.

Елоиз бе дребна, закръглена жена, на около трийсет и пет, с розови бузи, с безлична физиономия и кротки кафяви очи. Вдовица от близо една година — съпругът ѝ бе загинал в странна злополука в

консервната фабрика, — тя имаше нужда от допълнителни средства, за да издържа себе си и възрастната си майка.

Първоначално отношенията ѝ с Фил Робъртс бяха съвсем делови, но с течение на времето те се сближиха, докато накрая стигнаха до любовна връзка.

И двамата чувстваха вина.

И двамата мразеха двуличието, което бе неминуемо.

И двамата не можеха да държат ръцете си мирни, когато бяха заедно.

Щом Елоиз влезе в офиса, подухвайки си и мърморейки, че е много горещо, Фил разбра, че с работата за деня е свършено. Хвана я за ръка и я поведе към кабинета си.

— Никаква работа днес. — Фил стисна влажната ѝ длан.

Тя се поизчерви, защото добре знаеше какво си е наумил.

— Има писма за изпращане.

— Много лошо.

Елоиз прие желанието му, без да го обсъжда, и бавно започна да разкопчава блузата си.

Фил отиде до външната врата и я заключи, после дръпна щората и окачи табелка ЗАТВОРЕНО.

Известни му бяха подозренията на Джейн, че връзката им още продължава, макар той да я уверяваше, че е приключил. Не беше възможно обаче да приключи. Елоиз беше толкова грижовна, така всеотдайна и мила. И най-вече тигрица в леглото — жена без задръжки. Караше Фил да се чувства истински мъж в прегръдките ѝ.

Не че сексът със съпругата му винаги е бил неутоляващ; през изминалите години бяха изпитали радостта на удовлетворителна връзка — удовлетворително граничеща със скуката. Елоиз бе различна — тя разпалваше у него страст, която той мислеше, че е изчезнала. В края на краищата няма още дори петдесет и може би му се полага тази последна забегка?

Неотдавна Джейн му бе дала ултиматум.

— Уволни я — изрече тя с тон, който не търпеше възражение.

— Защо да я уволнявам? — отвърна той, опитвайки се да остане властната страна в брака им. — Тя е чудесна секретарка. Знаеш, че между нас вече няма нищо.

— Това не ме интересува — срязва го Джейн. — Не искам тази кучка да се мотае около теб.

Жена му никога не се изразяваше вулгарно. Беше доста шокиращо да чуе от устата ѝ дума като „кучка“.

Фил съзнаваше, че уволняването на Елоиз е неизбежно, но просто отлагаше момента. Елоиз беше неговото бягство от действителността и без нея — какво друго му оставаше?

Лорън и Дон седнаха на тревата и си разделиха сандвич с риба тон.

— Знам, че ходеше с Ник — рече Лорън, като всъщност не се интересуваше от подробностите, но не можеше да устои на желанието си да разбере доколко сериозно е било.

— Това беше, преди да започнеш да се виждаш с него — обясни ѝ Дон. — Щом се появи ти, всичко приключи. — Тя сви рамене. — Виж, разбирам. Имала съм много момчета като Ник. Аз съм един вид отдушник, знаеш ли? С тях съм, когато имат нужда от мен, и после те си тръгват. Той те обича, мен никога не е обичал.

— Може ли да ти кажа нещо? — попита колебливо Лорън.

— Давай — насърчи я Дон, отхапвайки от сандвича.

— То е... неудобно.

— Ха! — възкликна Дон. — Имай ми доверие. Чувала съм всичко. За мен няма нищо неудобно.

Лорън въздъхна — дълга въздишка на отчаяние.

— Родителите ми са много строги и от близо два месеца не ми дават да видя Ник... А аз не знам какво да правя.

— Какъв е проблемът? — попита Дон. — Можеш да ми се довериш.

Думите бяха трудни за изговаряне, но Лорън успя да ги изрече.

— Аз... мисля, че съм бременна.

Не беше вярвала, че ще намери сили да сподели това с някого. Сега, когато изрече гласно подозрението си, изпита огромно облекчение.

— По дяволите! — изруга Дон. — С колко ти закъснява?

Лорън заби поглед в тревата.

— Почти шест седмици — измънка тя. — Не смея да кажа на родителите си. Аз... трябва да се видя с Ник. Трябва да говоря с него.

— Звучи добре като идея.

— Как да го видя?

— Как да не го видиш, е по-точният въпрос. Ако бях на твое място, щях да се втурна право към бензиностанцията и да му кажа. Не си в състояние да се справиш сама с това.

— А какво ще стане, ако разберат?

— По-лошо не може да стане, нали?

Дон имаше право.

— Ще отида — реши Лорън.

— Може би двамата ще намерите начин да избягате и да се ожените. — Дон се приготви да тръгва. — Много романтично.

— Това направо ще поболее родителите ми.

— Стига си се притеснявала за тях. Обсъди го с Ник. Според мен имаш две възможности — да се омъжиш за него и да родиш детето или да направиш аборт.

Думата „аборт“ я вцепеняваше. Ако в нея растеше бебе, никога не би помислила да му причини нещо лошо.

— Случвало ли ти се е някога? — попита Лорън.

— Да ти кажа право, не. Но винаги вземам предпазни мерки. Ник не беше ли с презерватив?

Лорън не можеше да повярва, че обсъжда нещо толкова интимно с Дон.

— Не... той ме увери, че... ъъ... се е измъкнал навреме.

— О, Боже! — Дон изглеждаше възмутена. — Никога не ги слушай. С това мъжете се оправдават, откакто свят светува. А също и: „Нека само да легна до теб, кълна се, че няма да ти го пъхам.“ — Тя се изправи и й подаде ръка. — Хайде, ставай, трябва да действаме. Ако сега си тръгнеш от училище, ще имаш време да идеш до бензиностанцията и да решите какво ще правиш. Може пък да извадиш късмет и да се върнеш, преди майка ти да е дошла.

— Права си. — Лорън пое дълбоко дъх. — Това май наистина е единствената възможност.

— Разбира се, той е точно толкова отговорен, колкото и ти. Той е скапанякът, който е трябвало да вземе предпазни мерки. И не се



притеснявай — каквото и да решиш, аз съм ти приятелка и ще ти помогна, стига да мога.

Лорън кимна с благодарност и съжали за всички гадни неща, които тя и Мег бяха изприказвали в миналото по адрес на Дон.

— Благодаря. — Лорън стисна ръката на Дон. — Страхотна си. Много съм ти задължена.

## ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Рано сутринта в понеделник пристигнаха в Чикаго. Мръсни, уморени и гладни, но въодушевени.

— Ето такива градове харесвам, като Чикаго — щастливо възкликна Джоуи.

— Стига възклицания. Къде отиваме? — попита Ник.

— Да, къде? — присъедини се Синдра. — Направо съм капнала.

— Ей — обади се Джоуи. — Вземам всичко в свои ръце.

— Искам да вземеш в свои ръце първо стомаха ми — недоволстваше Синдра. — Пътуването цяла нощ в тоя миризлив товарен влак ми изстърга стомаха.

— Добре, добре, загрях. Давай да влизаме.

Кафенето бе мръсно и опушено. Синдра намусено гледаше, докато Джоуи поръчваше бекон с яйца, кафе и портокалов сок.

— Можем ли да си го позволим? — шепнешком попита тя. — Надали трябва да прахосваме така парите си.

— Всичко е наред — отвърна ѝ Ник. — Заслужаваме една прилична закуска.

Сега планът е следният — взе думата Джоуи. — След като се нахраним, ще се обадя тук-таме. Не се тревожете, тая вечер ще спим в легла.

— Надявам се — уморено отбеляза Синдра. — Не мога да издържа още една нощ да не спя като хората. — Тя стана и отиде да се измие в тоалетната.

Към масата им се приближи стар парцалив скитник.

— Имате ли мангизи? — изхриптя той.

— Изпарявай се! — троснато рече Ник.

Бръкна в джоба си и затършува за дребни монети, после подаде на стареца двайсет и пет цента.

— Какво, по дяволите, правиш? Може и да ни потрябват — възмути се Джоуи.

— Това е суеверие — отвърна Ник. — Никога не обръщай гръб на просяк.

— О-о. Суеверие. Ще те преследват като свирача в шарените дрехи от поемата на Браунинг!

Синдра се върна от тоалетната, бе сресала дългата си черна коса и бе измила лицето си.

— Сега съм по-добре. — Тя лакомо се нахвърли върху недопържените яйца и мазния бекон.

— Това ще трябва да ни стигне до вечеря — предупреди Джоуи, взе една препечена филия и обра с нея остатъка от яйцата в чинията си. — Сега мисля да ида да се обадя.

Върна се след петнайсет минути.

— Приятели. — Джоуи изглеждаше огорчен. — Майната им.

— Какво стана? — попита Ник.

— Нали съм ви споменавал за един мой съученик. Сега обаче той ми заяви, че не можело да ни приеме у тях, щото щял да си има неприятности с баща си, така че го отписваме.

Синдра се наведе напред.

— На кого още се обади?

— На онова момиче, дето ходех с него. Когато ѝ казах, че сме трима, тя изклинчи. Тогава звъннах на братовчед си.

— Мислех, че сме забравили за роднините.

— Недей да мрънкаш. Той е сменил номера си, а новият не е регистриран.

— Това ли е всичко? — въздъхна Ник. — Това ли са приятелите и роднините, които щяха да ни подслонят?

— Е, нещата се променят — взе да се оправдава Джоуи. — Имаме достатъчно пари за хотел.

— Не за дълго обаче — възрази Ник. — Ще ни стигнат за три-четири дни и после — на улицата.

— Ще си потърсим работа — рече Джоуи.

— Каква работа? — намеси се Синдра.

— Ще си опитаме късмета в комедийни клубове — бодро обясни Джоуи. — Вижте — млад съм, страхотен съм, аз съм техен!

— Може би ще намеря място за сервитьорка — разсъждаваше на глас Синдра.

— А ти, Ник, защо да не се хванеш на някоя бензиностанция? — предложи Джоуи.

— Ако исках работа на бензиностанция, щях да си остана в Бозуел — остро възрази Ник.

— Стига си роптал — срязва го Джоуи. — Вече сме тук. Измъкнахме се от Бозуел. Чакат ни хубави работи.

След като близо цял час обикаляха по улиците, откриха долнопробен хотел с мигащи неоновии надписи, изтърбушени легла и порнографски филми, които се прожектираха вътре. Докато Джоуи и Синдра се регистрираха като господин и госпожа Пиърсън, Ник се промъкна в задния двор. Щом отидоха в стаята си, те го пропуснаха през аварийния изход.

— Каква дупка! — недоволстваше Синдра, докато опитваше леглото, което беше цялото на буци.

— Да не си очаквала „Плаза“? — укори я Джоуи.

— Стига вече — скара им се Ник. — Няма цяла нощ да ви слушам разправиите.

Започнаха да четат в някакъв вестник обявите за работа. Джоуи откри каквото търсеше и се приготви за действие. Среса косата си, зализа я с някакво мазило, облече си най-хубавото сако и заяви:

— Отивам в комедийния клуб. На колко изглеждам?

Синдра се облегна и присви очи.

— На около седемнайсет.

— Глупости. — Той се обърна към Ник: — Ти к'во ще кажеш?

— Можеш да минеш за двайсетгодишен.

— Пускам си брада и тогава работата ще стане.

Синдра сбърчи нос.

— Уф... мразя бради.

— Ти мразиш всичко — сопна се Джоуи.

— Не е вярно — възрази тя.

Ник почваше да се дразни.

— Хайде, стига вие двамата.

— Я чуйте това — триумфално зачете на глас Синдра. — „Търсят се красиви млади момичета за модели. Възможности за пътуване в чужбина.“

— Звучи страхотно. — Тя скочи от леглото и наперено обиколи стаята. — Мога да бъда модел, нали?

— „Звучи страхотно“ — изимитира я Ник. — Ще те качат на товарен кораб за Китай с инжекция в ръката.

— А?

— Това правят с момичетата, щом им паднат в ръцете. Откарват ги в публични домове в Банкок.

— Ти, непоносим си с твоето развнтено въображение.

— Не те баламосвам. Сега излизам — обяви Ник. — Ще се видим по-късно.

— Добре, добре. И аз излизам — реши Джоуи. — Синдра, ти действай сама, но не подписвай нищо с агенция за модели, преди да сме я проверили заедно.

— Слушам, шефе — подигра го тя. Джоуи се усмихна. Харесваше дързостта ѝ.

— По-добре ми повярвай. Ще се срещнем тук след няколко часа.

Ник се мъкнеше по улиците на Чикаго и усещаше, че адреналинът му се покачва. Истинско удоволствие бе да вървиш по улиците, да гледаш хората, да почувстваш града. Мина край две обяви за свободни работни места и се отби да провери, но единственото, което чу, бе, че и двете вече са заети. Много важно, притрябвало му е да работи в заведение за хамбургери или в бръснарница.

След известно време зърна подобна обява на витрините на един ресторант с бар. Какво пък — няма да е лош барман. Реши да влезе в мрачното помещение и да го огледа. Мястото беше долнопробно, със слабо осветление и уморена стриптийзърка, която се кършеше под звуците на меланхолична песен на Глен Кембъл, долитаща от грамофонен автомат. Имаше неколцина посетители.

Ник се насочи към бара, където стоеше съсухрен старец с късо подстригана коса и кървясали очи.

— Да? — попита той с дрезгав глас. — С к'во мога да ви помогна?

— Интересува ме работното място — обясни Ник.

Старецът изсумтя и се обърна.

— Мини отзад.

— Каква е работата?

— Миене на чинии.

— Не е точно това, което търся.

— Ти какво търсиш! — полюбопитства старецът, вдигна чаша и я позабърса с мърлява кърпа.

— Като вашата работа.

— Хаха, това момче се шегува. Занеси мършавия си задник отзад.

Ник реши, че е по-добре да поправа коли, отколкото да мие чинии, но тъй като и без друго вече бе влязъл, продължи през задния вход, където почти налетя на един едър плъх, качил се върху препълнена боклукчийска кофа. Мина край него и влезе в мръсната кухня.

Вътре на една дървена табуретка с вдигнати на плота крака седеше слаб мъж, облечен в нещо, което някога трябва да е било бяла престилка. Пушеше цигара и лениво пускаше димни кръгчета към тавана. На печката в тиган с почерняло вече олио цвърчаха картофи.

— Да? — Мъжът откъсна поглед от дългия си тънък нос.

— Ами разбрах, че имало работа — смотолеви Ник.

— Ако искаш да миеш, направо почвай. — Мъжът посочи към нацърбена мивка, затрупана с мазни чинии.

— Колко?

— Два и петдесет на час, на ръка.

— Не е достатъчно.

— К'во си мислиш бе, да не съм Рокфелер?

— Искаш ли работата, или не?

— Колко часа на ден?

— Два на обед и два-три вечер.

Тринайсет долара на ден, освен това сутрин и следобед ще е свободен да ходи на прослушвания.

— Вдигни ги по три на час и започвам.

— Не се пазари с мен, момче. Мога да наема мексиканец на половината цена.

— А защо не го направиш?

Мъжът издуха дим в лицето му.

— Умен и устат си, а? Шибаните мексиканци чупят всичко.

— Два и седемдесет и пет — предложи Ник.

— Боже! — Мъжът се плесна по челото. — Започвай и ще получиш работата. Или измитай задника си оттук. Вземай я или си заминавай.

Ник остана. Все пак бе по-добре, отколкото да скита по улиците.

## ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато стигна до бензиностанцията, Лорън се задъхваше от умора и ѝ беше много горещо. Отвън нямаше никой, затова отиде до канцеларията и почука на вратата.

Джордж седеше зад бюрото си и преглеждаше някои неуредени сметки.

— Да? — извика той в отговор на почукването.

— Извинете ме. — Тя подаде глава през вратата. — Търся Ник Анджели.

— Ник вече не работи тук — дрезгаво отвърна Джордж.

— Така ли?

— Да, напусна.

Тя се вцепени от изненада. Как е могъл да напусне работа като тази? Готвеше се да зададе още въпроси, но телефонът иззвъня и Джордж поведе разговор.

Лорън си тръгна, опитвайки се да реши какво да прави.

*След като отиде толкова далеч, Робъртс, трябва да стигнеш докрай.*

*Вземи автобуса, иди до караваните и разбери какво става.*

Повече се притесняваше да каже на Ник, отколкото да се изправи пред родителите си, но трябваше все пак да се срещне с него. Как ли ще реагира, когато му каже, че е бременна? О, Боже! Дали няма да я намрази? Не би могла да го понесе. Лорън забърза към автобусната спирка и чака десет минути, докато автобусът пристигне. Задушаваше се от жегата, небето сякаш я бе прихлупило и тя усети, че започна да ѝ се повдига.

— Времето се разваля — отбеляза шофьорът, когато Лорън си плащаше билета.

Какво говори той? Денят е хубав, дори много горещ и няма изгледи да вали.

— Гръмотевици — поясни шофьорът, кимайки дълбокомислено с глава. — Чувам ги отдалеч.

Седна до прозореца и се загледа навън — нямаше нито едно облаче.

Щом автобусът потегли, тя се замисли за баща си. Фил Робъртс винаги я бе учил да бъде честна и почтена, а защо не може открито да говори с него? Толкова ѝ се иска.

Спонтанно слезе на Мейн Стрийт, решавайки да се срещне с него и да направи последен опит за разговор.

Когато стигна до стълбите, които водеха към офиса му, Лорън се замисли какво точно да му каже. Ще му обясни, че за нея няма живот, ако не може да се вижда с Ник Анджели. И после ще му съобщи за детето.

На входната врата щората бе пусната и висеше табелка ЗАТВОРЕНО. Разочарована, тя слезе до железарския магазин и попита единия от братята Блейкли:

— Кога ще се върне баща ми?

— Той е горе, Лорън.

— Не е, офисът е заключен.

— Почти съм сигурен, че е горе. Ето резервния ключ, можеш да го почакаш.

Тя взе ключа и отново се качи горе. Баща ѝ сигурно е отишъл да обядва. Това, че го няма, не е лошо, ще има време да се успокои. Когато се върне, тя ще се е подготвила да му обясни разумно и логично всичко и тогава той не може да не я разбере и да не ѝ съчувства.

Пъхна ключа в ключалката и пристъпи в малката приемна. Щом влезе, усети, че не е сама — от кабинета се дочуваха странни приглушени звуци.

„Крадци“, беше първата ѝ мисъл. Спонтанно отвори вратата.

Елоиз, секретарката на баща ѝ, лежеше гола на дивана. Върху нея, също гол, видя баща си.

Лорън вдигна ръка към устата си и ахна. Елоиз изписка от ужас, а Фил Робъртс обърна глава и срещна изумения поглед на дъщеря си.

— Лорън! — Той се претърколи и трескаво грабна панталона си. — О, Боже! Не е това, което си мислиш. Лорън, какво правиш тук?

Тя се обърна и избяга от стаята, като се препъваше по стълбите надолу и се опитваше да не заплаче. Такъв ли е бил баща ѝ? Такъв ли е бил почтеният Фил Робъртс — човекът, от когото се е възхищавала през целия си живот?



Той е лъжец. Нищожество. И тя никога няма да му прости.

Примо Анджели се намъкна в магазина за алкохолни напитки и купи четири опаковки с по шест бири. Харлан се влачеше след него.

Когато плати и прибра всичко в колата, каза:

— Умирам от глад. Искаш ли да хапнем?

Харлан не можеше да повярва на късмета си.

— Да, господине — бързо отвърна той. — Винаги съм гладен.

— Къде можем да намерим хубави сандвичи? — попита Примо.

Харлан посочи към Мейн Стрийт.

— В закусвалнята.

Примо тръгна натам, а Харлан подтичваше зад него.

Луиз ги посрещна с усмивка, меню и бодрия поздрав: „Ей, добре дошли, приятели“, когато те седнаха зад бара.

Примо кимна. Екстра задник. И хубави цици.

— Два сандвича — поръча той. — Направи ги бързо, тъпкани и сочни. — Той ѝ смигна предразполагащо. — Като тебе, сладур. Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Със сирене, с чили или обикновени? — попита тя вече неприветливо.

— Пригответи ни два със сирене, ама по всички правила. — Примо я разсъбличаше с очи. Виждаше малките капчици пот между гърдите ѝ и започна да се възбужда. С Арита Мей е приключил, тя е вече стара и изсушена, той има нужда от нещо по-младо, по-сочно, нещо като тая сервитьорка със страстен вид, големи цици и приканващ задник.

Луиз спря пред кухнята, даде поръчката на Дейв и влезе в задната стая, мърморейки си под носа. Някои мъже се държат като скотове. Единственото, за което мислят, е сексът.

Взе чантата си от лавицата, извади червило и гребен. Разчеса косата си, направи по-пухкав бретона си и сложи на устните си още червило. Винаги се стараеше да си поддържа самочувствието, особено когато си имаше работа със сексуални манияци. Докато прибираше тоалетните си принадлежности, съгледа на най-долния рафт писмото за Лорън, което Ник ѝ бе оставил.

Не мога да ѝ го предам, ако не дойде, помисли си Луиз.

Ник бе написал отгоре ЛИЧНО и СПЕШНО. Ако Лорън не се появи, може би ще трябва да ѝ го изпрати по приятелката ѝ Мег.

Луиз закрепил писмото изправено, за да не забрави, и се върна в кухнята.

Училищната секретарка се обади на Джейн Робъртс в един часа.

— Госпожо Робъртс, съжалявам, че ви занимавам с подобно нещо, но, изглежда, Лорън отново я няма. Сутринта беше тук, а сега май си е тръгнала.

Джейн стисна устни.

— Искате да кажете, че не е на училище?

— Съжалявам, госпожо Робъртс, но съм длъжна да ви предупредя, че ако това поведение продължи... Е, не е необходимо да ви обяснявам последиците.

— Благодаря ви. — Джейн затвори и веднага набра номера на съпруга си. Там не вдигна никой.

Защо трябваше Лорън да ѝ причинява толкова главоболия? Не ѝ ли стигаше, че Фил спи със секретарката си? Не ѝ ли стигаше унижението от отказа на семейство Браунинг?

Подреденият ѝ живот рухваше и тя не можеше да издържа повече. Грабна ключовете от колата и бързо излезе от къщи.

Лорън тичаше по Мейн Стрийт, за да избяга от офиса на баща си и от цялата гнусна сцена. Тича по целия път до автобусната спирка.

Пред очите ѝ непрекъснато бе баща ѝ с гол задник върху Елоиз.

Сега вече ѝ стана ясно защо родителите ѝ постоянно се карат. Баща ѝ си има любовница, а майка ѝ вероятно подозира.

О, Боже! Това ли е човекът, който я учеше как да живее? Човекът, когото уважаваше и от когото се възхищаваше?

Искаше да заплаче, но сълзите не идваха. Горката мама, рече си Лорън отчаяно. Горката аз.

В съзнанието ѝ нахлуха толкова много мисли, та тя имаше чувството, че ще ѝ се пръсне главата. Автобусът дойде и Лорън се качи. Нямахте вече съмнение къде трябва да иде. Трябва да види Ник, той е единственият човек, с когото може да говори. Единственият в света, комуто вярва.

В автобуса се качиха две жени, които седнаха от другата страна на пътеката.

— Тъкмо говорих със сестра си — обясняваше първата, блондинка с провиснала коса. — Каза ми, че в Рипли имало страшна буря с гръмотевици.

— Така ли? — Другата жена не проявяваше особен интерес. Беше бременна на няколко месеца и изглеждаше изтощена.

— Хората разправят, че може и при нас да се извие — продължи блондинката.

Бременната поклати глава.

— Не е възможно. Днес времето е толкова хубаво, за наше щастие.

Лорън престана да ги слуша. Животът ѝ е съсипан, а тези двете си приказват за времето.

Какво ще прави, това е проблемът. Какво ще прави?

\* \* \*

Примо извади петдоларова банкнота от джоба си, сгъна я стегнато на конус и се опита да я пхне между гърдите на Луиз.

Тя го плесна през ръката, гледайки го в очите.

— Какво, по дяволите, мислите, че правите?

— Давам ти един шибан бакшиш.

— Ей, господине, можете да си вземете бакшиша и да си го заврете в... — Луиз срещна погледа на Харлан. — Е, няма значение.

Примо се изправи и се помъкна към вратата. Харлан грабна от бара няколко пръснати чипса и го последва към колата.

— Видя ли оная кучка вътре? — мрачно поде Примо. — Всички жени са курви, от мен да го знаеш. Нямай вяра на никоя. Запомни това. — Той отвори кутийка с бира, отпи няколко пъти на големи глътки и я подаде на момчето.

— Опитай — изкомандва Примо.

— Не искам — отвърна Харлан, като подритваше въображаем камък по улицата.

— Опитай! — повтори Примо — Я бъди мъж, да те вземат мътните.

Харлан предпазливо пое кутийката и давейки се, отпи няколко глътки.

Примо се засмя и я грабна обратно. Жадуваше за действие. Жадуваше да прави нещо. Жадуваше да чука мадама.

\* \* \*

— Вината не е твоя, Елоиз — уверяваше я Фил Робъртс.

Елоиз, вече облечена и с пламнали бузи, седеше на дивана в офиса и хлипаше във фина носна кърпичка с дантелка.

— Тя ще каже на жена ти, сигурна съм, че ще каже.

— Не и ако аз я видя пръв. — Фил се опитваше да я успокои. — Мога да ѝ обясня какво се е случило. Лорън е добро момиче, ще разбере.

— Какво има да разбира? — повиши тон Елоиз. — Това, което правехме с теб, беше недвусмислено и е... неприлично.

— Не е неприлично — възпротиви се Фил.

— Неприлично е — настоя Елоиз, като продължаваше да хлипа.

Той не знаеше как да се справи с нея.

— Тръгвай си — подкани я Фил. — Остави на мен да се погрижа за това. До утре всичко ще е забравено.

Елоиз поклати глава.

— Жена ти ще съсипе репутацията ми.

Съвсем благоразумно Фил не ѝ беше казал, че Джейн вече знае за тяхната връзка.

— Отивай си, Елоиз — строго повтори той. — Трябва да намеря Лорън.

*Трябва да я намеря, преди да е стигнала при Джейн и да си е отворила устата.*

Когато автобусът стигна спирката до паркинга с караваните, заваля дъжд на тежки едри капки. Слънцето обаче още грееше и бе задушно.

Лорън бе ходила само веднъж в караваната на Ник, но беше сигурна, че ще я намери. Вървеше бързо през пустата равна местност и

се опитваше да не мисли повече за баща си. Ник ще разреши всичките ѝ проблеми. Ник ще оправи всичко.

Странен ден — хем горещо, хем вали, никакъв полъх, мъртвешка тишина. Покрай нея профуча кола. Дори не повдигна глава и продължи да върви.

Накрая зърна пред себе си паркинга с караваните и ускори крачка. Няколко кучета тършуваха из огромните купчини боклук. Как може Ник да живее тук? Как може да се примирява с тази мизерия?

Позна караваната му и забърза към нея. Едър мъж се измъкваше от колата, паркирана отзад, малко чернокожо момче стоеше до него.

Мъжът я видя.

— Търсиш ли някого?

— Да... Ник Анджело. Знаете ли дали си е вкъщи?

— Ник е моето момче.

— Моля?

— Моето момче, синът ми. А ти коя си?

— Вие сте господин Анджело?

— Да, аз съм. Най-хубавият в семейството. — Той гръмко се разсмя на собствената си шега и я потупа по ръката.

Значи това беше бащата на Ник, този размъкнат дебелак, стиснал кутийка бира в дясната си ръка, с мазна усмивка, която разкриваше прогнили зъби. Изглежда, не бе улучила най-подходящия момент.

— Аз... аз не исках да безпокоя никого — извини се тя неуверено. — Може би трябва да дойда по друго време.

— Да безпокоиш? Какво значи да безпокоиш?

— Влизай! — Примо разтвори вратата на караваната. Харлан се опита да привлече вниманието ѝ.

— Ако търсите Ник...

Примо го блъсна грубо настрани.

— Влизай — настоя той. — Ник ще се върне скоро. Можеш да го почакаш, ще ми бъде приятно.

Тя неохотно пристъпи в тясната каравана и едва не повърна — удари я смрадта на застояла бира и пот.

Харлан се опита да влезе, но Примо го избута навън и затвори вратата с ритник. После широко махна с ръка в изблик на гостоприемство.

— Настанявай се, където ти е удобно. Искаш ли бира?

— Не... не, благодаря. Ник тука ли е?

— Детето ще го открие.

Примо взе да я разглежда. Хубаво момиче, много хубаво. Повече от сигурно е, че тук е играла вълшебната пръчка на Анджели. Харесват бащата, харесват и сина. Да, мъжете Анджели са много расови и сексуални.

Лорън се чувстваше извънредно неудобно и току нервно се обръщаше към вратата с надеждата Ник да се появи.

— Няма ли да седнеш? — настоя Примо. — Скоро ще си дойде. Е... — Той я загледа похотливо. — Вие двамата сте приятели, така ли?

— Ходим заедно на училище. По-точно, ходехме, докато Ник... въ... напусна.

Примо наостри уши.

— Как така напусна?

Тя се поколеба; очевидно Ник не беше казал на баща си, че е изключен. Бързо се поправи.

— О... исках да кажа, когато си тръгна... за да отиде на работа, нали разбирате.

— Да, да, той работи през почивните дни на бензиностанцията. — Примо прокара език по зъбите си. — Ти търси ли го там?

— Казаха ми, че е напуснал. — Щом го изрече, осъзна, че не е трябвало.

Той я погледна.

— Как така напуснал?

— Въ, за деня. Напуснал е за днес.

— О! — Примо отвори друга кутийка с бира. — Искаш ли да глътнеш?

— Не, наистина трябва да тръгвам, господин Анджели, родителите ми ме чакат.

Той пристъпи към нея, толкова близко, че усещаше гадния му дъх.

— Хубавица като теб винаги има някой да я чака.

Сега тя се почувства повече от неудобно. Огромното му физическо присъствие я плашеше. Внимателно започна да отстъпва към вратата.

С бързо движение той ѝ попречи.

— Къде отиваш?

— Аз... казах ви, че трябва да се прибирам.

Гласът му се превърна в мръснишки шепот.

— Вие с Ник правили ли сте го? Ти и моето момче, а?

Стомахът ѝ се обърна, тя се опита да се отмести. Той се хвърли напред и я хвана за гърдите.

— Не ме докосвайте! Не смейте да ме докосвате! — извика Лорън и се отскубна от ръцете му.

Примо се изсмя.

— Ей, сладко малко пиленце, а? Щом Ник ти го прави, защо да не мога и аз?

В очите ѝ проблеснаха искрици на гняв.

— По-добре ме пуснете да изляза или ще викам. — Тя се стараяше да не се паникьосва.

— Кой ще те чуе, моето момиче? Да не мислиш, че на някой наоколо му пука?

С крайчеца на окото си Лорън забеляза кухненския нож отстрани на мивката. Бавно се насочи натам.

Примо се забавляваше.

— Хайде, пиленце, отпусни се. Чукала си се с момчето, не искаш ли да се чукнеш и с мъжа? — С всяка стъпка погледът му ставаше все по-мръснишки.

Гърбът ѝ вече опираше о мивката. Тя внимателно изви ръка назад, търсейки да напипа ножа.

— Казах да ме пуснете да си вървя — повтори с нисък гневен глас и в този момент успя да сграбчи ножа.

— Когато аз реша — отвърна Примо, като си играеше с катарамата на колана си. — Когато бъда доволен и реша.

Навън изведнъж притъмня, тя видя през прозореца, че просветна светкавица, последвана от силния тътен на гръмотевица. Лорън стисна ножа по-здраво.

— По-добре ме пуснете да си ходя или...

Той се ухили самодоволно.

— Или какво, принцесо?

Пак блесна светкавица, отново проехтя силен гръм. Небето стана още по-тъмно и слабият дъжд премина в силен порой.

Примо изобщо не забелязваше, толкова бе погълнат от това, което искаше да постигне.

Лорън реши, че ако този мъж я докосне още веднъж, ще го наръга с ножа.

Отвън Харлан започна да удря по вратата.

— Пуснете ме! — викаше той. — Пуснете ме вътре!

— Изчезвай! — изкрещя Примо и дръпна ципа на панталона си.  
— Измитай се оттук!

Харлан продължаваше да крещи и да тропа по вратата. В гласа му се долавяше отчаяние.

Навън зловещо задуха бесен вятър и дъждът премина в едра градушка.

— Хайде, маце — подкани я Примо и се приближи към нея, докато тя се опитваше да му избяга.

— Недейте! — предупреди го Лорън.

Той изобщо не беше в състояние да се вслуша във възраженията ѝ. Сграбчи я и насила прилепи месестите си устни към нейните.

В училище бе минала курс по самоотбрана и сега бе дошъл моментът да приложи уменията си — рязко и със замах го удари с коляно в слабините.

Той изгрухтя от болка, но успя да я задържи — започна да я навежда назад, тя усети каква отвратителна сила я притиска и осъзна, че трябва да действа решително. Стисна ножа зад гърба си и се подготви.

Примо задърпа полата ѝ, запретна я нагоре и ѝ разкъса пликчетата.

— Хайде, похотлива малка кучко, ще ти хареса — мърмореше той, смъквайки панталоните си.

Лорън се нахвърли и заудря с ножа напосоки; в този момент караваната се заклати от яростния вятър, дочу се смразяващо силно бучене.

*Торнадо — мина ѝ през ум. — О, Боже, това е торнадо!*



## ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Джейн Робъртс караше по Мейн Стрийт, когато небето изведнъж стана зловещо черно и върху предното стъкло на колата заудряха огромни ледени зърна.

Вцепенена от ужас, тя се изтегли към тротоара, за да изчака страховитата градушка да спре, и започна да се моли бурята да утихне — беше живяла в Средния запад и знаеше какво може да причини такова време.

Луиз погледна през витрината на закусвалнята и извика на Дейв.

— Мили, ела, моля ти се, да видиш какво става навън. Градушката е по-едра от топки за голф.

Дейв едва успя да направи една стъпка, когато отдалеч се дочу ужасяващ тътен, който се засилваше с всяка изминала секунда.

— По дяволите! — Дейв изтича до витрината.

— Какво има? — попита Луиз, доловила тревожната нотка в гласа му.

— Струва ми се, че се задава торнадо. Боже! Виждаш ли там?

И тя я видя. Виеща се сива фуния, която носеше смърт и разрушения. Насочваше се към тях.

Елоиз стоеше до вратата на офиса, готова да си тръгне, когато изведнъж чу мощния тътен и застина на място.

— Какво е това? — попита тя и гласът ѝ потрепери от страх.

Фил тревожно се огледа.

— Аз... не знам. Включи радиото.

Елоиз изтича до портативното радио на бюрото си и го пусна. Кънтри певица се оплакваше, че мъжът ѝ бил груб с нея.

Тътенът се усилваше с всяка секунда, слънцето се скри и небето почерня.

— Намери новините — троснато ѝ рече Фил.

— Опитвам се. — Елоиз, обезумяла, търсеше станцията.

— Хайде, по-скоро. Мисля, че сме в беда.

Сток и Мак бяха в разгара на футболната тренировка на откритото игрище, а Мег упражняваше наблизно нови стъпки с мажоретките, когато треньорът, навреме забелязал торнадото, се развика:

— Всички вътре! Всички в училище! Бързо! Идвайте! Бързо!

Сток и Мак се спогледаха. Небето бе притъмняло, но те смятаха, че някакъв си дъждец не може да попречи на футболната им тренировка.

Сток тъкмо попита: „Какво го прихващат пък тоя...“, когато Мак му показва огромния конус, който се носеше към тях.

— Мили Боже! — Гласът му преградна. — По-добре да изчезваме.

Господин Лукас излезе от централната сграда.

— Влизайте! — извика той. — Скрийте се всички, тичайте!

Мак хукна и сграбчи Мег за ръката. На нея ѝ се искаше да беше го направил Сток.

— Какво става? — почуди се тя. — Защо е тази паника?

— Трябва да влезем вътре — обясни ѝ Мак. — Не виждаш ли? Идва торнадо.

Арита Мей бързаше към страничния изход на фабриката, погледна навън и потръпна. Само на няколко мили от фабриката прииждаше със страхотна скорост огромна, бучаща, виеща се фуния от сив прах, която унищожаваше всичко по пътя си.

Арита Мей не бе религиозна, но сега се прекръсти и падна на колене.

— Спаси Харлан, Господи! — шепнеше тя. — Моля те, Божичко, спаси малкото ми момче.

## ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Измий пода.

— Не съм нает, за да мия пода.

— Да ти го начукам, хайде. Санитарните инспектори ме преследват.

Кю Джей държеше заведението. В главата приличаше на плъх — с провиснала мазна коса, дълъг нос и малки, дръпнати очички. Носеше мърляв бял костюм, евтина черна риза и яркозелена вратовръзка. Не беше много висок, накуцваше и пушеше пурети. Още нямаше четирийсет, но беше на път да ги навърши, ако някой не го пречукаше преди това. Кю Джей имаше доста врагове. Ник грабна парцала и отиде да мие пода. Едва от няколко часа беше тук, а вече мислеше да напуска.

— Къде намери тоя кретен! — обърна се Кю Джей към Лен, така наречения шеф.

Лен сведе поглед към дългия си тънък нос.

— Дойде от улицата. Наех го временно.

— Кажу ми, че не търпя дързости.

— Добре, добре, ще му кажа.

Говорят за него, все едно, че не съществува. Дали съзнават, че са имали късмет да примамят някого на работа в това долнопробно заведение? Стриптийзборката с уморения вид, която бе видял вече, дойде в кухнята, облечена само в късо кимоно и с жълта панделка на главата.

— Здравсти, Кю Джей.

— Здравсти, кукло.

— Слаба работа.

— Така е по това време на годината.

Тя отвори големия кухненски хладилник, взе мляко, отпи от кутията и го остави обратно.

— Това е кофти навик, Ерна — мърмореше Кю Джей. — Някой нещастен глупак ще пие кафето си с твоите плюнки.

— Трябва да е щастлив — прозина се Ерна, бръкна под кимоното си и се зачеса енергично. — Кое е това момче Лен?

— Изпробваме го — отвърна Лен. — Ако не счупи нещо, ще получи работата.

— Сладък е — отбеляза Ерна и леко намигна към Ник. — Изкарай го пред хората, направи го помощник-сервитьор.

— Да ме прощаваш — намеси се Кю Джей, — но тук аз имам думата.

— Просто предлагам. — Ерна отново намигна на Ник. — Може би и дамите ще искат да си изплакнат очите с нещо.

— Глупости. — Кю Джей поклати глава, обърнат към Лен. — Жена ти ще ми каже кого да назначавам.

Лен не му обърна внимание, беше зает с изтеглянето на карантиите от едно пиле.

Ник се замисли какво ли правят Синдра и Джоуи. Преди вечерната смяна смяташе да се прибере до хотела и да провери. Погледна бегло часовника си — беше почти шест, което означаваше, че от три часа чисти.

— Кога искате да се върна? — попита той Лен.

— Как така кога да се върнеш? — поинтересува се Кю Джей, прескачайки оставения на пода кашон с увехнала зелена салата. — Точно сега започват да идват клиенти. Няма да мърдаш оттук, докато не затворим.

— Той ми каза, че ще работя два часа на обед и два-три вечерта. — Ник кимна към Лен.

Кю Джей вдигна рамене.

— Излъгал те е.

— Остава ли уговорката, че плащате на час?

— Да, да — потвърди нетърпеливо Кю Джей и се зае да навива маншетите си, на които имаше златни копчета с огромни перли. Ник се зачуди дали са истински.

— Кой ден се плаща? — попита той.

— В петък. Боже! Само това ми липсваше — шибан мияч с голяма уста!

— Остави го на мира, Кю Джей. Той работи усърдно — обади се Ерна, неговият нов ангел хранител. — Веднъж и тук да стане почти чисто.

Когато си тръгна оттам, минаваше един след полунощ. Ако уговорката бъде спазена, ще получи повече от двайсет долара. Но, Боже, колко е уморен, направо капна, а и не може да си спомни името на хотела.

Мъкна се из улиците почти цял час, докато накрая се отказа, слезе в метрото и се сви на една пейка при мъжката тоалетна. Ще намери хотела утре сутринта, сега единственото, за което може да мисли, е, че му се спи.

Малко преди да потъне в забрава, си спомни за Лорън и заспа с усмивка на лицето.

Събудиха го ръце. Обезумели, настойчиви ръце. Отвори очи и видя над себе си добре облечен възрастен мъж, който се бореше с ципа на дънките му.

— Какво правиш, по дяволите! — отблъсна ръцете му Ник.

— Ще ти платя — обещаваше мъжът с трескав блясък в очите. — Ще ти платя добре. Десет долара, за да те шибам, или ако искаш, по другия начин ще...

Ник скочи и слисано се вторачи в мъжа, който отстъпи и се сви до стената.

— Аз... аз мога да ти дам дори петнайсет — продължи мъжът и облиза устни. — Дори двайсет...

— Върви по дяволите! — озъби се Ник и затича по перона към стълбите. — Върви по дяволите, перверзен тип!

— Няма нужда да...

Ник излезе на улицата, на свеж въздух. Пое дълбоко дъх. Да му се не види! Ако това предлага големият град, по-добре да си отваря очите на четири.

Погледна си часовника; минаваше седем и улиците вече бяха оживени. Сега, на светлото, успя бързо да намери хотела, да се промъкне край администрацията и да се качи до тяхната стая.

Синдра и Джоуи спяха. Сигурно се бяха притеснявали за него. Ник силно разтърси Джоуи.

— К'во става? — промърмори Джоуи и отвори едното си око.

— Върнах се, ето какво.

Джоуи се изправи с мъка.

— Къде беше бе, човек?

— Работих. А вие къде бяхте?

Джоуи бе поразен.

— Намерил си работа?

— Не е нещо особено. Миене на чинии. Ще стоя там, докато се отвори нещо друго.

— Миене на чинии... — Синдра се надигна изпод завивките. — Не съм избягала от къщи, за да правя това.

— Добре де, не го правиш ти, нали? Аз го правя — отвърна Ник. — И това е само докато се окопитим.

— Скоро ще бъде — уверено каза Джоуи и изскочи от леглото. — Много скоро.

За нещастие, установи Ник, той единствен си бе намерил работа. Нито Синдра, нито Джоуи бяха имали късмет. Тайно се гордееше със себе си. Доказа, че е в състояние да се справи сам, а това е голямо постижение — може би отдавна трябваше да избяга от баща си.

По-късно, когато отново отиде на работа, всичко му се стори много по-познато. Тършуващият из боклукчийските кофи плъх му изглеждаше стар приятел, а Лен в мръсната си престилка дори му махна сърдечно и поръси навсякъде около себе си с пепел от цигарата.

Ник Анджели. Миячът на чинии. Все пак някакво начало.

По-добре от нищо.

Макар и да беше едва на седемнайсет, Синдра познаваше този поглед — четеше го в очите на повечето мъже, щом я видеха.

И този не беше по-различен. Мършава дребна оплешивяваща мижитурка с очила и нервен тик.

— На колко си години? — попита я той и си зачопли носа.

Беше отишла да кандидатства за работа като разпоредителка в едно кино. На колко години ли трябва да си, за да показваш местата на хората? Реши да стреля напосоки.

— На двайсет.

— Имаш ли препоръки?

— Не.

Той престана да търси съкровището в носа си и я огледа през дебелия стъкла на очилата си.

— Никакви препоръки, а?

*Много важно. Насили се да се усмихнеш.*

— Това ще е първата ми работа — обясни вежливо тя.

Мъжът се втренчи в бюста ѝ.

— Бих те взел, но управата иска препоръки.

— Как мога да имам препоръки, след като не съм работила? — зададе тя съвсем логичен въпрос, като изпитваше желание да е облечена с по-дебел пуловер.

Мъжът намести очилата си.

— Не мога да рискувам.

Това беше петото място за деня и сигурно петдесетото за седмицата. Търсеше всеки ден, както и Джоуи. Как стана така, че Ник излезе на улицата и веднага си намери работа? Не беше честно. Чудеше се дали ще ѝ изпратят препоръка, ако пише до консервната фабрика в Бозуел.

Да послужи, пред когото е необходимо. Няколко месеца Синдра Анджели си съсипа черния задник от работа, за да не позволи някоя излишна праскова да попадне не на място в дадена консервна кутия. Стоеше на конвейер по десет часа и ѝ плащахме минимална заплата. А, да, и всеки мъж, който работи тук, се опита да я чука.

Няма начин. Напусна, без да ги уведоми, Галахър, майсторът в нейния цех, сигурно още я плюе. Излезе от киното и пак тръгна по улиците. Беше горещо и краката я боляха. Седна на пейка до автобусната спирка и се помъчи да обмисли следващото си действие.

*Използвай външността си* — тихо ѝ шепнеше някакъв вътрешен глас. — *Направи така, че да работи в твоя полза.*

Спомни си разговора за едно място преди два дни. Обявата гласеше:

#### ТЪРСЯТ СЕ ТАНЦЬОРКИ

Отиде в таванско помещение в централната част на града и застана в редица с още двайсет други момичета, докато някакъв мъж, гол до кръста, ги снимаше с видеокамера. Когато свърши, им каза:

— Добре, сега голите снимки. Която не иска да се съблича, веднага да си тръгва.

Синдра и още три момичета бързо се оттеглиха. Останалите започнаха да се събличат. Какво ли щеше да се случи, ако бе останала? Сви рамене, не я интересуваше. Не може да се разхожда наоколо гола, не е в стила ѝ. А тя има стил. Каквото и да стане, каквото и да я чака в

бъдеще, винаги трябва да вярва в себе си — в противен случай с нея е свършено.

— Имам двама приятели, търсят работа — изтърси Ник.

Тази вечер Кю Джей беше в кафяв кадифен смокинг, доста протъркан на лактите. Що се отнасяше до собственото му мнение за себе си, той би препоръчал на Кари Грант да обърне внимание на външността си.

— К'во си мислиш, че е тук? Шибана благотворителна организация? — попита Кю Джей и извърна лице към Лен, все едно искаше да каже:

*Кой е тоя загубеняк? И защо работи при мен?*

Лен претегляше парче заек, което не след дълго щеше да бъде сервирано като „Пиле сюрприз“.

— Ти не си много словоохотлив, не идваш в кухнята. Това момче не спира да говори. Въобразява, си, че е актьор.

— Актьор? — Кю Джей успя да се престори на изненадан. — Само аз мога да назнача шибан мияч на чинии, който си въобразява, че е актьор.

Както винаги, те разговаряха за него все едно, че го няма. Голяма работа. Вече е свикнал. Две седмици работа при Кю Джей и обръгна на всичко. Мястото е дупка, но както се оказа — доста популярна дупка. Не му трябваше много време, за да разбере, че Кю Джей е превъзпитан крадец, който е прекарал толкова дълго време в затвора, че преди няколко години е решил да се откаже от престъпния си живот и да открие ресторант и бар заедно с шурей си Лен — бивш сервитьор в един от най-модерните хотели в Чикаго. Ерна, сестрата на Кю Джей, се обявила за главна стриптийзърка. В нейно отсъствие Кю Джей недоволстваше.

Трябва да я освободим, Лен. Когато се съблече, половината ми клиенти стават и си излизат!

— Ти ще й кажеш — гласеше стандартният отговор на Лен. — Аз спя с нея.

Клиентелата на Кю Джей се състоеше от по-колоритните елементи на чикагската престъпна общност. Впрочем те бяха незначителни, но всички имаха пари за харчене и Кю Джей им



гарантираше приятно прекарване — въпреки Ерна и нейния танц със седем воала.

Кю Джей беше радушен съдържател, който между другото се занимаваше и с укриване на крадени вещи, но въпреки острия си език бе щедър. Именно затова Ник реши да повтори думите си.

— Имам двама приятели, търсят си работа.

— Да не ти приличам на бюро по труда? — попита Кю Джей и разпери ръце в знак на безпомощност. — Плащам на девет души седмично — десет, ако включим и чистачката, която изобщо не чисти. Аз да не съм — той повиши тон за авторитет — шибан приют за шибани пубертетски загубеняци от Изтока?

— Запада — поправи го Ник.

Кю Джей му хвърли гаден поглед.

— И на всичкото отгоре сега трябва да не влизам дори в собствената си кухня заради голямата ти уста. Какво съгреших, че да заслужа това наказание?

Лен взе цигарата си, която димеше на една лавица. Дръпна от нея и насъбралата се пепел падна върху претегленото заешко месо. Нито Кю Джей, нито Лен се притесниха.

— Може ли да ги доведе — попита Ник, докато ловко подреждаше една купчина измити чаши за бара.

— Не — отказа Кю Джей.

— Не — отказа и Лен.

— Ще ви харесат — настоя Ник.

Два дни след това той пристигна в шест часа заедно със Синдра и Джоуи, които се криеха зад гърба му.

Кю Джей я стрелна с очи.

— Твърде хубава — отбеляза той. — Проститутките ще я намразят. Не мога да имам стриптийзьорка, по-хубава от клиентките — надали ще им се понрави това.

— Не съм стриптийзьорка — ядосано се обади Синдра и погледна Ник.

Кю Джей хвърли поглед към нея.

— А к'во си ма, кукло? Мозъчен хирург с цици?

— Певица.

— К'во?

— Чухте ме добре.

Кю Джей подръпна яката на раираната си риза и разхлаби вишневочервената вратовръзка. Момичето е хубаво — малко мургавичко за вкуса му и опасно младо, но от класа. Може би клиентите му ще идват заради тая кукла, ако накара Ерна да я облече в тясна червена рокля с много дълбоко деколте. Даа, защо пък да не бъде господин Покровителят и да ѝ даде шанс.

— Ще полудея — поклати глава Кю Джей. — Една вечер. Десет долара. Ако не те харесат, си заминаваш.

— Ами аз? — обади се Джоуи. — Аз съм...

— Достатъчно, синко. За днес свърших с добрините.

Джоуи знаеше кога да млъкне.

Певческият дебют на Синдра излезе пълен провал. Облечена от Ерна в прилепнала разголена рокля, която тутакси намрази, с тупирана коса и много грим, тя стоеше пред пиянската публика и чуруликаше собствената си интерпретация на „Уважение“ на Арита Франклин. Грешка. Никога не бе пяла на сцена и макар че гласът ѝ бе приятно дрезгав, Синдра не знаеше как да го използва.

След няколко минути тълпата стана нетърпелива.

— Зарежи това, сладур! — извика един мъж и другите скоро започнаха да скандират същото.

Застанал в дъното на помещението Кю Джей дъвчеше клечка за зъби и се мръщеше. Бе си помислил, че може да направи откритие, но както винаги сгреша. Това момиче го изигра, убеждавайки го, че умее нещо, на което е неспособно.

— Абе ти чукаш ли я или какво? — опули се срещу него Пити Жабата, един от редовните му клиенти.

— Не, просто ѝ давам шанс — отвърна Кю Джей и оправи кадифения си смокинг.

— Айде бе, сигурно я чукаш. — Пити Жабата шумно сръбна от питието си.

— Много е млада бе — рече Кю Джей и се отдалечи.

Когато Синдра свърши, се чува тук-там ръкопляскания и много повече силни викове „Зарежи!“. Тя избяга от сцената.

— Напускам — заяви Синдра на шашнатия Кю Джей.

— Ти напускаш? — смая се той. — Ти ли, мамка ти, напускаш? Аз те изхвърлям, кукло. — Тя го погледна.

— Не можете да уволните човек, който вече е напуснал.

— Освен това няма да ти платя — добави Кю Джей с почервеняло лице.

— Ще платите, и още как — буйно се възпротиви тя. — Пях на сцената. Ще ми платите. Не е моя вината, че клиентите ви са просто едни тъпоглави маймуни.

Напоследък Кю Джей не бе срещал момиче като Синдра. Беше млада, но доста оперена и той не можеше да не ѝ се възхити. Жалко, че нямаше талант.

Такава бе първата му жена — всички я наричаха Саси Сара. Избяга с електротехника, докато той гниеше в пандиза. Втората му жена избра водопроводчика. От осем години бе пак ерген и такъв възнамеряваше да остане.

Плати на Синдра десетте долара. Тя не изглеждаше особено благодарна.

— Не трябваше да ти плащам — заяви той.

— Трябваше, трябваше — отговори тя и потъна в нощта.

Кю Джей не разбираше поведението ѝ, малко по-учтиво държане нямаше да ѝ навреди.

— Повече не ми води приятелите си — предупреди той Ник.

— Трябваше да ѝ дадете възможност да се поупражнява или нещо подобно — рече Ник.

Кю Джей поклати глава, обърнат към Лен.

— Какво, по дяволите, става тук? Взех си нагъл мияч на чинии и курва, която грачи като гарга, а и на всичкото отгоре ме тормозят. Заслужавам ли подобно отношение?

— Такъв е животът. — Лен потопи пръст в купа с крем.

— Мамка му! — изпсува Кю Джей. — Мамка му!

— Слушай... — опита се да каже нещо Ник.

— Още една дума, и си уволнен — срязва го Кю Джей.

ерна влезе сияеща в кухнята.

— Страхотен удар, а?

С цялото подобаващо уважение — обърна се Кю Джей към сестра си, — гледай тоя страхотен удар да не те уцели по задника и да те заболи.

Когато Ник свърши работа и се върна в хотела, Синдра и Джоуи го чакаха отвън с опакован багаж. Беше два часът след полунощ.

— К'во става? — попита той, страхувайки се от отговора.

— Изхвърлени сме — обясни Джоуи, като потрепваше с крака, за да се стопли в студената нощ.

— Защо?

— Щото не сме си платили.

— Но аз ти дадох пари да платиш.

Джоуи се смути.

— Май съм ги загубил в тая блъсканица по улиците.

— Бунак! — измърмори Синдра.

— Ей, и без това тук ни е много скъпо — побърза да се оправдае Джоуи. — Утре ще си наемем едностаен апартамент, по-евтино излиза.

Ник се ядоса. Само той работеше, а Джоуи бе взел неговите изкарани с труд пари и ги бе профукал, подмамен от уличните съблазни за тъпи туристи. Може би беше време да се разделят.

— Студено ми е — оплака се Синдра като малко дете. — Къде ще спим?

Беше му сестра и той не можеше да я изостави.

— Хайде — подкани ги Ник. — Ще ти намерим в парка някоя удобна пейка, ще те завием с вестници и ще спиш като бебе.

Тя си възвърна заядливостта.

— Хайде, че вече нямам търпение.

Джоуи щракна с пръсти.

— Ама ти какво искаш? Апартамент в „Риц Карлтън“?

Синдра го погледна така, сякаш виждаше пред себе си най-нищожен червей.

— Да, и някой ден точно там ще се настаня.

— Със сигурност — съгласи се Ник. — Но тая вечер ще отседнеш в парка, затова да вървим.

Взеха багажа си и тръгнаха.

По пътя Ник се замисли за Лорън и колко много му липсва. Сигурно вече е прочела бележката му и може би, ако отиде в някоя поща и ѝ пише отново, Луиз ще ѝ предаде писмото и Лорън ще му отговори.

Най-напред обаче трябва да си намерят жилище. Джоуи бе прав — макар и евтин, хотелът им излиза скъпо. Трябваше да се преместят още преди седмици.

Когато завиха зад ъгъла, насреща им задуха леден вятър. Джоуи се спря да измъкне от една боклукчийска кофа подаващо се снопче

стари вестници и обезпокои някаква мръсна котка. Тя зловещо измяука и се стрелна през улицата. Недалеч се клатушкаха двама пияни грохнали скитници. Двама наркомани пък се бяха свили в един вход и трескаво се дрогираха.

Синдра се притисна разтреперана до рамото на Ник.

— Страх ме е — прошепна тя.

— Не се притеснявай — опита се да я успокои той. — Ще се оправим.

Синдра още повече се притисна.

— Обещаваш ли?

— Ей, слушай, детенце. Докато си с мен, няма да пропаднеш. Разбра ли?

— Да, Ник.

Макар че думите му звучаха убедително, понякога и той се боеше, защото светът наоколо бе студен и жесток.

## ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сякаш стана изведнъж — в един момент Лорън се бореше с Примо, в следващия всичко се превърна в ужасяваща смъртоносна мъгла. Ураганът, последван от гръмотевичния рев на торнадото, ги повали, повлече караваната, издигна я във въздуха и я понесе на неколкостотин метра, като че ли беше картонена кутийка.

Почти в несвяст, Лорън бе изхвърлена през вратата и падайки на земята, окончателно изгуби съзнание. Когато дойде на себе си, торнадото бе отминало на известно разстояние, помитайки всичко по пътя си, като се насочваше с пълна скорост към центъра на града.

Просната на земята, Лорън простена, вдигна ръка и напипа кръв по бузата си. Насили се да седне, обзе я силно отчаяние, когато се помъчи да си спомни какво точно се бе случило.

Примо... сграбчва я... разкъсва дрехите й... ножът. О, Боже, ножът! Дали го е убила? Обхваната от паника, тя се изправи на крака, като се олюляваше, и се опита да събере мислите си. Всичко, което успя да си спомни, бе воят на връхлитащото торнадо и как сякаш някаква вълшебна ръка я изхвърли през вратата, преди караваната да бъде издигната във въздуха и отнесена надалеч. По някакъв начин бе спасена. Но как? Огледа паркинга с караваните — сякаш бе избухнала бомба, всичко бе изчезнало. Дори дърветата бяха изтръгнати от корен.

Живееше в Средния запад и откакто се помнеше, много неща бе чувала за торнадото, но никога не бе преживявала подобно бедствие. Сега, когато бе изправена пред реалността, разбра какво може да причини тази опустошителна сила.

В далечината все още виждаше как движещият се сив стълб се огъва, а страховитата му разрушителна мощ унищожава всичко по пътя си.

Дъждът бе спрял, наоколо цареше свръхестествено спокойствие, мъртва тишина.

Опита се да върви, но краката й бяха отмалели и не я държаха. Отнякъде тъжно излая куче.

*Трябва да се прибера вкъщи. Толкова ще се притесняват за мен.*

С големи усилия пое. Обратно към града. Обратно към дома си, който, надяваше се, да е все още на мястото си.

Торнадото връхлетя на Мейн Стрийт като смъртоносно оръжие и с невиждана сила прокара мъртва пътека. Млечносивата фуния всмукваше всичко по пътя си. Дървета, хора, животни, коли — торнадото не подбираше.

Силата му нарастваше с всеки изминат метър и достигна връхната си точка на Мейн Стрийт, където скоростта на вятъра надхвърли двеста и петдесет мили в час.

Витрините на закусвалнята се строшиха от напора и се разпиляха на огромни парчета.

Луиз се бе сгушила в Дейв и горещо се молеше.

Той я помъкна към улицата, но в този миг таванът рухна и около тях се посипаха отломки. За да я предпази възможно най-добре, Дейв я събори на пода и я прикри с тялото си — и двамата трепереха от страх. Прелетял къс от витрината отрязва единия му крак под коляното.

Луиз отчаяно изпищя, когато кръвта от раната на Дейв я заля цялата.

Торнадото продължи пътя си, сравни със земята железарския магазин на братя Блейкли, над който Фил Робъртс и Елоиз се бяха вкопчили един в друг. Така и не разбраха какво връхлетя върху тях. Последните думи, които Фил Робъртс чу, бяха писъците на Елоиз:

— Никога не съм искала да го правя, Господи. Опрости греховете ми. Моля те, прости ми!

Фунията на торнадото вдигна във въздуха колата с Джейн Робъртс и я изхвърли на близо една миля разстояние. Джейн умря от уплаха.

Колата с трупа ѝ бе открита след двацет и четири часа. По чудо автомобилът бе останал невредим.

Гимназията на Бозуел пострада от пряк удар. Когато учениците изтичаха в сградата, торнадото всмука покрива и разхвърли наоколо посипалите се парчета стъкло и откъртените късове бетон. Отломки паднаха върху главния газопровод и предизвикаха голям пожар.

Мег успя да сграбчи Сток, който се притискаше към парапета, единственото оцеляло нещо от сградата. Искеше да спаси драгоценния му живот, като се опитваше да не обръща внимание на истеричните му хлипания и да запази самообладание.

Мак бе изчезнал, погълнат от гигантския конус прах.

— Помощ! — пищеше истерично Сток. — Нека някой ми помогне!

— Тук съм — извика, за да го утеши, Мег. — Не се притеснявай, ще се погрижа за теб. Тук съм.

Арита Мей гледаше как фабриката изчезва пред очите ѝ. Стоеше съвсем невредима сред тези гибелни разрушения и продължаваше да се моли.

Когато торнадото напусна Бозуел, четиринайсет души бяха мъртви, над сто и петдесет — ранени. Повече от шейсет сгради бяха повредени или напълно сринати и градът бе обявен за пострадал от бедствие.

В коментара на случилото се никой не си направи труда да спомене Бозуел — опустошителното торнадо бе причинило гибел и разрушения в целия Среден запад и малкият град Бозуел бе просто една незначителна жертва.

В новините на големите информационни средства за Бозуел почти не се намери място.



## ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

*Чикаго, 1979*

Ник лежеше на леглото и не откъсваше очи от голата червенокоса, която сновеше из малкия му едностаен апартамент. Казваше се Дъовил и бе червенокоса по рождение.

Обичаше да я наблюдава в дома си — беше за предпочитане, вместо да я гледа как се върти на сцената, а десетки възбудени мъже мастурбират, наслаждавайки се на големия ѝ сексапил. Беше по-възрастна от него — на двайсет и шест години, само с четири повече, но това не притесняваше никого от двамата.

Дъовил имаше разкошна дълга коса, светлосини очи, нацупени устни, пищен бюст и слънчев характер. Живееше с него вече близо шест месеца.

— Мога ли да ти предложа нещо, съкровище? — попита тя, докато се кършеше из апартамента, където непрекъснато трябваше да се заобикаля някоя чупка.

— Да. — Той се излегна назад по гръб с ръка под главата. — Ела тук.

Дъовил не възрази, никога не възразяваше. Понякога му се искаше тя да се противопостави. Беше чувал за леснодостъпни жени, но тази беше върхът.

Тя се приближи до леглото и застана до него. Той се пресегна и докосна една свършена средно голяма цица, никакъв силикон — у Дъовил всичко е естествено. Единственото фалшиво нещо е името ѝ.

Започна да разтрива между пръстите си набъбналото зърно, правейки ѝ предложение, на което тя не можеше да откаже.

Дъовил бе доволен. Предишният ѝ любовник беше мърморко, с двайсет години по-стар от нея. Ник бе истинска наслада.

— Боже мой! — възкликна тя, когато отметна чаршафа, и опули очи. — Какъв голям... какви големи бедра имаш.

— Толкова по-добре, за да хванат дупето ти! — Той я притегли върху себе си и двамата се разсмяха, когато тя го яхна с дългите си

млечнобели крака. Дъовил обичаше да е отгоре. За него нямаше значение, знаеше, че това е нейната игра на сила.

Любиха се като обезумели — Дъовил обикновено викаше и съседите се оплакваха.

Когато свършиха, той стана от леглото и отиде в тясната баня.

— Искаш ли да направя палачинки? — извика Дъовил.

— Не съм гладен — побърза да откаже Ник. Едно от нещата, които тя не можеше да прави, бе да готви.

Забеляза, че по ръба на ваната лази паяк. Вдигна го за едното краче, внимателно го сложи на перваза на прозореца и го загледа как избяга на безопасно място, като прелази през аварийната стълба.

— Тогава ще сваря кафе — изчурулика Дъовил.

Поне това можеше да направи. Ник прекрачи в ръждясалата вана и пусна душа — както обикновено, прокапа само хладка вода.

Главата му тежеше. Предишната нощ бе дълга, имаше много работа и той се прибра вкъщи едва в три след полунощ.

Кой би си представил, че стартът ще е при Кю Джей? Кой би си помислил, че дори ще стане управител?

Да, успешен скок. От мияч на чинии — управител. И всичко това за пет години. Брей!

— Какво ще правим днес? — попита Дъовил и надникна през вратата на банята.

— Аз съм свободен.

— Можем да идем на кино, дават нов филм с Пол Нюман.

А, Пол Нюман. Значи му се очертава ново чукане.

— Може — съгласи се той.

Когато излезе от банята, Дъовил бе облечена. В неделните дни обичаше да се прави на скромна. Бе сложила дънки и пуловер, а дългата ѝ червена коса бе сплетена на плитка. Който я видеше днес, нямаше начин да се досети, че в града тя представя една от най-възбуждащите еротични сцени.

— О, забравих. Вчера пристигна за теб това писмо. — Дъовил му подаде плик.

Той погледна почерка — беше от Синдра.

— Колко пъти трябва да ти казвам? Щом получа нещо по пощата, искам го веднага — раздразнен я сгълча Ник.

— Аз пък ти казвам, че забравих.

Пликът изглеждаше ужасно.

— Какво си правила, да не си го отваряла на пара?

— Да, да, само това ми е работата!

— Да, да, сигурно пък не ти е!

Дъовил проявяваше склонност да го ревнува и това не му харесваше.

— От сестра ти ли е? — Тя надзърна през рамото му.

— Ти си го отваряла — обвини я той.

— Не съм. Името ѝ е написано отзад.

Съзнаваше, че е глупаво, но все още се надяваше, че някой ден може да пристигне писмо от Лорън. Да, наистина глупава мисъл. Лорън е минало, отдавна отлетяло. Писа ѝ много пъти и никога не получи отговор. След време се отказа. Очевидно тя не се интересуваше от него.

Това обаче не значи, че изобщо не бива да мисли за нея, нали? Представяше си как тя е още в Бозуел, омъжена, с деца, щастлива, без дори да се сеща за него — сигурно и името му не помни.

Отвори писмото от Синдра. Бе напуснала Чикаго заедно с Джоуи още преди четири години. Двамата отпътуваха през зимата, когато силно застудя, а те не успяха да си намерят работа. Опитаха се да го убедят да тръгне с тях, но по това време той вече се беше установил при Кю Джей, където бе станал незаменим — от барман до личен помощник на Кю Джей.

Синдра бе живяла с Джоуи две години в Ню Йорк, където бе срещнала някакъв мошеник на име Рийс Уебстър, който я подмами в Калифорния с лъжливи обещания. Все още беше с него. Доколкото Ник можеше да схване, приятелчето беше женено, но на път да напусне жена си. На път от две години насам. Заби поглед в писмото.

Скъпи Ник,

Нещата в Лос Анжелос са наред, на теб тук би ти харесало много. Винаги е топло, навсякъде има от онези

големи палми, но аз май съм ти го писала много пъти, нали?

Защо не дойдеш да се видим? Ако нямаш нищо против да спиш на диван, ще се намери място. През почивните дни Рийс не е тук и можем да се позабавляваме, знаеш колко ми липсваш.

Що се отнася до кариерата ми... е, вземам уроци по пеене — ха-ха! Доволен ли си? Срещам се и с много хора, които според Рийс могат да ми помогнат.

Скоро не съм имала вест от Джоуи. Мисля, че кара такси. Знаеш го Джоуи, вечно чака големия шанс. А не го ли правим и всички ние — ха-ха!

Сериозно, Ник, защо не отскочиш дотук, макар и само за почивните дни.

Обичам те и много ми липсваш.

Вечно предана, твоя сестра Синдра

Тя не беше най-добрият автор на писма в света, но поне пишеше.

— Ходила ли си някога в Калифорния? — обърна се той към Дъовил, сгъна писмото и го пхна в джоба си.

— Веднъж — отвърна тя. — Когато бях на осемнайсет. С онова богатото момче с частния самолет. Заведе ни мен и още три момичета на купон в Лас Вегас. Направихме едно шоу, което там няма да забравят скоро!

— Какво шоу?

— Събличане, показване на разни прелести, какво друго?

— Била ли си някога проститутка?

Тя сви устни.

— Защо питаш?

— Ами просто отварям скоби.

— Затвори скобите, Ник — погледна го Дъовил. — Събличам дрехите си и това е всичко, което правя.

— Да, да, съжалявам. Не знам защо попитах.

— Нито пък аз. — Тя отиде до банята и затръшна вратата след себе си.

Сърди се пет минути и после излезе. Дъовил никога не се сърдеше дълго.

Кю Джей си имаше собствена теория за жените. Смяташе всички за проститутки в червата. Понякога удостояваше Ник с мъдростта си.

— Трябва да гледаш на нещата така — когато жената се омъжи за някого, какво, по дяволите, мислиш, че прави? Прави секс за пари, нали? Съпругът я чука вечерта, а на заранта ѝ купува рокля. Нещастният загубеняк плаща всички сметки. Що не ѝ остави сто зелени на нощното шкафче и да приеме, че са квит?

Кю Джей беше истински циник. Може би такъв трябваше да е човек. Ник нямаше никакво намерение някога да се жени. Всеки път, когато Дъовил намекуваше, той се смееше и не го приемаше на сериозно.

Мислите му отново го върнаха към Лорън. Не можеше да я забрави, споменът за нея се рееше някъде в подсъзнанието му — едно минало, което не бе в състояние да заличи. Години наред се надяваше, че Джоуи или Синдра ще прескочат до Бозуел, но явно никой от тях нямаше такова намерение. Доколкото му бе известно, Джоуи изобщо не се бе обаждал на майка си, а Синдра не виждаше смисъл да се свързва с Арита Мей, макар понякога да споменаваше за Харлан. И двамата се чувстваха виновни, че бяха зарязали детето.

— Когато се замогна, ще отида да го взема — обеща Синдра.

*Да. Сигурно.*

От време на време му минаваше през ум да позвъни на Луиз в закувалнята — просто за да разбере какво става в града. Всеки път обаче нещо го спираше. Истината бе, че се страхуваше да узнае.

В продължение на години бе работил усърдно, като помогна заведението на Кю Джей да преуспее. Преди пет години там бе свърталище на изпаднали художници с техните еднократни сеанси, предлагаше се само лоша храна и две уморени стриптийзъорки. Когато диско музиката излезе на мода, той започна да увещава Кю Джей да изхвърли стриптийзъорките и да доведе дисководещ.

— Ти да не си луд бе? — възрази Кю Джей. — Моите клиенти си падат по момичетата. И без това нямаме място за дансинг.

— Хайде де — настояваше Ник. — Трябва да докараш диско музиката в това заведение, преди да е свършило съвсем.

— Наемам шибан мияч на чинии и изведнъж той започва да ми нарежда какво да правя.

— Вече няма да съм мияч на чинии.

— А какъв?

— Твой помощник.

— Щом казваш.

Кю Джей беше твърде несъстоятелен, за да плаща на дисководец, и прекалено притеснен да не изгуби клиентите си, затова като компромисен вариант направи Ник дисководец и убеди Ерна да спре да се съблича — сложи я да отговаря за двете нови момичета, които нае. Бизнесът незабавно процъфтя.

Ник тържествуваше.

— Казах ти аз — припомни той на Кю Джей.

— Да, да, каза ми — отвърна Кю Джей. — Виждам, не съм сляп.

Ник наистина навлезе в музиката. Правеше му страшно удоволствие да виси в магазините за плочи, да слуша всички нови парчета и да подбира последните хитове.

Аудиоуредбата, която Кю Джей монтира, беше боклук, но Ник бързо се научи как да въздейства на посетителите — малко Елвис, после Ал Грийн, Боби Уомак и за отмора Дион Уоруик и Смоки Робинсън.

Когато не работеше като дисководец, отиваше зад бара.

На бармана титуляр това хич не му се нравеше.

— Разкарай от тук тая отрепка, иначе аз изчезвам — недоволстваше той.

Нямаше нищо друго, което Кю Джей да мрази толкова, колкото заплахата. Освен това можеше да плаща на Ник половината от парите, които даваше на бармана.

— Прав ти път. — Кю Джей дори не се опита да го задържи.

Барманът напусна и Ник се озова и на тази длъжност.

— Трябва да назначим още някого — оплакваше се той. — Не мога да въртя плочи и да работя на бара.

— Господи, ти ще ме разсипеш — затюхка се на свой ред Кю Джей.

— Не — поправи го Ник. — Ще те издигна.

Най-много го подкрепяше Ерна. Дори Лен усети какво става и назначи помощник, който всъщност можеше да готви. На Кю Джей

наистина му потръгна.

Разбира се, никой не изказа благодарност на Ник. Пък и не му трябваха благодарности — достатъчно бе, че си има сигурна работа.

Обмисли положението. Преди пет години излезе на улицата без нищо, а сега е като син за Кю Джей, който никога не е имал деца. Нито лошо, нито добро. Дойде в Чикаго с надеждата да стане актьор и не направи нищо за това. Вече е на двайсет и две години — ако не започне веднага, никога не ще го стори. Докато работи при Кю Джей, няма да има време за нищо друго, камо ли за уроци. За всичките години успя да спести няколко хиляди долара и сега Калифорния го зове. Писмото от Синдра е знак. Не предприеме ли решителната стъпка, — ще остане завинаги лепнат за Кю Джей, ще носи вишневочервени ризи и ще замята маншети също като него. Ужасяващо бъдеще!

Дъовил изскочи от банята. Млада, секси и приветлива.

Дотук. Шест месеца са краен срок за него. Освен това не можеше да я вземе със себе си, излишният багаж никога не е привлекателна перспектива.

— Ще ходим ли на кино? — попита тя.

— Разбира се.

Господи, имаше страхотна уста.

Ще му е трудно да я целуне за сбогом.

## ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

*Филадельфия, 1979*

— Извинете, госпожице Робъртс.

— Да, господин Лардън?

— Забелязах, че навън вали, и си помислих дали да не ви предложа да ви закарам.

— Много любезно от ваша страна, господин Лардън, но братовчед ми ще ме чака.

— О! — Господин Лардън впери очи в нея. Беше среден на ръст, минаваше трийсетте, с оредяваща коса и провиснала долна устна. Освен това беше женен с две деца, едно куче и няколко хамстера.

Това представляваше шефът ѝ.

— Сигурна ли сте, госпожице Робъртс? — отново я попита той с надежда.

— Да, сигурна съм, господин Лардън.

Играеха тази игра от самото начало. Той се преструваше на грижовен шеф, който винаги мисли за доброто на секретарката си. Тя се преструваше, че той наистина иска да я закара само от искрена любезност, защото навън вали. И двамата знаеха, че това е лъжа. Господин Лардън се опитваше на всяка цена да я вкара в леглото си.

Лорън работеше при него като лична секретарка от две години и съзнаваше, че или трябва да напусне, или направо ще полудее.

— Добре — той заприбира нещата в куфарчето си. — Тогава ще се видим утре.

— Да, господин Лардън.

Тя изчака той да си тръгне и чак тогава вдигна слушалката.

— Брад — започна Лорън с тих глас, — не можем да се видим тази вечер.

— Как така не можем да се видим? — запелтечи той.

— Сега не мога да ти обясня. Нека поговорим утре — тя побърза да затвори, преди той да е възразил.

Брадфорд Дийн, братовчед ѝ. Добрият стар Брад. Без него сигурно нямаше да може да се оправи през последните пет години.



Връзката им обаче беше нередна и срамна, така че трябваше да се прекрати, и тя беше тази, която щеше да сложи край.

Преди пет години пристигна във Филадельфия напълно съкрушена. Братът на майка ѝ, Уил, и жена му, Марго, я посрещнаха на летището.

— Толкова съжаляваме, скъпа, толкова съжаляваме — каза ѝ Марго, без да пророни дори една сълза.

Уил изглеждаше по-искрен.

— Майка ти беше прекрасна жена, винаги ми е била предана сестра. Ще ни липсва.

Заведоха я в къщата си на булевард Рузвелт. Без съмнение хубава къща, но това не беше нейн дом. Брад, деветнайсетгодишният ѝ братовчед, беше в колежа и те я настаниха в неговата стая. През нощта ги чу да си шепнат. Марго питаше:

— Какво ще правим с нея? Не може да остане тук.

Уил отговори:

— Лорън е дъщеря на сестра ми, Марго. Няма други роднини. Трябва да я вземем при нас. В края на краищата тя е само на шестнайсет години.

— Знам, знам. Но за колко време?

Джейн и Фил Робъртс загинаха от ужасното торнадо, нанесло големи поражения в Бозуел. Лорън си спомняше много малко от този кошмар. Пристигна във Филадельфия все още вцепенена от шока. И няколко дни след това бе принудена да каже на Марго, че е бременна.

Леля ѝ направо обезумя.

— Как се случи? Изнасилиха ли те? — взе да разпитва тя.

— Просто... просто се случи...

— Момчето, за което беше сгодена, ли го направи? Сток? Защото, ако е бил той, можем да го накараме да се ожени за теб.

— Не, не беше Сток.

Кой тогава?

— Няма значение.

— Бедните ти родители. Трябва да са били толкова... разочаровани от теб.

— Искам да родя детето — заяви тихо Лорън.

Марго поклати глава.

— Изключено. Стига ни и това, че ти си тук — не можем да се грижим и за бебе.

— Нямах избор в този случай — реши вуйчо й. — Трябва да направиш аборт.

Спомняше си аборта, сякаш бе вчера. Марго я заведе на гинеколог, плешив мъж със сънливи очи и ръце в гумени ръкавици.

— Какво сте направили, млада госпожице? — попита той и добродушно й намигна, когато тя легна на студения твърд гинекологичен стол с усещането за голота и беззащитност под хартиената престилка, която сестрата я накара да облече. — Хайде, скъпа, сложете си краката на гривните.

Дълго я преглежда и опипва и в един момент Лорън почувства, че не издържа повече.

— Не искам да загубя детето — прошепна тя.

— Няма страшно — успокой я той. — Не се притеснявайте. Следващия път, когато разтваряте краката си, бъдете малко по-предпазлива, това е всичко.

После й би някаква инжекция и тя нищо повече не си спомняше, освен пронизващото я усещане за студените жезла между краката й.

След това вече нямаше бебе, нямаше го и Ник. Тогава си мислеше за него всяка секунда от деня, но сега се мъчеше да го забрави. Ник Анджелио я беше изоставил, избяга от града, без дори да се сбогува, и тя не получи никаква вест от него — дори и след трагедията.

В известен смисъл го мразеше. Беше я използвал егоистично и после я бе захвърлил — бременна и сама. Беше потресена, че е заминал. Никаква бележка, нито дума, нищо. Насили се да не страда за него, но по някаква необяснима причина не искаше да изгуби бебето си.

Марго и Уил настояха да продължи училище. Лорън се съгласи с неохота, защото нямаше избор. Една вечер те я повикаха в дневната и й съобщиха лоши новини.

— От състоянието на баща ти не е останало нищо. Разноските около смъртта им погълнаха и малкото, което е имал. Той е бил потънал в дългове — започна Уил.

— Съжалявам, Лорън — продължи Марго. — Нямаме пари, за да те изпратим в колеж. Трябва да разбереш, че не можем да си го

позволим. Работихме усилено цял живот, за да дадем на Брадфорд всичко, което трябва да получи, и сега ни се полага да се възползваме от останалото.

— Не искам да ходя в колеж — обади се Лорън. — Щом завърша гимназия, ще си потърся работа.

— Винаги можеш да кандидатстваш за стипендия — позволи си да отбележи Уил, който изпитваше угризения. — В края на краищата ти си умно момиче.

Те не разбираха, че тя наистина не искаше да учи в колеж.

В продължение на няколко години Лорън сънуваше кошмари. Виждаше как торнадото отнася караваната, а понякога то добиваше образа на Примо. Беше неделимо свързано с него — той я гледа похотливо... пипа я... говори ѝ неприлични неща, докато я принуди да вдигне ножа и да започне да нанася удари.

Дали е убила Примо? Или не е.

Тази несигурност я подлудяваше. Щом завърши гимназия, намери работа в една местна банка и започна да спестява пари. Възнамеряваше, когато събере достатъчно, да се изнесе от къщата на семейство Дийн.

Откакто се върна от колежа, Брад бе непрекъснато около нея. Беше хубав, с къдрава кестенява коса и винаги усмихнат. Бе по-висок от Ник, по-мускулист. Все още сравняваше с Ник всеки мъж, когото срещнеше — навик, от който не можеше да се отърси.

Когато навърши деветнайсет, бе отделила достатъчно пари, за да се изнесе. Имаше добри познания за секретарската работа и веднага си намери по-добро място при „Лардън и Скопърс“, адвокатска кантора. Лично господин Лардън разговаря с нея и ѝ заяви, че била много подходяща — точно това, което той търсел.

Животът ѝ вървеше леко, преди Брад да го усложни. Една вечер ѝ дойде на гости, стоя твърде дълго и пи твърде много. После ѝ призна, че я обича, и накрая двамата се озоваха в леглото, макар и да съзнаваха, че това е нередно. Лорън се опита никога да не се повтори, но Брад не позволи. Беше я въвлякъл вече и след като веднъж се бе забъркала, не можа да се отскубне. От друга страна, ѝ бе приятно, че има някой, който да се грижи за нея.

Връзката им продължаваше вече няколко месеца и тя се задушаваше от чувството за прегрешение. Искаше да я прекъсне.

Просто трябваше да му каже.

Излезе от кантората ѝ взе автобус към къщи, пробяга последните неколкостотин метра до апартамента си, прогизнала от дъжда.

Брад беше там, седеше на нейния диван, вдигнал крака на нейната маса, и гледаше нейния телевизор.

— Казах ти, че не искам да се виждаме — припомни му Лорън, докато си сваляше шлифера.

— Нямахте предвид това — отвърна Брад.

— Върни ми ключа. — Тя изключи телевизора.

Той се намръщи.

— Какво става с теб напоследък?

— Брад, знаеш, че това е нередно. Трябва да сложим край.

— Няма начин, мила. — Той лениво се облегна назад.

От тона, с който ѝ каза „мила“, стомахът ѝ се преобърна. Беше сигурна, че тя не е единственото момиче, с което той спи.

— Моля те, искам да се разделим.

Той протегна ръце.

— Ела тук.

— Не, Брад.

— Правиш се на недостъпна? — Той нямаше да си тръгне и тя не можеше да го накара.

— А ако кажа на родителите ти? — заплаши го Лорън.

— Няма да го направиш.

— Бих могла. — Ще хвърлят вината върху теб.

— Да не мислиш, че ме интересува? И без това не ме искаха да живея с тях.

Брад се замисли върху заплахата ѝ. Нищо чудно и да го стори.

— Какво ти става, може би си неразположена? — попита той и отново включи телевизора.

Лорън имаше план. Ако той не си тръгнеше, тя щеше да го изпълни.

Седмица по-късно на коледното тържество в кантората пияният господин Лардън я сграбчи и я притисна към бюрото си.

Знаеше как да се справя с мъже, които я принуждаваха да прави нещо против волята си. Грабна ножа за писма и го ръгна в ръката.

Господин Лардън изохка от изненада и болка.

— Да не си полудяла! — изкрещя той.

— Опитвам се да отговоря с „не“ — обясни Лорън и тръгна към вратата.

— Уволнена си — отсече господин Лардън.

— Добре.

До Коледа тя вече бе обмислила всяка подробност около заминаването си. Навръх Коледа отиде у Марго и Уил на обяд — държаха се много по-любезно с нея, откакто се бе изнесла и вече не бяха длъжни да я издържат. Брад беше довел някакво момиче, Джени. Двата прекараха целия ден в хихикане и натискане.

— Мисля, че ще се сгодят — довери й Марго в кухнята.

— Хубаво — рече Лорън. Ако е довел тази своя приятелка, за да я накара да ревнува, не е познал. По време на обяда тя забеляза, че ръката на Брад пропъзля под масата и достигна бедрото на Джени.

— Знаеш ли — Марго се обърна към Лорън, очевидно, без да подозира за тайната връзка на сина си, — винаги можеш да доведеш приятеля си тук. Срещаш ли се с някого?

Лорън поклати глава.

— Не.

— Хубаво момиче като теб — намеси се жизнерадостно Уил. — Би трябвало да имаш много приятели.

— Сигурно ги крие от нас — засмя се самоуверено Брад, докато пръстите му си играеха с ластика на пликчетата, които пазеха влажната вулва на приятелката му.

Лорън въздъхна. Беше добър в леглото и тя го съзнаваше. Забавляваше се с нея нещо, всяко негово докосване бе такова, каквото трябва да бъде.

По-късно вечерта, когато се освободи от Джени, дойде в апартамента й, без да се обажда предварително. Тя му позволи, за последен път да се любят, ала той не знаеше, че е за последен път, беше под грешното впечатление, че тя ще му бъде на разположение винаги когато той пожелае.

Щом си тръгна, Лорън отиде в банята, за да го отмие завинаги. После събра багажа си, рано сутринта взе такси до автогарата и се качи на автобуса за Ню Йорк.

Не остави никакъв адрес за препращане на писма. Що се отнася до нея, достатъчно дълго бе скърбила. — Лорън Робъртс започваше нов живот.

## ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Няколко неща убедиха Ник, че е време да се пресели — сред тях не на последно място бе и инцидентът с Кармело Роуз. Кармело беше нисък, прошарен мъж, около петдесетте, със заострен нос, тъмна кожа и дрезгав заплашителен глас. За него се говореше, че е чикагски гуляйджия, от време на време посещаваше заведението на Кю Джей, като винаги водеше със себе си няколко млади момичета и беше постоянно нащрек, ако може да свали още.

Тази вечер бе дошъл само с една жена — висока, червеносока, около четирийсетгодишна, с голям бюст и меланхолично изражение на лицето.

— Мамка му! — обезпокоен изруга Кю Джей. — Тая курва е жена му.

— Е, и 'кво от това? — попита Ник.

— Ти по-добре се постарай някой да не се изтърве за другите фусти, с които е идвал. Щото, ако жена му разбере, ще му кълца кльошавия гъз отгук до Куба и обратно. Опасна жена е.

— Прекалено много се притесняваш — опита се да го успокои Ник. — Ще се погрижа за господин Роуз.

А и защо не? Кармело Роуз бе известен с това, че оставя по сто долара бакшиш.

Когато отиде до масата и погледна отблизо, остана с чувството, че е виждал тази жена и преди. Бе екстравагантно облечена в черна официална рокля с дълбоко изрязано деколте и той не можеше да отлепи очи от губещата се надолу цепка на бюста ѝ.

Кармело улови погледа му и впери в него жабешките си очи, с което искаше да каже, че няма нищо против да зяпат жена му, но да не я пипат.

— Какво да ви донеса, господин Роуз? — попита Ник.

Кармело поръча бутилка шампанско.

— Току-що разбрах, че жена му има рожден ден — неспокойно обясняваше Кю Джей, неотстъпно следвайки Ник зад бара. — Накарах Лен да направи торта.

— С какво се занимава жена му? — попита Ник.

— С какво се занимава ли? С какво, по дяволите, мислиш, че се занимава — грижи се за него.

— Е, тогава защо той винаги се размотава с други жени?

Кю Джей го стрелна с раздразнение.

— Ние не знаем нищо за това, нали? Дай му бутилка от най-доброто с моите поздравления.

— Е, как така няма да го поднесеш ти!

— Щото Кармело ми смръзва лайното. Достатъчно основателна причина ли е това? Ти само погледна от разстояние старицата му и той щеше да припадне.

— Знаеш ли, имам чувството, че съм я виждал някъде.

— Господи, Ник, нямаш ли си достатъчно курви? Тая и без това е стара за тебе.

— На кой му пука? Просто искам да си припомня къде съм я виждал.

Кю Джей поклати глава.

— Забрави за това.

Занесе шампанското на масата и им съобщи, че е от Кю Джей.

— По случай рождения ден на госпожа Роуз и изобщо — изрече с усмивка Ник.

Кармело изсумтя.

— Благодаря ти, сладур — обади се госпожа Роуз.

Той ли си въобразява, или тя наистина му намигна? Ник отново хвърли поглед към впечатляващия ѝ бюст и изведнъж се сети. Това е жената, чиято кола бе пълнил с бензин в Бозуел преди няколко години. Онази в забележителния пуловер. Кой би могъл да забрави тия цици!

— Как е сестра ви? — попита я той, докато ѝ наливаше шампанско.

Госпожа Роуз прокара език по предните си зъби и неспокойно погледна към Кармело.

— Ъ? — издаде неопределен звук тя.

Кармело се превърна целият в слух.

— Какво знаеш за сестра ѝ?

— Тя живее в Бозуел, нали? И аз живея там.

Очевидно не ѝ бе направил никакво впечатление. Тя нямаше представа за какво говори.

— Ей, зареждах ви колата с бензин няколко пъти. Бяхте дошли на гости при сестра си, помните ли?

Кармело я погледна с подозрение.

— Познаваш ли това момче?

— Не, изобщо не — отсече тя, на пръстите ѝ проблясваха три големи диамантени пръстена.

— Но той явно си спомня за теб.

— Мен всички ме помнят — предизвикателно отвърна тя.

— Е, няма значение — побърза да заглади нещата Ник, защото предчувстваше неприятности. — Трябва да съм се припознал — добави той и наля още шампанско в чашата на Кармело, преди да се отдалечи.

Пет минути по-късно, когато беше в склада, влезе Кармело и затвори вратата с ритник. Преди да е успял да попита каквото и да било, Кармело извади пистолет и го опря в стомаха му. Краката му омекнаха, все едно изобщо ги нямаше.

— Боже... Какво, по дяволите, правите! — измънка Ник, вцепенен от ужас, че животът изтича пред очите му.

— А, искаш да знаеш к'во правя! — озъби се Кармело и го ръгна с дулото. — А ти, мамка ти, какво си правил с жена ми?

Гърлото му бе пресъхнало и почти не можеше да говори.

— Зареждах ѝ колата, нищо повече.

— Зареждал си ѝ колата? Така ли?

Избиваше го студена пот.

— Това е всичко. Аз бях дете, кълна ви се. — Боже! Ужасно му се припика.

Кармело заби още по-силно дулото в стомаха му.

— Я се закълни по-високо, тъп боклук. Застани на колене и се закълни, да ти го нашибам.

Това е истината. — Господи, помогни ми! — Това е истината.

— Обърни се и застани на колене, шибаняк.

Кармело може би щеше да го застреля, а може би нямаше. Не можа да разбере какви бяха намеренията му, защото в този момент на вратата се показа Кю Джей.

— Наред ли е всичко? — попита той спокойно, като че ли не разбираше какво става, макар че беше наясно.

Кармело неохотно прибра оръжието си.



— Да, да. Просто си приказвахме с момчето.

Това беше всичко. Кризата премина. Ник обаче знаеше, че е дошло време да изчезва.

След два дни отиде при Кю Джей в кабинета му.

— Напускам — съобщи той.

— Какво!

— Чу ме добре.

— Разбира се, че те чух, но не вярвам на ушите си.

— Много се задържах в Чикаго.

Кю Джей го погледна.

— Да, достатъчно дълго, за да научиш всичко, което аз знам, така ли? Ще си отвориш свое собствено заведение. Трябваше да се досетя. — Той стана и започна да се разхожда нервно из стаята. — Взех те, отнасях се с теб добре, сега ти ми забиваш нож в сърцето.

— Не е така — възрази Ник. — Заминавам за Калифорния.

Кю Джей потърка пожълтелите си от никотин пръсти.

— Срещу колко мангизи?

— Да пробвам шанса си.

— Аз ти дадох шанс. Не ти ли е достатъчно?

— Винаги съм искал да стана актьор. Ако сега не опитам, никога няма да се реша.

Кю Джей изсумтя с отвращение.

— Да играеш, тинтири-минтири. Ти си в ресторантския бизнес и принадлежиш на него.

— Когато се уредя, ще се обадя, ще ти съобщя какво правя.

— Много пък ми пука. Единственото, което ме интересува, е да останеш тук. Ти си моят управител, ти се грижиш за нещата. А ако ти вдигна заплатата?

— Когато постъпих, не съм казвал, че ще работя тук до края на живота си — обясни Ник с надеждата, че Кю Джей ще разбере.

— Боже! — завъртя очи Кю Джей. — Вече не може да се има вяра никому.

— Ще остана, докато ми намериш заместник.

Кю Джей пускаше пара.

— Не искам друг. Нямам нужда от твоето благоволение. Ти си един неблагодарен жалък капут.

Измитай си гъза отгук, хич не ме е еня.

Знаеше, че Кю Джей не мисли така.

— А ако остана около две седмици? — предложи Ник.

— Прави каквото щеш — сопна се Кю Джей.

По-късно Ерна го хвана натясно.

— Чуват се слухове, че заминаваш за Холивуд. — Тя потреперваше от самата мисъл.

— Да, отивам да се пробвам.

Сръга го закачливо с лакът.

— Искаш ли да дойда с тебе?

— Тъ... не мисля, че на Лен ще му хареса.

Ерна се изкикоти.

— Навярно си прав — съгласи се тя и се зае да оправя смъкналата се презрамка на сутиена ѝ. — Едно време имах възможност да отида там. Можех да стана прочута звезда. — Ерна му смигна многозначително. — Разбира се, това означаваше да спя с един тлъст дърт продуцент, затуй останах тук, омъжих се за Лен и виж ме сега.

— Щастлива си, нали?

— Омъжена съм за Лен, но това не ме докарва до луд възторг.

— Той ми изглежда приятно момче.

— Не е Кю Джей.

Ерна потвърди подозренията му — несъмнено бе влюбена в брат си.

Когато чу за скорошното му заминаване, Дъовил се разбесня, защото не бе узнала новината от неговата уста. Обикновено тя си тръгваше от клуба преди него, но точно тази вечер остана и отиде на маса на клиент — нещо, което никога не правеше.

Ник осъзна, че това вещае неприятности. Ако беше умен, трябваше да изчезне, без да казва на никого.

Когато стана време за затваряне, Дъовил заряза клиента и си тръгна с него, увиснала на ръката му. Беше пияна и ядосана — не много приятна комбинация.

— Знаеш ли какво, Ники — изломоти тя в ухото му, като чудесно знаеше, че той мрази да му викат Ники.

— Какво? — И взе да набутва олюляващото ѝ се тяло в таксито.

— Ти си кучи син, е това си. — Дъовил кимна, за да потвърди преценката си. — Да, кучи син.

— Ей, слушай, щях да ти кажа. Първо обаче трябваше да съобщя на Кю Джей, дължах му го.

— Дължал си му го? — Тя направи гримаса. — А на мен какво дължиш?

Той вдигна вежди.

— Да не би да смяташ, че ти дължа нещо?

— Копеле — изруга Дъовил.

Шофьорът на таксито — отегчен ветеран — погледна крадешком в огледалото за обратно виждане.

— Проклето копеле. — Дъовил се дръпна назад с намерението да го зашлеви. — Ние живеем заедно, това означава ли нещо за теб?

Таксито спря до тротоара и шофьорът се обърна.

— Не искам неприятности. Вън. И двамата.

— Няма проблеми бе, човек. — Ник здраво хвана Дъовил за китката. — Няма да има неприятности. Карай.

— Веднъж една двойка се би в таксито ми и го съсипа — промърмори кисело шофьорът.

— Абе казах ти да караш — повтори Ник. — Ще се погрижа за имуществото ти.

Шофьорът потегли, но продължаваше да си мърмори под носа.

Дъовил се разплака. Можеше да понесе гнева ѝ, но сълзите винаги го дразнеха.

— Ей, чуй. — Той реши да се опита да я успокои. — Заминавам само за един-два месеца.

— Лъжеш — изписка Дъовил, просна се цялата върху него и изцапа единственото му сако с туш за мигли.

— Може би ще те извикам.

— Е сега вече наистина лъжеш — захлипа тя.

Дъовил не беше глупачка и съзнаваше, че всичко е свършило.

Щом стигнаха в апартамента му, тя започна да си прибира багажа, мяташе нещата си в куфара, вече възстановила сили след възбудата от плача.

— Мислех те за различен — викаше Дъовил. — Нищо подобно. Ти си като всички други мъже — егоист, егоцентрик. Единственото, за което се грижите, е скъпоценният ви кур.

Изглеждаше добре, когато се ядосаше, и в крайна сметка свадата им ги отведе в леглото. Дъовил си мислеше, че ако бъде върхът тази

вечер, той, току-виж, я взел със себе си. Беше истинско преживяване. В четири часа сутринта съседите им вече не можеха да издържат на пъшканията и стенанията и извикаха полиция. Завършиха с истеричен смях.

На сутринта се разделиха. Дъовил беше сериозна и напрегната и някак преизпълнена с достойнство.

Когато си тръгна, почти му липсваше — почти.

— Ти си капут, знаеш ли? Никаква лоялност. — Кю Джей се беше впуснал в атака и не възнамеряваше да спре.

— Остави детето на мира. — Ерна се притече в защита на Ник.

Кю Джей ядосано погледна сестра си.

— Да съм те питал за мнението ти?

— Не, но...

— Аз го имам за син — прекъсна я Кю Джей. — Подготвих го, знаеш ли какво бях намислил?

— За какво си го подготвял? — рязко попита Ерна. — Да остане в ресторантския бизнес цял живот като нас? Необходимо ли е?

Отново говореха за него, сякаш го няма там. В разговора се намеси и Лен.

— Той ще се върне — кимна Лен дълбокомислено. — В Калифорния е твърде горещо.

Кю Джей не изглеждаше толкова сигурен.

— Мислиш ли?

— Не — злостно отвърна Ерна. — Няма да се върне. И защо да се връща?

Последната вечер Кю Джей се омиловичи и му организира голямо прощално тържество след затварянето на бара. За пръв път Ник не беше сигурен дали постъпва правилно. Всички бяха толкова сърдечни и приятелски настроени. Сервитьорките, стриптийзьорките, Ерна, Лен, дори Кю Джей. Това беше неговото семейство — семейството, което никога не бе имал.

Дъовил направи шоу — и какво шоу само! Друсане и кълчене, които биха възбудили и папата!

Може би тя искаше Ник да си даде сметка какво губи. Той разбираше много добре, но не можеше да направи нищо.

Кю Джей го тупна с ръце по раменете.

— Трябва да знаеш нещо, Ник. Ако някога решиш да се върнеш, мястото ти ще те чака. Не съм го казвал на никого, който е работил за мен. Смятай се за удостоен с тази чест.

— Смятам се за удостоен — ухили се Ник.

— Между другото — продължи Кю Джей, — когато отидеш в Лос Анжелос, искам да намериш бившия ми партньор.

— Кой е бившият ти партньор?

— Едно момче, което бе известно като Мани Напастта, но сега е съвсем порядъчен. Обръщай се към него с господин Манфред и не споменавай прякора му — това го вбесява.

— С какво се занимава?

— Има сервиз за коли. Почтен е. Като мен.

Ник избухна в смях.

— А кой казва, че ти си почтен?

— Много интересно. — Кю Джей заглади въображаема чупка на раирания си панталон, който не отиваше на яркочервеното му сако и зелената вратовръзка на точки.

— Сигурен ли си, че тоя човек е порядъчен? — попита Ник и си помисли, че тази вечер Кю Джей прилича на сервитьор в публичен дом.

— Мога ли да те излъжа?

— Да.

— Иди при него, Ник. Той ще ти даде работа.

— Само трябва да кажеш, че искам да ми върне услугата, която ми дължи. Кю Джей събира, това му речи. Той ще разбере за какво става дума.

— Не трябва ли първо да му се обадиш?

— Не си говорим.

— И тогава защо той...

— Повярвай ми. — Кю Джей надраска нещо на листче и му го подаде. — Това е телефонът му.

— Направи, както ти казах, и му позвъни, щом пристигнеш.

— Благодаря. — Ник пхна листчето в джоба си.

Със сигурност така бе по-добре, отколкото да се озове в Лос Анжелос без нищо.

Ерна го притисна до гърдите си и го вмириса целия с натрапчивия си парфюм.

— Не ни забравяй, чуваш ли?

— Как мога някога да ви забравя? — ухили се Ник.

Тя изхихика свенливо.

— Няма да можеш.

Както винаги, Лен бе въздържан. Стиснаха ръце.

— Ти ще се върнеш — предрече многозначително Лен.

— Може би някой ден.

Сега вече наистина съжаляваше, че заминава.

Нямаше представа как ще е в Лос Анжелос. Там няма нито приятели, нито работа, само Синдра е там, а дори не я предупреди, че отива, защото реши, че е добре да я изненада.

Сутринта Кю Джей бе в списъка на отсъстващите.

— Не обича да се сбогува — Обясни Ерна, когато двамата с Лен го закараха до летището. — Искрахме да те изпратим както трябва — добави тя и дръзко му намигна.

Нямаше къде да паркират, затова го свалиха до тротоара. Взе пътната си чанта от багажника и остана на платното да им маха докато двутонният златист шевролет на Лен с ударен преден калник се отдалечи.

Щом се изгубиха от погледа му, той се почувства самотен, но само за миг. После вдигна чантата си, обърна се и устремно се насочи към бюрото на авиокомпанията.

## ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Автобусът докара Лорън в Ню Йорк по обед. Тя помахна за довиждане на шофьора, взе куфара си и остана сама насред оживената автогара.

Преди да е направила и две стъпки, към нея се приближи нечистоплътен на вид мъж, който вонеше на евтин одеколон. Дългата му мазна коса падаше на фитили покрай лицето му, от едното ъгълче на попуканите му устни висеше цигара.

— Здравсти, хубавице. Търсиш къде да отседнеш?

Тя не беше наивна малка провинциална загубенячка, която слиза от автобуса в Ню Йорк, готова да бъде хваната от някой навъртащ се сводник.

— Имам къде, благодаря ви — хвърли му унищожителен поглед.

— Просто питам. Мога да направя и нещо повече за хубаво пиленце като теб.

Лорън бързо се отдалечи, но само няколко метра по-нататък попадна на тъмнокож мъж с мръсен бял костюм, който тръгна успоредно с нея.

— Искаш ли да бъдеш модел? — попита той, като процеждаше думите, разкривил уста към нея.

Тя ускори крачка.

— Искаш ли да бъдеш модел и да спечелиш много мангизи? — Мъжът продължаваше да върви до нея.

Лорън не му обръщаше внимание.

— Искаш ли да се чукаш с мене?

Тя спря, обърна се да го погледне и високо каза:

— Остави ме на мира или ще извикам някое ченге. Разбра ли, мръсник такъв?

Той се омете.

Пред автогарата Лорън намери такси и даде на шофьора адреса на хотела за жени „Барбизон“.

— Колко пъти сте били там? — попита той, сложи крак на педала за газта и потегли, като мина буквално на сантиметри покрай

едно друго такси.

— Достатъчно — отвърна тя и се загледа през прозореца към мръсните улици, забързаните хора и задръстеното улично движение.

Беше като сън. Ето, най-сетне е в Ню Йорк, свободна е и няма пред кого да отговаря, освен пред самата себе си.

Нае стая в „Барбизон“, преди да отпътува от Филадельфия. Купи си и нюйоркски вестници, за да изучи предложенията за работа, определи си и няколко срещи по телефона.

След като се настани и разопакова багажа си, излезе да се разходи по Пето Авеню. Да, беше точно както в „Закуска в Тифани“. Същата широка улица, същите скъпи магазини. Озова се пред „Тифани“ и се загледа във витрините като туристка. Потисна смеха, който я напушваше отвътре — трябваше ѝ само котка и всичко щеше да е точно!

На следващия ден се събуди рано. Настъпваше есента и беше хладно. Облече се подходящо в семпла тъмносиня рокля, обувки с висок ток и сложи перлите на майка си. Отгоре облече тъмносин тренчкот и се препаса с колан.

Беше сресала гъстата си кестенява коса назад и я бе прибрала в барета, на лицето имаше лек грим. Колкото по-семпло, толкова по-добре, помисли си тя. Нищо обаче не можеше да скрие факта, че на двацет и една години Лорън беше естествено красива със своя съвършен овал на лицето, необикновени кафяви очи с жълти точици и ослепителна усмивка.

Най-напред тя си откри банкова сметка и вложи в нея четири хиляди долара. После се отправи към първата от трите уговорени срещи.

Тя беше в адвокатска фирма, която се намиреше на Парк Авеню във висока сграда от хром и стъкло. Там разговаря с привлекателна чернокожа жена, която ѝ зададе поредица от проучващи въпроси и я накара да попълни личен формуляр. След това трябваше да влезе в една стая и да покаже как пише на машина. Жената отмерваше времето.

— Отлично! — възкликна тя. — Къде можем да ви намерим?

Следващата среща бе в счетоводна фирма на Лексингтън Авеню. Сградата не беше толкова хубава, макар че бе близо до „Блумингдейл“, а Лорън беше чувала доста за „Блумингдейл“. Мъжът, с когото



разговаря, бе младшият партньор. Той бе приятелски настроен и не приличаше на женкар.

Прочете препоръките ѝ два пъти и я попита дали може да започне от следващата седмица. Тя обеща, че ще му съобщи.

Третата среща беше в агенция за модели на Медисън Авеню, която се казваше „Сам“. Те търсеха организатор, но да работиш в агенция за модели сигурно е забавно, а Лорън имаше нужда от малко разнообразие в живота си.

Нервно момиче в лилав работен комбинезон ѝ обясни, че е сгрешила и че е по-добре да дойде на следващия ден, защото сега нямало кой да се срещне с нея.

— Не мога да дойда утре — възрази Лорън. — Срещата ми е за днес. Имам други две предложения за работа, които обмислям, и трябва да взема решение.

Момичето я огледа, сякаш беше ненормална.

— Ами не се връщайте — посъветва я. — Приемете едното от другите две предложения.

— Искам да имам възможност за избор — настояваше Лорън. — Защо никой не може да се срещне с мен днес?

— Всички са на снимките за „Флаш Козметикс“.

— Достатъчно основателна причина ли е това за вас?

Тя слезе по стълбите, намери телефонен указател и откри „Флаш Козметикс“. Позвъни в офиса им.

— Бихте ли ми казали къде се правят днес снимките? — попита тя. — Лорън от „Сам“ се обажда.

— Разбира се, момент — отвърна гласът от другия край. След две минути тя имаше информацията — във фотографското студио на 64-та улица в източната част на Ню Йорк.

Отиде до студиото. Пътят дотам бе само петнайсет минути и когато пристигна, съобщи на администраторката, че трябва да предаде нещо от „Сам“. Момичето я упъти към студиото отзад.

Лорън тръгна по тесния коридор, който я отведе в голямо, ярко осветено студио, претъпкано с хора.

Първият човек, когото видя, бе нисък, превзет мъж, който се мотаеше зад фотоапарата, а неколцина други стояха отстрани и наблюдаваха. Пред обектива стоеше най-потресаващото на вид момиче, което Лорън бе виждала някога. Беше много висока блондинка

с бухнала къдрава коса, огромни сини очи и нацупени устни, облечена в разголена, впита рокля, обсипана със сребърни пайети. Лорън разпозна в нея Нейчър, любимката на модните списания.

— Натисни копчето, Антонио — извреця Нейчър. Имаше глас на продавачка на риба и лондонски диалект, с който можеше да остри ножове. — Направо топките ми измръзнаха.

— Затвори си краката, мила, може би това ще ти помогне — промърмори слаба около четирийсетгодишна червенокоса жена, която стоеше от едната страна.

Лорън се мотаеше покрай тях. Нейчър започна да позира. Антонио снимаше.

— Вълшебно, скъпа, вълшебно! Ти си най-фантастичната жена в света!

Колкото повече я ласкаеше, толкова по-доволна бе Нейчър. Тя позираше и се перчеше, сякаш осъществяваше интимен контакт с фотоапарата, блестящите ѝ устни потръпваха от емоция, големите ѝ сини очи хипнотизираха.

Антонио изцрака няколко филмчета, преди да даде почивка на екипа.

Всички изръкопляскаха. Нейчър отметна глава назад и започна да се смее, приличаше на побъркан папагал.

— Ох, не си чувствам краката, кървят от умора — изрева тя и се тръшна в едно кресло, а гримьорът и фризьорът се втурнаха да задоволят всеки неин каприз.

— Извинете. — Лорън потупа един от помощник-фотографите по ръката. — Бихте ли ми казали кои тук са служителите на „Сам“?

— Ето там. — Той посочи с пръст към червенокосата. Лорън нерешително се доближи до нея.

Жената тъкмо палеше цигара в дълго тънко цигаре.

— Тъ... извинете. Името ми е Лорън Робъртс. Имах определена среща за днес с някого от „Сам“, но едно момиче ми каза, че всички са тук.

Жената дръпна от цигарата и се загледа в нея.

— Твърде ниска, твърде тежка, твърде сериозна.

Лорън се намръщи. При нейната височина от един и седемдесет да бъде наречена ниска, а ще се отнася до тежка... глупости. Тази жена не знае какво говори.

— Моля? — обидено попита Лорън.

— Никога няма да успеете, скъпа. Няmate стойка.

— Никога няма да успея какво?

— Да станете модел. Нали това искате? Нали всички искат да бъдат модели. Макар че, бих казала, твърде оригинално е, последвайте ме в студиото.

Лорън отстояваше своята позиция.

— Никъде няма да ви последвам. И никой до сега не ми е казвал, че съм тежка.

— За нормален човек ни най-малко не сте тежка.

Но за да бъдете модел, сте доста над нормата.

— Имахме среща — припомни Лорън. — Някой трябваше да разговаря с мен за деловодителската работа. Отидох в офиса ви и момичето ми съобщи, че там няма кой да ме приеме.

— И затова решихте да дойдете тук?

Тя не можеше да отмести поглед от кървавочервените дълги нокти на жената — като на хищна птица, би казала майка ѝ.

— Да.

— Тогава вие получавате висока оценка за начина, по който използвате главата си. Можете ли да пишете на машина?

— Посочила съм в документите си.

— Можете ли да пишете на машина? — нетърпеливо повтори жената.

*Недей да се палиш, Робъртс. Запази самообладание.*

— Да, мога да пиша.

— Можете ли да отговаряте както трябва по телефона?

Не успя да спести сарказма в гласа си.

— Струва ми се наистина интересна работа.

Жената беше невъзмутима.

— О, не се безпокойте, скъпа, работата е достатъчно интересна. Ще ви изпробвам. Елате в офиса утре в девет сутринта.

— Ако реша, че ще работя за вас, мога да започна в понеделник.

Жената я погледна, сякаш не бе сигурна, че е чула добре.

— Ако вие решите да започнете работа при мен? Господи, малката госпожица Независимост, това ли сте вие?

— Имам други две предложения за работа, които трябва да обмисля.

— И какво ще направите, ако ви кажа, че това предложение важи за момента, единствено сега и ако си отидете, не е необходимо да се връщате?

Настъпи кратка пауза, нарушена от виковете на Нейчър.

— Размърдай проклетия си задник, готова съм за снимки.

Лорън обмисляше как да постъпи. Можеше да приеме работата в адвокатската фирма, но вече ѝ беше ясно какво ще бъде там — скука, скука, скука. Възможно бе да каже „да“ и на счетоводителската фирма — луд майтап. Третата перспектива бе да започне работа при тази нетърпяща възражение червенокоса жена. Може би щеше да се окаже интересно.

— Е? — попита рязко жената. — Ще работите ли с нас, или не?

— Каква е заплатата?

— Не е голяма — безцеремонно отвърна тя.

— Имам нужда от прилична заплата. Трябва да наема апартамент и да се изхранвам.

— Можете да наемете апартамент и да гладувате. Изгражда характера. Кажете ми, ако решите.

Имате точно пет минути да помислите. След това, мое мило момиче, тази възможност за работа престава да съществува.

## ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Рийс Уебстър можеше да я има както пожелае — притисната под тежестта му, в очакване на големия миг, почти просеща. Знаеше, че я люби добре — най-доброто, което бе изпитвала, затова можеше да си разреши да си играе с нея както си поиска.

По средата на ласките реши да направи пауза.

— Как се казвате, малка госпожо? — попита той.

— Синдра — задъхана отвърна тя.

Той удължаваше момента.

— Чия Синдра?

— Не ме измъчвай, Рийс.

— Чия Синдра?

— Синдра Уебстър.

Той се засмя и ѝ позволи да почувства движението му вътре в нея.

— На кого принадлежиш?

Тя простена, почти стигнала до кулминацията.

— На теб.

— А кой ще те люби до припадък?

— Ти.

Той ускори темпото.

— А кой съм аз?

— Ти си... моят... съпруг.

— Дяволски права си, мила. Дяволски права!

Той направи един тласък и тя стигна до върховното блаженство. Какъв расов мъж! Никой не го правеше като него.

Синдра потръпна, отмести се и сви красивото си тяло на топка. Някои мъже вероятно щяха да се обидят от незабавното ѝ отдръпване, но не и Рийс Уебстър — той беше мъж, истински мъж и го възприемаше. Всъщност това бе едно облекчение за него — жените, които искаха да се гушат и да говорят след секса, му създаваха чувството „трябва да изчезвам оттук“.

Хубавото е, че най-накрая му дойде умът да се отърве от първата си жена, безпътна блондинка, а след два дни размисъл се ожени за малкото си тъмнокожо пойно птиче. Сега тя е момичето, което ще ходи тук и там, а той, Рийс Уебстър, ще я придружава. Синдра Анджелио е инвестиция. Ожени се за нея, за да се презастрахова.

Рийс Уебстър бе висок малко под един и осемдесет, с пясъчноруса коса, тънки светли мустаци, присвити очи и се обличаше в полуизносени безвкусни каубойски дрехи, макар че бе роден в Бруклин. Беше на трийсет и осем, с шестнайсет години по-голям от Синдра, но според него това не беше зле. Тя нямаше неговия опит. Можеше да я моделира както му изнася и именно това и правеше.

Срещнаха се в Ню Йорк, в един клуб, където работеше приятелят ѝ. Джоуи нямаше никакви шансове след появата на Рийс Уебстър. Той се представи като импресарио и я попита какви са плановите ѝ.

— Възнамерявам да стана професионална певица — самодоволно отговори тя.

— Тогава значи си срещнала човека, който ще те направи звезда — отбеляза самоуверено на свой ред той.

Най-изтърканият номер на света, но винаги вършеше работа.

Отначало интересът му бе чисто сексуален. Чукане в най-близко време и после — следващата. Тя обаче не гореше от желание да го придружи до апартамента му. Нямаше намерение да захваща мимолетна връзка — дори когато ѝ каза, че прави записи и има нещо общо с кариерата на Джон Траволта. Разбира се, и двете твърдения бяха лъжа, но какво от това?

Обикновено не си падаше по толкова млади парчета, ала Синдра излъчваше нещо особено, затова той продължи да преследва целта си и да я сваля ненатрапчиво. Нае за няколко часа студио и плати, за да я чуе как пее. От пеене Синдра нямаше представа, но имаше глас и Рийс реши, че ако успее да го извади на бял свят, двамата ще се въргалат в долари.

— Връщам се в Холивуд — съобщи ѝ небрежно той един ден. — Да... Холивуд е мястото, където момиче като теб може да успее.

— Добре... — поколеба се тя. — Някой ден ние с Джоуи...

— Забрави за Джоуи. Той е неудачник. Останеш ли с него, ще свършиш като него. Ако искаш, ела с мен и ще направим нещо за певческата ти кариера.

Накрая стана така, че Синдра заряза Джоуи и потегли с Рийс да прекоси цялата страна в екстравагантен розов кадилак, модел 1969 година. Консумираха връзката си в хотел „Холидей Ин“ някъде близо до Олбъркерк.

Щом пристигнаха в Лос Анжелос, Рийс ѝ уреди уроци по пеене. Не беше разочарован, тя имаше дарба.

Сега, две години по-късно, всичките му усилия и добре вложените пари започваха многообещаващо да носят дивиденди. Успя да предизвика интереса на две звукозаписни компании — те вече обмисляха кога да се срещнат със Синдра и може би да я прослушат.

Междувременно се ожениха. Рийс бе подушил доживотния източник на издръжка.

Свита на топка, с колене, притиснати до гърдите, Синдра не можеше да разбере защо не се чувства по-различно. За Бога, вече е омъжена. Омъжена! А сякаш нищо не се е променило.

*Е, омъжена от един ден — мислеше си тя. — Може би утре усещането ще е по-друго.*

Замисли се за Арита Мей и се зачуди какво ли би казала тя по този повод. За пръв път, откакто бе напуснала Бозуел, ѝ минаваше през ум да си отиде вкъщи. Просто така, за малко, разбира се — съвсем за малко. Ще пристигне с големия стар кадилак на Рийс и Харлан ще изтича да ги посрещне. Боже, та той вече трябва да е голямо момче, на шестнайсет. Арита Мей ще сготви някой от нейните специалитети с пържено пиле и мазни пържени картофи. Какво удоволствие!

Единственият проблем е, — никога не е споменавала на Рийс за бедняшкото си потекло. Той мислеше, че тя произхожда от почтено семейство от средната класа. Беше му разправяла, че майка ѝ е домакиня, а баща ѝ припечелва от продажби на коли. Нямахше кураж да му каже истината. Факт е, че се срамува от произхода си.

Рийс Уебстър се появи в живота ѝ тъкмо навреме — точно когато двамата с Джоуи бяха започнали непрекъснато да се карат. В Ню Йорк бе трудно, бе сменила няколко места и това я потискаше. Ако ѝ се наложеше да сервира още една чиния с боб или някой друг буламач, щеше да се побърка.

Когато Рийс Уебстър за пръв път се приближи към нея, тя реши, че той е поредният мъж, решил да я чука.

— Дори не сте ме чули как пея — сряза го надменно Синдра в отговор на предложението му да я направи звезда.

— Няма нужда — отвърна той. — С твоя външен вид е достатъчно само да си отваряш устата, и всеки мъж ще оглупее. Съгласна ли си?

Да, тя беше съгласна. Не бе необходимо да ѝ обяснява за мъжете и за реакцията им, когато я видят.

Джоуи се вбеси, като му съобщи, че заминава.

— Какво знаеш за този мъж? — попита я той.

— Достатъчно — отговори му Синдра.

— Правиш голяма грешка.

Може и да бе сгрешила, но бе длъжна да опита късмета си. Бе дошло времето да потеглят, затова приготви багажа си и си тръгна, независимо от възраженията на Джоуи.

В Лос Анжелос Рийс я настани в пълен комфорт според нейните разбирания. Хубав апартамент на Фаунтин Авеню, нямаше нито хлебарки, нито плъхове, пред прозореца ѝ се издигаше палма. Палма! Мислеше, че е в рая.

Рийс разкъсваше времето си между нея и жена си, която живееше в Тарзана. В продължение на две години бе обещавал да се разведе и сега, когато го направи, скочиха в кадилака му, отидоха в Лас Вегас и се ожениха.

— Имай търпение — говореше ѝ Рийс. — Само да станеш богата и прочута, ще вдигнем истинска сватба. Тогава ще дойде целият свят. Ще видиш, скъпа. Ще видиш.

\* \* \*

Първото, което порази Ник, когато слезе от самолета в Лос Анжелос, беше слънцето — силно, заслепяващо слънце. Следващото му впечатление бяха непринудените, чисто приятелски взаимоотношения, нещо, което не се срещаше по чикагските улици.

Взе такси и даде на шофьора адреса на Синдра. По пътя внимателно гледаше през прозореца. Големи магистралаи, високи прашни палми и бензиностанции на всяка крачка, ресторанти за бързо



хранене и паркинги за коли. Почти не се виждаха пешеходци, но колите бяха навсякъде.

С приближаването към града все по-силно впечатление му правеше зеленината. Всяка градина като че ли бе пълна с екзотични растения, всяка улица — очертана с дървета.

Не можеше да не се развълнува. Ето това е истината, за Бога, той е в Лос Анжелос. Холивуд. Страната на киното. Боже! Ако има късмет, би могъл дори да налети на Дъстин Хофман или Ал Пачино, както се разхождат по проклетата улица!

Таксито стигна до мястото, където бе апартаментът на Синдра — триетажна сграда с розова мазилка. Слезе бързо от колата и прегледа редицата от звънци на входа. Разбира се, на един от тях бе изписано нейното име. Натисна бутона и зачака.

След пет минути, тъй като тя все още не му отваряше, Ник осъзна, че е трябвало да се обади по телефона.

Добре запазена жена в бял тенис екип и маратонки се приближи до вратата, крепейки две кесии с покупки.

— Здравсти — поздрави той.

— Здравсти — отвърна тя и затършува за ключовете си.

Ник посегна към пазарските кесии.

— Мога ли да ви помогна?

Жената откри низ от идеални бели зъби.

— Защо не?

Хм... в Чикаго биха му казали да изчезва. Несъмнено хората в Лос Анжелос са по-доверчиви.

Прегърна пазарските кесии с едната ръка, с другата взе пътната си чанта и я последва.

Първото, което видя, бе плувен басейн. Майчице мила! Синдра сигурно се плацика в него.

Около плувния басейн забеляза вратите на няколко апартамента.

Не знаете ли случайно къде живее Синдра Анджелио? — попита той.

— Приятел ли сте й?

— Не, брат...

— Апартамент три, от другата страна.

Ник й върна покупките.

— Благодаря.

Тя пак му се усмихна.

— Моля, няма защо. Приятен ден.

— Надявам се, но все пак благодаря.

Отиде до апартамента на Синдра и почука за всеки случай, а когато никой не се показа, остави чантата си до вратата и се замисли какво да прави. След като това е първият му ден в Лос Анжелос и в басейна няма никой, реши да си поплува. Съблече се по гащета, скочи вътре и започна да се мятта като риба. Мамка му! Това се вика лукс!

Прекара следобеда, като се припичаше на един шезлонг и чакаше сестра си. В шест часа вече бе съвсем ясно, че тя ще закъснее. Другите хора взеха да се прибират от работа. Двама мъже го изгледаха странно.

Знаеше, че е по-добре да изчезне, преди да е събудил подозрения. Извади кредитната си карта и с няколко умели движения отвори вратата на апартамента на Синдра. Никой не го видя и той се промъкна вътре. Едно наум — Синдра трябва да си вземе по-сносна брава.

Огледа се. Малката сестричка си живееше доста добре. Отвори хладилника и откри чиния със студени спагети. Сякаш го подканваше и Ник я изяде, после пийна мляко от кутията и започна да се разхожда из малкия апартамент. Не искаше да любопитства, но не можеше да не провери банята и да не надникне в тоалетната. Със сигурност тук живееше и мъж — някакъв задник, който обича каубойски ботуши и каубойски шапки с високо бомбе.

В дневната върху стереоуредбата „Сони“ се мъдреше в рамка снимка на Синдра с някакъв по-възрастен мъж. Взе да я разгледа отблизо.

Значи това беше прословутият Рийс Уебстър. Изглеждаше достатъчно възрастен, за да й бъде баща — мършав и русоляв, с тънки устни, провиснали мустаци и очи на хитрец. Синдра изглеждаше страхотно — в съблазнителна блузка без ръкави, с огромно деколте и по шорти. Малката Синдра бе пораснала.

Той си запали цигара и седна пред телевизора. След няколко минути задрема.

Когато се събуди, минаваше полунощ и цигарата му бе прегорила дупка върху облегалката на дивана. Нямаше и помен от Синдра, затова си взе одеяло от спалнята, сви се на дивана и заспа.

Синдра не искаше да се прибира. Направо се бе влюбила в Лас Вегас.

Това е най-прекрасното място — убеждаваше тя слияния Рийс.

— Това е една пиклива дупка, скъпа — отвърна той, смаян, че някой може искрено да харесва Лас Вегас.

— Тогава защо ме доведе тук?

— Защото в тая проклета пиклива дупка ще спечелим много пари.

— Как?

— Ти ще станеш звезда тук, сладурче. Чувствам го.

Искаше й се да му вярва. Обхвана я неговият ентузиазъм.

— Така ли?

— Разбира се. Уредих да се срещнем утре с талантливите импресарии от няколко големи хотела.

— Така ще ги шашнеш, че ушитите им по поръчка панталони ще паднат.

— И как ще го направя?

— Като изглеждаш секси и пееш за тях, сладур.

— Защо? Защо тогава ще караме звукозаписните компании в Лос Анжелос да ме чакат за прослушване?

— Заради успешния бизнес — самоуверено обясни Рийс. — Никога не го прави на едно място. Когато отидем да се видим с тези хора, само слушай, недей да говориш.

Вечерта я заведе в едни от най-скъпите хотели. „Сендс“. „Дезърт Ин“. „Тропикана“. Синдра бе превъзбудена, никога не беше виждала разкош, какъвто имаше в тези хотели с техните многоцветни фонтани, големи скулптури и огромни колоритни казина, пълни със средни американци, които губеха трудно спечелените си пари.

— Приеми този малък тур за обиколка с образователен характер — каза й Рийс, докато ходеше наперено от хотел на хотел, маскиран като тексаски милионер в каубойските си ботуши и шапката с високо бомбе. Посочи с пръст една певица във фойето на „Голдън Нъгит“.

— Виждаш ли я? Не може да изпее една нота като хората, но сигурно печели с хубавата си външност.

— Защо ми го казваш? — попита Синдра.

— Щото, госпожо Уебстър, ти не само изглеждаш добре, но и пееш добре. Ще използваме всичко, с което разполагаме, за да те направим по-голяма и по-прочута от всички останали.

Рийс й вдъхваше вяра, че има сили да постигне нещо.

— Може ли да останем още няколко дни? — молеше го Синдра.  
— Може ли? Моля те. В края на краищата това е нашият меден месец.  
Той килна шапката си.  
— Какво ще ми дадеш, ако кажа „да“?  
Тя се усмихна дяволито.  
— Каквото поискаш, Рийс. Каквото поискаш.

Когато се събуди на сутринта, Ник се чувстваше като разглобен и му беше горещо. Синдра я нямаше, сигурно бе заминала някъде. Трябваше да ѝ се обади, че пристига. Мамка му! Сега е твърде късно.

Изведе един банан, направи си чаша нес кафе и после се насочи бавно към басейна.

Момиче със спортна фигура и цял бански плуваше енергично, почернелите ѝ ръце и крака проблясваха в приканващата синя вода.

— Ей — подвикна той. — Случайно да знаете къде е Синдра Анджели?

Момичето не го забелязваше, тъй като гмуркаше глава и за малко я подаваше, колкото да си поеме дъх. Ник приклепна до басейна, за да я изчака да излезе.

След няколко минути тя доплува до плиткия край, изкачи се по стълбичката и се отърси като мокро куче. Не отговаряше на общоприетите представи за хубост, по-скоро имаше интересна външност — изразително лице, чип нос и наситено сини очи. Беше висока около един и шейсет, с удивително стегнато тяло и много къса червена коса.

— Извинете — обади се той. — Търся Синдра Анджели.

— Кой сте вие?

— Брат ѝ.

— Вие сте ѝ брат? — усъмни се момичето, взе хавлиена кърпа и започна да се бърше. — Синдра никога не е споменавала, че има брат.

— Пристигнах със самолет от Чикаго, смятах да я изненадам. Явно идеята ми не е била много добра.

— И какво, влязохте с взлом в апартамента ѝ, така ли? — попита тя многозначително, като изтриваше бронзовото си бедро.

— От техническа гледна точка да, но знам, че сестра ми би искала да се нанесе.

— Обяснете това на домоуправителя.

— Къде да го намеря?

— На ваше място не бих го търсила, защото ще ви изхвърли.

— А вие не можете ли да ми помогнете?

— Чакайте да помисля, видях Синдра да излиза оттук с багаж в... кога беше... може би в четвъртък. Вероятно е заминала за почивните дни.

— Днес е вторник. Ще чакам.

Момичето го погледна с недоверие.

— Сигурен ли сте, че на приятеля ѝ това ще му хареса?

— Какъв приятел?

Тя се засмя.

— Страхотен, ако харесвате лентяите, които се правят на каубои.

— Момичето се изсуши и тръгна към апартамента си от другата страна на басейна. — Довиждане — извика през рамо.

Да, тялото ѝ наистина бе хубаво.

— А, довиждане. Тъ... как се казвате?

Тя се обърна.

— Ани Бродерик. А, между другото, ако я изнасилиш, ще мога да те разпозная в полицията. И ще го направя.

Той я погледна насмешливо.

— Имам ли вид на човек, който е способен на такова нещо?

— Не. Приличаш на артист. От най-скапаните. — Тя влезе в апартамента и затръшна вратата след себе си.

Не би могла да му каже нещо по-приятно, дори и да искаше. Артист, а? Просто комплимент. Толкова дълго не бе играл, че се чудеше дали още си спомня как се прави това.

По обяд му доскуча, не беше в характера му да седи и да чака. От любопитство вдигна слушалката и набра номера, който му даде Кю Джей.

— „Луксозни лимузини Манфред“ — обади се женски глас.

Луксозни лимузини — да не го баламосват?

— Искам да говоря с господин Манфред — побърза да изрече той, преди да е променил намеренията си.

— Кой го търси?

— Кажете му... Кажете му, че съм приятел на Кю Джей.

Тя повиши глас.

— На Кю Джей?

— Да, той ще разбере за кого става въпрос.

Чака дълго. Много дълго. Толкова дълго, че почти беше готов да затвори. И тогава чу сърдит глас.

— Кой е?

— Не ме познавате — обясни Ник, като се стараеше да говори бързо. — Но бившият ви партньор ми каза да ви се обадя, когато пристигна в Лос Анжелос. Кю Джей спомена, че може да ми предложите работа.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Ник Анджели. Бях барман при Кю Джей в Чикаго.

— И какво можете да правите при мен?

— Всичко, стига да е законно.

— Изобщо не ви вярвам — измърмори Мани. — Вдигате телефона, споменавате тоя глупак, на когото вече не говоря, и мислите, че ще ви дам работа.

— Ей, чуйте, ако има проблем, забравете за това. Кю Джей настояваше да ви потърся. Поръча ми да предам, че събира — за тази услуга, дето ви е направил. Ако това обаче не означава нищо за вас...

Въздишка на отегчение.

— Елате да поговорим.

— Кога?

— Бъдете тук след час.

— Къде е това?

— На булевард Сънсет след „Ла Бриа“. Ще го видите. — Мани затвори, без да каже „довиждане“.

Ник реши да отиде. В края на краищата нищо не губеше.

## ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Никога ли не ходиш на среща? — попита я Нейчър, докато изучаваше лицето си в голямо увеличително огледало, което извади от обемната си чанта.

— Не, ако не е неизбежно.

— Ако не е неизбежно — извреця Нейчър на своя твърд диалект. — Брей, да му се не види, колко интересно. Аз не мога да изкарам деня, ако знам, че никой не ме чака.

— Ти си едно, аз съм друго — отбеляза благоразумно Лорън.

— Права си — съгласи се Нейчър, като продължаваше да търси въображаеми дефекти върху идеалната си гладка кожа с оттенък на праскова.

От три месеца Лорън работеше в „Сам“. Тук бе различно. Поне не беше отегчително. Всъщност беше толкова заета, че нямаше време за нищо друго, освен за работа. Скоро разбра, че организаторът прави всичко за тълпата модели, които се мъкнеха непрекъснато в агенцията като постоянен парад на ослепителната красота. Всичките бяха великолепни, но както се оказа, всяка една имаше объркан личен живот.

Нейчър, най-известният модел на „Сам“, беше най-объркана от всички. Започна често да се отбива и да сяда върху бюрото на Лорън, за да си побърбят. Нейчър сподели с нея, че не можела да търпи хора, които ѝ се подмазват, отегчавали я до смърт.

— Ти си стабиляга — каза тя на Лорън. — Приятно ми е да говоря с тебе, щото си нормална. „Много хубаво. Но аз си имам работа.“ В „Сам“ телефонът не спираше да звъни. Освен с Нейчър се занимаваха с още три от най-търсените модели в Ню Йорк — Селина, Джипси и Бет Смит. В агенцията те бяха известни като „Големите четири“. Селина бе грациозна блондинка с котешки очи. Джипси бе азиатка с екзотична красота. А Бет Смит бе типична американска блондинка със сладко чипо носле и много лунички.

Оказа се, че Сам е жената, която Лорън бе срещнала на снимките в студиото, където нахлу. Сам Мейсън, бивш модел, сега преуспяваща

агентка.

Вече някъде около петдесетте, Сам е била един от най-прочутите модели в страната. Когато престанала да се снима, открила собствена агенция и с течение на годините я направила достоен конкурент на „Айлийн Форд“ и агенция „Казабланка“. Сам беше безкомпромисна, но това ѝ бе от полза. Ръководеше напрегната дейност, защитаваше момичетата си и очакваше всеки, когото е наела, да прави същото.

— Знам колко лесно е в този бизнес да се отнасят с теб като с лайно — казваше често тя на подчинените си. — Това няма да се случи с моите момичета. Не и докато работят за мен.

Лорън се спрятели с една китайка на име Пиа, която работеше в агенцията от няколко години като личен помощник на Сам. Ако тя не ѝ беше помагала през първите дни, сигурно щеше да се откаже. Със сигурност не беше като да работиш в адвокатска фирма — светът на моделите бе същински хаос. Денем и нощем по телефона търсеха някое момиче. Моделите крещяха, че не искат да отиват в Аляска, че предпочитат да се снимат на Бахамските острови. Обаждаха се техни приятели, преследваха ги мъже, оплакваха се клиенти. Работата на Лорън беше да се увери, че всеки е пристигнал, където трябва и когато трябва. От нея се очакваше да прави всички щастливи. Скоро стана много опитна.

След няколко седмици Пиа ѝ каза:

— Добре се справяш, Сам наистина е доволна. Забавляваш ли се?

Забавление не беше най-точната дума, с която можеха да се охарактеризират първите ѝ два месеца в Ню Йорк. Почти нямаше време да мисли, камо ли да се забавлява. Още в началото Сам я бе попитала дали има нещо против да работи и през почивните дни. Като пълна идиотка тя се съгласи. Все още нищо не запълваше времето ѝ, а това означаваше, че ще спечели допълнително пари. Премести се от хотела в едностаен апартамент във Вилидж. Не беше най-доброто място. На горния етаж някаква вечно ядосана жена свиреше на пиано с часове. Под нея младо момче, което твърдеше, че е сценичен актьор, репетираше етюди.



Най-хубавото на живота в Ню Йорк беше, че никога не се чувстваш самотен, винаги беше ангажирана с нещо.

— Та ти разправям... — Нейчър се бе навела през бюрото ѝ. — Снощи се срещнах с оня дългия дядка, дето прилича на европейски сопол. Висеше в една дискотека. Да го вземат мътните, така ми се нахвърли, че дори аз не можех да го озаптя — е това се казва работа! — Нейчър се изсмя. — Проклети италианци, ръцете им вече лазят навсякъде по тебе, преди още да си разбрал името им. Ама аз знам как да се справям. Ритам ги в топките и бягам. Майка ми ме е учила така.

— Излизаш ли с него? — попита Лорън, като същевременно си помисли, че ритник в топките от Нейчър беше достатъчен да убие всеки нормален мъж. Нейчър бе висока над един и осемдесет и беше доста яка, не мършава като главната ѝ конкурентка Селина.

— Да излизам с него? Влизам, е по-точната дума — изхихика Нейчър. — Той ме замъкна в хотела си, а там имаше купон.

— Какъв купон?

— Е, 'къв купон мислиш? Малко дрога, много рокендрол, макар че той искаше да слушахме Хулио Иглесиас. Мога да ти кажа, че дяволски бързо сложих край на това.

Лорън допечата листа на машината и ѝ го подаде.

— Това са инструкциите ти за снимките в Акапулко. Тръгваш в четвъртък. Уредили сме кола и шофьор да те вземе от апартамента ти, връщаш се следващия вторник навреме, за да се явиш в сряда сутринта за снимки за „Космополитън“.

Нейчър грабна листа и бегло го погледна.

— Акапулко — изсумтя тя. — Проклета горещина.

— Ходила ли си там?

— Десетина пъти.

Лорън въздъхна — понякога завиждаше на моделите и за екзотичните им пътувания, които те приемаха като нещо обикновено.

— Сигурно е прекрасно — отбеляза тя с тъга.

Нейчър направи гримаса.

— Ако си падаш по слънце и тълпа черни дъртаци, които се навъртат наоколо. Лично аз, да имах избор, щях да се върна в Лондон и да изпия чаша чай с майка ми.

— Откога не си била вкъщи?

— Трябва да има година. Сам ми обеща, че мога да взема няколко седмици по Коледа.

— Необходимо ли ти е нейното разрешение?

Нейчър се засмя многозначително.

— Не трябва да се недоволства, щом има работа. Сам ме направи това, което съм днес. Слушам я к'во ми казва, тя е умна, стара лисица. А това ми напомни, че трябва да я видя. Дали си е в кабинета?

— Нека ѝ позвъня.

— Благодаря, скъпа. Ти си голем сладур.

Сам си беше в кабинета и Нейчър се запъти натам, като остави Лорън с непрекъснато звънящите телефони. Имаше още две организаторки, но никоя от тях не се трудеше колкото Лорън. Нямахше намерение да се прави на незаменима, ала дълбоко в себе си съзнаваше, че всички разчитат на нея. Това беше голяма отговорност — но поне се чувстваше необходима.

Остатъкът от деня премина бързо — всичко се развиваше с обичайната главоломна скорост. Когато вече бе готова да си тръгне, едва се държеше на краката си от умора. На вратата я застигна Пиа.

Следващата седмица е рожденият ден на Сам и момичетата искат да я изненадат, като ѝ устроят тържество. На нея няма да ѝ хареса. Как да постъпя?

— Щом няма да ѝ хареса, кажи им да не правят нищо.

Пиа потупа с дългите си червени нокти чантата си, имитация на „Шанел“.

— Опитвала ли си се някога да кажеш на тия разглезени кучки „не“?

— Ти можеш да го сториш. Сам има кръгла годишнина — безпокоеше се Пиа. — Мисля, че трябва да организираме тържеството. Можеш ли да се погрижиш за храната и музиката, цветята и каквото друго се сетиш? Селина предложи да използваме апартамента на приятеля ѝ.

— Кой приятел?

— Не си ли чувала? Пак е влюбена.

Всеизвестно бе, че моделите сменяха приятелите си с честотата, с която подменяха пликчетата си. Мъжете бяха един от консумативите на професията.

— И в кого е влюбена — любопитства Лорън.

— В английската рок звезда Емерсън Бърн — изсмя се Пиа. — Когато Нейчър разбере, ще я убие.

Тя си мисли, че всичко британско е неин монопол.

Лорън се опита да остане безразлична. Това вече е страхотно. Беше време, когато във Филадельфия се съсипваше от работа, която мразеше, и за шеф, който я преследваше — да не говорим за отношенията ѝ с Брад, а сега в Ню Йорк попадна сред фотомодели и рок звезди. Емерсън Бърн е прочут. И тя ще се запознае с него. Емерсън Бърн! Не беше толкова отдавна, когато в стаята ѝ висеше негов плакат до плаката с Джон Ленън.

*Успокой се, Робъртс, и той е човек. Не особено приятен, ако се съди по това, което се говори за него.*

— Мога ли да разчитам, че ще се справиш? — попита Пиа, която вече бе тръгнала да излиза. — Бих се заела аз, но ти си толкова добра във всичко, толкова организирана.

*Не съм толкова организирана — искаше ѝ се да извика. — На двайсет и една години съм и също искам да имам свой живот.*

— Разбира се — отвърна Лорън. — Остави номерата на бюрото ми и от утре ще се захвана.

— Божичко! — Пиа погледна часовника си. — Минава седем, приятелят ми ще ме убие. Ще гледаме „Манхатън“. Луда съм по Уди Алън. Би ли проверила дали навсякъде лампите са изгасени и дали е заключено?

*Много ти благодаря, Пиа. Защо да не ти взема и заплатата?*

Качи се в метрото, за да се прибере, без да обръща внимание на възрастния екхибиционист в мърляв шлифер, намъкнат специално за целта.

Две приглушено кискащи се момичета, които седяха срещу нея, избухнаха в смях, когато той реши да привлече тяхното внимание.

— Увеличи го и си го сложи в рамка! — извика едното и направи циничен жест.

Екхибиционистът се смъкна на следващата спирка, за да потърси по-хрисими жертви.

В магазина на ъгъла, недалеч от апартамента ѝ, Лорън си купи консерва с боб и един хляб. *Задава се поредната чревоугодническа вечеря, помисли си тя с ирония.*

Откакто бе пристигнала в Ню Йорк, не бе излизала нито веднъж. Всекидневието ѝ бе от къщи на работа и обратно — никакви отклонения. Двама мъже ѝ бяха определяли среща — един фотограф, който изминаваше през офиса да се види със Сам, и помощникът на счетоводителя на агенцията. Отклони и двете предложения. Много са ѝ притрябвали боричкания с мъже. В никакъв случай.

Ник Анджело.

Името му често изплуваше в съзнанието ѝ без причина и тя се питаше къде ли е той, какво прави и най-вече — дали е щастлив?

Ама какво я интересува? Ник Анджело е минала история. Каза си, че хич не ѝ пука за него, дори ако ще никога вече да не го види.

## ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Несъмнено Мани Манфред беше най-дебелият човек, когото Ник някога бе виждал. Мани не беше просто дебел, той беше огромен — с малки кръгли очички, увиснала и боядисана руса коса с прокарали черни кореми повече от два сантиметра. Седеше в специално изработено кресло зад разхвърляно бюро, смучеше със сламка севънъп и мятеше шепи кашу в лакомата си малка уста. Не беше това, което Ник си бе представял. Кю Джей и Мани заедно трябва да са били гледката на века!

— Аз съм Ник.

— И какво от това?

— Казахте ми да дойда.

— А, да, Кю Джей те изпраща.

— Точно така.

— Какво искаш?

— Работа. На непълен работен ден. Трябва да съм свободен в случай, че се наложи да ида на прослушвания.

— Какви прослушвания?

— Актьор съм.

— Кой казва?

— Аз казвам.

Мани размести огромното си туловище и въздъхна.

— Можеш ли да караш?

— Да.

— Можеш ли да караш добре?

— Да.

— Имаш ли чиста шофьорска книжка?

— Разбира се.

— Върви при Луиджи. Предай му, че съм поръчал да те сложи на маршрута за летището.

— Това ли е всичко?

— Ти к'во искаш — цуни-гуни? Пръждосвай се.

Пръждоса се. Отиде при Луиджи — мъж с малка кръгла глава, със счупен преден зъб и сърдито изражение, изслуша кратка лекция какво трябва и какво не трябва да прави, когато кара лимузина, и получи нареждане да се яви в осем часа вечерта. Не можеше и да бъде по-лесно.

Не беше обаче лесно да се върне в апартамента на Синдра. Домууправителят го хвана точно когато пъхаше кредитната си карта да отвори вратата. Домууправителят беше свиреп на вид човек, със сплъстена коса, дълга до раменете, два златни зъба и силно чувство за независимост. Сграбчи Ник за рамото с яката си лапа.

— Какво правиш, хубостнико?

Той се опита да обясни.

На домоуправителя не му минавали тия. Изхвърли го на бърза ръка.

Ник осъзна, че е извадил късмет, защото Кралят на сплъстената коса би могъл да извика полиция.

Мота се пред сградата, докато се появи Ани Бродерик. В дрехи изглеждаше различна. Анцуг скриваше гъвкавото ѝ тяло, а бейзболна шапка — червената ѝ коса.

— Помниш ли ме? — попита Ник.

— Не — отвърна тя.

— Сигурно ме помниш — пусна ѝ той един от зелените си неотразими погледи.

— Какво искаш? — попита Ани, не особено впечатлена.

— Помощта ти.

Тя отиде до един стар кафяв пакард и отвори вратата му.

— Защо?

Ник предприе масирана атака с целия си чар, в очакване на обичайната реакция.

— Щото ме познаваш. Приятели сме.

На лицето ѝ се изписа изненада.

— Така ли?

— Разбира се — убедително рече той.

— Ани явно сметна, че е изгубила вече достатъчно време.

— Слушай сега — отсеке тя. — Брат на Синдра или изобщо, които и да си, престани да ми досаждаш. Може да ти изглежда, че е лесно да измъкнеш пари от мен, но повярвай ми, няма да стане.

— Не искам парите ти — обиди се Ник не на шега.

— Добре, защото и без това нямам.

— Искам само да оставя съобщение на Синдра. Да знае къде да ме намери.

— Кой ти пречи?

Домоуправителят, дори не мога да изнеса багажа си от апартамента. А трябва и да ѝ обясня.

— Обясни на мен и ще предам. — Тя застана в очакване.

Той обаче мълчеше.

— Е? — Момичето започна да губи търпение. — Къде да кажа, че си?

— Нямам къде да отида.

Сега се предполагаше, че Ани трябва да го съжали и да му предложи дивана си.

— Нямах къде да отидеш — повтори тя равнодушно. — Много лошо.

Ето колко струва изпитаният чар на мъжете Анджели. Тая има ледено сърце.

— Не е чак толкова лошо, намерих си работа — побърза да допълни той, все едно това щеше да промени мнението ѝ.

— Радвам се. — Тя погледна многозначително часовника си. — Закъснявам за училище.

Може пък и да е обратна, всичко е възможно.

— Кажи ѝ само, че съм тук и ще ѝ се обадя. Става ли?

Ани кимна и потегли.

Остатъкът от деня прекара в обиколки из Холивуд — изчете табелките с имената на звездите, вградени в тротоара, помота се в едно магазинче, пълно с фотоси от филми, и накрая стигна до земеделския пазар на Феърфакс, където си поръча осолено говеждо със зеле на една от многото сергии, на които се предлагаха различни традиционни ястия.

Замисли се какво ще прави по-нататък. Парите не са проблем, от Чикаго тръгна с хиляда и двеста долара в джоба — не е зле, като се има предвид, че ги харчеше, щом ги припечелеше. Ако иска, може да си наеме апартамент, макар че би било по-разумно да изчака Синдра да се върне и да използва за няколко седмици дивана ѝ, докато опознае града и реши дали да остане, или не.

Най-важното бе да наеме кола. Забеляза, че в Лос Анжелос автобусите са нередовни и маршрутите им не покриват целия град. Метро нямаше, затова колата бе необходимост. Потърси в указателя службите за наемане на коли и уреди един стар буик за месец.

Зад волана се чувстваше по-сигурен. Най-малкото имаше едно място, където да е на собствена почва — място, което да нарече дом.

— Надявам се, че няма да си облечен с т'ва, дете си сега — попита Луиджи и го изгледа накриво с израз на отвращение.

— К'во му е на това, дете съм сега?

— На нищо не приличаш. — Луиджи прокара ръка по кръглата си глава. — Имаш вид на нехранимайко.

Двамата се втренчиха един в друг. Началото не предвещаваше добро.

— Нямам нищо друго — каза Ник. — Изгубих си чантата.

— Там има гардероб. — Луиджи посочи задната стая. — Намери нещо, което да ти става. И, за Бога, по-живо, днес си на маршрута за летището.

— Кого посрещам?

— Господин Еванс. Бизнесмен. Ще държиш табелка с името му, ще го придружиш до лимузината, ще затвориш междинното стъкло и ще го закараш, където иска. А, и помни, че трябва да караш хубаво и плавно. Господин Еванс не обича рязкото спиране.

— Разбира се.

— Още нещо — никакви приказки, ако той пръв не те заговори. Това са правилата на играта. Тия хора плащат добри пари за лимузината, не искат да им се надува главата.

— Ха! Като че ли той е заритал да си приказва с непознати. Какъв ли загубеняк му е измислил Луиджи?

Претърси гардероба в задната стая и намери черен панталон, тъмно сако и не особено чиста бяла риза. Не му бяха по мярка, но много важно — нали ще седи зад волана, не отива на бал.

В стаята имаше още няколко шофьори, които пушеха и играеха на карти. Никой от тях не му обърна внимание.

Луиджи му пъкна формуляр.

— Попълни го — нареди той.

Даде адреса на Синдра и излъга за шофьорския си опит, като писа, че в Чикаго е работил в агенция за лимузини. Тази информация



поразведри намръщеното лице на Луиджи.

Зачуди се каква ли услуга дължи Мани на Кю Джей. Някой ден ще разбере.

Луиджи му даде сребриста лимузина. Лъщеше от чистота и гланц, но щом се качи в нея, разбра, че е стара. Отзад, в купето за пътниците, всичко беше издокарано, имаше стъклена вазичка с роза, купа с пресни плодове, а страничните барчета бяха пълни с алкохол. Отпред обаче кожената тапицерия бе напукана, а пластмасовите уплътнители се бяха отделили от стъклата. Толкова за „Луксозни лимузини“. Колата приличаше на разкошна красавица с трипер.

— Знаеш ли пътя за летището? — попита го Луиджи.

Нямаше представа как ще стигне, но кимна. Щом излезе от гаража, паркира на съседната пряка и изучи картата, която намери в жабката. Не беше трудно. Повечето улици в Лос Анжелос се пресичаха под прав ъгъл и планът на града приличаше на огромно шахматно поле. Пусна радиото и потегли с голяма скорост към летището с песните на Джими Хендрикс, надути до краен предел.

Пристигна на международното летище двайсет минути по-рано и се чудеше къде да паркира. Пътните полицаи бяха навсякъде — викаха, крещяха, искаха да са сигурни, че всяко превозно средство се движи.

Отвори прозореца, помахаше с десет долара на един от носачите и го попита къде да си паркира колата.

Онзи грабна парите и почтително му обясни къде да я остави, така че да не го глобят.

Неговият клиент пристигна със самолета от Швейцария. Господин Еванс беше мургав мъж с лъщяща коса и черни очила, които скриваха очите му и отстрани. Твърде странно за десет часа вечерта, но Ник започваше да свиква с приумиците на хората в Лос Анжелос.

Господин Еванс нямаше друг багаж, освен едно куфарче от змийска кожа, което здраво стискаше под мишница, а когато Ник се опита да го поеме, неодобрително изръмжа.

— Просто исках да помогна — сви рамене Ник и поведе мъжа към лимузината.

Господин Еванс живееше във висока сграда в Уилшир. Ник го остави и почака да получи бакшиш, благодарност или нещо подобно.

Господин Еванс не беше по любезностите. Влезе в сградата, без да се обърне назад.

— Да ти го начукам, приятелче — измърмори Ник и си помисли, че може би не е за него да бъде шофьор на луксозна лимузина.

Когато се върна в „Луксозни лимузини“, Луиджи седеше в канцеларията, говореше по телефона и си чоплеше носа.

— Ще ти го начукам във влажния задник, сладурче. Ще... — Той рязко млъкна, когато Ник влезе.

— Какво, по дяволите, искаш? — изломоти и покри слушалката с ръка.

— Върнах колата. Мислех, че трябва да ти докладвам, че съм закарал клиента безаварийно.

— И к'во чакаш, медал? — Луиджи беше като умален модел на Мани, очевидно двамата бяха завършили едно и също училище за чаровници.

— Утре по същото време ли? — попита Ник, като се мъчеше да си представи жената, на която Луиджи даваше толкова щедри обещания по телефона.

— Да — сопна му се Луиджи, който явно гореше от желание да се върне към разговора със сладурчето.

— Ще дойда.

*Може би. Ако не се появи нещо по-добро.*

Качи се на взетия под наем буик и потегли по булевард Холивуд, накрая спря при един мотел и нае стая за нощта.

— Искаш ли курва? — попита администраторът, като неохотно измести вниманието си от омазнено от пръсти порнографско списание.

— Не сега.

Администраторът го погледна подозрително.

— Що не искаш?

Ник не си направи труда да му отговори. Лежеше на неравното легло, гледаше монолога на Джони Карсън и се питаше дали не направи грешка, като напусна Чикаго. Заряза си хубавото място при Кю Джей, готиното маце — и за какво? За един долнопробен мотел и една шибана работа, да угодничи на разни смотаняци.

Ще изчака две седмици и ако нещата не потръгнат, ще се качи на самолета и ще си тръгне оттук.

## ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Емерсън Бърн имаше буйна дълга коса, по-хубава, отколкото на момиче. Лорън не можеше да откъсне поглед от него. Години наред беше негова почитателка, обичаше музиката му, а ето че сега беше на едно място с него. Изглеждаше нереално. Гъстата му рошава коса с цвят на мед падаше под раменете му. Очите бяха замечтани, сиви, засенчени от дълги извити мигли. Носът — орлов, а устните — необичайно плътни за мъж.

*Заявяваш се, Робъртс. Не мога да се въздържа.*

Лорън не беше сама с него. Тук бяха неговият мениджър, агентът по печата, личният му секретар и Селина, която — облечена в гащеризон с десен на леопардова кожа — кръстосваше из апартамента, сякаш беше у дома си. Селина бе невероятно слаба и висока, почти колкото Нейчър. Имаше права руса коса, която падаше до гърдите ѝ, и странни котешки очи, разположени на лице с класическа хубост. Спираше погледа си върху Емерсън, сякаш искаше да каже: *Това е мое и не искам никой да го пипа.*

— Така. — Емерсън стана и се протегна. — Мисля, че това е всичко.

Макар че вече приближаваше четирийсетте, все още беше в страхотна форма. Носеше прилепнал по дългите му слаби крака панталон от черна кожа, протрити ботуши и бяла риза с някакво особено жабо отпред. Особено или не, на него му отиваше.

Лорън, която беше много наблюдателна, констатира, че той не я е погледнал нито веднъж. И защо да я гледа? Тя просто е наета да помага.

С грациозна стъпка Селина се приближи до Емерсън и го целуна по устата така, че всеки да забележи играта на езика ѝ, която тя си позволи.

— Такъв сладур си, че предоставяш апартамента си — въздъхна Селина. — Сам ще бъде изумена.

— Щом ще се забавляваме, скъпа — отвърна той и като я прегърна ниско през кръста, силно я притисна за още една целувка.

Целуваха се така, сякаш в стаята нямаше никой — всъщност сеансът на лизане и смукане продължи толкова дълго, че Лорън вече си представяше как ще тръгнат към спалнята. Никой друг обаче не обръщаше внимание. Тя реши, че останалите вече са били свидетели на подобна сцена.

С края на целувката дойде и моментът Емерсън да излезе да си върши работата.

— Довиждане на всички — извика той и тръгна към вратата. Антуражът му скочи на крака и го последва.

— До скоро, юнако мой — прошепна Селина и му изпрати въздушни целувки.

Щом си излезе, Селина престана да бъде нежно невинно цвете и се превърна в сурова надзирателка, каквато всъщност беше.

— Готово ли е всичко, Лора? Не искам никакви провали.

— Да, Серина. — Лорън подигравателно произнесе името ѝ погрешно. — Всичко е под контрол.

— Няма да е зле, ако е така — заплашително рече Селина, сякаш Лорън ѝ беше личната робиня. — И освен това — тя се обърна рязко, — ако Сам предварително разбере за тържеството, ще те държа лично отговорна.

Лорън си помисли, че от всички момичета на Сам Селина е най-гадната кучка.

Когато се върна в офиса, Сам избухна срещу нея:

— И къде беше цяла сутрин?

— Трябваше да ходя на зъболекар — излъга тя.

— Това не ми харесва — грубо отсече Сам. — Определяй си часовете при зъболекаря в свободното време, а не когато се предполага, че трябва да си на работа.

— Нямам никакво свободно време — опита се да обясни Лорън. — Караш ме да работя и през почивните дни, тук съм до късно вечерта. Болеше ме зъб, какво според теб трябваше да направя?

— Хм... наистина не си имала избор — предаде се Сам, после се намръщи. — Не ми е приятно да го признавам, но тук цари пълен хаос, когато те няма.

— Оправяла си се добре, преди да се появя — отбеляза Лорън.

— Да, но това е било за тогава, сега е друго.

— Хайде да се залавяме за работа. — Сам барабанеше с лакираните си нокти по бюрото. Политурата му изглеждаше като гланц на нова кола.

Лорън седна и се приготви да записва.

— Първо, искам да изпратиш бутилка шампанско на Антонио — започна Сам. — Изживял е доста неприятности по време на снимките на Селина. Наистина трябва да поговоря с това момиче, преди да се е препънало в собствения си егоцентризъм. А, после позвъни във „Флаш Козметикс“ — искат Нейчър в студиото същия ден, когато са и снимките за „Вог“. Кажи на Нейчър, че трябва да тръгне насам по-рано. Не обръщай внимание на крясъците ѝ. След това се обади в списание „Суимуеър“, на десети им трябва всички момичета. Казах им, че е невъзможно да заведат, когото и да било на Вирджинските острови преди дванайсети, те обаче настояват. Оправи се с тях, Лорън, така добре умееш да се разбираш с хората.

— Смятай, че ще се погрижа за всичко — успокои я Лорън и стана.

Щом отиде на бюрото си, дойде Пиа и шепнешком я попита:

— Всичко ли е наред?

— Всички системи функционират.

Пиа въздъхна с облекчение.

— Толкова си добра!

*Да, Пиа. Ще върша твоята работа, за да ти изкарвам заплатата.*

По обед няколко от момичетата се отбиха в офиса с торта.

— Боже, мразя рождените дни. — Сам духна свещите с неохота. — Кой ви каза?

Никой не си призна.

Поне остана с впечатлението, че с това всичко е приключило — промърмори Пиа. — Боже, колко ще се изненада!

— Как ще я примамим в апартамента на Емерсън? — попита Лорън. Това беше едно от нещата, за които тя не отговаряше.

— Селина ще я заведе. Каза на Сам, че двамата с Емерсън имат изненада и искат да ѝ я кажат лично.

— Сам повярва ли?

— Напълно. Мисли си, че са решили да се женят, и очаква да разговарят за това.

По-късно, когато я свари в стаята ѝ, Нейчър я хвана за слушател. Цялата беше само руса коса, сини очи и тен от Акапулко.

— Не мога да повярвам, че Селина е пипнала Емерсън Бърн — недоволстваше Нейчър. — Тя не е негов тип, много е мършава. Той си пада по мадами с месце по кокалите — като мен например!

— Познаваш ли го?

Нейчър облиза устни.

— Не, но смятам да се запозная.

Лорън предчувстваше, че се задават неприятности.

Още при първата възможност тя излезе от офиса и буквално хукна към апартамента на Емерсън Бърн да провери дали всичко е наред. Беше с плисирана пола и семпъл син пуловер, косата ѝ бе прибрана назад в дебела плитка. Очевидно нямаше да има време да се върне до апартамента си и да се преоблече в нещо по-официално. И какво от това? Никой не би ѝ обърнал внимание как изглежда, тъй като тя е зад кулисите и си върши работата.

Селина вече беше там и се носеше из апартамента, като издаваше заповеди. Четирите прислужнички на Емерсън се мотаеха с нацупени физиономии. Не им харесваше, че всяка от приятелките му идваше и се опитваше да вземе положението в свои ръце.

— Слава Богу, че си тук — възкликна Селина. — Иди и поговори с уредниците на тържеството. Виж дали знаят какво да правят. А, Лора, провери дали на всички е казано да бъдат тук точно в осем.

— Ще се погрижа. Впрочем името ми е Лорън, а не Лора.

— Няма значение — махна с ръка Селина, а изящният ѝ маникюр проблесна.

„Кучка!“, помисли си Лорън и забърза към кухнята, за да говори с уредниците.

Различни хора от антуража на Емерсън се мотаеха наоколо, недоволни от това, че е предоставил апартамента си за тържеството, което трябваше да изненада Сам.

След като се разбра с уредниците, Лорън провери цветята, прегледа списъка на гостите заедно с плещестия телохранител на вратата и най-накрая намери време да остане сама.

Затвори се в банята за гости и се погледна в огледалото. Така ли възнамеряваше да прекара живота си? Да урежда тържества на хората, за да се забавляват? Мечтаеше да стане прочута актриса. А сега е една

незабележителна дребна чиновничка, която изпълнява хорските каппризи. Лорън Робъртс — невидимата.

Някой натисна дръжката на вратата. Не обърна внимание — нека почака. По вратата вече се чукаше.

Ядосано отвори и се озова лице в лице с Емерсън Бърн.

— Коя си ти? — попита той.

— Лорън — отвърна тя, изкушавайки се да вдигне ръка и да докосне рошавите му буйни бакърено руси къдрици. — От агенция „Сам“. Организирам тържеството, спомняте ли си? Срецахме се вече.

Той разтърси златистата си коса и я хвана за лакътя.

— Ела, искам да чуеш нещо.

— Моля?

— Недей да възразяваш. — Стисна ръката ѝ и я поведе по застлания с плюшен килим коридор към задната част на апартамента, където имаше най-модерно звукозаписно студио. — Сядай и слушай — това.

Кого си мислеше, че може да командва той?

— Господин Бърн, нямам време да слушам. Опитвам се да организирам тържество вместо вас, трябва да проверя дали всичко върви както трябва.

— Това е моят апартамент, по дяволите. Аз плащам за това проклето празненство, затова сядай и без повече приказки.

Говореше като Нейчър. Може би двамата са един за друг — в края на краищата говорят на един и същи диалект.

Седна сковано на едно кресло, а той отиде до пулта и натисна две копчета. Изведнъж помещението се изпълни със звук.

Веднага позна гласа му — този вълнуващ, уверен и дрезгав глас. Бил е тринайсетгодишен, когато за пръв път е излязъл на сцената, и тутакси е завладял Америка с най-известния си хит „Горещи дни и страстни жени“.

Изпълнението, което сега звучеше, не бе романтична балада, а пламенна любовна песен, озаглавена „Жена усойница“.

— Слушай и ми кажи какво мислиш — нареди Емерсън и закричи нагоре-надолу из студиото.

Тя наблюдаваше обвитите му в кожен панталон крака.

— От значение ли е какво мисля аз?

— Да, ти си публиката. — Той говореше бавно, като че ли имаше пред себе си идиот. — Ти си случайно момиче. Няма защо да се подмазваш и ще ми кажеш истината. — Той увеличи звука, който почти щеше да я изхвърли от стаята. До съзнанието ѝ достигна смисълът на думите.

*Обича ме тя заради парите.  
Обича ме тя заради властта.  
Обича ме тя, мамка му стара,  
и заради голямата ми кола.  
Жена усойница е тя.  
Рокендрол танцува.  
Жена усойница е тя.  
За своята цел лудува.  
О, не!  
Пари, пари.  
Секс и ласки.  
Око тя хвърли на това.  
Пари, пари.  
Секс и ласки.  
Кучка хладнокръвна е тя.*

Песента очевидно не беше от най-добрите парчета на Емерсън Бърн.

Той намали звука и се втренчи в нея.

— Е?

— Добре е... — Лорън стана и започна да оправя полата си.

— Добре! — Тонът му беше такъв, сякаш „добре“ беше мръсна дума. — Ти да не би да си глуха? — Повиши тон. — Това е новата ми песен, за Бога. Най-новият ми проклет хит.

Очевидно не му се искаше да чуе истината. Може би трябваше да излъже, че това е най-хубавото нещо, което е чувала през живота си.

О, по дяволите, а защо трябва да го прави?

— Не ми харесва — рече тя. — Не ми допада да наричате жените кучки. Щом като е любовна песен, защо да не е по-нежна?



— За каква, мамка ти се мислиш ти? — избухна той. — „Жена усойница“ е едно от най-добрите неща, които някога съм записвал.

— А за какъв, по дяволите, се мислите вие! — избухна тя на свой ред. — Не съм ви някоя екзалтирана почитателка, за да примирам от възхищение, след като не ми харесва. Поискайте мнението ми и аз ви го дадох.

— Изчезвай отгук — изръмжа Емерсън. — Нищо не разбираш.

Лорън беше разярена, но не можеше да направи нищо. Тържеството щеше вече да започне и тя трябваше да се увери, че всичко върви нормално. С цялото достойнство, което бе способна да демонстрира, тя напусна студиото.

— Знаех си, че този ден ще е успешен.

Лорън се обърна и се озова пред Джими Касади, фотографа, който преди няколко седмици я бе канил да излязат.

— Здравсти — поздрави го тя, доволна да види приятелско лице.

Реши да поведе разговор.

— Мислиш ли, че Сам се изненада?

— Да се е изненадала? — Той се разсмя. — По-скоро се ядоса.

Струва ми се, че не е много забавно да си на четирийсет.

— Четирийсет? — Джими се разсмя още по-високо. — Мислиш, че Сам е на четирийсет години? Тази жена е на петдесет.

— Какво? — смая се Лорън. — Изобщо не изглежда на толкова.

— Тя не изглежда дори на четирийсет — каза Джими. — Сам е явление. Виждала ли си нейни снимки от времето, когато е била модел?

— Не.

— Бомба!

Лорън огледа пренаселеното тържество. Повечето гости бяха пристигнали навреме и когато Сам се появи със Селина от едната страна и Емерсън от другата, по даден знак всички извикаха: „ИЗНЕНАДА!“ Вече всичко вървеше толкова добре и Лорън си помисли, че може да се измъкне.

— Каква е твоята история? — попита Джими и запали цигара.

Тя се обърна и го погледна. Беше малко над трийсетте, нисък и жилив, с остри черти и коса, която оредяваше над челото, а на темето беше дълга. Носеше я на конска опашка. Беше с очила като на Джон

Ленън и тесни сини дънки. Дънките веднага ѝ напомниха за Ник Анджели.

Решително изтласка от съзнанието си спомена за Ник Анджели.

— Нямам история — отговори Лорън и си помисли, че може да се измъкне през кухнята, без някой да я забележи.

— Всеки си има история — отбеляза той самоуверено. — И аз искам да науча твоята.

Тя сви рамене.

— Момиче от малък град, дошло в Ню Йорк, намерило работа. Това е.

— В тебе има нещо много повече от това. Знаех го в момента, в който ти определих среща.

— Не си свикнал да ти отказват, предполагам?

Той дръпна от цигарата си и замислено се вторачи в нея.

— Не си омъжена, нали? — Гледаше настойчиво лявата ѝ ръка, на която нямаше пръстени.

— Не, не съм омъжена — предпазливо отвърна Лорън.

— Имаш ли стабилна връзка? Не съм забелязал мъж около тебе.

— Не се срещам с никого.

— Тогава защо да не излезем?

Уместен въпрос, но тя не му дължеше обяснение.

— Не ти ли минава през ум, че просто нямам желание? — Надяваше се с това да прекрати разговора.

Той обаче не искаше да го отрежат.

— Защото съм аз или на всекиго би казала „не“?

— Тръгвам си — съобщи му тя и после добави: — Всичко върви добре, повече нямат нужда от мен.

— Ти ли организира всичко това?

— Да. — Лорън започна бавно да се насочва към кухнята.

Джими я последва.

— Свършила си отлична работа, но по-добре не си тръгвай.

— Защо?

Той кимна към отсрещния ъгъл.

— Защото Селина е почти готова да убие Нейчър. Погледни.

Лорън извърна очи натам. Нейчър цялата се бе надвесила над Емерсън Бърн, който се бе изтегнал на дивана, опянал напред обвитите си в черна кожа крака. Оглушителният ѝ смях кънтеше из цялата стая.

Селина се мотаеше зад него, облечена в свободна шифонена рокля, котешките ѝ очи сигнализираха скорошна опасност.

— Това не ме засяга — рече Лорън.

— Как така? — попита Джими. — В офиса си известна като човека, който разрешава всички проблеми.

— Нима?

Той се усмихна многозначително.

— Да. Знаеш ли как ти викат зад гърба?

Искаше ѝ се да я остави на мира.

— Сигурна съм, че нямаш търпение да ми кажеш.

Той, изглежда, се забавляваше.

— Госпожица Е.

Сега тя наистина се подразни.

— Госпожица Е? Какво означава това?

Той се засмя.

— Госпожица Ефективност.

— О, много благодаря. — Не беше особено развълнувана от прякора.

Джими не се отказваше.

— Вярно е, нали? Правиш всичко за всички. Превърнала си се в незаменима. От колко време си тук, от три месеца? Другите организатори сигурно те обичат. Обзалагам се, че дори Пиа се притеснява за мястото си.

Откъде знаеше толкова много за нея?

— Какво искаш да кажеш?

Той загаси цигарата си в близкия пепелник.

— Става дума за теб. Ти си идеалната дясна ръка, мислят, че не е убягнало от вниманието на Сам, защото на нея нищо не ѝ убягва.

— Не се стремя към никакъв пост. Доволна съм от това, което върша.

Джими я погледна над очилата си в стил Джон Ленън.

— Така ли?

— Да — отвърна Лорън предизвикателно и се наклони да си тръгва.

— О, по дяволите! — възкликна той.

— Какво?

— Виж ги.

Тя хвърли поглед към Селина, Нейчър и Емерсън точно навреме, за да види как Селина бавно и хладнокръвно изливаше чаша шампанско върху главата на Емерсън.

— Остави ги — задържа я Джими с ръка, да не би да ѝ хрумне да се погрижи и за този проблем. — Ще се оправят сами.

Сега Емерсън Бърн се бе изправил, пиан и олюляващ се, а шампанското се стичаше по лицето му.

— Тъпа проклета крава — извика той. — Мамка му, развали ми косата.

— Да — обади се Нейчър. — Виж какво направи.

— Не се намесвай, курво — кресна Селина.

— Как ме наричаш? — кресна на свой ред Нейчър.

И преди някой да успее да ги спре, като диви котки те се нахвърлиха една върху друга и започнаха да скубят косите си, да късат дрехи, обици — всичко, което можеха да докопат с ръце.

Емерсън не даваше никой да се доближи до тях.

— Оставете ги — викаше той със задоволство. — Това е най-хубавата част от проклетия купон.

— Хайде — каза Джими и хвана Лорън за ръка. — Ще те придружа.

Преди тя да понечи да възрази, той я помъкна към вратата и двамата изчезнаха в нощта.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Синдра бясно обикаляше из апартамента и не можеше да повярва на очите си.

— Някой е бил тук. Не мога да си го обясня!

— Виж, Рийс, виж, в пепелника има фасове, а на облегалката на дивана е прогорена дупка.

— Е, не е толкова зле — извика Рийс от спалнята. — Вместо да вземат нашите боклуци, са ни оставили чанта.

— Какво? — Синдра отиде до спалнята, за да види за какво става дума. Действително там имаше нечия чанта, пълна с дрехи. Тя започна да тършува в нея.

— Не разбирам. — Рийс се чешеше по брадата.

— Аз пък разбирам. — Синдра измъкна чифт износени дънки. — Това са нещата на Ник.

— Кой е тоя Ник?

— Говорила съм ти за него — брат ми.

*Мамка му!* — помисли си Рийс. — *Роднини! Само това ми липсваше.*

— И как е влязъл тук? Къде е? — настояваше Рийс.

— Доколкото познавам Ник, влязъл е с взлом.

— Има ли бележка или нещо друго?

— Дяволска работа, да влезеш в чужд апартамент — мърмореше Рийс.

— Като че ли ти не би могъл.

Той задъвка устната си.

— Откога не си виждала този свой брат?

— Четвърта година.

Вътрешно Рийс започваше да беснее. Синдра, неговата малка тъмнокожа хубавица, имаше брат, който вероятно е над един и осемдесет и черен колкото лачените му обувки. И на всичкото отгоре сигурно ще го побърка от бой.

— Трябва да внимаваш с роднините — предупреди я той.

Тя се обърна към него ядосана.

— Ник ми е брат. Аз го обичам.

— Добре. — Рийс се надяваше, че братчето няма отново да се изтърси. — Нищо не сме в състояние да направим. Ще прибера чантата му в гардероба и ще чакаме да ти се обади. Още нещо, мила. Ако се обади — казвам ти го от личен опит, — недей да бъдеш много сърдечна, защото роднините идват, настаняват се и после изобщо не можеш да се отървеш от тях.

— Благодаря, ще се вслушам в съвета ти — подигравателно му отвърна Синдра. — Ще изхвърля собствения си брат на улицата и ще се надявам да не ми досажда вече.

Ако бяха женени от по-дълго, сигурно щеше да я шляпне, не си падаше по дръзките жени. Рийс знаеше обаче, че можеш да удариш една жена само в момент, когато си сигурен, че няма да те напусне, а понеже те наскоро се бяха оженили, тя, току-виж, си отишла и тогава какво ще прави той, след като е похарчил пари за уроци по пеене, дрехи и всичко останало.

— Излизам, имам среща — съобщи ѝ Рийс и оправи бомбето на каубойската си шапка.

Синдра не отговори. Беше твърде заета с мисълта къде ли е Ник.

На втората вечер Ник пак трябваше да отиде на летището. Този път клиентът му беше жена продуцент, очевидно страдаща от липса на апетит, с остригана коса и неприятен характер. Някоя си Джулия. Седна отзад в лимузината, смръкна кока и през цялото време говори по телефона.

Когато стигнаха Бел Еър, той се загуби из възвишенията и тя му крещя, нарича го тъп шибаняк и скапан гъз. Почти беше готов да спре колата и да я изхвърли, но благоразумието надделя.

Когато стигнаха до къщата ѝ, Джулия промени настроението си и го покани да влезе.

— Защо? — попита той.

Тя имаше налудничав поглед и лош дъх.

— Да се чукаме.

— Съжалявам, зает съм.

Сладко отмъщение. Нея няма да я чука дори с хуй под наем.

От пристигането си в Лос Анжелос не беше се забавлявал.

Тази нощ пак остана в мотела, а на сутринта телефонира на Синдра.

— Ник! — възкликна тя развълнувано. — Чаках да се обадиш, разбрах, че си тук. Прегледах чантата ти. Естествено, трябваше да изпера всичките ти дрехи, прасе такова. Нищо не се е променило, а?

— Къде беше? — попита я той. — Дигнах се от майната си, за да дойда, а ти си хукнала да скиташ.

— Къде си?

— В някакъв лайнен мотел на булевард Холивуд.

— Бързо идвай тук! Ще се настаниш при мен и Рийс. Не се мотай. Ще ти направя закуска.

— Откога готвиш?

— Това е Калифорния. Взимам го от замразителя, слагам го на сухарника и го наричам вафла. Ще харесаш как готвя!

Той стигна до апартамента ѝ по най-бързия възможен начин и паркира колата на улицата.

Синдра го посрещна на вратата, като почти подскачаше от възлнение. Прегърна го, притисна го към себе си, след което го повлече навътре.

— Идвал си, нали? Влязъл си с взлом в апартамента ми.

Той виновно се усмихна.

— Какво друго ми оставаше? Нямахте те, затова прекарах нощта тук, но когато се върнах на следващия ден, домоуправителят не ме пусна.

На свой ред Синдра също се разсмя.

— Не се забърквай с Рейста. Той е луд човек.

Влязоха в малката кухничка, където тя му сипа кафе и затопли прочутите замразени вафли.

— Та къде беше? — попита я отново Ник.

— Познай. — Лицето ѝ грееше в щастлива усмивка.

Той мразеше да играе на такива детски игрички.

— Не мога да позная.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Омъжих се.

О, *страхотно*.

— Така ли?

— Да, ние с Рийс се оженихме в Лас Вегас. — Синдра го гледаше полувиновно, полудоволно, очакваше одобрението му. — О, Ник, надявам се, че ще го харесаш. Той ми помага в кариерата, наистина се грижи за мен.

— Добре. Щото, ако не го прави, ще го убия. — Ник се насили думите му да прозвучат като шега.

— Грижи се. Ще видиш. Искам да кажа, от пръв поглед можеш да си помислиш, че е малко възрастен за мен, може би каубойските му дрехи са малко глупави, но той ще ми помогне да успея.

— Щом така смяташ.

Тази женитба бе изненада за него. Беше си представял как ще живеят в един апартамент и ще излизат заедно, както едно време в Чикаго. Сега обаче тя има съпруг и той не може да остане.

Ник се опита да узнае повече подробности.

— С какво се занимава?

— Личен мениджър е — гордо отвърна Синдра.

— И на кого е мениджър?

— Е, на кого според теб? На мен, разбира се!

*Разбира се.*

— И как изкарва пари?

Тя разтвори ръце.

— Нямам представа, ходи в някакъв офис. Не обсъждаме въпроса за парите. Винаги има колкото трябва.

Понякога сестра му беше ужасно наивна — как така да не знае с какво се занимава съпругът ѝ?

— Ще останеш тук — покани го тя. — Диванът се разтяга, ще ти бъде много удобно.

Вече не беше като едно време. Естествено, радваше се да я види, но нямаше намерение да се нанася у тях.

— Не, няма да стане, не и след като си младоженка, пък и изобщо.

Тя не можа да прикрие разочарованието си.

— Ти трябва да останеш тука, Ник.

Как можеше да се противопостави на големите ѝ кафяви очи?

— Добре, но само тая нощ, после ще си намеря квартира.

— Можеш да чуеш записите ми — с гордост му предложи Синдра. — Професионални са. Вече съм истинска певица.



— Така ли? — Той си спомни катастрофалния ѝ певчески дебют при Кю Джей.

— Вземах уроци. Рийс намери звукозаписна компания, която прояви интерес да ме прослуша. А когато бяхме в Лас Вегас, се срещнахме с няколко талантливи организатори в големите хотели и те може би ще ме вземат да пея в един от салоните.

— Звучи страхотно.

— И всичко това благодарение на Рийс.

— Радвам се, че си щастлива.

— А теб какво те накара да дойдеш в Лос Анжелос? Мислех, че в Чикаго всичко върви добре.

*Да. Добре — само че наникъде.*

— Реших най-сетне да се пробвам като актьор. Знаеш, че винаги съм искал да се занимавам с това.

— Точно тук е мястото. Вероятно Рийс може да стане и твой мениджър.

*Сигурно. Ще действа направо от името на цялото семейство.*

Когато Рийс се прибра, двамата с Ник се измериха с поглед и крадешком се разгледаха един друг.

Ник си мислеше, че Рийс изглежда като тъп задник във велуреното си яке с ресни, глупавата каубойска шапка и с тоя увиснал мустак. Съвсем не беше подходящ за Синдра. И много възрастен.

Рийс установи с облекчение, че Ник е бял. През целия ден въображението му се вихреше — с всеки изминал час братът на Синдра ставаше все по-едър и все по-черен. А сега пред него стоеше някакво хилаво бяло момче и той изобщо не се чувстваше застрашен.

— С какво се занимаваш, Ник? — попита Рийс с намерението да установи приятелски отношения с шурей си.

— Работех в един бар в Чикаго, но дойдох тук да ставам актьор.

Рийс не можа да се въздържи.

— Да, както всеки друг загубеняк в града.

— Моля? — Ник успя да се овладее, защото не му се щеше да разстройва сестра си.

— О... не исках да те обидя. Мисълта ми беше, че в Холивуд непрекъснато пристигат момчета с надеждата да пробият. Всеки се стреми да стане звезда.

— Аз ще стана — самоуверено каза Ник.

— Това е хубаво — рече Рийс. — Знаеш ли, с моя помощ сестра ти ще стане голяма звезда.

— Затова ли се ожени за нея? — засече го на свой ред Ник.

Рийс го погледна.

— Ожених се за нея, защото я обичам.

— Това е хубаво. — Ник го изгледа продължително. — Защото, ако някой обиди сестра ми, да се смята за мъртъв.

Рийс нямаше търпение да остане насаме със Синдра в кухнята.

— Колко време ще стои? — попита той с тревога.

— Само една нощ. — Тя не забеляза безпокойството му. — Опитвам се да го убедя да остане за по-дълго. Защо ти не поговориш с него?

— Разбира се. — Рийс изобщо нямаше такова намерение. Колкото по-скоро брат ѝ се махне от пътя им, толкова по-добре.

На следващата сутрин Ник седеше в кухнята и преглеждаше във вестника обявите за жилища.

— Искам да си взема квартира до плажа — рече той.

— Не е трудно — отговори Синдра. — Чух, че наемът е по-нисък във Венис. Можем още днес да отскочим дотам.

— Добра идея. — Ник сгъна вестника.

По-късно, когато караха по Санта Моника, той я попита дали има вест от Джоуи.

Тя отметна дългата си черна коса назад.

— Ще ми се да се свържа с него. Писах му няколко пъти, но той не ми отговори. Наскоро го търсих по телефона и някой ми каза, че е напуснал онази квартира и не е оставил новия си адрес.

— Съвсем типично за Джоуи.

Синдра кимна замислено.

— Понякога ми липсва. Толкова много неща преживяхме заедно.

Ник изпитваше същото.

— Наистина? — Той се размисли за доброто старо време, когато тримата се изправиха сами пред целия свят — как пътуваха, спаха на пейки в парка, живяха в една стая в мотела.

След като огледаха първия апартамент, Синдра отново му предложи:

— Ъ, ако това са квартирите, които можеш да си позволиш, пак ти казвам да останеш при нас.

Рийс няма да има нищо против. Той те харесва.

*Сигурно* — помисли си Ник — *Колкото плъхът обича кобрата.*

— Все пак размисли. Моля те.

Той обеща, но, разбира се, нямаше да го направи. Една нощ при Рийс Уебстър беше предостатъчна.

Вторият апартамент беше хубав. За жалост наемът бе твърде висок и те си тръгнаха. Следващите три бяха в плачевно състояние. На шестия адрес непосредствено до плажа във Венис попаднаха на приятна, макар и позанемарена сграда с едностайни жилища.

Хазайката — размъкната жена в мърляв оранжев пеньоар и мъхести пантофи — им показа апартамент с изглед към плажа. Стаята беше голяма, слънчева, с малка кухничка.

— Няма ли баня? — попита Ник.

— Обща е с отсрещния апартамент — обясни хазайката, от едното ъгълче на устата ѝ се поклащаше цигара.

— Не знам...

— Наемателката му не се задържа тук, пътува непрекъснато, така че ще си я ползвате сам.

Той погледна Синдра.

— Какво ще кажеш?

— По-добро е от всичко, което видяхме досега.

— Суеверен ли сте? — попита хазайката и изчопли парченце тютюн от зъбите си.

Ник забеляза дупка на единия ѝ пантоф.

— Защо? — учуди се той, като се стараяше да не я гледа.

— Щото миналата седмица тук умря едно момче. Обеси се. — Тя намести свляклата се презрамка на сutiена си. — Казвам ви го направо, не искам да ви баламосвам. Ако вярвате в карма и в такива неща, може да не искате да живеете тук.

Той поклати глава.

— Карма ли? Глупости, наемът е екстра, на плажа е — вземам го.

Синдра стисна ръката му.

— С Рийс ще ти помогнем да го оправиш. Ако в събота и неделя дойдем тук с кофа боя, ще го направим страхотен.

— Ти си намери работа. А вие — обърна се Ник към хазайката — си намерихте наемател.

След като остави капаро, той закара Синдра обратно в Холивуд. През цялото време тя не спря да говори, ту се връщаше към стари спомени, ту кроеше планове за бъдещето и за своята кариера. Накрая подхвърли между другото:

— Чувал ли си нещо за Лорън? Помниш ли я — момичето, което харесваше в гимназията.

Като че ли би могъл да я забрави. Да не е луда? Никога нямаше да забрави Лорън.

— Не съм чувал. Предполагам, че ме е зарязала — отвърна той, като се стараеше гласът му да прозвучи небрежно. — Много пъти ѝ писах, но тя не отговори.

Може и да се е омъжила за оня мускулест тъпанар, за когото беше сгодена. — Синдра отвори прозореца.

— Стрик — така ли се казваше?

— Сток.

— А, да. Сток. — Тя се изкиска. — Голям простак! Помниш ли как ти строши носа на Нова година? Скапан задник! След няколко седмици обаче ти го наби.

— Такова беше доброто старо време — отбеляза Ник сухо.

— Възнамеряваш ли някога да се върнеш?

— А ти? — на свой ред попита той.

Тя се поколеба.

— Само ако стана звезда. Истинска голяма звезда. Ще отида с една фантастична лимузина и ще покажа на всички в града коя съм аз, на всеки един от ония проклетници. — Синдра се разпали. — Ще бъда с разкошно палто от лисица, като Даяна Рос, и с впита рокля с пайети. Ще нося цял вагон с подаръци за Арита Мей и за Харлан.

— Мъчно ли ти е за тях? — попита Ник и спря на светофара.

На лицето ѝ се изписа тъга.

— Понякога ми става кофти, че го оставих, изпитвам угризения.

— Да, разбирам какво имаш предвид, но не можем да го вземем.

— Знам.

— Ей, може би и двамата ще станем прочути и ще се върнем заедно. Какво ще кажеш?

Тя оживено кимна.

— Ще покажем на тоя проклет град някои нещица.

Когато я оставяше пред жилището ѝ, се натъкнаха на Ани Бродерик, която се качваше в колата си.

— Виждам, че сте се намерили — обади се Ани. — Вярно ли, че ти е брат?

Синдра щастливо кимна и се притисна към ръката му.

— Абсолютно. Не му ли повярва?

— Не сте съвсем еднакви на цвят — безцеремонно отбеляза Ани.

— Ние сме от един баща, но от различни майки — обясни сериозно Синдра.

— Просто се грижех за сигурността ти. — Ани прокара ръка през червената си коса. — Не исках някой непознат да влиза в апартамента ти.

— Добре се погрижи за сигурността ѝ — рече Ник. — Едва ли не трябваше да спя в колата си.

— Поне имаш кола. Смятай се за щастливец.

— Благодаря, Ани — побърза да се намеси Синдра, за да отнеме от напрежението.

— Какъв е нейният проблем? — поинтересува се Ник, когато тя си тръгна.

— За само момиче е трудно в Лос Анжелос.

— Няма ли си приятел?

— Прави кариера.

— С какво се занимава? Оная вечер спомена нещо за училище.

Синдра го погледна изненадана.

— Какво мислиш, че прави? Какво според теб правят всички в Лос Анжелос? Тя е актриса, разбира се.

— А как човек може да се запише в нейната школа? Трябва ли да се плаща?

— Не знам, никога не съм се интересувала. Питай Ани.

— Може би ще я попитам.

Само след няколко седмици Ник вече се вписваше в обичайния за Лос Анжелос начин на живот. Работеше в „Луксозни лимузини“. Имаше апартамент на плажа. Дори започна да припечелва малко и да се храни с по-здравословна храна, обаждаше се на Синдра през два дни.

Единственото, за което тя говореше, беше какво прави Рийс за нея. Върху тоя човек като че ли навсякъде бе изписано „мошеник“ —

беше видял доста евтини мошеници при Кю Джей и разпознаваше комбинацията от чаровен мазник и измамник от километър. Но... не беше негова работа, Синдра изглеждаше щастлива.

Един ден я попита за номера на Ани Бродерик.

— Защо? Да не би да се каниш да ѝ определиш среща? — поинтересува се Синдра.

Не му е минавало през ум, но идеята не е много лоша, ако иска да разбере повече за актьорската школа. Освен това му се чука. О, как му се чука! Разбира се, Ани Бродерик не е негов тип, с твърде гаменски вид и е ниска, но трябва да си признае, че тялото ѝ е хубаво — а пък и много отдавна не е имал от ония случайни връзки за една вечер. Вече дори му липсва Дъовил.

Синдра му даде телефона на Ани. Почака да мине един ден и се обади.

— Бих искал да те поканя на обяд. — Той очакваше незабавен отговор „да“.

— Защо? — попита тя подозрително.

О, да му се не види, трябва да прави усилия.

— Заради неприятното преживяване, което ти създадох, а и нямам много приятели тук.

Ани мълчеше.

Ник беше решен да полага усилия — но не чак дотам.

— Ей, ще обядваш ли с мен, или не.

Тя не бе изпълнена с ентузиазъм.

— Може би.

Не схващаше ли, че ѝ се обажда Ник Анджелио?

— Може би? Как трябва да го разбирам?

— Добре... можеш ли да дойдеш там, където работя аз?

— Каж ми къде.

— „Хубавото тяло“ на Санта Моника.

— Да не ме баламосваш? Какво е това „Хубавото тяло“?

— Оздравителен клуб.

„Луксозни лимузини“. „Хубавото тяло“. Явно в Лос Анжелос обичат да създават илюзии.

— Добре — съгласи се той.

— Имам обедна почивка.

— Ще бъда там.

„Хубавото тяло“ беше голяма бяла сграда на Санта Моника. Мястото бе оживено, влизаха и излизаха хора, всички бяха с шорти, широко деколтирани блузи без ръкави, къси коси, трика — дълги и изрязани, всички варианти на спортни облекла.

— Мога ли да ви помогна? — попита от рецепцията руса калифорнийка, чийто щръкнал бюст бе скрит под бяла тенис фланелка с надпис „Хубавото тяло“.

— Търся Ани Бродерик. — Ник огледа атрибутите ѝ.

Тя улови погледа му, премигна с дългите си мигли и се усмихна.

— О... вие трябва да сте Ник.

Беше изненадан, че Ани е съобщила за него — може би го харесва повече, отколкото го показва.

— Тука ли е?

— Преоблича се. Ще дойде всеки миг. — Усмивката на момичето стана ослепителна. — Разбрах, че сте отскоро в града.

— Нещо такова.

— Къде срещнахте Ани?

— Живее в една и съща сграда със сестра ми. — Ник забеляза, че тя е без сутиен.

— Хм... — Момичето жадно го огледа. — Бих искала аз да съм на нейно място.

Разпознаваше поканата, когато му я отправяха дори и двусмислено.

— Как ти е името? — поинтересува се той, решен да уреди ездата.

Но с появяването си на рецепцията Ани прекъсна атаката му още на подстъпа.

— Да тръгваме — рече тя енергично, хвана го за ръката и го поведе навън.

— Къде отиваме? — попита Ник, като същевременно си мислеше, че от нея лъха здраве и сила и наистина е много привлекателна, макар да не е негов тип.

— Отсреща има добра храна. Ял ли си някога сандвич с пуйка?

— Това да не е някакъв безвкусен хамбургер?

Ани се усмихна.

— Хайде, ще ти хареса.

— Ще ми хареса ли?

— Да, ще ти хареса — твърдо отсече тя.

Прекосиха улицата, влязоха в ресторанта и седнаха на маса до прозореца. Ани веднага поръча два здравословни сандвича.

— Пуйка, соя и подправки. Това е най-вкусното нещо, което някога си опитвал — увери го тя.

— Лигите ми потекоха.

— Странен човек си.

Двамата си размениха усмивки.

— Значи — поде Ник — ти работиш в оздравителен клуб, ядеш здравословна храна и плуваш в басейн. За какво тренираш — за Олимпиадата ли?

Ани забарабани с пръсти по масата.

— Не знам дали съм ти споменавала, или не, но аз съм истинска актриса. Затова трябва да поддържам добра форма.

— Не е ли достатъчно да си добра актриса?

— Продуцентите искат да имаш тяло като Раquel Уелч.

— Ако трябва да се снимаш в гола сцена, а?

— Може би.

— Би ли го направила?

— Ако е неразделна част от сценария.

Той избухна в смях.

— Хайде де, все едно аз да ти кажа, че чета „Плейбой“ заради статиите.

Тя също се разсмя. Сервитьорката им донесе сандвичите с пуйка. Ник я погледна подозрително.

— Хайде, опитай — насърчи го Ани.

— Може ли да си сложа кетчуп?

— Може да си сложиш каквото поискаш.

— Каквото поискам? — заяде се той.

— Разбира се — отвърна тя и махна на сервитьорката. — Сузи, донеси ни две чаши от „Голямата Я“ и бутилка с кетчуп.

— Ти си редовен посетител, нали?

— Удобно е. — Ани направи кратка пауза. — Тъ. Ник, съжалявам, че между мен и теб се създаде напрежение, когато се запознахме, но нямах представа кой си. Малко странно, разбираш ли, Синдра е... — тя се поколеба и после го изгърси: — черна.

— Да, влизам ти в положението.



Сервитьорката донесе кетчуп и две големи чаши с тъмнокафява течност. Той вдигна своята.

— Какво е това?

— Натурален ябълков сок — обясни Ани. — Без консерванти. Изпий го, ще ти хареса.

— Боже! Наистина започвам да свиквам с теб.

— Може и да имаш този шанс — небрежно отбеляза тя.

Дали най-накрая бе издържал изпита?

— Синдра ми каза, че ходиш на уроци по актьорско майсторство. — Ник покри сандвича си с кетчуп.

— Вярно е.

Той отхапа — не беше толкова лошо.

— И как се уреди там?

Тя отпи от ябълковия сок.

— Това е школа за актьори. Занимаваме се с различни интересни неща. Сцени от пиеси и филми. Етюди. Много практикуващи актьори я посещават.

— Така ли? — Ник отпи глътка от ябълковия сок. — Звучи интересно.

— Ами то си е интересно.

Той се зае да изучава изразителното ѝ красиво лице.

— Имала ли си професионални ангажименти?

— Във филм или по телевизията? — Тя изглеждаше поласкана от въпроса му. — Ами участвах в три реклами.

Това му направи силно впечатление.

— Тогава, предполагам, си имаш агент?

— Защо задаваш всички тези въпроси, Ник?

Той реши да ѝ се довери.

— А ти как мислиш? Слушай, в Чикаго работата ми на бара беше много добра — бях крал в малкото си кралство. Но откакто съм завършил гимназия, винаги съм бил побъркан на тема да стана актьор.

— Можеш да станеш. Само трябва да имаш заложби.

— О, имам — похвали се Ник.

— Радвам се да го чуя, защото едно от нещата, които са много необходими, е високото самочувствие. — Тя въздъхна. — Помага, когато ти отказват по двайсет пъти на ден.

Той нямаше намерение да допуска това. Веднъж да влезе през вратата — независимо чия, — ще им направи такова впечатление, че те изобщо няма да го пуснат да си тръгне.

— Ще ми се да дойда на някой урок с теб. Ще седна отзад и ще гледам.

— Според мен няма пречки. Можеш да гледаш два пъти, след което започваш да си плащаш — разбира се, ако госпожица Байрън те приеме.

— Коя е госпожица Байрън?

— Джой Байрън е най-добрата учителка по актьорско майсторство в града.

Щом е най-добрата, заслужаваше си да опита.

— Кога може да дойда?

— Какво ще кажеш за довечера?

— Не, вечер е изключено. Тогава изпълнявам курсове за една компания за лимузини.

— Един мой приятел продал сценарий на някакъв продуцент, докато го карал към Санта Барбара.

— Вярно?

— Случва се. Трябва да разбереш кого си пипнал в колата и да си изиграеш козовете. Така твърди моят приятел. При него се е получило. Неговата теория е, че щом могат да си позволят да наемат лимузина, значи не са случайни хора.

Той се сети за Луиджи и неговата свирепа намръщена физиономия.

— Аз получавам строги нареждания да не приказвам с клиентите.

— Не ми приличаш на човек, който изпълнява нареждания.

Тя е права, време е да започне да се интересува кого кара и да предприеме нещо, ако му се отвори възможност.

— Ще ти издам една малка тайна за тоя град — довери му Ани, блестящите ѝ очи срещнаха неговите. — От три години съм тук и вече знам, че има ли начин да установиш връзката, трябва моментално да действаш. Не позволявай нищо да се изпречи на пътя ти.

Той се наведе през масата и взе ръката ѝ, която бе изненадващо малка и мека.

— Благодаря, обичам добрите съвети.

Свършиха с обяда и на сбогуване тя му предложи да отиде с нея на урок следващата събота.

— Не звучи зле — съгласи се Ник. — Ще дойда да те взема.

— Добре. Ще се видим в четири.

Вечерта, когато Луиджи отново му приши господин Еванс, той не беше особено възхитен. Тоя Еванс беше мошеник, от него не можеше да се очакват никакви връзки.

Явно щеше да е като миналия път. Пак същото намръщено лице, пак ще стиска куфарчето под мишница, пак няма да даде бакшиш. Поговори с другите шофьори и разбра, че повечето клиенти добавят бакшиш на ръка към процента в сметката. С тая скръндза нямаше никакъв шанс.

— Тоя Еванс е много стиснат — оплака се Ник на Луиджи, когато върна лимузината. — Бъди така добър, престани да ми го пришиваш.

— Да вярвам ли на ушите си? — попита Луиджи, а очите му щяха да изхвъркнат. — Господин Манфред ти дава работа, защото проклетото му сърце е добро, а ти си позволяваш нахалството да ми казваш кого искаш и кого не искаш да возиш.

— Имам право на мнение — упорито се бранеше Ник.

— Ти имаш право да си смучеш топките, ако ти наредя.

— Мисля да се откажа от това съблазнително предложение.

Луиджи направи циничен жест.

— Да ти го начукам в очите, хулиган такъв.

Следващата вечер, когато отиде на работа, Луиджи го посрещна с многозначителна усмивка.

— Господин Манфред иска да те види.

— За какво?

— Да не би, мамка ти, да ти приличам на информационен център?

Мани Манфред изглеждаше по-дебел от всякога. Не беше възможно да е наддал още десетина килограма, но знае ли човек?

— Как вървят нещата, Ник?

Изненада. Тоя дебелак помни името му.

— Добре — отвърна той предпазливо.

— А с актьорството? Някакви прослушвания?

— Все още търся.

— Така трябва. — Мани протегна ръка към купичката с желирани бонбонки, грабна шепя и я напъха в учудващо малката си розова уста.

Ник забеляза, че е с „Ролекс“ — помпозен златен часовник, който проблясваше на светлината.

— Разговарях с Кю Джей. — Мани продължаваше да дъвче.

— Така ли?

— Той те харесва.

— Знам.

— И ти вярва.

— Надявам се. Работих при него близо четири години.

Мани изплю едно червено желирано бонбонче. То падна и направи гадно лигаво петно на огромното му коляно. Той го перна с ръка и то изхвърча на пода.

— Лоялност и доверие — тия неща не се купуват.

— Точно така. — Ник зачака същественото, което явно предстоеше.

— Да... — Мани явно нямаше да го разочарова. — Имам предложение.

— И какво е то?

— Изглеждаш ми умно момче.

*Боже! Complimenti! От самия дебелак. Страхотно.*

— Мога да се оправям — предпазливо отвърна Ник.

— Ето това искам да чуя — засия Мани. — Щом Луиджи ми каза, че се оплакваш, разбрах, че не ти е достатъчно само да седиш зад волана, да караш някакъв гаден тузар, след като знаеш, че си способен на много повече.

— Така де, хубава работа.

— Тъкмо това имам предвид.

— Законна ли е?

— Пука ли ти?

— Защо не ми кажете за какво става дума?

## **КНИГА ВТОРА**

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лорън излиза няколко пъти с Джими Касади — точно четири срещи, последните две завършиха с целомъдрени целувки на входа пред дома ѝ. Сега бяха на петата си среща и тя съзнаваше, че тази вечер той очаква нещо повече. Никога не бе го казвал на глас — не беше толкова директен, но Лорън си направи извода, защото бе доловила някои симптоми в един или друг момент, и след спокойната вечеря в романтичен италиански ресторант Джими взе такси — вместо да каже на шофьора нейния адрес, посочи своя.

— Искам да чуеш новия албум на Джони Мичъл. — Той я прегърна.

— С удоволствие — отвърна тя.

*Е, Робъртс, и какво ще правиш?*

*Не знам.*

*Не е зле да решиш.*

*Не мога.*

*Защо?*

Основателен въпрос. Защо да не може да реши?

Отговорът дойде от нищото.

*Защото още обичам Ник Анджели.*

— Много си мълчалива тая вечер. — Джими взе ръката ѝ в своята. — Да не съм те засегнал с нещо?

Тя потрепери и се опита да прогони от съзнанието си спомена за Ник.

— Не, уморена съм. Имах тежък ден.

— Твърде уморена, за да слушаш Джони Мичъл?

Той ѝ задаваше един въпрос с уста и друг с очи.

— Не мога да си представя нищо друго, което да ми се прави повече от това — отвърна Лорън, а в съзнанието ѝ крещяха гласове:

*Единствената му цел е час по-скоро да те вкара в леглото си — това е, което мъжете желаят.*

*Говориш като майка си. Ако искам, ще говоря и като нея!*

— Пристигнахме. — Той плати на шофьора и ѝ помогна да слезе от таксито.

Тя го последва в асансьора — изпълнена с трепет. Джими Касади, изглежда, беше наистина много добър човек.

*Разбира се, такава са, докато си постигнат целта, после те зарязват, бягат от теб, оставят те самотна и бременна. Оставят те... оставят те... оставят те...*

— За какво си мислиш? — попита я той и стисна ръката ѝ.

— За нищо. — Лорън продължаваше да пропъжда Ник от мислите си и да се опитва да съсредоточи вниманието си върху Джими. Какво знае за него? Почти нищо. Беше ѝ казал, че е дошъл в Ню Йорк от Мисури преди седем години и започнал като помощник на един фотограф, а от четири години вече работел сам. През последните три години със силно контрастните си черно-бели снимки си бе изградил репутацията на един от най-добрите фотографи авангардисти.

В разговорите си с другите момичета не бе успяла да разбере нищо за личния му живот. Обикновено моделите разказваха надълго и нашироко за фотографите, които ги снимаха — включително и живописни подробности за размера, сексуалните предпочитания и колко пъти обича да го прави за една нощ. За Джими нямаше данни — освен от Нейчър, която работи с него веднъж и после съобщи с широко отворени очи:

— Ей, тоя май е педал, а? Щото изобщо не ми налетя!

След четвъртата им среща, когато я остави пред дома ѝ само с целувка, тя си помисли, че може би Нейчър е права. Тази вечер обаче Лорън имаше усещането, че няма да е така, в очите му долавяше онзи особен поглед и си даваше сметка, че е подготвил всичко за решителната стъпка.

Апартаментът му всъщност не беше апартамент в точния смисъл на думата, а мансарда, разделена на отделни помещения от зидани стени с хоросанова мазилка, високи около метър и осемдесет, които не стигаха до тавана. Мебелите бяха сведени до минимум — всичко беше или черно, или бяло, или от неръждаема стомана. Контрастни като фотографиите му.

— Тук е страшно интересно — възкликна тя, като се разхождаше наоколо и оглеждаше всяка подробност. — Сам ли си го проектирал?

Той се засмя.

— Никой професионален дизайнер по интериора не може да се справи с това. Между другото, на мен ми харесва.

— На мен също. — Лорън продължи да оглежда по-нататък. — Трябва обаче да признаеш, че е доста необичайно.

— Затова ми харесва. — Джими я последва в малката кухня, където преобладаваше неръждаемата стомана. Пристъпи по-близо до нея. — Затова харесвам и теб — добави той, като неочаквано я прилепи до студената стомана на хладилника и я целуна по устата. Никакво шикалкавене. Никакво „Какво искаш за пиене?“ или „Мога ли да ти предложа да разгледаш жилището?“. Дори не си направи труда да сложи албума на Джони Мичъл, за който говореше цяла вечер. Просто целувка. Силна и чувствена. Не като обичайната му целувчица за лека нощ. Това беше нещо истинско. Тя се опита да си поеме дъх, но той не спираше. За момент се противопостави, тялото ѝ се стегна и не му позволи да се приближи по-плътно.

Той обаче бе настоятелен и тя усети как започна да му отвърща — топлина заливаше тялото ѝ, приливната вълна на желанието, така дълго потискано, че я покори изведнъж и я направи безпомощна да се съпротивлява.

След няколко минути ръцете му слязоха надолу към гърдите ѝ, нежни, чувствени, галещи.

Тя започна неуверено да възразява:

— Джими... не знам...

— Аз знам. — Ръцете му пропълзяха по деколтето на роклята ѝ, после към гърба ѝ и той разкопча сутиена ѝ.

През цялото време обаче устните му оставаха върху нейните, настоятелният му език изследваше устата ѝ, тя усещаше горещия му дъх навсякъде по себе си.

Лорън отметна глава назад и се предаде, когато той освободи гърдите ѝ и устните му бавно продължиха надолу към зърната.

Нежно събра двете ѝ гърди и започна непрекъснато да ги обхожда с език. После ръцете му бавно се преместиха към гърба ѝ, разтвориха ципа на роклята и тя падна на пода.

Лорън затвори очи, опитваше се да не мисли за Ник и да го забрави веднъж завинаги. Всичко ставаше толкова бързо, а тя се чувстваше безсилна да го спре.



— Ухаеш прекрасно — прошепна той. Повече нищо нямаше значение, нищо. Тя бе достигнала точката, от която връщане назад нямаше, той можеше да прави каквото си поиска.

Вдигна я и я понесе към спалнята си, остави я внимателно по средата на голямото си легло с воден дюшек.

Тя се любеше и отваряше душата си за него. Вече нямаше избор, твърде дълго бе самотна.

А Ник Анджели не ще се върне никога повече.

— Омъжвам се — съобщи Лорън, като нервно стискаше ръцете си в юмруци.

Сам отмести поглед от договора, който разглеждаше, и вдигна големите си очила с рогови рамки.

— Какво каза?

— Омъжвам се — отвърна Лорън, сякаш това беше най-обикновено съобщение.

Сега Сам се изпълни с внимание.

— Не може да бъде! — Тя постави очилата си на бюрото.

— Вярно е — потвърди Лорън, а гласът ѝ звучеше доста по-спокойно в сравнение с чувствата, които изпитваше.

Сам посегна към дългите си тънки пурети и изтегли една с кървавочервените си нокти — смъртоносни оръжия.

— И мога ли да знам за кого?

— Джими Касади.

— Моя Джими Касади? — Сам бе развила собственическо чувство към всички фотографии, които работеха с момичетата, живееше с усещането, че всеки един от тях ѝ принадлежи.

Лорън кимна.

— Да, така ми се струва.

Сам замълча за момент, докато асимилира неочакваната информация. После попита:

— Не е ли малко изненадващо?

Лорън се почувства като ученичка, изправена пред директорката. Защо се подлага на всичко това? Тя не дължи обяснение на Сам.

— Ние излизаме от шест седмици — рече Лорън. *И спим от три*, искаше ѝ се да добави, но не го направи. Половият ѝ живот си

беше нейна работа.

Сам вдигна дълга златна писалка и започна да потропва с нея по лакираната повърхност на бюрото.

— Шест седмици не са кой знае колко дълъг срок, за да опознаеш някого.

— Достатъчно дълъг са за мен — отговори Лорън, като си мислеше, че лекцията на Сам изобщо не ѝ е необходима.

— Не смяташ ли... — започна Сам.

— Поздравленията биха били по-уместни — сопна се Лорън и разби веднъж завинаги репутацията на „добрата малка Лорън“. — А, и ти правя предварително двуседмично уведомление. Джими иска да работя при него.

Сам бе твърде умна, за да каже още нещо.

Очевидно Лорън бе под влиянието на Джими Касади и нищо, което тя би ѝ изтъкнала, не можеше да промени нещата. Мъже! През всичките години те ѝ бяха причинявали повече проблеми, отколкото тя бе в състояние да поеме. Обикновено това се случваше при моделите, които лапваха по някой лъскав плейбой или по някой отракан енергичен мъж, който се представя за мениджър. Тя обаче не очакваше Лорън да бъде подмамена.

Сам може и да беше скептично настроена, но момичетата в офиса решиха, че това е чудесна новина. Като че ли най-много се радваше Пиа. А Нейчър, щом чу, направи специална обиколка из офиса, като крещеше:

— Т'ва е ужасно чудно! Значи не бил педал!

Довери се на Нейчър, че да те разбере цял свят.

От момента, в който спаха с Джими, той започна да говори за женитба. Искаше да стане незабавно.

— Какъв е смисълът да чакаме? — настояваше той.

*Смисълът да чакаме, е да решим дали не сме сгрешили.*

Сам беше права — шест седмици не са достатъчно време да опознаеш някого. Но колкото повече опознаваше Джими, толкова по-често стигаше до заключението, че той коренно се различава от другите мъже, които бе срещала в Ню Йорк.

Въпреки това в началото каза „не“.

— Защо не? — настояваше той.

Лорън не можеше да измисли основателна причина.

Той я увещава, докато най-накрая тя склони. Джими беше привлекателен, сериозен в работата си, добър любовник и искрено се грижеше за нея. Освен това Лорън бе зашеметена от силата на неговото желание. А мисълта, че принадлежи някому и че живее в сигурност, бе твърде съблазнителна, за да ѝ се противопостави.

Тя не го обичаше — за каква любов можеше да става дума. Но може би постепенно щеше да го заобича.

След като вече се бе съгласила, и двамата решиха, че ще го направят в най-близко време. За един кратък период тя обмисляше дали да не се обади на леля си и вуйчо си във Филадельфия, но после се отказа. От къде на къде Брад трябваше да знае? Освен това и двамата с Джими искаха церемонията да е възможно най-скромна.

— А твоето семейство? — попита го тя.

— Загубихме връзка — неопределено отвърна той.

— Как се случи?

Джими вдигна едната си вежда.

— Аз питам ли те!

— Сродни души.

Пиа заяви, че иска да организира моминската вечер на Лорън, но скоро бе изместена от Нейчър, която реши, че е по-подходящо това да стори истинска мома.

— Заслужаваш го — жизнерадостно оповести Нейчър. — Работиш толкова усърдно и се грижиш за всички нас, сега е наш ред да направим нещо за тебе.

В известен смисъл Лорън предпочиташе да не бе казала на никого. Може би щеше да е по-добре, ако се бяха венчали тихо, без никаква суетня.

Вече бе твърде късно, Нейчър си имаше планове.

Лорън възрази, но Нейчър — както винаги — отказа да се вслуша.

— Следващата събота ще дойдеш у дома в шест часа. И хич не си въобразявай, че ще си тръгнеш преди три сутринта, и то, ако имаш късмет.

Нямаше смисъл да се бори с Нейчър, тя беше като голям валяк. Много по-безопасно беше да се качиш отгоре му и да се наслаждаваш на пътуването.

Колкото повече дните минаваха, толкова по-ясно Лорън осъзнаваше, че ще ѝ бъде трудно да напусне „Сам“ — вече имаше толкова добри приятели там. Джими обаче я увери, че за него ще е удоволствие да му помага в собственото му студио, и тази идея не беше никак лоша.

А междувременно имаше толкова много неща да се правят. Трябваше да им вземат кръвни проби, да си извадят разрешително за брак. Накрая отиде да пазарува с Пиа — търсеше идеалния тоалет, който Сам настояваше да плати.

Преди моминската си вечер тя се чувстваше капнала от умора. Нейчър бе в страхотна форма, врещеше и огласяше всичко около себе си. Беше поръчала няколко лимузини, а след лимузините за изненада на всички се движеха шестима мотоциклетисти в кожени облекла, гордо възседнали своите харлита.

— Не е ли готино да имаш ескорт — пошегува се Нейчър и смигна на мотоциклетистите. — Мускули и черна кожа — най-любимата ми комбинация!

Първо отидоха в италианско ресторантче, където всички връчиха подаръците си на Лорън. Тя успя добре да ги разгледа, разгръщаше ги един по един и при всеки подарък учтиво възкликваше, че точно това е искала.

Нейчър ѝ подари голям черен вибратор, който предизвика много веселие на масата.

Когато свършиха с подаръците, един от мотоциклетистите с поприлична външност влезе наперено в ресторанта, натисна копчето на магнетофона и започна да прави възбуждащ стриптийз на фона на музиката на „Задоволяване“ на Ролинг Стоунс. Оказа се, че това е просто за възбуждане на апетита, защото оттам те се натовариха на лимузините и се отправиха към клуб с мъжки стриптийз.

Лорън смаяно гледаше как момчетата от клуба гордо показват атрибутите си и ги навират в пламтящите от страст лица на посетителите.

— Твърде много пишки — сериозно отбеляза Пиа.

— Може би искаш да кажеш задници? — промърмори Лорън, която копнееше да си тръгнат оттук.

Нейчър беше в стихията си — дюдюкаше и подканваше момчетата да се събличат, пъхаше десетдоларови банкноти в ластиците

им, наслаждаваше се на всяка минута.

Най-накрая всичко свърши и момичетата я изпратиха до апартамента ѝ. Тя се отпусна благоговейно на леглото. Що се отнася до нея, вечерта беше кошмарна — като някоя ужасна изтормозваща церемония. Но... е, те искаха да ѝ доставят радост, а тя бе доволна, че има хора, които мислят за нея.

На следващия ден Лорън освободи апартамента и премести багажа си при Джими. Вечеряха на свещи и се любиха. За пръв път, откакто бе напуснала Бозуел, Лорън изпитваше усещането, че има близък човек и че решението ѝ да се омъжи за Джими е правилно. Заспа в прегръдките му, щастлива и доволна.

В деня преди сватбата Пиа я взе и я заведе у дома си.

— Не можеш да прекараш нощта преди сватбата с бъдещия си съпруг — смъмри я тя. — На лош късмет е.

На сутринта пристигна Нейчър и започна делово да се разпорежда из апартамента на Пиа.

— Ето. — Нейчър махна голям пръстен със сапфир от пръста си. — Ще носиш т'ва. То отговаря на условията да е 'зето на заем, да е синьо и ново. Сега остава само да ти намериме нещо старо.

Пиа извади чифт изящни филигранни обици.

— Тези са на баба ми — обясни тя и им ги подаде. — За мен ще бъде чест, ако ги сложиш.

Лорън облече лъскавия атлазен костюм, който Сам ѝ беше купила, сложи обиците на Пиа и сапфирения пръстен на Нейчър.

Нейчър я огледа критично.

— Много искам да ми дадеш да оправя косата ти.

— Харесвам я така, както е.

— Да, да, сресана и зализана — възмути се Нейчър. — За разлика от мойта — добави тя и разроши русите си къдрици.

— Изглеждаш прекрасно, Лорън — прошепна ѝ Пиа.

Качиха се в дълга бяла лимузина, избрана от Нейчър.

— Затвори очи и си представи, че си рок звезда — предизвикателно се изсмя тя.

Когато пристигнаха в кметството, стомахът ѝ се преобръщаше. Шофьорът ѝ помогна да излезе от колата и тя влезе в сградата, съпроводена от приятелките си.

В асансора се сблъскаха със Сам.

— Как се чувстваш? — попита я Сам, както винаги шик в червения си костюм тип „Шанел“.

— Нервно ми е — отвърна Лорън.

— Няма защо. Изглеждаш прекрасно.

— Благодаря. — Усети сухота в гърлото си, беше стиснала букетчето с бели орхидеи и искаше всичко да е свършило.

Пиа и Нейчър я набутаха в страничната стая да чака идването на младоженеца. Джими щеше да дойде сам. Когато го попита кой ще му е кум, той ѝ отговори, че няма да има.

— Пътувам соло — обясни Джими.

За нея това беше чудесно. Може би затова така добре се разбираха.

Не можеше да седи на едно място. Стана и започна да се разхожда нагоре-надолу из малката стая, мислите ѝ я отвеждаха на различни места. Няколко минути бяха изминали, а ѝ се сториха цяла вечност.

Нейчър взе да си поглежда часовника.

— Абе, много закъснява бе — гневно отбеляза тя накрая.

— Може и да има задръстване. — Пиа ѝ хвърли предупредителен поглед.

— Е, проклето задръстване или не, ама той закъснява. Не е хубаво да закъсняваш за собствената си сватба.

След петнайсет минути Пиа се измъкна от стаята, намери телефон и позвъни в апартамента на Джими. Никой не се обаждаше.

Нейчър я причака в коридора.

— К'во, по дяволите, става? Къде е това гадно копеле?

Пиа поклати глава.

— Нямам представа. Ти чакай долу — нареди Нейчър, — а аз ще я занимавам горе.

Минаха още двама минути, но Джими не се появяваше. Пиа дръпна Сам настрана, а Нейчър се присъедини към тях в коридора, за да решат какво да правят.

— Май я е зарязал — предположи Нейчър. — Какъв мизерник!

— Обадохте ли се в апартамента му? — попита Сам.

— Да — отговори Пиа. — Никой не вдига телефона.

Сам поклати глава, имаше предчувствие за Джими Касади.

— Какво ще правим? — засуети се Пиа.

— Мамка му! — изруга Нейчър. — Мъже! Всичките са гадове.

Когато изтече един час, стана очевидно, че Джими няма да дойде. Лорън понесе новината стоически, макар че вътрешно се разкъсваше.

Пиа, Нейчър и Сам я придружиха до апартамента му. На вратата на хладилника бе прикрепена бележка.

*Съжалявам Заминавам на работа в Африка. Ще се върна след няколко месеца. Можеш да останеш в апартамента, докато си намериш квартира.*

Лорън два пъти прочете бележката, преди да я даде на другите.

— Копеле! — възкликна Нейчър, след като я прегледа набързо.

— О, Боже — рече Пиа.

Сам беше по-словоохотлива.

— Този отвратителен кучи син! Никога не съм му вярвала.

Лорън се чувстваше така, сякаш бе напълно празна. Поредното зарязване. Няма значение. Нищо вече няма значение. Сега поне знае едно. Никога повече няма да вярва на мъж. Никога. В това е абсолютно сигурна.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Предложението бе следното — Мани искаше от него да се качи на лимузината, да премине границата и да отиде в Тихуана, там да вземе пътник от хотел „Сънсет“ и после да се върне обратно в САЩ. Поне звучеше доста просто.

— Това ли е? — попита предпазливо Ник.

— Лесно ли ти се вижда? — Мани се облегна в огромното си кресло, диплестата му брадичка потрепери.

— Разбира се — отвърна той. — Зависи само какво носи пътникът.

— Нека не те затормозяваме с това. — Мани потърка брадичката си. — Така няма да знаеш нищо.

Ник си помисли, че изобщо не бива да вярва на Мани, но усещаше възможността да спечели пари и тъй като спестяванията му от Чикаго бързо се топяха, реши да проучи въпроса по-задълбочено.

— Колко?

Мани му смигна многозначително.

— Повече, отколкото печелиш сега.

— Слушай — рече Ник, — не знам какво ще карам, но няма да премина границата за по-малко от две хилядарки.

— Това са много пари.

— От туй, което чувам, и рискът е голям.

— Добре, добре — неохотно се съгласи Мани.

Дебелакът прие предложението му твърде лесно.

Ник моментално си помисли, че е трябвало да поиска повече.

— Кога ще се прави това? — поинтересува се той.

— По някое време следващата седмица. Нещата тъкмо се уреждат.

— Кой ще пътува?

— Ученичка.

— Ученичка?

— Да. Искаш ли да изкяриш нещо от това?



Ник съзнаваше, че прекрачва в опасна територия. Нямахме начин заниманията на Мани да са законни. Наистина ли държеше да се замеси?

— Трябва да те запозная с един човек — съобщи му Мани.

— Кой е той?

— Специална курва, така че си избий мераците.

О! Притрябвало му е да налита на момиче, което си има работа с Мани. Шибана история. Мани натисна звънеца и вратата се отвори.

— А сега поздрави Шуга. — Мани я представи, сякаш беше английската кралица. — Двамата с Шуга сме заедно от пет години. Женени сме от две — гордо добави той. — Щастливи сме като два пясъчни бръмбара.

Шуга беше на двацет и три, изглеждаше на шестнайсет и се държеше, сякаш е на дванайсет. Бе избрала черна ластична рокля, която едва прикриваше горната част на пълничките ѝ бедра, носеше бели ботуши с връзки отпред и толкова фалшиви бижута, колкото можеше да накичи по себе си, без да се строполи под тежестта им. Беше твърде развита над кръста, ниска, плътта ѝ бе розова, косата — дълга до раменете, изрусена, с тъмни, прераснали повече от два сантиметра корени.

Пушеше непрекъснато, дъвчеше дъвка и си гризеше ноктите.

Застана до съпруга си и впери злобен поглед в Ник. Имаше малки кръгли очички, нацапани с прекалено много грим, и тънки и зли устни, постоянно изкривени в подигравателна усмивка.

— Шуга е изискана курва — обясняваше му Мани, сякаш нея изобщо я нямаше. — Помага ми за много неща.

*Да, помисли си Ник, обзалагам се, че е така.*

— Искан да се срещнете — продължи Мани, като докосна жена си по бедрото, — понеже именно Шуга ще вземеш от Тихуана.

Исусе Христе, в какво се замесва?

— Каза ми, че щяло да бъде ученичка.

— Не се притеснявай — ще е облечена като ученичка.

— Нещо ме пързаяш.

Тогава се обади Шуга, гласът ѝ беше висок и писклив.

— Върви на майната си — изруга тя и настървено зажава дъвката си като бясна крава.

Ама и това щеше да е едно пътуване...

Школата по актьорско майсторство на Джой Байрън се помещаваше в празен склад в бедняшката част на Уилшир. Самата Джой Байрън беше възрастна англичанка със стържещ глас, като ножовка. Носеше дълга рокля на цветя върху костеливото си тяло и слънчобран, който ѝ придаваше ексцентричния вид на Лудата от Шайо.

Ник никога не би си го признал, но беше изнервен до крайност.

— Е... ъ, и какво да правя? — попита той, като се стараше да изглежда спокоен.

— Нищо — отвърна Ани. — Ти си просто един наблюдател. Би ли се отпуснал?

— Добре, добре. — И си помисли защо ли се подлага на това.

Тя го хвана за ръката.

— Ела, ще те запозная с нея.

Той неохотно се остави да бъде поведен през помещението.

— Мис Байрън, това е един мой приятел. Може ли да остане да слуша?

Джой Байрън се обърна и го изгледа.

— И как ни е името, млади момко? — попита тя с властен глас.

— Ник — измънка той.

— Нямаме ли презиме?

— Ник Анджело.

— Откажете се от това „о“ и от италианското звучене. — Джой Байрън направи театрален жест. — Ник Ейнджъл, вече го виждам в неон.

— Така ли?

— Разбира се. — Тя се обърна да поговори с друг ученик и Ани го дръпна назад. — Хареса те.

— Откъде разбра?

— Убедена съм.

Той се усмихна с пресилена шеговитост.

— Е, да де, не съм просто някой си.

— Ето това ми харесва у тебе, Ник — никакъв егоцентризъм. Ела, ще намерим място ей там.

Очите му огледаха голямото лъхащо на мухъл помещение. Имаше няколко момчета в тенис фланелки и дънки, подражатели на

Марлон Брандо, и много хубави момичета, които явно се възприемаха твърде на сериозно. Актьори. Същите като него.

Когато всички се настаниха, Джой Байрън застана отпред и се обърна към учениците.

— Днес ще говорим за мотивацията — започна тя. Последва дълга драматична пауза. — Когато работех с Оливие, Гилгуд, всъщност с всички английски величия, една от първите им мисли, преди да излязат на сцената, бе мотивацията, мотивацията, каква точно е моята мотивация.

Ник предусещаше, че това ще е доста различно от уроците по актьорство при Бети Харис в Бозуел. И беше прав. Когато преподаваше, Джой Байрън обръщаше внимание на онова, което смяташе, че учениците трябва да знаят, говореше много за невероятно успешната си кариера в Англия.

— Била ли е голяма звезда там? — прошепна Ник на Ани.

Ани кимна с блестящи очи.

— Тя е велика преподавателка.

— И защо се е отказала?

— Не знам.

По средата на урока Джой извика двама от учениците си отпред и ги накара да импровизират сцена на гняв. Ник внимателно наблюдаваше двамата млади актьори.

Бяха добри.

Той бе по-добър.

След като свършиха, Джой отново стана, дръпна им дълга и сурова критика и после прикани останалите да коментират. Някои от учениците нямаха търпение да ги разкъсат на парченца, а отзивите на неколцина други бяха доста ласкави.

— Трябва да се преценява и доброто, и лошото — прошепна Ани. — Всички се изказват. Повярвай ми, понякога тук е много жестоко.

Той не можеше да реши дали да се забърка в тия глупости. Едно беше да играеш в Бозуел, а тук беше Холивуд и на него не му допадаше мисълта, че ще бъде критикуван.

Когато си тръгваше, Джой Байрън го спря и положи изящната си, с изскочили вени ръка върху неговата.

— Ти имаш излъчването, мило момче — поласка го тя със сериозния си глас и английски акцент.

— Така ли? — попита той предпазливо.

— О, да. Винаги го разпознавам — потвърди Джой. — Имаш излъчването.

Ник въздъхна дълбоко, поемайки аромата на мухлясали рози, примесен с нафталин.

— Да, е, въ... радвам се да го чуя.

Тя го фиксира с воднистите си очи.

— Когато дойдеш следващия път, ще ми изиграеш някой етюд.

— Още не съм решил дали ще посещавам уроците.

— А, да, но понякога приемам ученици безплатно. Ще видим. Ела подготвен следващия път.

— Какво ти каза тя? — поиска да разбере Ани веднага щом излязоха навън.

Когато ѝ предаде думите на Байрън, тя наистина се развълнува.

— Боже мой, ти не си си мръднал пръста, а си ѝ направил такова впечатление.

— Може би ѝ се чука — пошегува се той.

Ани не остана доволна.

— Не е смешно — строго отбеляза тя. — Джой Байрън е истинска професионалистка.

Ник взе ръката ѝ.

— Ей, искам нещо да те попитам — имаш ли си постоянен приятел?

— Защо? — стрелна го тя с подозрение.

— Мислех, че можеш да ми помогнеш. Ако нямаш приятел, би могла да дойдеш при мен в събота вечерта.

Настъпи дълга пауза, преди Ани да отговори.

— Ник — започна тя колебливо, — не искам да се обвързвам с никого.

— Ей, ама кой иска? Единственото, за което те моля, е да репетираш заедно с мен. Трябва да подготвя нещо, нали?

— О — тя се притесни, че го е разбрала погрешно. — Ще ми е приятно.

В събота вечерта хазайката му организираше обичайния съботен купон. Той не обърна внимание на кибиците и насочи Ани право към

апартаментата си. Навсякъде миришеше на марихуана.

— Не дишай толкова дълбоко — пошегува се Ник. — Едно дълбоко вдишване, и си дрогирана до края на седмицата!

Тя се приближи до големите прозорци, които гледаха към плажа.

— Как намери тая квартира?

— Синдра ми помогна.

— Прекрасен изглед.

— Да, извадих късмет.

От стереоуредбата на хазайката му така гърмеше реге, че почти щеше да ги измете от стаята.

— Това е отдолу — обясни той. — Организира купон всяка събота. Хората трябва да са в настроение. — Отвори хладилника и проучи съдържанието му. — Какво ще кажеш да пийнем? Имам бира и кола. Избирай.

— И двете ще ми се отразят зле — отказа Ани. — Ще пия обикновена вода.

— Никога ли не правиш нещо, което ще ти навреди? — подразни я Ник и взе една чаша.

— Не, ако мога да го превъзмогна — отвърна тя старомодно.

Той откри скъпия на сърцето му екземпляр на „Трамвай Желание“ с автограф, отвори на една сцена, която особено харесваше, и го подаде на Ани.

— Какво ще кажеш да изпълня на Джой сцена оттук?

— Хм. — Тя прегледа страниците. — Искаш да го направиш с мен ли? — попита и се настани на дивана.

— Какво искам да направя с теб? — отвърна той; все още нарочно я дразнеше. Бузите ѝ поруменияха.

— Ник, бъди сериозен.

Той тръгна към нея, а в същото време съзнаваше, че не трябва.

— Сериозен съм. — Сложи ръце на раменете ѝ и я притегли към себе си.

Когато започна да я целува, тя бе несигурна и неспокойна. Направи неуверен опит да го отблъсне.

— Отпусни се — убеждава я Ник, като съзнаваше съвсем ясно, че я е пипнал. — Трябва да имаш някакво развлечение в този живот — добави той и прилепи устните си към нейните.

Точно когато вече бе стигнал донякъде, ги прекъсна силно чукане на вратата. Ани използва момента, изтръгна се от прегръдката му и виновно скочи на крака.

— Не обръщай внимание — успокои я Ник. — Сигурно някой търси кенеф.

— По-добре виж кой е. — Тя беше доволна, че се е изтръгнала.

— Боже, точно когато ни ставаше хубаво, а? — Той отиде до вратата и я разтвори широко.

На прага стоеше Дъовил с куфар в ръка.

— Здравсти, миличък. Аз дойдох.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пия, искаше Лорън да остане при нея, но Нейчър настояваше, че у тях щяло да е по-удобно. На Лорън ѝ беше все едно къде ще отиде — предателството на Джими напълно я бе лишило от чувства. Нямаше значение, всичко ѝ беше безразлично. Прибра нещата си и без да възразява, се премести в огромния бял апартамент на Нейчър.

Нейчър бе много доволна. Отведе Лорън в спалнята за гости и гордо съобщи:

— Ей тука спи майка ми, когато идва. Ще ти хареса. Ама много е приятно.

Лорън реши, че това е подходящото място, където може да се скрие. Може би щеше да остане завинаги — за какво ѝ беше действителността?

Нейчър нареди на секретарката си да отмени всичките ѝ срещи до края на седмицата.

— Не бива — възрази Лорън. — Имаш снимки за „Вог“, после снимки с Антонио за „Харпърс“. Плътно си заета.

— По дяволите, мога да правя к'вото си искам — отсече Нейчър. — Да не съм некакъв робот. Ясно ми е к'во ти е, истината е, че на мен ми се случи същото.

— Какво ти се е случило?

— Е, то стана, като бех млада и невинна, ха-ха! — Нейчър се хвърли на леглото, готова да разговаря. — Беше оня, дето се срещах с него, преди да стана модел — пълен хаймана. Работех във фризьорски салон и тоя образ идваше често. Ама ми се виждаше много готин. И секси, лелее! Да, ама той ме зареза — е така, направо. Избяга с най-добрата ми приятелка и се ожени за нея. Обзалагам се, че сега съжалява. Тя е дебела стара крава, а аз съм голема звезда... абе, нещо такова. Нема да му проста никога.

— Нямах представа — съчувствено измънка Лорън.

— Па нема да разтръбят из целия свет, нали? После ме откриха и отидох у Ню Йорк. Никога не съм гледала назад. Е, майка ми не скача

от радост, ама аз съм доволна. Много е гот да си далече от семейството. А твоето семейство къде е?

— Нямам никого — сподели за пръв път Лорън. — И майка ми, и баща ми са починали.

— О, съжалявам, душичко.

— Не се притеснявай.

Нейчър скочи.

— Слушай, можеш да седиш колкото си искаш.

Лорън направи точно това. В продължение на две седмици не излезе от гостната, лежеше увита в одеяла и денонощно гледаше телевизия, докато един ден дойде Пиа, която влезе енергично в стаята и заяви:

— Добре, стига. Време е да се върнеш. Сам каза, че твоята работа те чака.

Тя поклати глава.

— Не. Твърде лоши са ми спомените.

— Не можеш да я насилваш — намеси се Нейчър.

— Няма да си помогнеш, ако седиш тук и не правиш нищо — отсече Пиа, без да се съобразява с думите на Нейчър.

Лорън реши да се обади; в края на краищата ставаше дума за нея.

— Пиа е права. Време е да си намеря апартамент и друга работа.

— Не е лесно да се намери работа — предупреди я Пиа. — Ако си умна, ще се върнеш при Сам.

— Сетих се! — извреця Нейчър, прекъсвайки разговора им, както правеше обикновено. — Мамка му, сетих се!

— Какво? — попита Лорън.

— Ще работиш за мене! Ще бъдеш новата ми секретарка. Много по-интересно ще е, вместо да седиш в офиса и да дигаш проклетия телефон цел ден.

— Не знам. — Лорън се колебаеше.

Нейчър вече бе набрала инерция.

— Така няма нужда да се местиш. Ще бъде чудно да си тук постоянно, да си говора с някой, като си дойда вкъщи.

— Да, да, „чудно“ — подхвърли язвително Пиа. — Не го прави, Лорън. Ще отговаряш на телефона двамайсет и четири часа в денонощието.

— Е? — Сините очи на Нейчър проблясваха.



Лорън сви рамене, нямаше нищо друго наум.

— Защо не?

Пиа въздъхна.

— Ще съжаляваш.

— Нема да съжалява — сопна се Нейчър.

И това беше всичко.

Понякога Лорън си мислеше, че това е най-хубавото решение, което е взела, а понякога смяташе, че е най-лошото. Работата за Нейчър поглъщаше всекидневие то й, а това, че живееше в същия апартамент, изпълваше нощите й. Когато работеше за Сам, нямаше никакъв личен живот, същото беше и сега, когато работеше за Нейчър, макар че никога не й беше скучно.

Нейчър не водеше еднообразен живот. Като нейна лична помощничка Лорън бе поела всичко — от грижата за химическото чистене до поливането на цветята. Скоро прехвърли на прислужницата нещата, с които не искаше да се занимава, и съсредоточи усилията си да направи живота на Нейчър колкото е възможно по-организиран — това не беше лесно, защото Нейчър бе с дух на чистокръвна циганка и в продължение на години бе живяла в хаос.

— Фантастична си! — похвали я Нейчър един ден. — Как щях да се оправям без тебе?

— Не знам — отвърна тя сухо, а в този момент си мислеше това ли е съдбата й — да бъде момиче, без което никой не може да се справи?

Нейчър имаше амбицията да стане актриса.

— Не мога да бъда вечно модел — довери й тя. — Требва да използвам всички възможности, дето ги имам.

— Ти си на двацет и две — отбеляза Лорън. — За какво си се разбързала?

— Ама аз няма още дълго да изглеждам тъй. Щом почнат да се появяват бръчки и месата ми тук-там поувиснат, 'сичко е свършено.

— Ти си луда — скара й се Лорън. — Ще изглеждаш страхотно още двацет години.

Нейчър поклати глава.

— Двацет години? Ти май се шегуваш! Всички тия шестнайсетгодишни цепенячки ме дебнат от далече, гонят ме по

петите, чакат да получат моето. Тая лудория, да си фотомодел, не е лесна работа.

Лорън осъзна, че Нейчър е права — не беше лесно да си модел, а повечето успели момичета се трудеха усърдно, за да се задържат на върха. Нейчър никога не допускаше да качи някой килограм. Всеки ден — без значение колко рано трябваше да стане, до изнемога правеше гимнастика по цял час.

Емерсън Бърн се върна от световно турне. Нейчър прочете за това в „Ню Йорк Пост“ и веднага измисли план. Накара Лорън да се обади в апартамента му.

— Кажу ми, че ще дам вечеря в негова чест.

— Кога?

— Която вечер той поиска. Сега, след като заряза оная глупава крава, Селина, имам шанс.

Лорън се обади, говори с личния му секретар, който безцеремонно я информира, че светската програма на господин Бърн е изцяло запълнена. Тя обаче не се отказа и позвъни отново след един ден, като се представи за Кандис Бъргън. Този път направо я свързаха.

Емерсън Бърн звучеше като мъжкото съответствие на Нейчър.

— Да?

— Емерсън Бърн? — попита Лорън, за да е сигурна.

— Канди Бъргън?

— Не, Лорън Робъртс е, секретарката на Нейчър. Тя би искала да ви покани на вечеря следващата седмица.

В гласа му се усети нотка на разочарование.

— Мислех, че е Канди Бъргън.

— Секретарят ви сигурно е объркал реда на разговорите.

— Добре... вечеря с Нейчър. Става.

— Кога?

— Във вторник, в осем часа. Но само ако тя ще сготви.

Лорън потисна смеха, който напираше отвътре. Нейчър в кухнята — голям майтап.

— Имате ли някакви специални предпочитания?

— Да, кажете й, че искам печено говеждо, йоркширски пудинг и печени картофи.

Когато Лорън информира Нейчър за желанията му, тя изпадна в паника.

— О, Божичко! Изобщо не мога да готвя. А ти?

— Не се притеснявай, ще наемем човек.

— Не искам някой проклетник отвън — проплака Нейчър. —  
Требва да прилича по вкус на домашно ядене. Слушай, намери некоя  
школа по готварство и се научи. После ще се престори, че аз съм го  
правила. К'во ще кажеш?

Лорън се усмихна.

— Това е друга работа.

Ето как тя се озова в школа по готварство, където се учеше как се  
прави говеждо печено и йоркширски пудинг. Научи се бързо.

Вечерта на срещата с Емерсън Лорън приготви яденето, даде  
точни инструкции на Нейчър как да го сервира, после се оттегли в  
спалнята си.

Събуди се в три след полунощ, излезе тихо от стаята си, за да  
загаси осветлението в дневната, и завари там Нейчър и Емерсън  
заспали на бялата меча кожа, голи и прегърнати.

За момент се спря и втренчи очи в тях. После се почувства като  
натрапник и бързо се върна в стаята си, затвори вратата и се опита да  
заспи.

Беше й невъзможно.

Осъзна, че е дошло време да се раздвижи. Никакво криене  
повече зад Нейчър. Трябва да започне отново да живее.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В деня, когато трябваше да тръгне за Тихуана, Ник се събуди в седем. Обикновено не ставаше рано, но днес бе напрегнат и не можеше да спи повече.

Дъовил лежеше кротко до него. Дъовил с нейната светлочервена коса и великолепно бяло тяло. Не беше я канил, но тя пристигна и тъй като стоеше на прага му, той я покани да влезе. Опита се да обясни на Ани, която се престори, че няма значение за нея, грабна чантата си и избяга от апартамента, като че ли имаше запален фитил на задника.

Не беше сигурен дали не му се сърди. Вероятно му се сърдеше. Жените са такива — свръхчувствителни.

Два дни се отдаде на секс. Беше толкова приятно, колкото можеше да бъде незаконното — особено с Дъовил, която знаеше какво обича и полагаше всички усилия да го направи най-щастливия мъж в квартала.

— Ако искаш, мога да си наема квартира — предложи му тя с половин уста.

— Идеята ти не е лоша — отвърна Ник, но и той с половин уста, и двамата се строполиха обратно в леглото. Вече бе прекарала при него пет дни и той съзнаваше, че ѝ е време да си тръгне, ала още не бе готов да ѝ го каже.

Утре вече със сигурност, помисли си Ник. Ще ѝ даде петдесет долара и деликатно ще се освободи, като ѝ обясни, че не могат да живеят заедно с оглед на кариерата му.

*Каква кариера?*

Кариерата, която ще прави, след като Джой Байрън го види как играе и му намери импресарио, който на свой ред ще му осигури първата работа за професионален актьор.

Самочувствие, трябва да имаш самочувствие — а той го имаше в излишък.

В осем часа Ник потича по плажа, изяде една здравословна закуска от овесени ядки и банани и се почувства душевно готов да проведе първия телефонен разговор за деня. Обади се на Ани.

— Ей, слушай — започна той. — Помниш ли, че трябваше да подготвя някаква сцена за Джой Байрън?

— Е и? — отвърна тя с такъв тон, сякаш казваше: „Хич не ми пука.“

— Ти обеща да ми помогнеш. Нямах много време през тази седмица...

— Представям си — прекъсна го тя.

— Намерих сцената, която искам да репетирам. Мислех да се отбия утре й да я прочетем с теб.

— Утре съм на работа — студено му отвърна Ани.

— Бих желал да я репетирам, преди да съм я изиграл пред Джой.  
— Той все още се надяваше да я убеди.

— Госпожица Байрън — поправи го тя. — Никой не я нарича Джой.

— Ще репетираш с мен, нали, Ани?

— Кога съм казала, че ще репетирам?

Беше време да пусне в действие чара си, макар по телефона да не беше много лесно — по-добре го правеше очи в очи.

— Сърдита ли си ми?

— А трябва ли?

— Не знам — кратка пауза. — А що се отнася до Дъовил, момичето, дето дойде, тя е стара приятелка от Чикаго, която пристигнала в града и нямало къде да отиде. Изнася се скоро. — Той погледна Дъовил, която още спеше на леглото му. Дъовил изобщо нямаше намерение да се изнася.

Настъпи неловко мълчание, което наруши Ани.

— Вчера се видях случайно със Синдра. Иска да й се обадиш.

— И аз смятах да й се обадя.

— Какво чакаш? Тя ти е сестра.

— Ще й позвъня утре. Днес заминавам за Мексико.

— Мексико?

— Да, ще возя клиент. Някаква девойка се връща от пансион, дето е учила.

— Пансион в Мексико?

— Да не мислиш, че те стягам?

— Никога не съм сигурна кога ме стягаш и кога говориш истината.

Той смени темата.

— Е... ще те видя ли утре?

Последва отново дълга пауза, преди най-накрая тя да се съгласи.

— Добре. Ела в пет часа и после ще отидем заедно на училище.

— Ще дойда. — Ник затвори телефона.

След като си прибере двете хилядарки, ще каже „сбогом“ на Мани. Едно пътуване е достатъчно. Скоро ще има работа като актьор и тогава няма да се нуждае от тия глупости.

Мани му поръча да си купи шофьорска униформа. Направи го доста неохотно. Боже! Няма нищо по-неприятно от това да се обличаш в униформа, да се чувстваш като нечий лакей.

Униформата висеше в гардероба. Извади я, огледа я, остави я настрана и се върна в леглото.

Дъовил простена насън, когато той се сгуши зад нея, давайки ѝ знак, че вече е буден. Утре наистина ще ѝ каже да си тръгва. А сега да се възползва по най-добрия начин от последната възможност.

— Най-накрая брат ти се обади — спомена Ани, докато втриваше плажно масло в кожата на краката си.

— С какво се занимава? — попита Синдра и се преобърна на шезлонга си до ръба на басейна.

— Непрекъснато му звъня, все го няма.

— Защото от Чикаго пристигна приятелката му.

Синдра седна.

— Каква приятелка?

— Някаква висока мадама, тип статистка във вариете, с дълга червена коса.

— Ревнуваш ли?

— Кой, аз?

— Хайде де, Ани. Знам, че го харесваш.

— Добре... Откровено казано, наистина си мислех, че между нас може да има нещо, но това беше, преди да разбере, че той е донжуанът на нещатните актьори.

Синдра кимна замислено.

— Ник винаги си е бил такъв. В гимназията можеше да има всяко момиче, което си пожелаеше.

— Трябваше да ме предупредиш.

— Не мислех, че си склонна да се занимаваш с него.

— Ти си му дала телефонния ми номер.

— Имах чувството, че двамата ще си допаднете.

— Слушай, последното нещо, от което се нуждая, е някой хлапак, който не умее да си го държи в панталона.

Синдра се засмя.

— Добре, добре, разбрах. — Тя вдигна поглед и видя от апартамента им да излиза Рийс, в крецящи шорти и с няколко тежки златни верижки на врата, които се полюшваха.

Ани го поздрави с небрежно помахване.

— Здравсти, Рийс. Още един ден, изпълнен с тежка работа?

— Не се заяждай, сякаш точно ти си скъсваш гъза от работа. — Той ѝ хвърли злобен поглед и се настани на шезлонга до Синдра.

— Рийс обича да работи върху тена си — побърза да се намеси Синдра.

— Няма нужда да ѝ обясняваш — сопна се Рийс.

— Аз не обяснявам.

Ани скочи, преди двамата да се сбият. Напоследък от апартамента им често се дочуваха крясъци.

— Какво стана с пробния запис, който трябваше да направиш? — попита тя, за да смени темата.

— Тези неща изискват време — отвърна Синдра.

Ани се изправи и се протегна.

— Сигурно. Хайде, ще се видим по-късно.

Луиджи не обърна никакво внимание на Ник, когато той отиде да вземе колата. Ник го пренебрегна на свой ред и тръгна към кабинета на Мани.

— Униформата ти отива — изхриптя Мани и го изгледа от горе до долу. — Сега да проверим дали си запомнил правилно. Минаваш границата, вземаш Шуга от хотела и обратно право към Лос Анжелос. Ако те спрат на границата, не знаеш нищо. Нает си да прибереш ученичка. — Той смукна от цигарата си. — Кой те е наел?

— „Лимузини Принц“. — Ник си изпълни ролята.

— Така, никакво споменаване на „Луксозни лимузини“. Помниш ли адреса, който ти дадох?

Всичко е наред.

— Луиджи сложи ли нови номера на колата?

— Да.

— Добре, значи си готов.

*Да. Докато не ме арестуват.*

Какво ли ще прекарва на връщане? Дано не са наркотици.

Кого баламосва? Сигурно са наркотици. Какво друго би могло да бъде?

По пътя към Сан Диего непрекъснато си пускаше песни на „Ролинг Стоунс“ и стигна за рекордно кратко време. Беше там преди уречения час, затова паркира колата в един подземен гараж и за да убие времето, отиде да гледа филм на Бърт Рейнълдс. След това потегли към Тихуана.

Щом пристигна, паркира пред хотела и потърси във фоайето Шуга.

Не я виждаше. Мамка му! Мани му беше казал, че тя ще стои отпред.

Тъкмо да се отпрати към регистрацията, когато някакво странно същество се промъкна зад него и го потупа по ръката. Беше Шуга, с вид на дванайсетгодишна. Без грим, с плитки, ученическа барета на главата и пълна униформа, приличаше на мъжкарана и побойница.

— Къорав ли си? — изсъска тя с ъгъла на злобната си уста. — Вися тук от цяла вечност.

Той я огледа отново — промяната бе поразителна.

— Вземи проклетия ми куфар — нареди Шуга и тръгна с отривиста стъпка към изхода.

Ник я последва с куфара ѝ в ръка, който тежеше цял тон. Може би трябва да го отвори, преди да преминат границата, и да проучи съдържанието му. Нищо чудно да прекарва и труп, куфарът бе доста тежък.

Шуга стоеше до лимузината и нетърпеливо потропваше с крака.

Той отвори багажника, натовари куфара, после седна на шофьорското място.

— Размърдай си задника и потегляй — изписука Шуга, докато се настаняваше на задната седалка. — Мразя тия пътувания, карат ме да си подмокрям гащите.

— Колко пъти си минавала по този маршрут? — попита той и потегли.



— Твърде много — отговори тя и започна да прави балончета с дъвката си.

Известно време пътуваха, без да си говорят, но в един момент Ник вече не се сдържа.

— Какво има в куфара?

— Мани казал ли ти е да задаваш въпроси? — срязва го Шуга. — Защо просто не си караш колата? Печелиш си твоето, какво те интересува?

Намали скоростта, когато навлязоха в оживените улици. Започваше да се изнервя. Двете хилядарки бяха важно нещо, но не си струваше да го арестуват.

Да, добре, две хиляди бяха много пари, размишляваше той. Трябваше да работи месеци в „Луксозни лимузини“, за да ги спечели — особено с клиенти като скръндзата Еванс. Макар че точно в този момент, когато се насочваше към границата, господин Еванс му изглеждаше клиент мечта.

На Шуга не й допадаха записите на „Ролинг Стоунс“.

— Махни тия лайна — прохленчи тя. — Мразя Мик Джагър.

Той не виждаше причина да се съобразява с желанието й.

— Някой някога казвал ли ти е да си затваряш устата?

— О? Ти ли ще ми кажеш? — саркастично попита Шуга. — Брей!

— С колко по-стар от теб е Мани?

— Гледай си шибаната работа.

— Защо се омъжи за него?

— Да ти го начукат.

Стига толкова разговори с госпожица Очарование.

На границата имаше дълга опашка от коли. Смрачаваше се и Ник ставаше все по-нервен с всяка изминала минута.

Шуга седеше отзад, дъвчеше дъвка, абсолютно спокойна.

Ник започна да си представя, че куфарът е пълен с кокаин. Ще го хвърлят в затвора за петдесет години, ако го хванат. Никога повече. Стига толкова.

Когато наближиха граничарите, дрехите му се бяха просмукали от пот.

Граничарят се наведе и погледна през прозореца.

— Някакви плодове, зеленчуци или други растения? — попита той и надзърна в задната част на колата.

— Не, само една малолетна закононарушителка, която откарвам при родителите ѝ — учтиво обясни Ник. Боже, звучеше доста хладнокръвно!

— Добре. — Граничарят се отдалечи.

*Добре? Да не би това да означаваше, че могат да потеглят?*

Очевидно беше така. Вдигна стъклото и подкара колата.

— По-бързо — припираше Шуга отзад.

— Трябва да спра и да се изпикая.

— Не! — изкрещя тя. — По-далеч от шибаната граница.

Когато стигнаха в Сан Диего, той беше в еуфория. Оказало се бе толкова лесно, фасулска работа. Боже, можеше да минава този маршрут два пъти дневно, ако потрябва. Погледна в огледалото за обратно виждане. Шутът бързо се измъкваше от ученическите дрехи и се напъхваше в къса пола и тесен пуловер.

— Ей — обади се Ник. — Сега можеш да ми кажеш. Какво има в куфара?

— Двеста и петдесет хиляди кинта — нехайно обясни тя. — Искаш ли да ги вземем и да избягаме заедно, Ник?

— Баламосваш ли ме?

Шуга подръпна полата си надолу.

— Бих ли го направила?

— Никакви наркотици?

— И ти смяташ, че аз бих се забъркала с наркотици? — подсмръкна тя снизходително. — Това, от което имам нужда, е мъж с достатъчно издръжливи топки. Мани ще ни преследва, но ние ще разполагаме с парите, нали? Можем да се скрием добре.

Двеста и петдесет хиляди долара! Свети Боже! А ако той я зареже и ги вземе за себе си?

Тази мисъл му мина за миг. Но само за миг. Нямаше никакво желание да прекара остатъка от живота си в бягство от Мани Манфред.

— Е? — настояваше Шуга. — Яки ли са ти топките, или не?

Малката кучка го изпитваше, за да докладва после на Мани.

— Я си затваряй устата — срязва я той.

— Тъп кур — промърмори тя. — Наистина имам предвид това.

Ник така и не можа да разбере дали Шуга го изпитва, защото щом пристигнаха в гаража, тя изскочи от колата и изчезна.

Луиджи отвори багажника, извади куфара и го занесе в кабинета на Мани.

— Кога ще ми платите? — Ник вървеше подире му.

— Не се натягай. Никой не е тръгнал да напуска града — отвърна му Луиджи.

*Направих грешка. Трябваше да взема парите предварително. Сега ще ме изиграят.*

— Изкарах маршрута, поех риска. Искам си парите.

— По-късно — подхвърли Луиджи през рамо.

Ник неотстъпно го следва по петите до кабинета на Мани, където Луиджи остави куфара.

— Искам си парите — повтори той.

— Да, Ник, разбира се. — Мани извади дебела пачка и започна да отброява стодоларови банкноти. — Ето, вземи, ти свърши добра работа.

Не вярваше на дебелака. Пред бюрото отново преброи парите.

— Но тук са само хиляда — установи той.

— Точно така — отвърна Мани и си взе шепа фъстъци. — Хиляда за първото пътуване, две хиляди — за второто.

— Не. Ние сключихме сделка — два бона за това пътуване.

— Да ти кажа ли какво ще направя? — великодушно реши Мани и продължи да хрупва фъстъци. — Ще увеличи малко сумата. Давам ти петнайсет стотачки за това пътуване и двайсет и пет за следващото. Какво ще кажеш?

Ник се ядоса.

— Мама му мръсна, с кого мислиш, че си имаш работа?

Гласът на Мани стана по-твърд.

— С един мухльо, който е щастлив, че има работа.

— Искам си двете хиляди, Мани, или ще съжаляваш.

Малките кръгли очички на Мани гледаха смразяващо.

— Аз ще съжалявам? Ти ме заплашваш!

— Знам какво има в куфара.

— Откъде знаеш?

Шуга може и да беше досадница, но той нямаше намерение да я предава.

— Ще получа ли моите два бона?

Мани започна да се смее, хриптейки.

— Бомба си, момче. Както ми каза Кю Джей. — Той отброи още десет банкноти по сто и му ги подаде. — Можеш да работиш за мен винаги.

Да, той пък като че ли е заритал за неговата работа. Грабна парите и си тръгна.

— Ще се видим утре — подвижна след него Луиджи. — Господин Еванс се връща в града. В двайсет и един часа на летището. Не закъснявай.

Господин Еванс да го духа. „Луксозни лимузини“ да го духат. Има си двете хилядарки и повече няма да му видят очите.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Не можеш да напуснеш — крещеше Нейчър.

— Трябва — настояваше Лорън.

— Но защо? — упорстваше капризно Нейчър.

Толкова бе свикнала да получава каквото иска, че отказваше да възприеме думата „не“.

Нейчър имаше вече сериозна връзка с Емерсън Бърн. Но между тях не цареше мир — друга причина, поради която Лорън реши да напусне. Караниците им бяха легендарни. А още по-неприятни бяха страстните им помирения.

Лорън се опита откровено да обясни своето решение.

— Имам усещането, че живея в твоята сянка. Време е да върна живота си в релсите.

Нейчър се нацупи.

— Ама нали се забавляваме, а?

— Да, но това не ми е достатъчно.

Нейчър неохотно прие поражението.

— И к'во ще пра'йш? Пак ще работиш при Сам?

Тя поклати глава.

— Мисля да започна собствен бизнес, нещо като... като „Петъчно момиче“.

— „Петъчно момиче“? Това к'во е? — попита Нейчър и избухна в смях.

— Ами някой, който върши всичко. Ще ми плащат на час. Дори понякога мога да работя и за теб.

— Това е екстра.

— Всъщност говорих с Пиа, и тя ще напуска „Сам“.

Нейчър скептично повдигна вежда.

— Пиа напуска? Сам ще изпадне в кофти положение.

Лорън не възнамеряваше да се доверява на Нейчър, ала сега вече не можеше да спре.

— Говорихме да започнем съвместно бизнес. Ще се наречем „Всеотдайна помощ“.

Нейчър кимна.

— Звучи ми добре, но само ако мога да те викам по всяко време.

Лорън се усмихна снизходително.

— Плащаш си таксата и съм цялата твоя.

„Всеотдайна помощ“ тутакси се прочу. Слухът тръгна бързо и преди още да са се усетили, Лорън и Пиа бяха отрупани с клиенти. След първите три месеца те на практика бяха толкова много, че се наложи да си вземат две помощнички. Това беше напрегнат живот. Един ден Лорън поливаше декоративни цветя в къща близнак на Парк Авеню, на следващия организираше фантастичен среднощен купон за трийсет души на върха на Импайър Стейт Билдинг!

Пиа се запозна с един мъж, в когото безумно се влюби. Казваше се Хауард Либерти и работеше в „Либерти и Чарлс“ — една от най-престижните рекламни агенции в Ню Йорк. Хауард беше нисък, с пясъчноруса коса и приятна външност. Лорън веднага го хареса.

— Добре, защото мислим за женитба — сподели възбудено Пиа.

Връзката на Нейчър с Емерсън Бърн продължаваше с променлив успех. На няколко пъти той се обади за услуги във „Всеотдайна помощ“, но Лорън винаги правеше така, че Пиа да се занимава с него. Чувстваше се неудобно в негово присъствие. От време на време някой се опитваше да я сваля, макар всички да знаеха, че тя няма да установи нова връзка. Бе издигнала стена около емоционалния си живот и ревниво го пазеше от чужди очи. Цялата ѝ енергия бе съсредоточена в развиване на успешен бизнес.

— К'во смяташ да пра'йш — да си останеш мома? — попита я Нейчър.

— Не ми е необходимо да скачам от легло на легло, за да съм щастлива — отвърна Лорън спокойно. — Разгръщам бизнеса си.

— Наистина си странна — поклати глава Нейчър. — Аз не мога без секс. Голяма изненада! Пиа и Хауард определиха деня на сватбата си.

— Надявам се това да не означава, че ще изоставиш бизнеса — рече Лорън.

— Абсурд — отвърна с категоричен тон Пиа. — Изобщо нямам намерение да седя вкъщи и да гледам бебета.

— Чудесно! — успокои се Лорън.

Един понеделник сутринта Нейчър се обади още в шест часа. Лорън пипнешком вдигна телефона, все още сънена.

— Аз съм! — изкрещя Нейчър. — В Лас Вегас съм. Проклета да съм, ожених се, разбираш ли?

— Ожени се?

— Омъжих се, естествено! С Емерсън най-накрая го направихме.

— О, не — измънка Лорън.

— К'во искаш да кажеш с това „О, не?“ Дигай знамената. Аз съм госпожа Емерсън Бърн, ясно ли е!

Лорън не би могла да си представи по-лоша комбинация. И двамата бяха прекалено импулсивни, щяха да се убият един друг. Тя с усилие седна в леглото.

— И защо го направи?

— Браво бе — възкликна Нейчър. — Ти си първият човек, на когото се обаждам, и да ми говориш само кофти неща. Ние се обичаме, Лорън. Обичаме се!

— Известно ли е на журналистите?

— Още не.

Щом научат, ще налетят.

— Емерсън ще си викне мениджъра. Той ще организира пресконференция. Можеш ли да фанеш самолета и да додеш тука да си с мене? Плащам.

— Не е необходимо да плащаш. Ако ме искаш, там съм.

— Тоя следобед се връщаме в Лос Анжелос.

Емерсън е ужасен маниак на комара, не може да се контролира. Требва час по-скоро да го измъкна отук. Знаеш к'во, що не ни чакаш в къщата му в Лос Анжелос утре? А, направи ми една голяма услуга.

— Казвай.

— Звънни на Сам и й кажи, щото, ако аз й кажа, само ще ми вика.

Сам прие новината стоически. Не за пръв път някое от момичетата й бягаше и се женеше за рок звезда, и нямаше да й е за последно. Пиа не подскочи от щастие, когато Лорън й съобщи, че заминава за Лос Анжелос.

— Знаеш, че се омъжвам следващата седмица. Трябваш ми тук.

— Ще се върна — увери я Лорън. — Всичко е уредено, а и върви гладко. И ти обещавам, че ще дойда.

— Защо трябва да ходиш? — недоволстваше Пиа.

— Защото Нейчър ми е приятелка — отговори Лорън.

— Ха! — възкликна Пиа. — Нейчър те обича, защото ѝ угаждаш на капризите. — Пиа обясняваше нещата цинично.

— Много благодаря.

Пиа въздъхна.

— Какво ще правиш? Ще седиш до басейна и ще гледаш как се бият, а през това време аз сама да движа бизнеса?

— Хайде, Пиа — започна да я успокоява Лорън. — Никога не съм ходила в Лос Анжелос. Ще остана само няколко дни.

Вече бе организирала пътуването си, когато вестта за женитбата на Нейчър и Емерсън обходи с космическа скорост ефира. Нейчър твърдеше, че не е имало никакви журналисти, но снимки се появиха навсякъде. Нейчър в къса бяла рокля влюбено храни Емерсън със сватбена торта. Емерсън в черни кожени дрехи, огромната му грива пада под раменете. Нейчър ухилена. Емерсън намръщен.

Изглеждаха щастливи.

Изглеждаха опиянени.

В самолета на „Американ Еърлайнс“ Лорън разглеждаше „Ню Йорк Пост“. Най-голямата снимка на първа страница бе на Нейчър и Емерсън.

— Рок звезди — мусеше се на седалката до нея жена със синкава коса. — Всички са изроди.

Лорън не ѝ обърна внимание и затвори очи. Пътуваше за Лос Анжелос. Това беше много далеч от Бозуел.

Когато слезе от самолета, се почувства като кинозвезда. Униформен тъмнокож шофьор я посрещна при вратата и я придружи до багажното отделение, където тя посочи малкия си куфар.

Той учудено го погледна.

— Това ли е багажът ви?

— Това — отвърна Лорън и си помисли колко ли е разочарован, задето са го изпратили да посреща незначителна личност като нея. Шофьорът обаче изглеждаше все така благоразположен, когато тя тръгна след него към лимузината.



В Лос Анжелос всичко беше някак по-мащабно и по-красиво. Небето беше по-синьо, дърветата по-зелени, лимузината, в която се качи, по-дълга и по-люксована от всички други, които някога бе виждала. Бяла с тъмни стъкла, а вътре навсякъде с малки лампички.

— Идвали ли сте някога в Лос Анжелос? — попита шофьорът, когато тръгнаха по магистралата.

— Никога — отвърна тя и се облегна на луксованата кожена тапицерия.

— Направили сте грешка. — Той я погледна в огледалото за обратно виждане. — Тук съм вече от десет години. Дойдох от Чикаго. Казвам се Тъкър.

— И тук повече ли ви харесва? — попита Лорън учтиво.

— Животът в Лос Анжелос е лесен.

— От колко време работите за Емерсън Бърн?

— От шест месеца. Той е добро момче. Понякога пътувам с него.

— Предполагам, че женитбата му ви е изненадала.

Тъкър се засмя.

— При рок певците нищо не може да ме изненада.

Емерсън живееше в просторна вила на върха на Бел Еър. Пазачът пропусна лимузината и когато тръгнаха по лъкатушешката алея, високите врати се затвориха зад тях. На върха на хълма Лорън съзря огромна къща, най-голямата, която бе виждала.

Щом лимузината спря пред входната врата, Нейчър изтича да ги посрещне по червени бикини на точки.

— Ти дойде! — вресеше щастливо тя. — Крайно време беше. — Двете сърдечно се прегърнаха. — Влизай. — Нейчър я побутна навътре през масивната входна врата. — Добре дошла в скромния ни дом.

Скромният дом бе същински дворец. Високи сводести тавани, стари майстори по стените и тежка натруфена мебел.

— Абе не е точно по моя вкус, ама скоро ще го накарам да променим всичко — отбеляза Нейчър и помъкна Лорън през вестибюла с куполовиден таван към басейна в задната част.

— Май не е и по неговия вкус — вметна на свой ред Лорън, която обгръщаше с поглед всичко на около.

— Някой кралски дизайнер го е направил — нещо предположи Нейчър. — Може пък да е искал да му създаде вкус — засмя се сама на

хрумването си. — Ела навън да поздравим младоженеца.

Емерсън Бърн само по черни плувки „Спийдо“ се бе отпуснал на шезлонга до огромния син басейн.

Очите на Лорън се отместиха към издутината му. Или използваше подплънки, или всичко, което тя виждаше, бе истинско.

Буйната му грива бе прибрана на конска опашка, която се подаваше от черна бейзболна шапка. Зловещи черни очила скриваха очите му. От двете страни на шезлонга имаше по една малка масичка. На едната бе поставен телефон, висока кана с ябълков сок, две бутилки водка „Столичная“ и няколко чаши. На другата бяха натрупани на висока купчина някакви сценарии.

Нейчър се втурна към него.

— Помниш ли Лорън, а, скъпи?

Емерсън махна очилата си и обърна към нея прелестните си сиви очи. Лорън го загледа на свой ред и се запита дали използва туш за дългите си извити мигли.

— Тъ... честито — промърмори тя.

— Благодаря. — Той си постави обратно очилата и вдигна брадичката си нагоре, за да може слънцето по-добре да огрява лицето му.

— Ела да влезем вътре — през смях каза Нейчър. — Ще ти предложи голяма обиколка.

След като Нейчър я разведе из огромната къща, Лорън се почувства изтощена.

— Може ли да взема душ? — попита тя с надежда.

— Да, а и поспи, щото довечера ще праим купон!

— Не съм дошла тук за купони — възрази Лорън. — Дойдох, за да ти помогна.

— Нямам нужда от никаква помощ, мила, Емерсън има шейсет хиляди помощници. Имам право да ми дойде на гости приятелка, нали? Аз съм младоженка, за Бога. — Нейчър поспря пред едно огледало във вестибюла, привлечена от собственото си отражение. — Хм... надебелявам — отбеляза тя и оципа тънката си талия.

— Не е вярно — категорично възрази Лорън. — Как можеш да го кажеш?

— То става постепенно, мила — отвърна Нейчър и намръщено оглеждаше тялото си, като се въртеше ту на едната, ту на другата

страна пред огледалото. — О, между другото, к'во каза Сам?

— Не изпадна във възторг.

— Обзалагам се, че на старата крава не й е харесало. Каза ли й да отмени 'сичките ми ангажименти за следващия месец?

— Не, първо исках да го обсъдим.

— Нема к'во да обсъждаме.

— Това, че си се омъжила, не означава, че трябва да се откажеш от кариерата си.

— Кой се отказва бе? Ама няма да си късам проклетия задник от работа, като мога да си стоя с Ем. — Тя снижи глас и доверително прошепна: — Не може да му се верва. Знаеш ли к'во става по тия турнета? На рок звездите им налитат разни тъпи курвета и ги оплитат като плесен. Ще пътувам с него да си пазя интереса.

— Ако си отмениш ангажиментите, ще загубиш популярност.

— Т'ва не е състезание по популярност — рече Нейчър, отвори една врата и въведе Лорън в голяма слънчева стая, която гледаше към басейна. — Е т'ва е твоята стая.

— О, Боже! Тя е по-голяма от апартамента ми!

— Всичко в Калифорния е по-голямо и по-хубаво — обяви Нейчър. — Скоро ще свикнеш. Колко време можеш да останеш?

— Три дни.

— Трѐбва да стоиш поне седмица.

— Не мога да изоставя Пиа.

— Тя ще се оправи.

— Три дни, Нейчър.

— Четири дни.

— Добре, договорихме се.

Нейчър се усмихна многозначително.

— Дотогава вече ще се молиш да останеш още.

— Лягай си, някой ще те събуди в шест.

Лорън взе душ в мраморната баня и после легна по средата на голямото легло. След минути заспа.

Когато се събуди, бе късно следобед. Отиде до прозореца и видя, че Емерсън Бърн е в басейна. Преплуваше дължини, сякаш животът му зависеше от това. Нещо, каквото и да е то, което да го държи във форма.

Първият ѝ купон в Холивуд, всички се бяха престарали в облеклото. Къщата, собственост на звукозаписен магнат, беше още по-голяма и по-хубава от къщата на Емерсън Бърн. Гъмжеше от слуги.

— Я метни поглед натам. — Нейчър рязко сръга Лорън в ребрата. — Това е проклетият Джак Никълсън, а? Щеш ли да се запознаеш с него?

— Не — отказа Лорън, ужасена от мисълта.

Нейчър се засмя.

— Като си с мене някъде, можеш да се запознаеш, с който си искаш. Кого си избираш?

— Избирам си да седя сама в ъгъла.

— Приятно ли ти е, а?

— Знаеш каква е представата ми за забавление. Предпочитам да наблюдавам.

— Адски смахната работа.

— Направи ми услуга, иди при съпруга си и се забавлявай. Аз съм си много добре.

Нейчър не се нуждаеше от много убеждаване.

— Добре. Ще те видя по-късно.

Когато се огледа около себе си, Лорън с изумление забеляза, че тук имаше повече сервитьори, отколкото гости. Взе си газирана вода от келнер с руса късо подстригана коса и се уедини в един ъгъл, откъдето започна да наблюдава, опитвайки се да запомни всичко, за да разкаже на Пиа.

Тук беше не само Джак Никълсън, тя разпозна много прочути личности. Усмехнатият Бърт Рейнълдс, превъзходния Анджи Дикинсън, наперения Род Стюарт, достолепния Грегъри Пек.

Малкото момиче у нея току повтаряше: *Защо не си донесох бележника с автографите?* Голямото момиче възразяваше: *Не искам да съм тук. Искам да си ходя!*

Всички се целуваха, но никога по устните. Разговорите бяха мимолетни. Жените носеха бижута, каквито не бе виждала.

Нейчър се бе отдала изцяло на вечерта. Лорън я наблюдаваше как пърха от човек на човек. Емерсън не беше с нея, той седеше на бара и всички отиваха да му изкажат почитанията си. Той беше рок звезда. Това му се полагаше.

За Лорън не беше трудно да се изтегли на заден план. Макар че навремето бе най-хубавото момиче в Бозуел, тя очевидно не правеше впечатление на никого в Холивуд. Не се и опитваше. Всъщност, както обикновено, не бе обърнала голямо внимание на външния си вид — косата ѝ бе прибрана назад, не носеше никакъв грим и семплият ѝ тоалет подходеше на задния план. Нейчър често ѝ се караше за начина на обличане, а Пиа ѝ четеше лекции, че вместо да показва хубавото от себе си, тя го крие.

— Много съм си добре такава, каквато съм — казваше Лорън и на двете.

Към полунощ вече нямаше търпение да си тръгнат, но Нейчър все още беше в стихията си, а Емерсън не показваше признаци на раздвижване. Къщата имаше собствена дискотека — стая с огледала и блестящи лампи, черен гранитен под и дисководещ с вид на наркоман.

Лорън успя да хване Нейчър, когато тя прелиташе край нея на път за дансинга.

— Заспивам — прошепна ѝ. — Имаш ли нещо против, ако си тръгна?

— Не се притеснявай — изкрещя Нейчър. — Ще си тръгнем скоро.

— А ако използвам колата и после я пратя обратно за вас?

— Прави к'вото искаш — отвърна небрежно Нейчър и продължи по пътя си.

Отвън Тъкър разговаряше с група шофьори.

— Те ще останат още — обясни му Лорън, — но аз си тръгвам.

Тъкър кимна.

— Ще докарам колата.

Седнала отзад в луксозната лимузина, тя пропътува със затворени очи целия път до къщата на Емерсън. Когато стигна, направо си легна.

Малко преди зазоряване бе събудена от гръмогласната крамола между Нейчър и Емерсън.

Е, позната история.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Следващите няколко месеца преминаха бързо. Ник си имаше жилище, малко спестени пари от пътуването до Тихуана и уроците на Джой Байрън, които поглъщаха вниманието му. Оказа се, че Джой Байрън е мечтаната преподавателка. Тя не критикуваше, тя отглеждаше — внимателно следеше всяка негова стъпка. Другите ученици в школата нямаха търпение да направят нечие изпълнение на пух и прах. Майната им. След като Джой смяташе, че е добър, единствено това имаше значение.

— Реших да ти давам допълнителни уроци — съобщи му Джой един ден, воднистите ѝ очи оглеждаха стаята.

— Мога ли да си го позволя? — попита той полушеговито.

— Вероятно не — отвърна категорично тя. — Ще ми платиш... някой ден.

Ник започна да ходи редовно в порутената ѝ къща на възвишенията в Холивуд Хилс и в прашната ѝ стая правеше онова, което му се искаше. Джой Байрън притежаваше всички пиеси, които някога са били издавани — много по-добре, отколкото да се рови в библиотеката. Тя му угаждаше — четеше с него, даваше му уместни съвети за дикцията, стойката, темпото, грима, най-доброто осветление и ъглите, под които снима камерата.

— Тази информация е безценна — уверяваше го тя. — Ти, скъпо мое момче, ще станеш велик.

Ник не изпитваше ни най-малко притеснение от нея.

— Хей, аз си го знам — отвръщаше той наперено.

— Добре. — Тя не се дразнеше от безочията му. — Самочувствието е всичко.

Когато Джой започна да го сваля, той се стресна, тази жена трябва да беше поне на шейсет и пет. Бързо си измисли годеница, истинска любов, която търпеливо го чака в родния му град.

Джой не му повярва, но все пак се оттегли, като отбеляза, че има твърде много любовници и няма нужда от неговите ласки.

Ник се питаше дали това няма да промени отношенията им на ученик и преподавател. Нищо подобно не се случи.

Ани му беше сърдита. Виждаше я единствено в школата и тя не му обръщаше внимание.

— Какво става? — не издържа той един ден. — Отнасяш се с мен като с христоматиен пример за червей.

— Ти ме използва — обърна се тя към него с насъбран гняв. — Единственото, което искаше, беше достъп до Джой, а сега, когато ѝ стана любимец, изобщо не се обаждаш. Мразя да бъда използвана, Ник.

— Ей, какво лошо има, че използвам всяка възможност?

Ани не позволяваше да я трогнат.

— Направо ѝ целуваш задника.

Не му трябваше много време, за да разбере, че и останалите ученици са на същото мнение. Е, майната им. Това, че не им харесва, си е техен проблем. Той е твърдо решен да научи всичко, което трябва да знае.

Джой съобщи, че ще прави школка постановка на „На кея“. Естествено, желаната от всеки роля на Марлон Брандо даде на Ник. Това не се възприе добре от останалите ученици и те го възненавидяха още повече.

Засега Джой го съветваше да не търси импресарио или мениджър.

— На моите представления идват много важни хора — съобщи му тя. — Ще ти намеря импресариото, който ти е нужен. Следвай напътствията ми, скъпо момче, и няма да пропаднем.

От негова страна нямаше възражения, той не желаше да се мотае по импресарски агенции и да чува отказ след отказ.

Дъовил все още живееше при него, изобщо не се намери да си намери квартира. Той нямаше нищо против, защото при това положение не се налагаше да търси секс при друга — Дъовил бе винаги готова и достъпна. Понякога я караше да му подава реплики. Не беше толкова некадърна и скоро започна да му прави намеци, че би могла да го придружава в школата.

Само това му липсваше. И бездруго си имаше достатъчно неприятности — можеше да си представи какво ще стане, ако се появи с Дъовил под ръка.

Що се отнася до Мани Манфред и „Луксозни лимузини“, Ник не се върна повече там. След като разполагаше с достатъчно пари да преживява, нямаше нужда да работи.

Синдра се обади и се оплака, че вече не го вижда.

— Ще пея в Лас Вегас — съобщи му тя, изпълнена с ентузиазъм.  
— Рийс ми е осигурил ангажимент в един от най-добрите хотели. Ще прескочиш ли дотам?

Той я увери, че ще отиде, но не може да й каже кога точно. Беше твърде зает и влагаше цялата си енергия в подготовката на предстоящата роля.

Между репетициите прекарваше по-голямата част от времето си в къщата на Джой. Вечерта преди великото събитие тя му се нахвърли по-настойчиво от всякога.

— Нося късмет на хората, Ник — заяви му с необикновено самочувствие Джой, а костеливата ѝ ръка блуждаеше в опасна близост до бедрото му.

— Така ли? — попита той предпазливо, отстъпвайки както обикновено.

Воднистите ѝ очи се впиха в неговите.

— Ако ти разкажа нещичко за мъжете, с които съм спала, прочути мъже... силни мъже. Всички те твърдят, че съм белязала с нещо... специално живота им.

Този път ръцете ѝ шареха навсякъде по него.

Той съзнаваше, че няма начин да го постигне, но не искаше да рискува да си развали отношенията с нея.

— Джой, ти си много привлекателна жена. — Ник говореше бързо и се опитваше да отмахне ръката ѝ от бедрото си. — Както ти казах обаче, имам годеница и ние сме си обещали да не си изневеряваме.

Джой промърмори нещо унищожително под носа си и го изхвърли.

Той се върна в апартамента си с надеждата, че не е сгрешил.

*По дяволите, не — човек трябва да има някои принципи.*

Когато се прибра вкъщи, Дъовил седеше на един стол с лице към вратата. До нея видя два куфара.

— Отиваш ли някъде? — попита Ник и си свали якето.

Тя се усмихна смутено.



— Най-накрая се изнасям. Помниш ли, говорихме за това преди няколко месеца?

Той отвори хладилника и огледа оскъдното му съдържание. Дъовил беше лоша домакиня.

— Не съм настоявал да тръгваш. — Ник си извади кутийка с бира.

Тя отметна светлочервената си коса.

— Знам, Ник, но доста се застоях.

— Къде е следващата ти спирка?

Дъовил сведе поглед, почти притеснена да му каже.

— Ами срещнах това момче.

Много интересно, но той изобщо не изпита ревност.

— Да? Кое момче?

— Продуцентът.

Ник отвори с пукот кутийката.

— Истински продуцент? Да не е някой холивудски измамник?

— Той иска да живее с него.

— Как пък досега не е ставало дума за него?

— Струваше ми се, че не е от значение.

Ник не беше свикнал да го зарязват, но какво пък — в никакъв случай не можеше да ѝ се моли да остане. След като тя искаше да я мами някакъв набеден продуцент, това си беше нейна работа.

През нощта Ник спа неспокойно. Имаше предчувствието, че от утрешния ден всичко ще се промени.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Ела тук, скъпа. — Рийс потупа празното място до себе си.

Синдра се поколеба, защото нямаше намерение да седи с Рийс на малка кръгла масичка в коктейлния салон на оживеното казино в центъра на града. Предишната вечер бе отишла, а при него бяха двама от така наречените му „приятели“. Щом тя седна, той стана и изчезна някъде за около час. Мъжете започнаха да ѝ подхвърлят многозначително разни предложения и да се опитват да я опипват. Не след дълго Синдра се справи с тях. Когато Рийс се върна, беше бесен.

— Това бяха важни хора. Наистина важни — подчерта той. — Какво става? Да не би да си по-тъпа, отколкото изглеждаш?

Думите му я ужилиха като шамар. Как смее да ѝ говори така — никога преди не го е правил. Откакто обаче се преместиха във Вегас, той се промени, и то не към добро. Първият проблем бе с хотела, в който тя трябваше да пее. Рийс я уверяваше, че ще е един от най-големите.

— Кой? — попита Синдра, като си представяше, че дебютът ѝ ще е в „Сендс“ или в „Дезърт Ин“.

— Изненада — загадъчно отвърна той, без да я гледа в очите.

Страшна изненада. Дупка в търговската част на града, пълна с проститутки и мошеници, само с един пианист, който ѝ акомпанираше — нацупен пуерториканец, който едва говореше английски и обикновено бе полупиян.

— Какво става? — попита тя вбесена.

— Трябва да натрупаш опит, преди да настъпи великият момент — обясни Рийс. — Това е много добро начало, мила.

Рийс разтягаше локуми. Първо за пробните записи, които изобщо не се осъществиха. Сега за Лас Вегас и за това долнопробно място.

Синдра си казваше, че не трябва да го обвинява — той поне правеше нещо. Но Рийс ѝ бе дал такива големи обещания, а докъде я бе докарал.

Когато се върнаха в мотелската си стая, тя изобщо не му говореше. Сега той седеше сред публиката, все едно нищо не се бе

случило, и чакаше Синдра да отиде при него.

Е, майната му, може би той ще размисли.

Тя присви очи и огледа масата. Поне този път беше сам.

Хм... вероятно ще ѝ се извини.

Хм... може би трябва да му даде отново възможност.

\* \* \*

Ужасно приятно му беше да играе пред публика — усещане, което не бе изпитвал никога преди. По-приятно от секса — почти равно на оргазъм. Боже! Ето това е. Ако го оставеха на строга диета само от аплодисменти, щеше да е щастлив.

Джой се мотаеше отстрани на сцената, насърчаваше го, критикуваше го, шепнеше му в ухото всеки път, щом се върнеше зад кулисите. Направи това. Направи онова. Повече жестикулирай. Използвай гласа си.

*Майната ти, госпожо, аз направо летя! Нямам нужда от помощта ти.*

А публиката го хареса. Страхотно го харесаха! Марлон, отмести се — сега е ред на Ник Анджели!

В края на представлението той бе превъзбуден, адреналинът пулсираше във вените му като чист хероин.

Джой бе радостна. На лицето ѝ бе изписана самодоволна усмивка, особено когато половината от публиката се струпва зад кулисите, за да я поздравява.

Искаше му се да знае кой е важен и кой не е, не си струваше да си пилее обаянието, за когото не трябва. Погледна към Джой, за да получи указания. Около нея се бяха скупчили хора.

— Не беше лошо — неохотно рече Ани, когато мина край него с група съшколници. — Отиваме в „Хамлет“ на булевард Сънсет. Искаш ли да дойдеш?

Закусвалнята „Хамлет“ не беше точно онова, което той си представяше като място, където да отпразнува триумфа си. Освен това Ани наистина започваше да го дразни. Защо не му каже, че е бил фантастичен, каква беше тази глупост „не беше лошо“? Направо му действаше потискащо.

— Ще видя — измънка той. „Ако не се появи нещо по-добро.“

Джой му направи знак.

— Ник, ела тук, искам да те запозная с един човек.

Човекът се оказа Ардмор Касъл — незначителен импресарио, добре известен със склонността си към красиви млади актьори.

— Здравей, Ник. — Ардмор имаше неспокойни очи, закръглена челюст и жаден израз на лицето.

Гонеше петдесетте.

Джой се отдръпна. Ник кимна и се огледа наоколо. Репутацията на Ардмор Касъл го притесняваше. Навярно Джой е решила, че щом тя не е успяла да го свали, може би Ардмор ще има шанс.

Импресариото се вторачи в него с похотлив поглед.

— Харесах изпълнението ви.

— Ъ... благодаря.

— Много мъжествено.

— Да, е, то е написано така.

— Вие му придавате нещо специално.

Поглед в очите. Боже! Къде е Джой точно сега, когато му трябва? Ардмор се прокашля.

— Може би ще си направите труда да дойдете у дома по-късно. Ще се отбият неколцина приятели.

— Е... звучи страхотно, но имам среща.

— Доведете го — смело рече Ардмор.

— Тя е — отвърна бързо Ник.

Ардмор осъзна, че му отказват. Сви устни.

— Постъпете както желаете.

— Така и смятам да направя.

— Много смело. За неизвестен.

Джой връхлетя, съпроводена от жена на средна възраст с продълговато лице и остри черти, облечена в мъжко сако на тънки райета и черен панталон. Жената премина край Ардмор, все едно той не съществуваше.

— Здравей, Франсес, скъпа — поздрави я Ардмор, твърдо решен да бъде забелязан.

Тя изпусна дима от цигарата си в лицето му и едва кимна по посока към него.

Джой фамилиарно грабна ръката на Ник.

— Ник, скъпи, запознай се с Франсес Кавендиш, асистент по подбора на актьорите. — Тя изрече „асистент по подбора на актьорите“ многозначително. Той разбра какво искаше да му каже.

Франсес не си направи труда да реди любезности. Тя беше волева жена с поведение от типа „не карам никого насила“. Освен това веднага казваше за какво става дума.

— В офиса ми. Утре. По обяд. — Подаде му визитна картичка. — Може да имам нещо за вас.

Джой ловко дръпна картичката от ръката му.

— Ще бъдем там, Франсес, скъпа — усмихна се мило тя.

— Не ми трябваш, Джой. Сигурна съм, че Ник може сам да ходи и да говори.

Каква беше тази малка сцена? Той се почувства отвратително като парче месо, около което обикалят кучета и решават кой ще е късметлията.

Ардмор изрази неодобрението си.

— Вие ще се нуждаете от импресарио. Някой, който да защитава интересите ви.

— Да — отбеляза сухо Франсес. — Някой, който няма да ви смъкне панталона.

Ник дълбоко си пое дъх, взе си от Джой картичката на Франсес Кавендиш и промърмори:

— Аз изчезвам оттук.

— Къде отиваш? — попита Джой, ръцете ѝ трепереха.

— Ще взема малко чист въздух. Ще ти се обадя.

И си тръгна, преди някой от тях да е в състояние да възрази.

— Нейчър пое ролята на екскурзовод, тъй като смяташе, че Лорън трябва да види всичко забележително в Лос Анжелос.

— Не може ли да си починем? — помоли Лорън, след като бяха посетили за един ден Дисниленд, Юнивърсъл Сити и Вълшебната планина.

Нейчър като че ли се изненада.

— Що бе? Ти си тук само за няколко дни, трябва да напра'им всичко, което е по силите ни. Освен това самата аз не съм ходила по тези места. Т'ва е кеф!

Докато те разглеждаха града, Емерсън лежеше край басейна, правеше тен и четеше сценарии.

— Иска да напра'им един филм заедно — довери й Нейчър.

Сигурно, помисли си Лорън.

Всеки ден по обяд в къщата пристигаха хората от антуража на рок звездата и оставаха, докато той не ги изхвърлеше — обикновено не по-рано от два-три часа през нощта. Те се смееха на шегите му, уверяваха го, че е най-добрият след Елвис, и безцеремонно сновяха из цялата къща.

Групата се предвождаше от мениджъра му, Сидни Фишборн — дългурест мъж, прехвърлил четирийсетте, с дълга до раменете ситно къдрава коса.

Сидни обикновено бе съпровождан от Ейприл — трийсетгодишна омъжена червенокоса жена, която той представяше като секретарка, макар всички да знаеха, че му е любовница.

Останалата част от свитата включваше моделиера на Емерсън, гримъора му, фризьора и личната му секретарка по печата.

Групата прекарваше по-голямата част от времето си в обсъждане на външния вид и сценичното поведение на Емерсън по време на предстоящото му световно турне.

— Трябва да си по-буен — настояваше Сидни. — Да строшиш няколко китари, да хвърляш разни неща от сцената, да караш момичетата да пицят.

— Няма да стане. — Емерсън бе непреклонен. — Нямам намерение да правя тези глупости в стил шейсетте години.

— Той трябва да се ангажира с някаква кауза — обади се секретарката по печата и завъртя неспокойните си кръгли очички. — Нещо, което е свързано с атомната енергия или с околната среда.

— Всичко се свежда до дрехите — настоя моделиерът му. — Никаква черна кожа повече. Мисля да мине на костюми.

— Костюмите са демоде — отсече Сидни. — Обръщаме се вече към по-младата публика.

Моделиерът упорстваше.

— Изтънчеността е много модерна.

— Пука му на някой — намеси се решително Емерсън и това сложи край на спора за костюмите.

Нейчър се оплакваше на Лорън, че се чувства пренебрегната.

— Говорим единствено за него. Ами аз? Аз също съм прочута.

— Ти си омъжена за рок звезда — отбеляза Лорън. — Очевидно той се интересува преди всичко от себе си, особено след като му предстои световно турне.

— Не че ревнувам или нещо подобно — продължи Нейчър. — Ама съм му почти като съседката. Требва ми повече внимание, не мислиш ли?

— Зависи — предпазливо отговори Лорън. — Наистина ли искаш да ти обръща повече внимание тази агитка от гъзомийници?

Нейчър се изкиска.

— Абе, права си, както винаги. Да не би да ми пука за тях?

— Това, което трябва да направиш, е да се върнеш към работата си. Ти не си от типа жени, които ще седят в краката на Емерсън. Покажи му, че си независима — затова се е оженил за теб, нали?

— Хм... — Нейчър не беше съвсем убедена. — Не знам.

— Е, аз пък знам. — Лорън реши да я убеди. — Никога не се отказвай от нищо заради мъж.

Не мина много време, преди Нейчър и Емерсън да поведат поредната от прочутите си битки. Тази бе предизвикана от Ейприл, която невинно съобщи, че е видяла по телевизията Селина, старата съперничка на Нейчър, да разказва за първата си роля в киното.

— Ха! — Нейчър се пукаше от завист. — И к'во ще играе — тъпата путка на годината?

Всички седяха в трапезарията и похапваха от разнообразните салати и плодови плата на масата. Емерсън трябваше да свали два-три килограма, което означаваше, че не е позволена никаква нормална храна.

— Хайде, мила — благо рече Емерсън. — Селина не ти е направила нищо.

На Нейчър само това й трябваше. Избухна в бясна ревност и се нахвърли срещу всички.

— Ще се караме, а? — възкликна иронично Емерсън, ядосан, че невъздържано демонстрира настроението си.

— Майната ти! — извреця Нейчър, вдигна чинията си със салатата и я хвърли в лицето му. — Заминавай при Селина, ако т'ва искаш! — И изхвърча от стаята.

Лорън бе притеснена и за двамата — за Емерсън, който седеше с малки парченца мазна маруля, полепнали по лицето и косата му, и за Нейчър, която се представи пред всички като ревнива глупачка.

Емерсън огледа свитата си.

— Изчезвайте — изкомандва той. — Днешното представление приключи.

Те се изнизаха покорно един по един. Лорън стана да ги последва.

— Ти не е нужно да тръгваш — извика ѝ Емерсън.

Тя се престори, че не го е чула, и забърза нагоре към стаята си, където се обади в авиокомпанията и си запази билет за Ню Йорк на следващия ден сутринта. Бе изпълнила обещанието си и бе останала четири дни. Беше повече от достатъчно.

По-късно същия следобед тя отиде при басейна. Видя, че Емерсън заминава с лимузината, а Нейчър не се бе показала, откакто бе напуснала обяда.

Да лежиш на слънцето и наоколо да няма никого беше много приятно. Никаква гърмяща рокмузика. Никаква врещяща Нейчър. Никакъв антураж и безсмислени разговори.

Затвори очи и остави мислите си да се реят — замисли се за Бозуел и за родителите си, за Мег, Сток, за всички стари приятели. И накрая за Ник.

О, Боже, само не за Ник. Опита се, доколкото можеше, да го изхвърли от съзнанието си — не си струваше да съживява толкова горчиви и болезнени спомени.

Ник Анджело с неговата черна коса, зелени очи и убийствена усмивка.

Ник — комуто се отдаде без остатък.

Ник — който си тръгна, без дори да се сбогува, и я остави бременна и сама.

Отвори очи и се помъчи да не мисли за него. Над себе си видя Емерсън, обкрачил шезлонга ѝ в единия му край.

— Какво правиш? — стрелна го тя озадачена.

— Наблюдавам те — отвърна той и до нея достигна миризмата на алкохол.

Лорън се опита да премести краката си, така че да седне, но всяко движение означаваше да го докосне по чатала — и, о, не, тя



забеляза неговата ерекция; дълбоко изрязаните плувки, които той носеше, не можеха да я скрият.

*Стой спокойно* — каза си тя. — *Бъди хладнокръвна и нищо няма да се случи.*

— Нейчър върна ли се? — попита Лорън, като се стараше гласът ѝ да звучи нормално, а в същото време бързо намъкваше горнището на банския си.

— Искам да ми го смучеш — съобщи ѝ Емерсън, олюлявайки се пиянски.

В главата ѝ някакви вътрешни гласове нашепваха: *Не реагирай! Не се паникьосвай! Запази самообладание!*

Настъпи дълга пауза на мълчание. Никой от двамата не помръдваше. Тя забеляза малките остри черни косъмчета от вътрешната страна на бедрата му и малкото влажно петънце на плувките му.

— Емерсън, недей да правиш нищо, за което после ще съжаляваш. — Лорън полагаше усилия да говори спокойно.

— Кой казва, че ще съжалявам? — изломоти той.

Къде бяха слугите? Или Тъкър? Ако извика, дали ще я чуят? Ще прояви ли някой интерес?

Да върви по дяволите Нейчър, която я постави в тази ситуация.

Припомни си за Бозуел и за Примо и за онзи фатален ден преди пет години.

*Мисля, че убих човек. Не. Торнадото го уби.*

Никога нямаше да разбере истината.

Започна трескаво да мисли, да оформя плана на действие. Ако вдигне рязко и неочаквано коляното си, ще го улучи право, където трябва, а това вероятно ще ѝ даде време да избяга. Но къде ще избяга? Ако в къщата няма никой, тя ще стане още по-уязвима.

Емерсън хвана ластика на бикините ѝ и ги затегли надолу.

Чудесно! Щом ги свали достатъчно, той ще се демобилизира и тя ще предприеме каквото бе намислила.

Отново опита да го спре.

— Не прави това, Емерсън. Моля те, недей. Пиян си. Не разсъждаваш нормално.

Той като че ли се изненада.

— Хайде, Лорън, знаеш, че откакто си дошла, умираш от желание да смучеш патката ми.

Двамата се движеха като непохватни балетни партньори. Той свали плувките си. Тя го удари с коляно. Той падна на една страна и започна да сипе проклетия. Тя успя да стане и хукна към къщата. Докато преброи до три, той беше след нея, изрита плувките от глезените си и вече тичаше гол.

Тя спринтираше по мраморната тераса и изобщо не смееше да погледне назад, защото знаеше, че той е след нея.

Емерсън я хвана до стълбите към къщата, блъсна я отзад и двамата паднаха на земята.

— Фанах те! — извика той триумфално, сякаш си играеха на някаква забавна игра. После завря ръцете ѝ под главата ѝ и се претърколи върху нея. — Сега ще те чукам така, както не са те чукали никога досега. — Изхриптя, хвана ръцете ѝ с една ръка, а в същото време с другата се опитваше да запретне горнището на банския ѝ.

— Нямах ли си достатъчно момичета? — Тя си пое дъх и обърна глава. — Момичета, които искат да са с теб. Разбери ме, Емерсън, аз не искам.

— Повярвай ми, сладурче. Ти ще ме желаеш толкова много, че ще ме молиш за това. — Той разкъсваше банския ѝ и когато го смъкна от гърдите ѝ, ги сграбчи. — Чуваш ли? Ще ме молиш.

Раздра дъното на бикините ѝ, отдръпна го на една страна, за да му е по-лесно да навлезе в нея.

— Кучи син! — крещеше Лорън, изведнъж изгубила самообладание. — **ОСТАВИ МЕ, ПО ДЯВОЛИТЕ, НА МИРА!**

Ако имаше нож, щеше да го наръга, точно както наръга и Примо.

Сега Емерсън наистина се забавляваше. Беше я хванал така, че тя не можеше да избяга.

— Да те оставя! Ха, да те оставя! — присмя ѝ се той. — Не бива да се говорят мръсни думи. На мама няма да ѝ хареса.

Тя усети как върхът на пениса му всеки момент щеше да проникне в нея и се изпълни с отчаяние. Изведнъж нечий глас разцепи въздуха:

— Мръсен подляр, гаден капутски плъх. — Никой не можеше да сбърка виковете на Нейчър. — Ти, лъжлив, лицемерен, презрян нерез.

Ерекцията на Емерсън спадна.

Лорън използва момента и се измъкна изпод него, нахлузи банския си, като се бореше да не заплаче от гняв.

— А що се отнася до тебе... — обърна се Нейчър към нея, сините ѝ очи мятаха искри. — Мислех, че си ми приятелка. Ама ти си просто като всички останали боклуци — едва дочака, та да пипнеш моя човек.

— Чакай малко...

— Напусни къщата ми — изкрещя Нейчър, бузите ѝ бяха червени от гняв. — Никога повече няма да ти проговоря.

Емерсън започна да се тресе от смях. Нямаше намерение да я защитава.

Каква двойка, помисли си Лорън. Истината бе, че те си подхождаха.

Тя избяга от къщата, без да погледне назад.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Нали не си обратен? — попита Франсес Кавендиш, сякаш това беше най-нормалният въпрос на света.

— Искате ли да си сваля панталоните и да ви докажа? — отвърна дръзко Ник, макар че тя го караше да се чувства неловко.

Франсес се облегна на стола зад бюрото си и намести обсипаните с дребни диаманти очила, които скриваха безмилостните ѝ очи.

— Давай — рече тя, предизвиквайки го.

— Не си играйте с мен, госпожо — предупреди я той, като все още се опитваше да проумее шегува ли се, или говори сериозно.

Франсес се изсмя — силен, вулгарен смях.

— Детето е с достойнство. Това ми харесва.

Не му допадаше начинът, по който тя разговаряше с него.

— Детето е актьор.

— Онова, което очаквам от вас, е работа.

Франсес пушеше и невъзмутимо го преценяваше.

— Какъв е професионалният ти опит?

— Правил съм много неща — промърмори той.

От израза на лицето на Франсес се виждаше, че тя не му вярва.

— Имаш ли резюме? Запис? Снимки?

— Тъ... — Ник взе да отстъпва. Тя няма да направи нищо за него. Напразно би път до луксозния ѝ офис. Франсес Кавендиш, асистент по подбора на актьорите. Би трябвало да знае, че той няма опит. Дъртата шафрантия вероятно получава оргазъм, когато унижава някого.

Франсес продължаваше да пуши цигарата си и да го гледа с присвити очи.

— Чукаш ли Джой Байрън?

— Я чакайте малко...

— Не. Ти чакай малко — срязва го тя. — Домъкваш се тук в тесните си дънки, злобно намръщен, и какво точно очакваш?

— Вие ме поканихте тук — изстреля той обратно към нея.

— Нима? — Тя си свали очилата и продължи да го изпитва с очи. Ник усети как погледът ѝ прониква под дрехите му. Иска да я чука. Това е, което искат всички. След като не отстъпи пред Джой — която поне се отнасяше към него като към човешко същество, — със сигурност няма да отстъпи и пред тази. Той се обърна и тръгна към вратата. Нямаше смисъл да виси повече тук.

Франсес го спря на прага, гласът ѝ бе силен и властен.

— Изпращам те на прослушване.

Ник я погледна.

— Така ли?

— Ролята е малка, но много характерна.

— В мен има колкото искате характерност.

— Убедена съм — отвърна хладно тя и отново си сложи очилата.

— Условиата.

— Какво? — попита той подозрително.

— Послушай съвета ми и се освободи от Джой — ще ти виси на врата като воденичен камък. А, да, стой далече от импресарии като Ардмор Касъл. Ако получиш ролята, ще ти препоръчам импресарио, който да се грижи за теб.

Той се почувства задължен да защити Джой — в края на краищата тя се бе държала добре с него.

— Джой е голяма преподавателка.

Франсес не се чувстваше задължена.

— Джой е една дърта кранта, която живее с миналото. Откажи се от нея, Ник, преди да е станало твърде късно.

— Вие сте безмилостна жена.

— Аз съм пряма — едно почти неоткриваемо качество в този град.

Той се зачуди какво ли преследва тя. После реши, че няма да загуби нищо, ако попита.

— А... ъ... какво ще искате в замяна?

— От време на време да ме придружаваш. Когато имам нужда. Намери си смокинг, вече си с положение. — Франсес направи пауза, смукна дълбоко от цигарата и изпусна много дим през ноздрите си. — Задълженията по съпровождането свършват до вратата. И е нещо по-добро от това, което можеш да очакваш от Джой или Ардмор. Споразумяхме ли се?

Тая курва говореше директно.

— Каква е ролята?

— Дребен хулиган със сантиментална душа. Ролята е малка, но показна. Изпращам те да се срещнеш с режисьора и продуцентите. Ако те попитат дали имаш опит, лъжи. Кажи им, че си правил постоянен репертоар от сценки, играл си в малки театри и си участвал в реклами. Ако ти поискат снимки, препрати ги към мен. Към края на тази седмица ще ти организирам фотосеанс. Ще ми платиш, когато получиш първия чек.

Той не можеше да я разбере.

— Защо правите всичко това?

— Защото, като успееш, ще си ми дължен. Това ми харесва. Напиши си номера. Утре ще ти се обадя да ти съобщя каква е била реакцията им.

Ник стана неспокоен.

— Искате да кажете, че отивам на прослушване сега!

Тя смачка цигарата си в пълния пепелник и веднага си взе нов пакет.

— А може би предпочиташ да чакаш ден-два.

Той не се поколеба.

— Мадам, готов съм.

— И аз си мислех точно това.

\* \* \*

— Или ще правиш каквото ти казвам, или ще се окаже, че изобщо нямаш какво да правиш. — Така ѝ заяви Рийс.

Синдра потръпна от страх. Това не беше мъжът, за когото се омъжи — каубоят с лекия характер и големите обещания. Това беше друг мъж — непознат.

— По-добре престани да ме тормозиш, защото в противен случай ще те напусна — предизвикателно му отвърна тя.

Рийс ѝ залепи шамар и я свари неподготвена.

— Набий си го в главата — ти си ми жена — припомни ѝ той с дрезгав глас. — Жена, разбираш ли ме? Аз се ожених за теб — това означава, че ми принадлежиш и ще правиш каквото ти кажа.

Тя инстинктивно се хвана за бузата, защото я заболя от шамара.

— Не съм ничия собственост! — викна Синдра.

— Ето тук грешиш — кресна на свой ред той. — И ако не вярваш на мен, може би ще повярваш на това.

За неин ужас Рийс измъкна пистолет изпод колана си и го размаха срещу нея.

Тя се прилепи към ъгъла на мотелската им стая, очите ѝ се разшириха от страх.

— Рийс... Рийс, какво правиш?

— А ти какво си мислиш? — попита той.

— Откъде имаш пистолет?

Рийс започна да се разхожда наперено из стаята.

— Винаги съм имал. Никога не знаеш кога може да ти послужи. Човек трябва да си осигурява защита.

Синдра си пое дълбоко дъх и се опита да запази самообладание.

— Прибери го... прибери го веднага.

— Направи ти впечатление, а? — Той се усмихна лукаво, доволен от себе си. — Значи може би ще си направиш труда да обръщаш внимание на приятелите ми и да не ме караш да изпадам в глупашки положения на бунак.

Устата ѝ бе пресъхнала, тя не можеше да повярва на онова, което ставаше. През последните няколко минути животът бе рухнал пред собствените ѝ очи. Не стига, че ѝ се наложи да избяга от Бозуел. И от този мъж ли трябваше да избяга?

— Слушай ме добре, кучко — започна Рийс. — Открих те, докато се шляеше из Ню Йорк — сега пееш в Лас Вегас и недей да забравяш, че аз те доведох тук. След като аз очаквам да бъдеш любезна към приятелите ми, значи ще го направиш. Ясно ли е? — Говорейки, той размахваше оръжието си във въздуха.

— Да, Рийс — прошепна тя.

— Кажи го по-високо — нареди той.

— Да.

— Ето това исках да чуя. — Рийс прибра пистолета под колана си. — Утре вечерта след представлението сигурно няколко приятели ще дойдат при нас и ти ще бъдеш мила с тях, сладурче. Ще правиш каквото ти кажа.

Синдра кимна безизразно.

По-късно, когато той заспа, тя се замисли дали да не се измъкне от стаята и да избяга. Но къде да отиде? Ако си тръгнеш, знаеше, че Рийс ще я преследва.

Изпълнена с дълбоко отчаяние, тя осъзна, че не може да избяга. Отново бе хваната в капан.

\* \* \*

Ник направи каквото му каза Франсес. Излъга, когато го попитаха за професионалния му опит — измисли си някаква пътуваща актьорска трупа, в която бил играл, после спомена няколко реклами и няколко пиеси в малки театри. Всъщност излъга твърде успешно.

В стаята имаше двама продуценти — висок нервен мъж, който стоеше отзад и наблюдаваше, и жена на средна възраст със страхотни крака, които ту кръстосваше, ту разделяше. Режисьорът бе американец от италиански произход, нисък, мургав, със сплъстена, мазна кестенява коса.

Ник ги разгледа. Три задника в редица. Майната им. Не беше напрегнат — макар че асистентката по подбора на актьорите наистина вече го дразнеше. Когато репетираха заедно, се оказа, че тя не разбира нищо от актьорска игра. Трите задника обаче явно го харесваха — всъщност те го накараха да изиграе сцената два пъти.

Когато пристигна, регистраторката му връчи няколко страници с диалог. Имаше половин час, за да го прочете. Освен това разполагаше с половин час да види и останалите актьори, които чакаха да влязат. Чувстваше се като на търг за животни — конкуренцията се усещаше, можеше да се подуши.

Той си припомни думите на Франсес — „дребен хулиган със сантиментална душа“ — и се превърна точно в това. Не беше Ник Анджели, актьор, който искаше да спечели роля, а дребен хулиган със сантиментална душа. Какво шибано описание!

След повторното изпълнение той зачака реакцията им.

— Беше ни приятно, Ник. — Режисьорът се разделяше с него, сякаш бяха стари приятели.

— Благодаря ви — обади се жената продуцент, кръстоса отново краката си и го загледа замислено.



Високият мъж не каза нищо.

Преди да се осъзнае, вече беше отвън. Спря при регистратурата и поговори с момичето.

— Колко време ще мине, докато разбере? — попита той.

Тя го погледна смаяна.

— Нов ли сте?

— Не... Е, да, може и така да се каже. Нов съм в града. Работех въ... в Чикаго и в Ню Йорк.

— О, вие сте нюйоркски актьор. — Това не й направи голямо впечатление. — Не се притеснявайте, скоро ще разберете каква е практиката. Понякога тези прослушвания продължават с месеци. Гледат ви, харесват ви, после гледат още петдесетима други кандидати. След това може и да ви повикат обратно. Никога не се знае.

— Значи се чака дълго?

Тя вдигна рамене.

— Вижте. Този град е хазарт.

Момичето използваше фрази от неговия диалог! Той се зачуди дали в такъв случай тя не чува разговора между продуцентите, след като актьорите излязат от стаята.

— Ей, как се казваш? — попита я Ник с намерението да се сприятели с нея. — Кога искаш да вечеряме?

— Мерилин — отвърна тя, като се усмихваше. — Омъжената Мерилин — добави и вдигна ръка, за да покаже брачната си халка. — Благодаря все пак за поканата.

На паркинга Ник реши да отиде отново до офиса на Франсес и да й разкаже какво е станало.

Не. Инстинктът му подсказваше, че трябва да чака тя да му се обади. Сега обаче се чувстваше превъзходно след прослушването и не беше в състояние да седи и да се надява телефонът да позвъни. Реши да прескочи до Ани.

Когато пристигна, тя чистеше с прахосмукачка и като че ли не изгаряше от щастие, че го вижда.

— О, голямата звезда е дошла. — Ани продължаваше да чисти.

Той издърпа щепсела от контакта.

— Какво ти става?

Тя въздъхна.

— Колко пъти сме водили този разговор? Като снощи — защо не дойде с нас в закусвалнята „Хамлет“? Какво прави — отиде с Ардмор Касъл?

— Искаш да кажеш, че съм педал ли, Ани? — престори се той на възмутен.

— Не казвам нищо, но ти... — Тя поклати глава. — Не знам, Ник. Ти ме объркваш.

— Прибрах се вкъщи, сам.

— Това е хубаво.

— Срегнах се с онази асистентка по подбора на актьорите, Франсес Кавендиш. И днес тя ме изпрати на прослушване.

— Какво прослушване?

— Малка роля в киното.

— Получи ли я?

— Не знам.

— Чете ли я?

Той се ухили.

— Бях велик!

— Господин Скромност.

— Слушай, ако аз сам не се похваля, кой ще го направи?

Ани изтласка прахосмукачката до ъгловия шкаф и я прибра.

— Утре вечер ще дойдеш ли на урок при Джой?

Ник започна да се разхожда из малкия ѝ апартамент.

— Мислех да отида до Лас Вегас да се видя със Синдра. Няма смисъл да седя и да чакам да кажат, че не получавам ролята. Това е все едно да имаш запек и да чакаш да си освободиш стомаха.

— Никой не е казал, че ще ти е лесно.

— К'во мислиш? Да ида ли до Вегас?

— Синдра ще се зарадва да те види.

— На колко часа е с кола?

— Пет-шест часа. Не съм сигурна.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя поклати глава, но той беше сигурен, че ѝ се иска.

— Хайде, живеј авантюристично. Сложи няколко неща в чантата. Ще бъде забавно — насърчи я Ник.

Ани прибягна до списъка с извиненията. Ник обори всичките.  
След един час бяха на път.

## ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се върна в Ню Йорк, Лорън отказа да разказва за пътуването си до Лос Анжелос.

— Какво е станало? — тревожно я попита Пиа.

— Нищо — отвърна Лорън лаконично. — Абсолютно нищо.

— Нищо ли няма да ми кажеш? — недоволстваше Пиа. — И защо ме предупреди, че ако се обади Нейчър, не искаш да говориш с нея? Нещо трябва да се е случило.

Единственото желание на Лорън бе да забрави за Лос Анжелос и с това намерение тя се хвърли да работи.

В свободното си време — което беше малко — започна да посещава школа по самоотбрана, да учи френски и да ходи на курс по готварство. Всичко това не ѝ оставяше време за светски живот и ако някой се опиташе да ѝ определи среща, чуваше само едно безучастно: „Не, благодаря.“

Малко след като се върна, тя присъства на сватбата на Пиа и Хауард, която се състоя в градината на къщата на чичо му Оливър в Хамптънс. Оливър Либерти бе единият от основателите на „Либерти и Чарлс“. Беше мъж с изискан вид към шейсетте, с чувство за сдържан хумор — пълна противоположност на жена си. Опал, глуповата блондинка, за която се бе оженил вследствие разочарованието от скъпия развод с първата си съпруга след трийсет и една годишен брак.

Сватбата бе хубава. Лорън седеше отзад и си мислеше колко различни можеха да бъдат нещата с Джими. Дори допусна мислите ѝ да я върнат към Ник. Толкова много години бяха минали... но само като се сетеше за него, я заболяваше и тя тутакси се опитваше да прогони спомена.

След обяда Оливър Либерти дойде и седна при нея.

— Чувам, че с Пиа развивате не лош бизнес. — Той следеше с едно око безвкусната си жена, която подскачаше по дансинга в твърде тясна червена рокля.

— Справяме се добре — отвърна тя с усмивка. — Сигурна съм, че нямате търпение да насочите всички ваши клиенти към нас.

Той кимна.

— Винаги да се мисли в перспектива. Ето това обичам — умната жена.

Щом това обичаше, защо се бе оженил за блондинката, която според Пиа имала коефициент на интелигентност нула?

— И така... ще ни изпращате ли вашите клиенти?

Той се усмихна.

— Сигурен съм, Лорън, че винаги получавате онова, което искате.

Малко след като Пиа се изнесе, започнаха телефонните обаждания. Първото беше в два часа след полунощ. Лорън откри пипнешком слушалката в просъница и измърмори уморено:

— Ало.

— Искам да поговоря с теб — обади се познат глас.

Веднага разбра, че е Емерсън Бърн. За миг затаи дъх и после затвори.

Той позвъни отново след няколко секунди.

— Не ми затваряй — сгълча я Емерсън. — Не е хубаво.

— Какво искаш? — попита тя, слисана от нахалството му.

— Да уточним кога да се видим — обясни той самоуверено.

— Да не си полудял? — Лорън с мъка се изправи до седнало положение.

— Смятам, че това е една нормална покана.

— Забрави ли какво се случи в Лос Анжелос?

— Нищо не се е случило.

— Да, защото Нейчър се появи.

— За какво толкова се сърдиш? Е, нахвърлих ти се, голяма работа. Повечето момичета биха дали мило и драго, само и само да им се нахвърля.

— Не ти вярвам. Ти се опита да ме изнасилиш и единствената причина, поради която не го направи, беше, че жена ти се върна вкъщи. Жена ти — помниш ли я? Тя беше най-добрата ми приятелка. Сега вече не ми говори, заради теб. Ти си отвратителен човек, знаеш ли? — Тя затръшна телефона.

Почти веднага той отново започна да звъни.

Лорън вдигна слушалката и я пхна под възглавницата си.

На другия ден в апартамента ѝ пристигнаха три дузини червени рози, с картичка. На картичката пишеше:

Съжалявам!

Е.

Тя остави цветята в близката болница.

Няколко дни по-късно, когато обядваше със Сам, Лорън я подпита за Нейчър.

— Вие двете скарали ли сте се? — поинтересува се Сам и вдигна елегантно вежда, като продължи да се занимава със салатата си от домати и маруля.

— Ти познаваш Нейчър по-добре от всеки друг — отвърна Лорън неопределено и отпи вода от чашата си.

— Вярно е. — Сам въздъхна отегчено. — Това момиче може да бъде абсолютно непоносимо. Не разбирам какво намира в тази крастава рок звезда, той има вид на човек, който трябва да бъде изкъпан — всъщност дори няколко пъти. Тези кожени панталони прилепват към тялото му като пластир, точно пластир е думата.

— Все още ли са заедно?

— Толкова близки, колкото могат да бъдат двама егоцентрици — отвърна иронично Сам. — Знаеш ли, че тя злослови по твой адрес из целия град?

Лорън въздъхна — само това ѝ липсваше.

— Така ли?

— Не бих се притеснявала на твое място, никой не я възприема сериозно.

Емерсън ѝ се обади отново през следващата седмица.

— Размисли ли? — попита той така, сякаш си бърбеха всеки ден.

— За какво?

— Да се видим.

Този човек бе свръх егоцентрик.

— Имам спешно съобщение — отвърна тя рязко. — Най-накрая си срещнал една личност, която не иска да излезе с теб.

Той обаче не се предаваше лесно.

— Ако се притесняваш за Нейчър, тя е в Лос Анжелос.

— Мислех, че тя е с теб по време на всяко твое пътуване, за да ти държи ръката.

— Не, не мога да допусна да ме следи, нали? Не е хубаво за репутацията ми. Хайде, ще отидем в няколко клуба, ще си прекараме чудесно.

— Знаеш ли какво, Емерсън?

— Какво, бебче?

— Престани да ми се обаждаш.

Изглеждаше невъзможно Емерсън Бърн да е решил да я сваля упорито. Да не би той наистина да мислеше, че полуизнасилването може да бъде прелюдия към романтична връзка?

Три месеца след като се омъжи, Пиа съобщи, че е бременна.

— Двамата с Хауард разговаряхме и решихме ти да си кръстницата.

— За мен е чест — отвърна Лорън и си помисли колко е щастлива Пиа, че е омъжена за човек, който я обича, и е бременна.

„Всеотдайна помощ“ се развиваше добре, затова те най-сетне наеха офис. Пиа реши да работи до осмия месец.

— Не съм домашар — обясни тя. Вече имаха шестима служители и Лорън можеше да си позволи лукса да си избира с коя работа иска лично тя да се заеме. Тъй като ходеше на курсове по готварство, малките обеда и вечери бяха стихията ѝ. С удоволствие организираше и предлагаше невероятни менюта, затова повечето вечери беше заета — нещо, което беше добре дошло за нея.

Понякога, късно през нощта, когато си лягаше, я обземаше непоносимо чувство на самота. Но тя бе решила, че е по-добре да е сама, отколкото сърцето ѝ да е съкрушено.

Сега, когато Пиа се беше изнесла от апартамента, Лорън реши да промени обстановката. Не беше най-луксозното място на света, но беше удобно и уютно и тя се чувстваше добре там. През почивните дни най-много обичаше да се разхожда по Осмо Авеню, да разглежда антикварните магазинчета и да открива специални неща.

Една събота следобед, когато вървеше от Парк Авеню към Медисън Авеню, забеляза дълга бяла лимузина да се движи бавно до бордюра успоредно с нея.

Лорън ускори крачка, но и лимузината увеличи скоростта, а когато тя спря на ъгъла на улицата, вратата на колата се отвори и от нея изскочи Емерсън Бърн. Сграбчи я за ръката и я завъртя с лице към себе си.

— Ти ме избягваш — обвини я той.

Толкова ли беше тъп, та наистина си мислеше, че тя отново ще говори с него?

— И какво сега? — попита Лорън и се опита да отскубне ръката си.

Той я стисна по-силно.

— Ела в колата и ще ти кажа.

— Няма да стане.

— Ще стане, скъпа — каза високо, — и това е.

Две момичета го забелязаха и застинаха, сякаш бяха видели Исус Христос.

От колата излезе телохранителят на Емерсън.

— Време е да тръгваме, Ем. — Очите му внимателно оглеждаха улицата.

Емерсън не му обърна внимание. Момичетата се хванаха за ръце и се приготвиха да връхлетят.

— Не си справедлива с мен — недоволстваше Емерсън и я стискаше все по-здраво. — Искам да ти обясня. Бях пиан. Имах проблем.

— Виж сега... — започна тя.

Двете момичета побягнаха бързо към него с решителен израз в очите. Телохранителят ги видя да се задават. Видя ги и Емерсън.

— О, по дяволите! — възкликна той. — Предчувствам неприятности.

Лорън усети удар в талията и бе грубо изблъскана настрана от едното от момичетата, което успя да се добере до Емерсън.

— Луда съм по всичко, което правиш! — крещеше истерично то и го дърпаше за якето. — Обичам те! Наистина те обичам!

Преди Лорън да реши какво да прави, телохранителят набута Емерсън в лимузината, а заедно с него успя да напъха и нея. Колата потегли на мига.

— Е, това уреди нещата — въздъхна Емерсън. — Хваната си натясно, скъпа, и не можеш да сториш нищо.



## ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Никога не съм правила нищо подобно. — Ани погледна косо към Ник. Той се засмя.

— Някой ще си помисли, че сме тръгнали да обираме банка!

— Знаеш какво имам предвид. Да тръгна така, това е... — Тя го погледна въпросително. — Всъщност май че е забавно?

— Вече започваш да се научаваш.

Пътуваха няколко часа по автострадата — дълго и досадно, но мисълта, че ще видят Лас Вегас за пръв път, вълнуваше и двамата.

— Ей, колко пари си взела със себе си? — попита я той, защото осъзна, че е тръгнал неподготвен.

— Около петдесет долара. Защо?

— Защото ще ги изхарчим, ето защо.

— О, не, не и моите пари — възмути се тя.

Ник се ухили и насочи стария шевролет към отклонението за бензиностанцията.

— Хайде, Ани, трябва да се възползваш от някои възможности, които животът ти предоставя.

— Това са парите за наема ми — възрази тя.

— Затова ще ги удвоим. Какво ще кажеш?

Ани го погледна.

— Знаеш ли, Ник, наистина си странен.

— А, сега пък аз съм странен. Какво те кара да мислиш така?

— Мога ли да бъда откровена с теб? — попита тя сериозно.

— Можеш да бъдеш каквато си искаш — отвърна той и навлезе в бензиностанцията на „Шеврон“.

— Понякога ми се струва, че ме сваляш, а друг път се държиш, все едно си ми брат.

О, по дяволите — последното нещо, което искаше, бе Ани да лапне по него. Но, от друга страна, защо не? Дъовил отдавна си беше отишла, а му беше писнало от безкрайната поредица мимолетни връзки за една нощ, които можеше да има, когато поиска.

— Интересувам ли те, или не? — не отстъпваше тя.

Той реши да печели време.

— Това предложение ли е? — безгрижно подхвърли Ник и си отвори прозореца.

— Аз... аз трябва да знам.

— Ей, аз съм с теб, отиваме в Лас Вегас.

— Това ли е представата ти за ангажимент?

Ангажимент! Самата дума му беше кошмарна. Какъв е тоя стремеж у жените към ангажименти? Защо не могат да я карат ден за ден?

Обслужващият бензиностанцията се наведе до прозореца и му спести отговора.

— Какво да бъде? — попита възрастният мъж, а в същото време почесваше посивялата си брада.

— Напълнете я — поръча Ник. — Прегледайте също маслото и водата.

— Е? — Ани обаче настояваше и не му даваше възможност да шикалкави.

Той замълча, преди да отговори.

— Тръгнали сме на екскурзия — предпазливо започна Ник. — Защо да не прекараме хубаво и приятно и може би ще разберем.

\* \* \*

Рийс Уебстър седеше в задимената атмосфера на малкото казино и наблюдаваше Синдра как пее. Добра е. Наистина е добра. Как досега още не е отишла никъде другаде? Грамофонните фирми не харесаха сделката, която им предложи, в по-големите хотели му казваха, че ѝ трябвал опит. Опит, по дяволите! Той ѝ осигурява опит, а какво получава в замяна? Абсолютно нищо. Синдра изобщо не цени усилията, които той полага за нея.

Какво всъщност очакваше? Жените са консуматорки и Синдра не е изключение.

Надяваше се, че не си е изгубил времето, като се е оженил за нея. Беше толкова сигурен, че тя ще го отведе до сияйното бъдеще — а сега всичко, което той прави, е да плаща сметки. Парите, които Синдра печели в казиното, не могат дори да покриват разходите му.

Несполучливо капиталовложение. Две години капиталовложения в уроци по пеене и подготовка, без никаква възвръщаемост.

Присвитите му очи обходиха помещението. Неколцина мъже гледаха Синдра с онзи красноречив израз на лицата. Рийс добре познаваше този израз. Той означаваше: *Искам да те скъсам от чукане.*

Рийс огледа роклята ѝ. Не е достатъчно секси. Трябва ѝ по-голямо деколте и може би цепка в долната част. Има страхотни цици и дълги крака. Трябва да се заеме с тази работа. Ще се наложи да плати и за това.

Синдра все повече му напомняше първата му жена. Оная кучка го дърпаше надолу като камък на врата, единственото, на което бе способна, бе да граби каквото той има. Сега Синдра попада в същата категория, затова е време да направи нещо и да започне да възвръща инвестициите си.

Предишната вечер чу как двама мъже си говореха, докато Синдра беше на сцената.

— Нямам нищо против да се позабавлявам с парче като това — рече единият.

— Да, и цялото да е в сос! — отвърна другият. Рийс се приближи към тях.

— Искате ли да се запознаете с малката дама? — предложи им той. — 'Щото, ако искате, мога да ви уредя.

Двамата мъже кимнаха енергично и Рийс договори сделката. Проблемът беше, че забрави да каже на Синдра, и когато я остави с тях и те започнаха да я свалят, тя ги отпрати и двамата. Мъжете бяха направо вбесени — и кой можеше да им се сърди? За негово голямо съжаление той трябваше да им върне парите.

Какво лошо има в това да поработва и като курва? Ама Синдра не разбира от дума. Днес обаче успя да се наложи — изплаши я. Ето това им се пада на жените — малко страх. Трябва да знаят кой е шефът.

Отпи от малцовото уиски и се зае да преценява възможностите, когато погледът му попадна върху нисък и набит мъж, който седеше сам на една ъглова маса и гледаше Синдра, сякаш за пръв път през живота си вижда бонбон. Мъжът бе на средна възраст с червендалесто лице. Хавайската риза в ярки цветове и сандалите на краката показваха, че е турист.

Рийс небрежно се приближи.

— Здравсти. — Той килна на една страна каубойската си шапка.

Мъжът го погледна.

— Познавам ли ви?

— Не — отвърна Рийс, — но силно подозирам, че бихте искали.

— Измитай си педалския задник оттук. — Червендалестото лице на мъжа се зачерви още повече.

— Грешно сте ме разбрали — намръщи се Рийс. — Не става дума за това. Дойдох тук, за да ви направя услуга.

— Каква услуга? — попита подозрително мъжът.

Рийс посочи Синдра.

— Виждате ли тази млада дама там? Това имам предвид, но щом получавам само обиди, тогава няма за какво повече да разговаряме. — Той се обърна и си тръгна.

— Почакайте — повика го мъжът.

Рийс спря.

— Интересува ли ви, или не?

Мъжът се огледа наоколо крадешком.

— Интересува ме. — Той понижи тон. — Колко ще ми струва?

— Спечелихте ли, или загубихте? 'Щото, ако сте загубили, не можете да си позволите това сладурче.

— Спечелих на комар.

— Тогава вие сте щастлив кучи син, 'щото тя ще ви струва двеста и петдесет.

Мъжът облиза устни и започна трескаво да мисли. Жена му с отпуснатото тяло проспиваше горе последиците от печалбата на автомата. Сополивият му син на юношеска възраст тичаше след момичета някъде навън. Това беше шансът на живота му и той нямаше да го пропусне. Обаче двеста и петдесет долара бяха ужасно много пари, та той щеше да купи втори телевизор за тези пари.

— Аз... аз не знам — колебаеше се мъжът.

— Не знаете — повтори Рийс, като че ли не можеше да повярва на ушите си. — Имате шанса да се позабавлявате с това парче, а вие — не знаете?

По дебелия врат на мъжа изби пот.

— Добра ли е? — дрезгаво попита той. — Струва ли си?

Рийс килна каубойската си шапка още по-назад.

— Да не си правите майтап с мен? Кентъки известен ли е с пържените си пилета? Кадилакът не вози ли най-меко? Човече, тази дама е най-доброто, което вие някога сте имали.

\* \* \*

Когато приближиха, Лас Вегас им се стори проблясващ диамант сред пясъците на пустиня. Беше тъмно, те караха от часове, без да видят светлина. В далечината градът се разпростря пред тях и гледката бе смайваща.

— Невероятно е! — ахна Ани.

Ник се усмихна.

— Казах ти — трябва да излезеш и да действаш. Не е хубаво да седиш на задника си по цял ден и да чакаш... Не знам... — Той я погледна въпросително. — Какво чакаш, Ани?

Тя сви рамене.

— Работя много, ходя в школата... някой ден ще успея.

— Да, сигурно всички си мислим едно и също. — Ник отби колата встрани от пътя и плъзна ръка по раменете ѝ. — Радвам се, че дойде.

— И аз.

Замълчаха, вперили очи в миража пред тях — поне така изглеждаше в средата на голата пустиня. Накрая той наруши тишината.

— Никога досега не съм те питал — къде ти е семейството?

— Във Флорида, където израснах. Напуснах ги преди три години и хванах автобуса за Лос Анжелос. — Тя се сгуши по-близо до него. — А ти? Синдра никога не говори за вашето семейство. Къде са родителите ти? Имаш ли други братя или сестри?

Той се отдръпна от нея под претекст, че иска да си вземе цигара.

— Няма нищо интересно. — Ник си изтръска една цигара от пакета „Кемъл“. — Синдра и аз имаме общ баща, истински чаровник. И двамата не сме го виждали от години.

— Не му ли говориш?

— Не.

Това е срамно. Семейството е всичко, което наистина имаме.

— Е, да, но ти не познаваш моето — насмешливо отбеляза той.

— А майка ти?

Той си запали цигарата с клечка кибрит.

— Тя умря, когато бях на шестнайсет. Остави ме.

— Тя не те е оставила, Ник — тихо промълви Ани. — Смъртта не дава право на избор.

Той не искаше да извиква повече спомени в паметта си, достатъчно болезнено бе, за да се връща към миналото.

— Ей, не можем ли да прекратим тоя разговор?

— Нека се наслаждаваме на това, което е пред нас. Виж, каква гледка!

— Красиво е — промърмори тя.

— Да. — Ник запали двигателя. — Нека отидем и си вземем част от красотата.

— Това е мой приятел — обясняваше ѝ Рийс.

Синдра кимна, без изобщо да поглежда към мъжа в хавайската риза.

— Мой добър приятел — добави Рийс, за да е сигурен, че е разбрала какво иска да ѝ каже.

— Тъхъ — обади се тя отегчено.

Мъжът сръга Рийс.

— Кога тръгваме оттук? — попита той, по челото му бе избила пот. — Не бих искал да ме видят с вас. Къде ще отидем?

— Наблизо — успокои го Рийс.

— Нали не сте като онези мошеници, дето ги гледам по телевизията? — обезпокоен рече мъжът. — Те те примамват в стая с момиче, вземат ти парите и те пребиват.

Рийс потупа каубойската си шапка.

— Приличам ли ти на мошеник? — сви устни той. — Тя прилича ли ти на мошеничка? Не се притеснявай, партньоре. На път си да изживееш мечтата на живота си.

Синдра дочу отчасти разговора. Знаеше какво очаква Рийс, беше ѝ го казал съвсем ясно, но тя все още не можеше да повярва.

— Добре, сладур. — Рийс бе внимателен и се държеше приятелски. — Хайде да тръгваме, за да можете с този приятен господин да се опознаете по-отблизо.

— Предупреждавам те — просъска тя тихо, но достатъчно високо, за да я чуе. — Няма да направя това.

Ръката му се отмести към колана.

— Върши каквото ти казвам, сладка. Предупредих те сутринта — твърде дълго те издържам, време е да ми върнеш поне част от парите.

Тримата излязоха на паркинга, където влажният нощен въздух ги обгърна като голям облак. Тя се чудеше какво ли ще предприеме Рийс, когато откаже да го направи. Вероятно щеше да ѝ отреже главата — беше достатъчно луд. Рийс обаче нямаше да е с тях в стаята и да ги гледа, а щом той си излезе, тя ще обясни на мъжа в какво положение е — ще предизвика милостта му. Изглеждаше отдаден на семейството си, макар и да не излъчваше непорочност. Вонеше на бира. Синдра потръпна — миризмата му ѝ напомни за Примо. Потеглиха към мотела в шокиращо розовия кадилак на Рийс. Когато пристигнаха, мъжът се потеше още по-обилно.

— Вземи регистрационния ми номер — предложи Рийс, защото имаше усещането, че този загубен турист може да се откаже всеки момент. — Това ще те накара да се чувстваш по-сигурен.

— Не, не, вярвам ти — отказа мъжът, макар че не му вярваше. — А как ще се върна?

— Ще се навъртам наоколо — обеща Рийс. — Свирни, когато си готов, и ще те закарам.

Синдра излезе от колата и застана сковано до нея.

— Занасяй малкото си сладко задниче към стаята, сладур — взе да я предумва Рийс. — И не забравяй да оставиш вратата отворена за нашия приятел. — Той почака, докато тя се изгуби от погледа му, и после щракна с пръсти, беше дошло времето за сделката. — Трябва да платиш в брой — обърна се Рийс към мъжа. — Ако не платиш, няма да има малко пухкаво котенце.

Думата „котенце“ възбуди мъжа. Той отброи трескаво няколко големи банкноти.

Рийс ги преброи два пъти. Остана доволен и го упъти.

— Осма стая, до басейна. — После му смигна. — Направи двоен лупинг, партньоре, с поздравления от фирмата.

Когато Синдра стигна до стаята им, си помисли дали да не заключи вратата. Знаеше обаче, че това няма да ѝ помогне — ако не

пусне мъжа, Рийс ще разбие вратата.

Тя е красива, млада и талантлива — защо кариерата ѝ не се развива? Ако се развиваше, всичко щеше да е наред. Рийс прави това, за да я накаже. *Ами ако се разведе с него?* — прошепна тих гласец в ухото ѝ. — *Ако се измъкна, докато все още мога?* Знаеше обаче, че това е безполезно, той никога няма да я пусне да си тръгне, преди да му е изплатила всеки цент, който му дължи.

На вратата се почука. Преглътна с усилие, оправи роклята си, отиде до вратата и я отвори.

Мъжът влетя край нея в стаята, хавайската риза бе прилепнала към гръдния му кош.

— Хайде да го направим набързо — изломоти той. — Готов съм, затова побързай.

— Ще ти приготвя питие. — Тя искаше да печели време. — Долу във фойето има машина за кока-кола, а ние предлагаме уиски или водка. Какво да бъде?

— Нищо. — Той вече бърникаше из копчетата на дюкяна си.

Синдра забеляза на пръста му да проблясва брачна халка.

— Жена ти знае ли, че правиш това? — рязко попита тя.

Мъжът се сепна и спря.

— Какво общо има жена ми?

— Просто... просто си помислих, това е.

Очите му огледаха стаята и се спряха върху леглото.

— Правя го по обикновения начин — съобщи ѝ той. — Защо не легнеш и не си свалиш дрехите?

— Аз не съм обикновено момиче — отвърна тя бързо и продължи да печели време.

— Нямам на разположение цяла нощ. — Той си погледна часовника.

— Ако бързаш, откажи се... — реши да рискува тя.

При тези думи мъжът подскочи.

— Платил съм за теб.

— Колко?

— Какво те интересува?

Думите му я вбесиха.

— Мен ще чукаш, нали?



Той се приближи и ощипа през роклята зърното на лявата ѝ гърда.

— Не съм свикнал жените да говорят цинично.

Синдра се отдръпна. Не е проститутка и няма да се държи като такава. Щом Рийс иска да ѝ отреже главата, така да бъде.

— Станала е грешка. — Гласът ѝ бе отегчен и монотонен.

В погледа му се промъкваше паниката.

— Каква грешка?

Със същия монотонен глас тя изрече:

— Аз не правя такива неща.

— Но на мен ми казаха...

— Не ме интересува какво са ти казали. Затваряй си панталона и излизай оттук. Отивай при жена си.

Без да проявява до този момент никакви признаци на безпокойство, изведнъж мъжът се разплака.

— Знаех си, че не трябваше да идвам тук — хлипаше той. — Знаех си, че върша нещо лошо.

Синдра се стресна, очакваше обратното — реакция на насилие, но не и това нещо.

— Виж — тя изрази някакво състрадание, — ще накарам Рийс да те върне обратно в казиното. Той обаче не бива да знае, че нищо не се е случило.

Мъжът продължаваше да хлипа.

— Ще му кажем, че е било страхотно. Така и двамата ще излезем от положението — ти ще изглеждаш като истински ебач, а моята глава ще си остане непокътната. — Внимателно тя започна да го насочва към вратата. — Ще стане, ще видиш. Ние ще...

В неочакван изблик на гняв поради измамените си надежди той отмести ръката ѝ и задавено попита:

— А парите ми?

— Нищо не мога да направя.

— Платих за теб. Искам си парите.

— Ще трябва да попиташ Рийс, а ако го попиташ, той ще разбере.

Мъжът явно се беше окопитил след плача. Лицето му бе почервенияло, беше се ядосал.

— Искам си парите — упорито повтори той.

— Казах ти, не са у мен.

— Тогава по-добре ги вземи, евтина малка курво.

— Той има пистолет — събщи му тя с безучастен глас. — Може да ни отнесе главите като нищо. Защо не направиш услуга и на двама ни и не си отидеш тихо и кротко?

— Всичко това предварително е било уредено — отбеляза тъжно мъжът. — Гледал съм по телевизията, ти нямаш никакво намерение да ми бутнеш.

— Слушай, господине, ти си този, който започна да хленчи като бебе.

— Ти, черна кучко — щом не мога да си взема парите, тогава ще си взема тяхната равностойност. — Неочаквано той я сграбчи, влажните му устни олигавиха врата ѝ.

Тя го блъсна, но той ѝ налетя отново.

Изведнъж мислите ѝ я върнаха в къщата на господин Браунинг в Бозуел и мъжът се превърна в господин Браунинг — сграбчил я, той я принуждаваше насила да го прави. Лошият спомен обзе цялото ѝ съзнание.

— Аз... не... искам... да го правя — изкрещя тя и започна да рита.

— Ще го направиш, иначе ще ми върнеш парите. — Мъжът стискаше грубо гърдите ѝ.

— Парите ли са всичко на този свят? Във въздуха увиснаха думите на господин Браунинг — черна путка... черна кучка... Синдра сякаш чуваше гласа му, оскърбленията му. Сякаш всичко беше вчера.

Паднаха на леглото и тя започна да крещи по-силно. Някой тропаше по стената от съседната стая и викаше:

— Млъкнете!

Вратата се отвори и Рийс влетя.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита той и присвитите му очи се вторачиха обвинително в Синдра.

— Той... той... се опита да ме нападне — изпъшка тя.

— Проклетата курва — промърмори мъжът. — Кучката не ми дава нищо.

— Оставих ви двамата да си прекарате добре времето — спокойно рече Рийс и потрепна с острите си каубойски ботуши по изтъркания килим. — А вие се биете. Разбира се, че тя ще ти даде

всяко сладко нещо, което ти поискаш. — Той ѝ отправи предупредителен поглед. — Хайде, сладурче, или знаеш какво ще ти се случи.

— Майната ти, Рийс — изплю се Синдра. — Не можеш да се отнасяш така с мен.

Ръката му затършува по колана.

— Не мога, а?

Мъжът реши, че е време да се връща в хотелската си стая при отпуснатото тяло на жена си.

— Искам си парите. — Той отчаяно се опитваше да си получи своето.

— Никакво връщане — срязва го Рийс.

— Нямах право да ме заставяш. — Сълзи пареха очите на Синдра. — Ще се разведе с теб, ето какво ще направя.

Рийс беше опасно спокоен.

— Сладурче, ще направиш това, което ти казвам.

— Защо не ми дадеш парите и да си тръгвам — предложи мъжът, защото тая сцена не му се нравеше.

— Затваряй си устата и стой настрана — сопна се Рийс, дори без да го погледне. Това засягаше него и Синдра, а тя трябваше да получи урок.

— Май се налага да извикам ченгетата — заплаши ги мъжът. — Вие ме окрадохте.

Рийс подскочи, разтвори якето си и показа затъкнатия в колана му пистолет.

— Няма да ходиш никъде, партньоре.

— О, Боже! — изпъшка мъжът, лицето му загуби цвят. — О, мили Боже!

Рийс отново насочи вниманието си към Синдра.

— Събличай се и да не съм чул повече викове от тази стая, защото знаеш какво ще стане.

Мъжът тръгна бавно към вратата. Синдра се бе загледала в Рийс, в нея се надигаше гняв.

— Знаеш ли какво, Рийс — ти не си нищо друго, освен един гаден сутеньор — изтърси тя. — Всъщност това е всичко, на което си способен — сутеньорство. Как се чувстваш като сутеньор на годината?

Сутенъор на века? — Синдра повиши тон. — Как се чувстваш, като знаеш, че НЕ МОЖЕШ ДА НАПРАВИШ НИЩО ПОВЕЧЕ?

Наемателят на съседната стая пак започна да блъска по стената.

— Ти ме наричаш сутенъор, а? — изкрещя Рийс. — Е тогава каква си ти? Проститутка, сладурче. Лигава гадна проститутка.

— О, не съм проститутка, господине. Не ти ли е ясно? Аз не съм проститутка! — И тя скочи побесняла от леглото.

Рийс извади пистолета и го размаха пред лицето ѝ.

— Не ме заплашвай — изкрещя Синдра истерично. — Ти не можеш да разполагаш с живота ми. Не можеш да разполагаш с мен. — Тя го нападна и сграбчи пистолета.

Мъжът стигна до вратата, по лицето му се стичаше пот. Тези двамата са луди. А и той е също толкова луд, че дойде.

Хвана топката на бравата, а зад него Синдра и Рийс се бореха за пистолета. Ръката му беше толкова хлъзгава от потта, че не можеше да завърти топката и да отвори.

И в този момент прогърмя изстрелът. Един-единствен изстрел.

Куршумът рикошира от стената и удари мъжа отзад в главата. Той се свлече безмълвно на пода. Настъпи дълга смразяваща тишина.

— О, по дяволите. — Рийс изпадна в паника. — Виж какво направи, ненормална кучко — застреля тоя тъп загубеняк. Уби го, тъпа путко. Стреля и го уби, по дяволите!

## ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Не съм толкова лош, колкото си мислиш — увещаваше я Емерсън.

— Откъде знаеш какво си мисля? — попита Лорън и се приплъзна по кожената седалка колкото може по-далеч от него.

— Не е много трудно да те разбере човек.

— Запомни, Емерсън. Искам да сляза от тази кола, и то още сега. Той сви рамене.

— Добре, признавам. Бях обезумял и се държах лошо. Много съжалявам. Ще се реванширам.

Тя поклати глава.

— Какво ще те накара да разбереш, че не желая да имам нищо общо с теб?

Той започна да се смее.

— Ето това ти харесвам. Ти се различаваш от останалите. Дори можеш да свържеш две думи в изречение.

— Нейчър също може — сопна се Лорън.

— Ти се опитай да живееш с Нейчър — мрачно рече Емерсън. — Това е някакъв кошмар. Няма значение, защото се разделихме, не ти ли е казала?

Лорън се наведе напред и почука по тъмното стъкло, което ги отделяше от шофьора.

— К'во правиш? — попита той, отпусна се назад и протегна дългите си, обвити в кожен панталон крака.

— Поръчвам на шофьора ти да спре колата.

Емерсън слисано я погледна.

— Мисля, че ти казах — ти си ми пленница.

— Това е отвличане.

Той сви рамене.

— Арестувай ме тогава.

Тя се облегна назад и се замисли какво да прави. Не може да отрече, че е обаятелен и че всъщност наистина я привлича въпреки

онова, което се случи. Впрочем какво ще загуби? Абсолютно нищо. Така или иначе, Нейчър няма да ѝ проговори.

— Добре — въздъхна Лорън изтощено.

— Какво добре?

— Ще обядвам с теб. Направи ми впечатление. Омагьоса ме с чара си. Покажи ми, че наистина си обикновен човек.

Той сподави смеха си.

— Бебчо, та аз не съм бил обикновен човек от двайсет години насам.

— Направи усилие.

— За теб — каквото кажеш.

Заведе я в малък италиански ресторант на Трето Авеню. Приветливият собственик ги настани в едно сепаре и се отнасяше към Емерсън като към крал. Телохраниелят му остана пред ресторанта, за да бди над неговата безопасност.

— Шампанско, хайвер, какво да бъде? — попита Емерсън и отметна назад гривата си.

Тя си погледна часовника.

— Три часът следобед е.

— И какво от това?

— Значи ще си взема малка салата от маруля и спагети. После трябва да тръгвам. Освен това тук няма шампанско и хайвер.

— Искаш ли да се обзаложим? Мога да получа каквото и когато поискам — похвали се той.

— И ако не го получиш, си го вземаш. Това е животът ти, нали, господин Бърн?

— Защо е това глупаво обръщение „господин Бърн“?

— Отнасям се към теб с уважение, би трябвало да опитваш от време на време.

Той се наведе през масата и я погледна право в очите.

— Красива си, знаеш ли? У теб има нещо, което наистина ми харесва.

Тя елегантно го иронизира.

— Брей, ти наистина можеш да си служиш с думите.

Не ѝ обърна внимание.

— Възпитавали са ме — отвърна весело.

— Къде беше това?

— „Слонът и замъкът“ — или „Задникът“, както го наричахме в доброто старо време. Нещо като Бруклин, само че там се говори на лондонски диалект.

— Вие двамата с Нейчър имате много общо — дори и страната, където сте родени.

Той се засмя подигравателно.

— Двамата с Нейчър нямаме нищо общо.

— Оженил си се за нея.

— Много важно. Бях махмурлия тогава.

— Това ли е извинението ти за всичко?

— О, сега ще ми дръпнеш оная реч, дето започва с: „Ти пиеш прекалено много.“

— Изобщо не ме интересува какво правиш.

— Не си права.

— За какво?

— За това, че не те интересува. Още първия път, когато те видях, знаех, че между нас ще има нещо. Ти беше като малка мишчица, тичаше наоколо и организираше тържеството за Сам, помниш ли? Забелязах те веднага, защото изглеждаш различна — ето това ми харесва у теб.

— Ще ти кажа какво харесваш у мен — отривисто изрече Лорън. — Харесва ти това, че не можеш да ме имаш, защото ти си свикнал да имаш всяко момиче под слънцето, а сега някой ти отвърща „не“. Това е единственото, заради което ме харесваш.

— Не е вярно.

— Не мисля така.

— Защо да не проверим как стоят нещата?

— Как?

— Ще спиш с мен и ще видим дали утре ще съм с теб — предложи Емерсън.

— Много интересно.

— Радвам се, че те накарах да се смееш.

След обяда той реши, че трябва да си купи някакви книги, и затова спряха при „Дъбълдей“ на Пето Авеню. Две минути, след като слязоха от лимузината, слухът плъзна по улицата и около Емерсън се събра тълпа. Той хвана Лорън за ръка и избяга с нея в лимузината. Щом се качиха, колата потегли.

— Вкъщи. Карайте към къщи — поръча тя задъхано.

— Добре тогава — отвърна той. — Ще дойда да те взема в десет.

— В десет вече спя.

— Тази вечер ще е различно. Бъди облечена и готова да превземем града.

— Не съм казала, че ще изляза с теб.

— Но не си казала и че няма да излезеш. Помни само, че можех да те оставя пленничка до края на деня, но аз те пускам. Сега си ми длъжница.

— Нищо не ти дължа.

— Винаги ли трябва да имаш последната дума?

— Да.

Когато се прибра в апартамента си, Лорън установи, че не може да си намери място от напрежение. Всичко това беше лудост. Емерсън Бърн бе само една рок звезда. Тя не иска да има нищо общо с него. Или иска?

*Как стана така, че обядва с него, Робъртс?*

*А защо да не обядвам?*

*Намираш ли го привлекателен?*

*Да, всъщност да.*

Телефонът звънна и тя грабна слушалката, готова да каже на Емерсън, че в крайна сметка е решила да не излиза с него тази вечер — и никоя друга вечер.

— Здравей — обади се с бодър глас Пия, Какво правиш?

— Тъкмо влизам. Защо?

— С Хауард искаме да те заведем на вечеря.

— Не ми харесва тона ти.

— Какво му е на тона ми?

— Когато ми говориш с този тон, винаги има някой сам мъж, когото смяташ идеален за мен.

— Обиждаш ме — възмути се Пиа. — Всъщност ще вечеряме с чичото на Хауард и решихме, че ще бъде приятно, ако дойдеш като четвърти човек.

— Къде е жена му?

— В къщата им в Хамптънс.

— Хм...



Лорън, говорим за възрастния женен чичо на Хауард, той едва ли ще ти скочи.

— Той е мъж, нали?

— О, моля те!

— Добре, ще дойда.

Пиа толкова бе свикнала да ѝ отказва, че това я изненада.

— Ще те вземем в осем — побърза да приключи тя, преди Лорън да е променила решението си.

Хм... вечеря с чичото на Хауард. Поне така ще излезе от къщи и когато Емерсън пристигне и не я завари, ще разбере намека и ще я остави на мира.

Или може би ще стане точно обратното.

## ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Нямаше представа от колко време е тук, знаеше само, че Рийс си тръгна и я остави. Остави я с мъртъв мъж на пода.

Синдра се сви на леглото, притисна колене до гърдите си, очите ѝ бяха широко отворени от страх, тялото на мъжа лежеше сгънато зад вратата.

— Не го застрелях аз, а ти — изкрещя тя на Рийс, когато това се случи, и се отскубна от ръцете му, цялата разтреперана.

— А, не, мила, няма да опера пешкира за тая история. — Рийс енергично натъпка дрехите си в куфар и избяга.

— Ти... не можеш... да ме... оставиш. — Думите като че ли залепваха за гърлото ѝ.

— Само гледай, мила, и ще видиш — рече той и хвърли пистолета на леглото до нея.

После излезе.

В началото тя си мислеше дали да не извика полиция. Всъщност нямаше да се учуди, ако дойдат ченгета, защото съседите сигурно бяха чули гърмежа. Нищо не ставаше обаче. Абсолютно нищо. Синдра беше толкова уплашена, че не смееше да помръдне, макар да знаеше, че и тя като Рийс трябва да избяга. Но как да го направи? Той има кола и всичките пари са у него — тя няма нищо.

Седеше по средата на леглото, сълзите се стичаха по бузите ѝ, стискаше пистолета — единствената ѝ защита.

Животът ѝ свърши и тя нищо не може да направи, нищо.

\* \* \*

— Точно както съм го виждала по телевизията! — възкликна Ани. — Виж всички тези светлини!

— Да, наистина е страхотно — съгласи се Ник и зави към паркинга на някакъв хотел в търговската част на града.

— Къде отиваме? — попита тя. — Не трябваше ли да открием Синдра?

— Първо ще играем на комар. Нали това се прави в Лас Вегас.

— Ник...

— Отдай се на удоволствието, Ани — подкачи я Ник. — Днес е ден, в който трябва да опитаме късмета си. Отиди докрай — кой знае, може и да ти хареса. — Той слезе от колата, хвана я за ръка и двамата изтичаха през паркинга до фойето на хотела.

— Майчице мила! — не се сдържа Ник, когато видя ротативките, които не преставаха да работят.

Усмивка озари лицето му.

— Знаеш ли, винаги съм искал да пробвам това. — Бръкна в джоба си за монети и извади няколко по двацет и пет цента. — Хайде, избери автомат, ще прекараме страхотно!

— Така ли? — несигурно попита тя.

— Обзалагам се!

Играха на ротативките два часа и изхарчиха десет долара. Ник беше в треска — готов бе да продължи, но Ани настояваше да свършват.

— По-добре да намерим Синдра — предложи тя. — Вече е един часът. Какво ще си кажат, когато им се появим посред нощ?

— Няма да им направи впечатление. Утре вечер ще чуем как пее Синдра, после ще се върнем в Лос Анжелос.

— Не мога и утре да отсъствам от работа — възрази Ани.

— Ще се обадиш, че си болна. Голямо чудо.

Тя въздъхна.

— Ти ме правиш толкова лоша, колкото си ти самият.

— Ей, това може да е само напредък, нищо друго, нали?

— Много благодаря!

След като разпитаха как да стигнат, те потеглиха към мотела, където бяха отседнали Синдра и Рийс. Не беше най-люксовото място на света — просто няколко стаи, разположени около малък басейн.

— Обзалагам се, че спят — притеснено рече Ани. — Казах ти да дойдем по-рано.

— Обзалагам се, че не спят — възрази той самоуверено. — В Лас Вегас никой не спи.

Паркираха колата, намериха стаята и почукаха няколко пъти, без да получат отговор.

— Не би трябвало това да ми става навик — промърмори Ник, — но ще разбия ключалката, няма проблем.

— Не можеш да го направиш — притесни се Ани.

— Да, добре. — Той приложи магията си на ключалката и отвори вратата.

Първото, което видяха, бе Синдра, седнала по средата на леглото, с пистолет в ръка. Второто бе тялото, свлечено на пода зад вратата.

— О, Боже! — изпъшка Ани.

Синдра ги гледаше с празен поглед, а Ник тръгна към нея.

— Спокойно. — Той говореше бързо. — Успокой се. — Внимателно изтегли пистолета от ръката ѝ. — Какво се случи?

Тя покри лицето си с ръце и захлипа.

— О, Ник... Ник...

Той я прегърна и започна да я люлее в ръцете си.

— Хайде, мила, разкажи ми.

Бавно и мъчително думите се зарониха от устата ѝ.

— Рийс настояваше... да спя с този мъж. Доведе го в нашата стая... и тогава... тогава мъжът си поиска обратно парите, защото аз отказах да го направя и... и... Рийс извади пистолета си... ние се сборичкахме... и... той гръмна. Беше злополука, Ник, наистина.

— Къде е Рийс?

— Избяга.

— И те остави така?

— Какво ще стане, Ник? Никой не ще ми повярва. Ченгетата няма да ме разберат.

Синдра беше права, тя нямаше шанс.

Той отиде до мъжа и се вторачи в неподвижното му тяло с надеждата, че всичко е една голяма грешка и мъжът ще започне да диша, да се движи, да прави нещо.

Никакъв шанс.

— Ще се обадя на полицията — предложи Ани, бледа и разтреперана.

— Не — спря я той. — Това не е най-доброто решение. — Ник се обърна към сестра си: — Сигурна ли си, че не го познаваш?

Тя поклати глава.

Рийс го хвана в казиното. Никога преди не съм го виждала.  
Значи между вас двамата няма връзка?

— Не, освен че ни видяха да излизаме заедно.

Той се наведе и внимателно затършува в якето на мъжа за портфейла му. Беше от изкуствена кожа и в него имаше петстотин долара, две кредитни карти и шофьорска книжка на името на Джордж Бър.

— Трябва да го изнесем оттук, бързо — промърмори Ник, мислейки на глас. — Да, точно това трябва да направим.

Ани се възпротиви.

— Не. Трябва да се обадим в полицията.

— Ще престанеш ли да говориш за ченгетата? — погледна я той.

— Синдра е в беда и ние трябва да ѝ помогнем.

— Няма да бъда съучастник — надутото отвърна Ани.

— Моля те за услуга.

— Услугата е твърде голяма.

Той я прикова със зелените си очи.

— Заради мен си струва, нали?

Тя се поколеба.

— Аз... аз не знам.

— Направи го заради мен, Ани — започна да я убеждава Ник. —  
Никой няма да знае какво се е случило тази нощ.

— Аз ще знам — отговори тя разпалено. — И не мога да живея с това.

Вече му играеше по нервите. Майната ѝ, след като не иска да му помогне.

— Щом така мислиш, по-добре си тръгвай.

— Ти не разбираш. — Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Това не е хубаво.

— Синдра ми е сестра, има нужда от мен, за това си тръгвай, за да нямаш нищо общо с това.

— Няма да си тръгна — упорстваше Ани.

— Ако ще оставаш, тогава ще ми помогнеш и така се включваш в цялата тази история.

— Какво ще правиш?

— Ще се справя, бъди спокойна — отвърна той, уморен от въпросите ѝ.

Ник успя да предума Синдра да слезе от леглото и ѝ нареди да си стяга багажа. После смъкна одеялото и започна да увива в него трупа на мъжа. Не беше лесно. Навсякъде имаше кръв, а обвиняващите очи на Ани следяха всяко негово движение. Целият бе потънал в пот. Устата му бе пресъхнала, сърцето му биеше учестено. По дяволите! Дори не знае дали постъпва правилно, но щом трябва да измъкне Синдра от тая бъркотия, явно няма друг избор.

Най-накрая зави трупа в одеялото. Следващата стъпка бе да го изнесе от усмърдяната мотелска стая и да го напъха в багажника на колата.

— Ник, наистина се страхувам. — Синдра се притисна до него.

— Недей. — Стараеше се да звучи по-уверен, отколкото се чувстваше. — Почти сме успели. Ще закарам тялото в пустинята и ще го погребя. Вие ще ме чакате тук, докато се върна.

— Не — възрази рязко тя. — Не мога да те оставя да го направиш сам. Идвам с теб.

— Щом вие тръгвате, и аз съм с вас. — Ани побърза да се присъедини към тях.

Двете започваха да го подлудяват, но може би наистина беше безопасно да ги вземе със себе си.

— Добре, добре — съгласи се той неохотно. Излезе навън и се огледа. Когато се увери, че навсякъде е чисто, докара колата си колкото можа по-близо. После съвсем предпазливо извлече трупа от стаята и някак си успя да го натъпче в багажника.

Когато тръгнаха, всички бяха пред нервен стрес.

— Ще го направим добре и лесно — опитваше се да ги успокои Ник. — Ако ни спрат за нещо — каквото и да било, дръжте се хладнокръвно, ясно ли е?

Ник предпазливо потегли през града по пищно осветените с неон улици, стигна в по-тихите покрайнини, след което излезе в пустинята. После кара още половин час, преди да отбие от пътя, издърпа тялото на мъжа от багажника и го повлече по пясъка към вечното му жилище — с ръце изкопа плитък гроб.

Когато свърши, нави прогизналото от кръв одеяло и го върна в колата.

— Това ще заровим другаде. — Той го хвърли в багажника. — Не бива да бъде направена връзка между тялото и хотелската стая.

— А пистолетът? — тревожно попита Синдра.

— Ще се освободя от него по пътя към Лос Анжелос.

— Пълен кошмар — поклати глава Ани. — Бих искала никога да не бях ви срещала.

— Добре де, сладурче, срещна ни, вече си част от това, затуй по-добре млъкни — грубо я прекъсна Ник, тъй като повече не беше в състояние да слуша оплаквания.

След няколко минути бяха на път обратно към Лос Анжелос.

## ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Сгрехих — самообвиняваше се Оливър Либерти.

— Извинете? — попита Лорън.

Седяха в луксозен нюйоркски бар, пиеха бренди, а Пиа и Хауард танцуваха притиснати на малкия дансинг. В облицованото в тъмни тонове помещение се разливаха звуците на „В ранните утринни часове“ на Франк Синатра.

Оливър пушеше дълга тънка цигара — тя подходдаше на острите му черти.

— Казах, че сгрехих — повтори той.

— За какво става дума? — поинтересува се Лорън учтиво.

— Когато жена ми ме напусна, бях много ядосан. Бяхме живели повече от трийсет години и един ден тя реши, че е достатъчно. За едно денонощие се превърна във феминистка и изведнъж аз се оказах неин враг.

— Това не е приятно.

— Меко казано, скъпа.

— И тогава срещнахте Опал... и най-глупашки се ожених за нея.

Лорън не беше сигурна, че иска да слуша тези излияния. Да седи в бар и чичото на Хауард да ѝ разказва за пропадналия си брак не беше мечтата на живота ѝ. От друга страна обаче, беше прекарала приятно. Бяха в скъп френски ресторант, разговаряха за най-различни неща — от политика до последните модни тенденции, и макар да не беше най-младият мъж на света, той имаше доста голям чар.

— Убеден ли сте, че трябва да ми разказвате това? — попита тя.

— Мога да ви го кажа. — Той кимна, сякаш да увери и самия себе си. — Вие имате едно определено качество.

— И какво е то? — попита Лорън безгрижно.

— Нещо в очите ви. Някакво разбиране. А да не забравяме, че освен всичко друго сте много красива жена.

Изглежда, това беше нейната седмица на комплименти.

— Поласкана съм — отговори Лорън, — но не съм психоаналитик.



— Не казвам, че сте. — Той кимна към дансинга. — Да потанцуваме ли?

— Добре. — Тя се изправи.

Той си загаси цигарата, взе я за ръка и я поведе към претъпкания дансинг. Известно време я държа на разумно разстояние от себе си, но в един момент без предупреждение я притегли в прегръдка.

— Вече говорих с адвокатите си — съобщи ѝ той.

— За какво? — попита тя и вдъхна от скъпия му одеколон.

— За развод.

— Защо ми го казвате?

— Защото на вас всичко може да ви се каже с лекота и аз искам да ви видя отново. Разбира се, ако нямате нищо против да бъдете в компанията на един възрастен мъж. — Усмихна се, без изобщо да се притеснява от думите си.

Тя си мислеше да отвърне: *Нямам намерение да се ангажирам*, но ѝ се стори арогантно да говори каквото и да било на този ранен етап, затова се задоволи само да промърмори:

— Ще ми бъде приятно.

— На мен също — рече той. — Какво ще кажете за утре вечерта?

Пред клуба търпеливо чакаха японецът — шофьор на Оливър, и лъскавият му черен ролс-ройс.

— Не е лош, а? — прошепна Пиа, когато се качваше отзад, докато Оливър и Хауард делово обсъждаха нещо на тротоара.

— Харесваш ли го?

— Той е женен — прошепна ѝ Лорън. — Престани да се опитваш да ми намираш гаджета.

— Да, но се развежда.

— Пиа, той е достатъчно стар да ми бъде баща, а може би дори дядо.

— И какво от това?

— Направи ми услуга, престани да ме сватосваш.

Оставиха първо Хауард и Пиа и после ролсът продължи към апартамента на Лорън. На улицата тя зърна лимузината на Емерсън, паркирана зад сградата. Последното нещо, за което имаше настроение в момента, беше още една свада. Обърна се към Оливър и попита:

— Имате ли стая за гости?

Той я погледна насмешливо.

— Стая за гости?

— Не искам да се срещна с един човек и въ... струва ми се, че ако дойда у вас, това ще ми спести проблем.

— Разбира се. — Той беше много щастлив, че може да й услужи.

Разположен в грандиозна стара сграда с изглед към Централ Парк, апартаментът на Оливър бе разкошен по всички стандарти. Таваните бяха високи, стаите — огромни, гледката — невероятна. Той я заведе в дневната и й предложи питие.

Тя поклати глава.

— Утре ще трябва да работя. Ще имате ли нещо против, ако веднага отида в стаята си?

— Не, разбира се. — Той я поведе по широк коридор към гостната. — Мога ли да ви предложа нещо, в което да спите?

— Може би стара риза?

— Ще се върна веднага.

Лорън огледа подредената с вкус стая, очевидно обзавеждането бе дело на жена — със сигурност не на сегашната му, — може би на дизайнерка?

Вдигна сребърна рамка и разгледа снимката на младия Оливър и някаква жена, която очевидно бе първата му съпруга. Бяха хубава двойка.

Оливър се върна и й даде нова четка за зъби, паста, копринена риза и четка за коса.

— Всичко ли е наред? — попита той, усмихнат.

Тя му се усмихна на свой ред.

— Благодаря ви, донесли сте ми всичко необходимо — сигурно имате опит.

— Не, Лорън — отвърна Оливър сериозно. — Мога да ви уверя, че нямам. — На вратата се поколеба. — Кажете ми, скъпа, кого избягвате?

Тя поклати глава.

— Човекът не е от значение.

На следващата сутрин в осем и половина Лорън беше готова за тръгване. Прислужницата я посрещна във вестибюла.

— Господин Либерти излезе. Поръча да ви кажа, че шофьорът му ви чака долу да ви закара, където желаете.

Тя усети леко разочарование — надяваше се да го види, но очевидно той ставаше по-рано от нея.

Лорън поиска шофьорът да я закара до апартамента ѝ, където бързо се преоблече. Нямаше бележка от Емерсън. Почувства облекчение — така ли беше наистина? Твърде объркващо бе всичко, тя не можеше да си събере мислите.

В офиса Пиа я бомбардира с въпроси.

— Какво мислиш за него? Казах ти, че се развежда, нали? Хм, привлекателен е, а?

Лорън поклати глава.

— Престани да ме сваляш с този и онзи.

— Не те свалям, а се опитвам да те омъжа! Един ден ще бъдеш стара и съсухрена — и тогава какво?

— Сигурна съм, че ще бъда много щастлива, благодаря ти.

Лицето на Пиа се удължи.

— Знаеш ли какво, Лорън, ти си безнадежден случай. А, между другото, Емерсън Бърн те търси три пъти тази сутрин. Какво иска той!

— Ако знаех, щях да ти кажа.

— Сигурно ще ми кажеш.

— Разбира се.

— О, да, и херувимчета ще прелитат по Пето Авеню.

Много забавно.

— Не ти трябва рок звезда, Лорън. Нужен ти е Оливър. Той е стабилен, богат и е луд по теб.

— Ще кажа на жена му.

— Бившата му жена.

— Все още не.

— По-скоро, отколкото си мислиш.

— Така ли?

— Така.

## ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато се върнаха в Лос Анжелос, Ник намери две съобщения от Франсес Кавендиш. Добър знак? Лош знак? Не знаеше. Бе довел Синдра и Ани в квартирата си, защото бе решил, че няма да е по-безопасно, ако всяка от тях се прибере в жилището си, но сега и двете му лазеха по нервите. Синдра сновеше напред-назад като лунатик, а Ани разпалено негодуваше, че не я е закарал вкъщи.

— Трябва да измислим историите си, преди всеки да тръгне нанякъде — обясни им той. — Отивам да се обадя на Франсес Кавендиш и когато се върна, ще говорим.

Ани го погледна. Той не ѝ обърна внимание.

— Къде беше? — сприхаво го попита Франсес.

— Извън града.

— В бъдеще оставяй номер, на който мога да те намеря.

Кого, по дяволите, си въобразява тя, че има пред себе си?

— Добре, мадам. — Той не си позволи да ѝ отговори по-остро.

— Харесали са те, синко — провлечено му събщи Франсес, вече успокоена. — Много те харесват.

— Какво означава това? — попита Ник с недоверие.

— Искат да те видят отново. Всъщност може би дори ще има пробни снимки.

— Това добре ли е или зле?

Тя издаде гневен звук.

— Откога си в този бизнес, Ник? Пробните снимки струват пари — щом плащат, разбира се, че е добре.

Той навиваше телефонния кабел около китката си, после го отпускате рязко.

— Кога ще стане това?

— Днес. Ела в офиса ми в десет. — Франсес затвори, преди Ник да е успял да отговори.

Добре, защо не? Тя е сигурна, че той ще отиде. В края на краищата нали е актьор, а когато асистент по подбора на актьорите ти

каже да действаш, всички системи се задвижват. Ани стоеше до вратата.

— Искам да си отида вкъщи — заяви тя, като рискуваше той да каже „не“. — Искам да си отида вкъщи сега.

— Добре, добре. Обаче Синдра остава тук. И слушай внимателно. Ако Рийс се появи, не знаеш нищо. Никога не си ходила в Лас Вегас, през последните двайсет и четири часа си била с приятелка. Става ли?

Ани продължаваше да го гледа.

— Да.

И не посягай към телефона, за да не съжالياваш после. Онова, което се случи в Лас Вегас, е минало.

— Щом така казваш — отвърна тя напрегнато.

— Какво означава това?

— Никога преди не ми се е налагало да погребвам труп.

— Казах ти да забравиш, Ани. Това никога не се е случвало.

— Може би ти си в състояние да се преструваш, че нищо не се е случило. Аз не мога.

— Добре. Ще те заведа вкъщи. — Той погледна към сестра си. Тя седеше до прозореца и гледаше навън. — Синдра, ти стой тук. Не отваряй вратата и не отговаряй на телефона. Ще се върна възможно най-скоро.

Тя кимна безразлично.

По пътя към апартамента ѝ Ани го тормозеше с мълчание. Поведението ѝ бе тъпо, но той бе безсилен да ѝ въздейства.

— Ще ти се обадя — обеща Ник, когато я остави на улицата.

Тя не каза и дума, обърна си и тръгна към сградата. Ник силно подозираше, че Ани ще им причини неприятности. За съжаление не можеше да се направи нищо.

Жената продуцент имаше набито око и го оцени. Нямахше грешка с този изпълнен с копнеж вид. Високият мъж го намрази. Вероятно беше някой педал, който потискаше желанието си.

Режисьорът искаше да угоди на всички.

— Според мен няма нужда от пробни снимки — увещаваеше ги жената. — Как мислиш, Джоуел?

Високият мъж сви рамене.

— Както решиш.

— Радвам се — обади се режисьорът.

Ник седеше в стаята и ги слушаше как си говорят за него, сякаш изобщо не е там.

— Ще го караме ли да чете отново? — попита един от асистентите по подбора на актьорите.

— Не е необходимо. — Жената нервно потропваше с крак.

— Камерата ще го хареса. — Режисьорът прокара пръсти през мазната си кестенява коса. — Хваща окото.

— Бих искала да видя тялото му. — Жената кръстоса крака, копринените чорапи лекичко просъскаха.

Не беше съвсем сигурен, но му се стори, че зърна секси колан с жартиери.

— Ако обичате, бихте ли си свалили ризата? — помоли един от асистентите.

Къде е Франсес сега, когато му трябва? Никой не го е предупредил, че ще трябва да се съблича.

— Във филма има сцена, където вие сте в леглото с приятелката на главния герой — обясни режисьорът. — Не може да изглеждате по-добре от звездата.

Всички се разсмяха.

Той стана и непохватно си свали ризата.

— Чудесно — каза жената.

— Няма конкуренция — отбеляза режисьорът.

— Ще ви се обадим — рече високият мъж.

Изпита истинско удоволствие, когато излезе.

Навън седна в колата и се опита да възстанови събитията от последните двайсет и четири часа. За Бога, та той зарови един убит. Погребва проклетия труп в пустинята Невада, с което стана съучастник в убийство. Боже. Може би Ани беше права. Може би трябваше да се обадят на полицията и да оставят Синдра да обясни.

Нямаше начин. Тя изобщо нямаше шанс.

Жената продуцент излезе от сградата и се качи в кремав спортен мерцедес. Беше с големи огледални слънчеви очила, на устните ѝ бе изписана лукава усмивка.

Ник се замисли с кого ли се чука тя. Сигурно с високия мъж. А може би с режисьора.

Не му се искаше да си сваля ризата там, беше му унизително. Той бе актьор, а не стриптийзър.

Жената потегли, а Ник я следва известно време. Мерцедесът ѝ профуча по булевард Сънсет. Той я догони на светофара и я поздравя:

— Здравсти.

Тя го погледна, сякаш никога през живота си не го бе виждала.

— Ник Ейнджъл. — Той се отказа от крайното „о“ и от италианското звучене, както го бе посъветвала Джой, и името му прозвуча по-различно.

— Познавам ли ви? — Жената намести големите си огледални очила.

Кучка!

Щом светна зелено, Ник потегли направо към къщи. Синдра я нямаше. Явно този ден не му вървеше.

Хазайката му се излежаваше отвън на слънце.

— Закъснели сте два дни с наема — напомни му тя, когато той бързо мина покрай нея.

Ще си го получите.

— Дано, защото иначе ви изхвърлям.

Парите бяха проблем. Почти бе стопил сумата от Тихуана, а нямаше никакви допълнителни постъпления. Ако си плати наема, едва ли ще остане нещо.

— Да сте виждали сестра ми да излиза?

— Сестра ви? — подигравателно попита хазайката. — Не, не съм виждала сестра ви.

Той скочи в колата си и потегли към дома на Ани.

— Отиваме в полицията — съобщи му Ани. Беше облечена и готова за действие, безмълвната Синдра стоеше до нея.

Бе пристигнал, тъкмо навреме, почти бяха на вратата.

— Не можете да го направите.

— Можем, можем.

Той се обърна към Синдра:

— Аз ти помогнах, а сега ти отиваш при ченгетата, за да ме хванат. Не се заблуждавай — ще изпаднем в много шибано положение. Това ли искаш?

— Не знам... — колебливо подхвана тя. — Ани казва, че трябва да го направим, иначе винаги ще ни тежи на съвестта.

— Мамка му! — ядосано промърмори Ник и се обърна към Ани. Тя отстъпи крачка назад.

— Не разбираш ли? — избухна той. — Твърде късно е. Всички сме замесени и е по-добре да се научим да си вярваме един на друг, затова престани с твоето тичане при ченгетата. Не мога да се притеснявам всеки път, щом изляза от къщи.

— Но... — започна Ани.

— Но нищо — направи го и така ще ми помогнеш, че аз ще...

— Ти какво? — попита тя предизвикателно.

Ник почти бе готов да я зашлеви. Да удари — точно както Примо, както баща си. О, Боже! Не бива да допусне да се превърне в такъв проклет несретник като него. Той се отпусна в креслото.

— Не ни причинявай това, Ани. Трябва да оставиш нещата да отминат.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Опитвам се.

— Опитай се по-усърдно.

Тя кимна мълчаливо.

В безопасност са — засега, — но кой знае колко време ще мине, преди тя отново да реши да хукне към полицията. Ани е опасна. Той обаче има разрешение на проблема и колкото по-скоро започне да действа, толкова по-добре.



## ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Емерсън изчезна от живота и, мястото му зае Оливър. Никога досега Лорън не бе ухажвана и това я съблазняваше по особен начин. Оливър всеки ден ѝ изпращаше цветя, неизменно се обаждаше по обед, винаги съобразяваше плановете си с нейните и никога не си позволяваше да направи нещо повече, освен да я целуне за лека нощ.

След триседмично ухажване тя започна да се чуди какво не е наред с нея.

— Той те обожава! — довери ѝ Пиа, застанала отстрани на бюрото ѝ. — Казал е на Хауард.

— Това е хубаво — отвърна Лорън и продължи делово да подрежда документи.

— Не бъди така студена и сдържана. — Пиа едва скриваше раздражението си. — Какво мислиш ти за него!

— Той е много очарователен мъж.

— Толкова си уклончива.

— Какво друго искаш да ти кажа?

— Спа ли с него?

— Пиа, дори да съм го направила, ти ще си последният човек, който ще узнае.

— Защо?

— Защото, откакто се омъжи, не се занимаваш с нищо друго, освен с клюки.

Очите на Пиа заблестяха.

— Страхотен ли е в леглото? За по-възрастните мъже се знае, че имат фантастична техника. — Тя лукаво се изкиска. — Чувала съм, че го правят много хубаво с език.

— Не знам.

— Какво чакаш?

Уместен въпрос. Какво чака наистина?

Всъщност тя чака пръв Оливър да направи стъпката. А фактически той нищо не предприема. Може би нещо не е наред с нея? Да не би да го отблъсква? Време е да разбере.

Няколко дни по-късно отидоха на премиера на бродуейска постановка, след която имаше коктейл. Оливър като че ли познаваше всички — актрисата, която играеше главната роля в мюзикъла, сума представители на нюйоркския хайлайф, които той на шега наричаше нощни бегачи, прочут сенатор и почти толкова прочутата му приятелка, фотомодел. Лорън си помисли, че Оливър може би познава и Емерсън Бърн — лудия Емерсън, който проблесна като светкавица в живота ѝ и после точно толкова бързо изчезна. Добре стана, защото той можеше да ѝ донесе само неприятности. Тя прочете във вестниците, че е заминал на световно турне.

По пътя към къщи двамата обсъждаха вечерта. Оливър изпитваше удоволствие да ѝ разправя клюки за всекиго — знаеше интересни истории и не се притесняваше да ѝ ги разкаже. Според думите му актрисата си падала по жените, сенаторът обувал в леглото червени дълги чорапи с пайети, а момичето модел спяло само с мъже със състояние над десет милиона долара.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Лорън, докато оглеждаше изящния му профил.

— Работа в сферата на рекламата. Работата ми е да знам всичко.

— Тогава кое ще е новото момиче на „Марчела“? Чух, че искали Нейчър, но тя щяла да се съгласи за твърде много пари.

Оливър се намръщи, не му беше приятно, когато някой знаеше нещо, преди той да е решил да го обяви.

— Кой ти го каза?

— Сам.

— Ако си струваше, щях да им препоръчам да ѝ платят.

— А ти смяташ, че не си струва?

— Твърде много корици за твърде кратко време — отсеке той безцеремонно. — Лицето ѝ е твърде познато.

— Това твоя сделка ли е?

— Между нас ли ще си остане?

— Не. Ще дам съобщение в „Ад Уикли“.

— Много интересно, Лорън.

— Е? — настоя тя. — Това твоя сделка ли е?

— Не беше, но ще бъде.

— Наистина?

— Те ще дойдат утре, за да видят какво ще им предложим.

— И какво ще им предложите?

— Изненада.

Тя се усмихна.

— Обичам изненадите.

— Добре.

Колата стигна пред жилището ѝ. Никога преди не бе го канила, но сега моментът ѝ се стори подходящ.

— Би ли се качил за едно питие, Оливър?

Той поклати глава.

— Не исках да те занимавам с това досега, но моята очарователна съпруга е пуснала след мен детективи. Очевидно се надява да отнесе повечко от парите ми, ако докаже, че аз спя с други жени.

— Каня те на питие, нищо повече.

— Знам, скъпа. Но никога не бих те изложил на опасността да бъдеш компрометирана.

Разумен както винаги. Оказваше се идеалният мъж.

— А утре ще те взема в осем вечерта — предложи той.

— Не е възможно, организирам вечеря.

— Накарай някой друг да го направи.

— Не може.

— Защо не?

Лорън мразеше, когато той се опитваше да ѝ се меси.

— Защото искам аз да я направя.

Оливър понечи да каже нещо, после размисли. Лорън имаше толкова решителен вид, че той съзнаваше безсмислието на спора.

## ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Събитията се развиваха бързо.

— Получаваш ролята — му каза Франсес по телефона. — Снимките започват след две седмици. Определила съм ти среща с една приятелка импресарио, тя ще уреди сделката. Запазила съм ти час за снимки при друга моя приятелка фотографка. Безплатно, ще платиш само копията.

— Ей, Франсес, това е страхотно. Аз...

Франсес говореше по-бързо от него.

— В събота вечерта. Задълженията по придружаването. Ще ме водиш на прием на кино индустриалците, сложи си костюм.

Ник понечи да каже нещо, но Франсес отново го изпревари.

Предавам те на моята помощничка, тя ще ти съобщи подробностите. А, Ник, и не забравяй кой ти помогна.

— Франсес, аз... — Тя беше затворила.

Получил е роля във филм. Ще си има импресарио. Ще стане звезда! Нещата се движат в правилна посока.

Импресариото му беше ниска жена на средна възраст, на име Мийна Карън. Имаше тъмна късо подстригана коса и очила с дебели стъкла, които ѝ придаваха строг вид. Работеше за голяма известна импресарска агенция и това бе окуражително.

— Работата е за два дни. — Тя бе живо олицетворение на деловитост. — Ще снимате в Ню Йорк. Ще ви превозят със самолет предишния ден — във втора класа, само онези над заглавието имат право на първа.

— Какво означава това?

— Над заглавието ли?

— Да.

Тя го погледна присмехулно.

— Вие сте нов в този бизнес, нали?

— Понякога човек трябва да се учи — отвърна той бодро.

Мийна потрепна по бюрото си със сребърна писалка „Картие“.

— Над заглавието са имената на звездите. Звездата във вашия филм е Чарли Гири. Той е млад, енергичен и е истинско наказание. Стойте далеч от него — ще направи всичко възможно да ви изхвърлят. И не се опитвайте да чукате актрисата в главната роля, това е привилегия на Чарли.

*А, така ли?*

— Кое е момичето?

— Карлайл Ман. Много красива. Много луда.

— Не си падам по лудите.

Мийна прикри усмивката си.

— Щом получите снимките си, занесете им ги. По Ен Би Си ще има рекламно предаване, в което могат да ви включат. Вие можете да играете, нали?

— Франсес нямаше да ме изпрати при вас, ако не можех.

Мийна се изправи — тя бе свършила с него.

— Франсес си има собствени основания да прави едно или друго. Изглеждате добър. Сигурна съм, че ще ви помъкне по приеми.

Той не отговори. Не беше нейна работа. Може би трябваше да предпочете Ардмор Касъл вместо тази щурмовачка.

Фотографката, която Франсес му бе уредила, беше висока недодялана жена, която работеше припряно и с крясъци даваше напътствия на изтормозената си помощничка. Франсес никога ли не се занимаваше с мъже?

Фотографката обикаляше около него като хищно животно.

— Престанете да позирате — му повтаряше тя. — За Бога, опитайте се да изглеждате естествено.

— Откажете се от привидната начумереност, фалшива е.

Той намрази и нея. Беше свикнал жените да падат възник, щом го зърнат. Импресариото и фотографката явно не бутаха лесно.

След снимките реши да се прибере вкъщи — да види какво прави Синдра. След това обаче размисли. Джой вероятно се чудеше къде ли е изчезнал, а не му се искаше да я ядосва. Господи, сякаш ходи по въже, без да има предпазна мрежа отдолу. Заобиколен е от жени, а дори не чука.

Джой го посрещна съвсем резервирано. Разказа ѝ за филма.

— Незначителна роля — отсеке тя и сбърчи нос в знак на неодобрение. — Трябваше да изчакаш нещо по-добро.

— Поне е работа. Първата ми професионална работа.  
— Лайнен филм. Лайнен режисьор.  
— Защо не се радва за него, вместо да критикува всичко?  
— Трябваше да започна някъде — възрази той уверено, за да сложи край на не особено одобрителните ѝ реплики.  
— Ха! — Тя подсмръкна.  
Ник ѝ каза за Мийна Карън.  
— Второкласна работа.  
— Тя работи в голяма импресарска агенция — отбеляза той.  
— Ще загинеш. Трябваше да избереш Ардмор.  
— Ардмор не ми харесва.  
Джой присви очи.  
— Кой казва, че трябва да харесваш хората? От значение е единствено какво могат да направят те за теб.  
Може би. А може би не. Сега обаче Джой го унижаваше, затова той си тръгна бързо и намина да види Ани в работата ѝ. Тя съответно се държеше студено.  
— Снимките за моя филм са в Ню Йорк — обясни ѝ Ник. — Може ли Синдра да остане при теб, докато ме няма?  
— Твоят филм — подигра му се Ани.  
Той вече не можеше да понася държането ѝ.  
— Да. Моят шибан филм. Два дни работа — много повече от това, което правиш ти.  
Тя се обиди.  
— Благодаря, Ник, задето ми припомняш, че не мога да си намеря работа. Задето ми припомняш как всеки път, когато се явя на прослушване, се оказва, че единственото, което искат, е блондинка, висока един и осемдесет, с големи цици.  
Той направи всичко възможно да я успокои.  
— Два дни, Ани. Не мога да я оставя сама.  
— Защо не? — отвърна тя с горчивина. — Аз съм тук, за да правя каквото поискаш. Нали?  
Синдра бавно се възстановяваше и се опитваше да прецени положението. В крайна сметка вината не е нейна, не тя е застреляла мъжа, а Рийс. Пистолетът е негов, отговорността е негова.  
По дяволите Рийс Уебстър. Той си отиде. Изчезна. Добро избавление.

— Ще се върна в апартамента си — съобщи тя на Ник.

— Това е невъзможно — опита се той да я убеди.

Синдра обаче беше упорита.

— Защо не? — попита тя, вирнала брадичка, го това за схватка.

— 'Щото още не си готова.

Синдра въздъхна и прокара ръка по дългата си черна коса.

— Престани да се притесняваш за мен, Ник.

— Няма да ида при ченгетата, нито пък Ани ще го стори.

— А какво ще правиш, ако Рийс се върне?

— Няма да се върне.

— Не можеш да бъдеш сигурна.

— Слушай, ако се върне, ще му кажа, че мъжът е станал и си е тръгнал.

Тя малоумна ли е или какво?

— Мъжът бе мъртъв, Синдра, дяволски мъртъв.

— Рийс не го знаеше. Той се омете толкова бързо, че не разбра нищо. Заминавай и си прави филма, това е голям пробив за теб. Би било чудесно, ако един от нас успее.

Той нямаше сили да й възрази.

Франсес работеше доста добре. Познаваше всички и всички я познаваха. Ник се мъкнеше подире й, чувстваше се не на място и неудобно във взетия под наем костюм. Беше попаднал в необикновена къща, за Бога — та той не беше виждал такава. В сравнение с нея къщата на семейство Браунинг в Бозуел му изглеждаше колиба.

Франсес поръча питиета и го остави да ги носи. Тя не си правеше труда да го представя — нито пък някой прояви интерес да се запознае с Ник, гледаха през него сякаш през стъкло. С напредването на вечерта нарастваше и раздразнението му. Той се чувстваше невидим, незначителен — не беше усещане, което му допадаше.

Вечерята бе сервирана, но Ник не бе настанен до Франсес. Бяха го сложили между пълна жена с кафява коктейлна рокля и по-възрастен мъж в смокинг, който не му стоеше добре. Не беше необходимо да е гений, за да установи, че това е най-лошата маса в помещението.

Пълната жена разговаряше с жизнерадостна блондинка от другата си страна. Възрастният мъж мрачно отпиваше от питието си.

Франсес бе в другия край на салона на маса, пълна с познати лица. Всички около нея се смееха и разговаряха. Мамка му! Как можа да изпадне в тази ситуация?

Опита се да завърже разговор и попита мъжа с какво се занимава.

— С банкерство — отвърна той хладно.

— Работите в банка или я притежавате? — Ник се опитваше да се държи неангажиращо.

Мъжът не прояви интерес.

След малко Ник стана, излезе от салона и отиде на бара. Двама сервитьори пушеха тайно по цигара.

— Някой знае ли кой дава този прием? — попита той.

— Някакъв шеф на студио — обясни му единият от сервитьорите.

— Ето това е дъщеря му — посочи сервитьорът към добре поддържаната градина, където млада блондинка бе ухажвана от младеж с дълга коса. Те се забавляваха посвоему.

— Поне на някого му е приятно — промърмори Ник.

Измина цяла вечност, преди Франсес да бъде готова да я придружи до вкъщи. Седна зад волана на стария ѝ мерcedes и включи стартера.

— Забавлява ли се? — попита тя, пуфкайки дим от цигарата си.

Майтапи ли се?

Той гледаше, без да вижда пътя пред себе си.

— Прекарах отвратително.

Тя изобщо не реагира.

— Наистина ли?

— Тия хора не те признават, освен ако не си важна клечка.

— Тук е Холивуд, драги — отбеляза Франсес сухо. — Възползвай се — когато станеш прочут, те ще пълзят в краката ти.

Харесаха му думите ѝ. Погледна я лукаво и попита:

— Наистина ли мислиш, че ще стана прочут, Франсес?

Тя изпусна дим в лицето му и неумолимите ѝ сиви очи срещнаха неговите.

— Да, Ник. Наистина смятам, че ще станеш прочут.



## ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Най-накрая се разведох — оповести Оливър по телефона. — Довечера ще празнуваме.

Лорън беше на работа. Бе прикрепила слушалката под брадичката си и правеше драскулки по тефтера пред себе си.

— Как стана толкова бързо? — попита тя.

— Сключихме сделка. Бившата ми жена обича сделките.

Лорън очерта кръг и го заключи в квадрат.

— Поздравления, Оливър.

— Благодаря ти, мила.

— Къде ще отидем?

— Ще си останем вкъщи. Шофьорът ми ще те вземе в седем. — Малка пауза. — О, Лорън... и си носи четка за зъби.

Това ли беше начинът да ѝ каже, че най-накрая ще консумират връзката си? Твърде романтично, но Оливър беше извънредно пунктуален.

Тя се прибра рано, изми си косата, спокойно взе вана, втри парфюмиран крем в кожата си и се замисли за предстоящата вечер. Харесваше Оливър — той беше забавен. Беше самоуверен и със стил, носеше страхотни костюми, винаги разполагаше с най-добрата маса в ресторанта. Беше добър танцьор, чаровен и остроумен.

*Но аз не го обичам.*

*И какво от това? Кого смяташ, че ще срещнеш в живота си? Не останаха вече принцове от приказките.*

*Аз обаче не го обичам.*

*Разсъждавай трезво. Той е мъж за тебе.*

*Достатъчно стар е, за да ми бъде дядо.*

*Това няма значение.*

Грижливо се облече, като продължаваше да мисли за онова, което предстоеше. Беше спала с трима мъже. Ник, от когото забременя и който я заряза. С Брад, нейния покварен братовчед. И Джими, който избяга в деня на сватбата им. Забележително трио.

*Да, но Ник беше нещо специално.*

*Глупости. Ник Анджелио беше просто един неудачник.*

*Обичах го.*

*Не е вярно.*

*Все още го обичам.*

*Но... за Бога!*

Апартаментът на Оливър бе пълен с бели орхидеи, от стереоуредбата се чуваше изпълнение на неговия любим джаз пианист Ерол Гарнър, светлините бяха приглушени, а Оливър беше в много добро настроение. Посрещна я с комплименти и чаша шампанско, а икономът им поднесе малки хапки препечен хляб с хайвер на сребърна табла.

— Не обичам хайвер. — Тя сбърчи нос.

Оливър се смая.

— Това е вкус, с който се свиква. Свиквай с него, мила моя. Скоро ще започнеш да го обожаваш.

Вечеряха в трапезарията, свещи осветяваха масата, а Ерол Гарнър отстъпи на спокойната музика на Ела Фицджералд.

Лорън едва се докосна до храната, но изгълта две чаши вино, като през цялото време си мислеше дали трябва да го насърчи.

*Малко късно, Робъртс. Ти го насърчаваш от три месеца. Защо спря сега?*

След вечеря той освободи слугите и я поведе към облицованата в тъмна тапицерия библиотека, където седнаха да пият бренди пред запалената камина.

— Обикновено не пия... — започна тя.

— Знам — прекъсна я той, взе чашата от ръката ѝ и се наведе да я целуне.

Не се целуваха за пръв път, но сега беше по-разгорещено. Беше доволна, че е пила шампанско и вино на вечеря, а сега и брендите.

Господи, толкова е напрегната!

Той се приближи бавно и я целува дълго, преди да ѝ предложи да отидат в спалнята.

Връзката ѝ с Джими беше преди година — оттогава никого не бе допускала до себе си и въпреки това не я изпълваше онова невероятно нарастващо вълнение. По-скоро се чувстваше неспокойна и сега, когато трябваше да се отдаде на удоволствие, тя беше готова да съжалява.

Спалнята бе пълна с червени рози, въздухът бе наситен от сладостния им аромат. Оливър лекичко я докосна по бузата.

— Искаш ли да се съблечеш в банята? Там има роба за теб.

Тя не възнамеряваше да се съблича сама, но очевидно той предпочиташе.

Затвори вратата на банята и се погледна в огледалото. Малката Лорън Робъртс. Светицата на гимназията. На път е да се впусне в сексуално приключение с мъж, по-стар от баща ѝ. О, Боже!

За момент в съзнанието ѝ се появи споменът за Фил Робъртс през онзи съдбовен ден в Бозуел. Баща ѝ и онази жена. Баща ѝ и евтината курва.

После си спомни за Примо, как я гледа похотливо с помътнелите си очи. Почти усещаше бирения му дъх срещу лицето си и мръснишкият му смях ехтеше в главата ѝ.

*Ти го уби, Лорън.*

*Не съм сигурна...*

*О, да, Лорън, уби го.*

Тя свали дрехите си и облече копринения халат, който Оливър толкова предвидливо ѝ бе оставил. Платът бе мек и създаваше сладостно усещане. Лорън загърна халата около себе си.

Оливър я чакаше под завивките на загасена светлина. Само една свещ осветяваше спалнята. Въздухът бе изпълнен с аромата на розите.

Тя застана до леглото, смъкна халата от раменете си и го остави да падне на пода.

— Толкова си красива — промърмори Оливър и вдигна завивката.

Лорън се пъкна, за да се почувства по-сигурно.

Бавно той започна да гали тялото ѝ — очевидно не бързаше, изпитваше удоволствие да я докосва и милва, докато в един момент тя изпита желание за нещо повече.

Колебливо протегна ръка под чаршафа и го потърси. За нейна изненада и разочарование той не беше в ерекция.

— Не се притеснявай, ще стане — промърмори Оливър спокойно. — Лежи, скъпа. Преди всичко имам намерение да те накарам да се чувстваш прекрасно.

Главата му се задвижи надолу по тялото ѝ, езикът му се плъзваше по гърдите и стомаха ѝ, продължаваше да слиза все по-

надолу, докато накрая главата му се озова между краката ѝ и пръстите му започнаха да я разтварят — така че езикът му да навлезе.

Лорън изпъшка. Това беше началото и тя бе неподготвена и притеснена, защото не знаеше какво да очаква.

— Отпусни се, сладка моя, отпусни се и се наслаждавай — успокой я той, езикът му се движеше навътре и навън с обиграна лекота.

— О... мили... Боже — прошепна тя. Това беше толкова интимно, толкова съкровено, но все пак трябваше да признае — толкова зашеметяващо приятно.

Лорън отметна главата и ръцете си назад и се потопи в красотата на момента.

Той я държеше разтворена с пръсти — така че да проникне колкото може по-дълбоко.

За това ли говореше Пиа, когато ѝ каза, че по-възрастните мъже правели страхотен орален секс? Защото, ако беше това, Оливър го правеше твърде добре.

Не след дълго тя усети леките потръпвания на удоволствието. Те започваха от пръстите ѝ, преминаваха през цялото ѝ тяло и я караха да стене тихо. Разтърси се неудържимо и разтвори широко краката си.

Той я поглъщаше лакомо със страст, докато тя достигна върховния момент с продължителен вик на екстаз.

Оливър подаде глава, усмивка бе изписана на лицето му.

— Не бих могъл да те моля за по-добро прекарване. — Той замълча за момент. — Красива моя, Лорън, ще ми окажеш ли честта да станеш моя жена?

— Нека да видя пръстена — поиска Пиа за стотен път, поне на Лорън ѝ се струваше, че е за стотен път.

Тя протегна ръка и Пиа започна да се възхищава на четирикаратовия смарагд, заобиколен от диаманти в багети.

— Неотразим! — въздъхна Пиа.

Лорън поглади увеличаващия се корем на приятелката си.

— Великолепно! — възкликна тя завистливо.

— Сериозно, Лорън, толкова се радвам за теб.

*Когато стана на трийсет, той ще е почти на седемдесет — помисли си Лорън. — Когато стана на петдесет, той ще е умрял.*

— Нали няма нищо против да продължиш да работиш? — попита Пиа.

— Колкото и Хауард няма нищо против.

— Това звучи окуражително. Хауард всеки ден ме моли да се откажа.

Лорън я погледна объркана.

— Защо мъжете винаги се чувстват толкова застрашени, когато жените им работят?

— Защото това означава, че имаме собствени пари — дълбокомислено отвърна Пиа. — А със собствените пари идва и независимостта. Сам е светлият ми пример.

— Сам е самотна стара мома.

— Но хубава. И не трябва да пере нечии чорапи.

— Пиа, ти имаш прислужница.

Пиа хитро се изкиска.

— Само се шегувам. Аз обичам да пера чорапите на Хауард!

Лорън знаеше, че това е нещо, което не може да прави. Съвсем очевидно Оливър не възнамеряваше да промени начина си на живот. Живееше охолно, беше човек със строго определени навици. Имаше си икономка, която живееше в къщата, две прислужници за през деня, иконом, когато се забавляваше, и верния си шофьор японец. В офиса си бе заобиколен от сума помощници, които очевидно го обожаваха.

Бяха решили да се оженят на Бахамските острови, където Оливър имаше банкова сметка и къща.

— Ще ти хареса там — уверяваше я той. — Много е спокойно и хората са приятни.

Датата за бракосъчетанието им беше след шест седмици, два месеца след първата им среща в спалнята.

След тази нощ нищо не се беше променило кой знае колко. Оливър изцяло й създаваше удоволствие и когато тя се опитваше да стори нещо за него, той винаги имаше един и същ отговор.

— Остави ми радостта да те правя щастлива сега. Когато се оженим, ще бъде различно.

Лорън не се възпротиви, нямаше защо да бърза. В края на краищата тя се омъжваше за него — оттук нататък имаше време да го

направи най-щастливия мъж на света.

## ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Да се снима във филм беше нещо ново за Ник, ала той веднага разбра, че ще му хареса. Пристигна в Ню Йорк, където на летището го чакаше шофьор и кола — не лимузина, а просто най-обикновен лек автомобил, но във всички случаи беше по-добре от метрото. Настаниха го в малък хотел близо до Таймс Скуеър, където беше по-голямата част от екипа, и при пристигането си намери написана на машина програма, която съдържаше инструкции за следващия ден.

Междувременно трябваше да се срещне с Уолдо, художника по мъжките костюми. Прекараха деня в пазаруване из Вилидж. Всъщност можеше да използва и собствените си дрехи — защото в крайна сметка купиха тесни джинси, черна риза и кожено яке.

— Мога ли да си запазя дрехите? — пошегува се Ник. — Те чудесно ще паснат на гардероба ми.

— Само ако това се съдържа в договора ти — отвърна Уолдо, който се суетеше с коженото яке.

— Импресариото ми склучи договора.

— Тогава може би е твърде късно. — Уолдо отстъпи назад и го огледа. — Открадни ги — дяволито го посъветва той. — Изобщо няма да забележат.

Ник се засмя.

— Хайде де, какво говориш!

— Изненадан съм, че получи тази роля — отбеляза Уолдо и сви устни.

— Защо?

— Нашата мъжествена млада звезда едва ли ще подскочи от радост, когато те види.

— О, имаш предвид Чарли?

— Познаваш ли го?

— Не, никога не съм го виждал, но ще се разберам.

— Недей да си толкова сигурен.

— Хайде, Уолдо, повярвай ми, мога да се погода с всеки.

Каква грешка. Чарли Гири беше точно такъв бунак, какъвто го смятаха всички. Бивша телевизионна звезда, Чарли бе направил грандиозния си пробив в киното благодарение на големия касов успех на два филма. Беше по-нисък от Ник, с бебешко лице, сплъстена червеникава коса и бе отвратително пристрастен към кокаина. В момента, в който видя Ник, отиде при режисьора.

— Защо, по дяволите, сте го наели? Нали аз трябва да съм звездата?

— Нужен ни бе някой, който да е поне малко сносен — отвърна режисьорът. — Във филма той спи с приятелката ти — иначе защо тя би скочила в леглото му?

Бебешкото лице на Чарли се сбръчка в кисело изражение.

— Малко ми пука. Хич не ме интересува. Уволни го.

— Твърде късно е — отбеляза режисьорът.

— Недей, мамка ти, да ми казваш, че е късно — просъска Чарли, очите му мятаха искри. — Защото, ако искаш да знаеш, никога не е твърде късно аз да си отида.

Режисьорът обсъди положението с продуцентите си. Продуцентите, на които достатъчно им беше писнало от Чарли Гири и неизмеримия му егоцентризъм, заявиха, че няма да уволняват никого.

Първата им обща сцена беше в един бар. Чарли Гири седеше на маса с приятелите си и Ник трябваше да влезе в кадър, да размени обиди с Чарли и да излезе от кадър.

Макар Чарли да имаше само няколко реплики, той всеки път успяваше да ги забрави. Режисьорът непрекъснато викаше „Стоп“ и продължаваше със следващия дубъл.

Ник подаваше репликите си навреме. Обожаваше да е на снимачната площадка, да чувства близката до душата му атмосфера, начина, по който всички се щураха около него. Освен всичко останало изпитваше истинско удоволствие да е пред камерата.

*Представи се в най-добрата си светлина. Тук си само за два дни.*

Заради Чарли сцената се снима цял ден и продължиха дори извънредно. Режисьорът се вкисна, продуцентите — още повече, защото работиха цяла нощ.

Уолдо отведе Ник настрана.



— По-добре се пригответи да останеш още един ден. Утре изобщо няма да стигнат до сцената ти с Карлайл.

— Ей, аз мога да стоя тук колкото поискат — отвърна Ник. — Наистина свиквам.

Когато се върна в хотела си, той набра номера, с който разполагаше, за да се свърже с Джоуи.

Джоуи се изнесе преди година — отвърна женски глас. — Наех апартамента след него.

— Имате ли някаква представа къде е отишъл?

— Да, тук някъде е записан телефонът му.

— Можете ли да го намерите?

Тя не се отнесе с ентузиазъм.

— Не знам.

Той реши да я убеди.

— Наистина ще съм ви много задължен, ако го сторите.

— Вие сте тук за малко или?...

— Снима филм тук.

Гласът ѝ се оживи.

— О, вие сте актьор?

— Познахте.

— Е, м-м... сам ли сте?

— Намерете ми номера и ще поговорим.

Гласът ѝ значително се ободри.

— Защо не дойдете да ви го дам лично?

— Защото трябва да му се обадя сега.

— Обичам актьорите.

О, мамка му! Защо винаги се насажда на манияци?

— Ще ви изпратя снимка с автограф. Бъдете така мила и ми дайте номера.

Накрая тя му го каза и той позвъни на Джоуи. Някаква пияна жена се обади.

— Джоуи да е някъде там? — попита Ник.

— Кой иска да говори с него?

— Стар приятел.

— Дължи ли ви нещо?

— Не, казах ви, стар приятел съм му.

Тя изсумтя насмешливо.

— Сигурно, вечните изтъркани номера. Винаги е уж някой стар приятел, а после се свършва с побой. Няма го, господине.

— Кажете му, че е Ник, Ник Анджели. Става ли?

— Почакайте. — След известно време тя се върна на телефона и му съобщи адреса на някакъв клуб. — Ще намерите Джоуи там.

Това беше като игра на криеница. Да намериш Джоуи в многомилионния град. Боже!

Клубът беше същинска дупка. Отвън снимки на голи жени рекламираха „СЕДЕМ КРАСИВИ МОМИЧЕТА — АБСОЛЮТНО ГОЛИ.“ Портиерът индианец се бе отпуснал уморено на платнен сгъваем стол и си чоплеше носа. Входът струваше десет долара, а щом влезе, тутакси налетя на гола до кръста сервитьорка с увиснали цици, която му предложи гратис чаша шампанско и да си избере компаньонка за вечерта.

Ник отклони и двете предложения.

— Търся Джоуи.

Тя изгуби интерес към него и посочи с пръст към бара.

Той тръгна натам. Не беше трудно да забележи Джоуи — беше единственият посетител. Ник го потупа по рамото.

— Джоуи?

Джоуи се извъртя.

— Какво по... Боже, Ник!

— Да, аз съм.

Джоуи почти падна от високото столче. Прегърнаха се непохватно и се ухилиха един на друг.

— Какво правиш бе, човек? — попита Ник и си помисли, че Джоуи не изглежда добре. Беше мършав и блед, с тъмни кръгове под хлътналите си очи и тик на един от лицевите нерви. — Изобщо недей да ми отговаряш, изглеждаш ужасно.

Джоуи успя да се усмихне леко.

— Благодаря. Радвам се да те видя. — И дръпна от цигарата си. — Как се озова тук? Чух, че живееш в Лос Анжелос.

— Можеш ли да повярваш — снимам се във филм.

— Филм, а? Най-накрая стигна до актьорството.

— Да, е, останах известно време в Чикаго, после се преместих в Лос Анжелос, намерих си импресарио, отидох на това прослушване и извадих късмет. Това е малка роля, но поне работя нещо.

Джоуи щракна с пръсти на момичето зад бара. Тя изскочи, облечена само в лъскава минипола, а на очите имаше дълги изкуствени мигли.

— Дай на моя приятел кинозвезда една бира и не я разреждай.

— Всичко, което поискаш, Джоуи. — Тя намигна на Ник. — Кинозвезда, а? Къде играете?

— Няма значение — отпрати я Джоуи.

Момичето се отдалечи и Джоуи махна с ръка към неприветливото помещение.

— Готино вертепче, а? Тук работя. Излизам между стриптийзьорките, тълпата наистина ме харесва. Изпълнявам сам етюди, както винаги съм искал.

*Да, и от външния ти вид личи, че етюдите не са единственото, което правиш.*

— Това е страхотно, Джоуи.

— Не ми говори любезности. Този ангажимент е толкова страхотен, колкото да си завреш гърмяща змия в гъза. Работя гадна работа в гадно място, но това е всичко, което имам засега. — Той загаси цигарата и веднага си взе друга.

— Е — Джоуи разтри кървясалите си очи, — какво става със Синдра? Виждаш ли я?

— Тя се ожени за тоя Рийс Уебстър, който между другото се оказа мръсникът на века. Вече изчезна.

— А тя с какво се занимава?

— Пее в един хотел в Лас Вегас. Дребни пари, но се справя добре.

— Ние загубихме връзка.

— Ти май си загубил връзка със света.

Джоуи се изсмя унило.

— Винаги така става, а?

— Ходил ли си в Бозуел? — попита Ник.

— Не съм. А ти?

— И аз.

— Предполагам, че след нашето заминаване нищо не се е променило там.

Голата до кръста барманка му подаде бира в пукната чаша.

— Наздраве. — Тя подложи ръка за пари.

— Пиши я за моя сметка — нервира се Джоуи.  
— Сметката ти вече надхвърля позволеното.  
— Казах пиши я на шибаната ми сметка — озъби се той.  
Тя се отдалечи ядосано.  
— Май можеш да си вземеш почивка — подметна му Ник. —  
Какво ще кажеш да дойдеш с мен в Лос Анжелос и да постоиш малко?  
— А, да — и да се откажа от работата си.  
— В Лос Анжелос има много барове с комедийни изпълнения.  
— Не мога да си позволя да си изпробвам късмета.  
— Защо? Да не би животът ти тук да е чудесен?  
— Не е, но живея с това момиче.  
— Нещо специално?  
— Ако ти кажа, няма да ми повярваш.  
— Де да видим.  
— Проститутка е.  
— Добре, вярвам ти.  
И двамата се засмяха.  
— Сериозно. Тя е известна проститутка със златно сърце.  
Запознах се с нея на един купон. Обича да съм край нея, и аз обичам  
същото. Плаща наема, а аз ѝ давам каквото мога. Получава се екстра.  
— Хей, Джоуи — извика дебеличка червендалеста блондинка. —  
Занеси си задника на сцената.  
— Веднага.  
Джоуи сви рамене и си загаси цигарата.  
— Началничката ми. Чаровна дама. Остани, Ник, гледай  
изпълнението.  
— Ще ми се, но утре трябва да излизам рано.  
— Защо не дойдеш на снимачната площадка? Ето, това е адресът.  
— Ник го написа на парче хартия и му го подаде. — Мини утре и ще  
поговорим за идването ти в Лос Анжелос.  
— Добре, може и да дойда.  
Когато се върна в хотела, Ник се обади на Синдра.  
— Всичко наред ли е?  
— Всичко е наред.  
— Никаква следа от Рийс?  
— Не.  
— Как се държи Ани?

— Казах ти, Ник, всичко е наред. Престани да се притесняваш... Той се прокашля, готов да ѝ съобщи голямата новина.

— Познай с кого се видях тая вечер.

— С кого?

— С Джоуи.

Настъпи дълго мълчание.

— Как е той? — попита накрая Синдра.

— Не много добре. Опитвам се да го уговоря да дойде с мен в Лос Анжелос.

— Не и заради мен. Напатих се от мъжете.

— Слушай, тримата преживяхме трудни времена. Бъди добра и му подай ръка, а?

Синдра му отговори прекалено бързо.

— Казах ти, Ник, не го води тук заради мен. Не ме интересува.

— Разбрах.

Тя промени настроението си.

— Как минаха снимките днес?

— Беше удоволствие.

— Какво представлява Чарли Гири?

— Главозамаян гъз.

— Наистина ли?

— Смяташ ли, че мога да те баламосвам?

— Знаеш ли, Ник, много си мислих. Утре ще отида да се свържа със звукозаписната компания, за която говореше Рийс, и ще разбера дали още се интересуват от мен.

— Идеята ти не е лоша.

— Така ли смяташ?

— Нищо няма да загубиш.

— И аз мисля така. — Тя се зарадва, че той я подкрепи.

— Ще ти се обадя утре. Внимавай, сестриче.

— Довиждане. Ник.

На следващата сутрин в гримьорната Ник налетя на Чарли Гири. Чарли не беше приятна гледка.

Прочутият актьор беше скапан и изглеждаше по-зле от Джоуи.

— Ей, изкарах страхотна нощ! — хвалеше се Чарли. — Макар че сам си го казвам, оная ми работа изобщо не спадна. Накарах това

малко котенце да се подмокря върху мен. Имам предвид, че се празнеше пак и пак.

— Млъквай, Чарли — отегчено го прекъсна гримьорката.

— Не ми нареждай, сладурче. Ако искаш да останеш в този филм, ще ми смучеш кура, само да пожелаея.

Ник седна на втория стол. Чарли се протегна и се оригна към него.

— Е, тебе пък откъде те изкопаха?

— Навъртах се наоколо — отвърна Ник.

— Така ли? — Чарли се прозина и изтегна ръцете си назад, като почти удари гримьорката по лицето. — Не бих казал, като гледах как игра. Вчера прееба всичко, не обичам да работя с аматьори.

Ник нямаше намерение да се занимава с този дребен досадник.

— Паметта ти е къса — не аз, а ти прееба всичко.

— Не му обръщай внимание — промърмори гримьорката, която мина край него. — Не си струва.

— Какво каза, путко? — изломоти Чарли, който почти беше на път да падне от стола си.

— Що не оставиш момичето на мира? — попита Ник.

— А ти що не го духаш?

За щастие в този момент влезе един от асистентите и подбра Чарли към снимачната площадка. Той стана от стола, като едва се държеше на краката си, и залитна към вратата.

— Пиян е — отбеляза гримьорката.

— Не баламосва ли? — усъмни се Ник.

По-късно на снимачната площадка Чарли изигра същия номер — променяше или забравяше да подава репликите си, изобщо объркваше всичко.

Ник забеляза двамата продуценти да се съвещават в ъгъла. Жената беше в яркочервен костюм, дългите ѝ крака бяха обути в подходящ чорапогащник и обувки с много висок ток. Високият мъж бе с все същата мрачна физиономия, а режисьорът се щуреше наоколо като побъркан.

След обедната почивка Чарли изобщо не се появи. Асистент-режисьорът съобщи, че не е в състояние да го извади от караваната. Двамата продуценти и режисьорът образуваха делегация и тръгнаха да го доведат лично на снимачната площадка. Върнаха се без Чарли.

— Знаеш ли какво, Ник — обърна се към него режисьорът. — Ще снимаме твоите кадри. Чарли не се чувства добре, вероятно този следобед няма да може да направи сцената до края.

Колкото и малко да знаеше за киното, Ник съзнаваше, че това не вещае добро за снимките. Реши обаче да не обръща внимание, не възропта — добре му бе прозвучало „снимките на твоите кадри“.

Джоуи не се появи, затова в края на деня Ник му се обади. Този път телефона вдигна самият Джоуи.

— Къде беше? — изстреля направо Ник.

— Имах среща.

— Не можеше ли да дойдеш след това?

— Абе, човек, какъв е проблемът? — попита предизвикателно Джоуи. — Не сме се виждали няколко години, ти се връщаш в живота ми и очакваш аз да подкачам като кученце, щом ми кажеш.

— Няма значение. Ще се видим.

— Хайде, Ник, не се сърди. Ще дойда утре. Сега имам много работа.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не. Просто дребни проблеми.

— До утре.

— Обещавам.

Ник седна да учи ролята си.

На другия ден щяха да снимат великата сцена с Карлайл Ман и той не искаше да я провали. Снимките бяха съблазнително нещо.

Заспа, здраво стиснал сценария в ръце.

На следващата сутрин още в седем часа седеше в гримьорната спокоен, доколкото успяваше да бъде, когато асистент режисьорката влезе развълнувана.

— Искат да ви видят веднага — съобщи тя.

— Кой иска да ме види? — невъзмутимо попита Ник.

— Продуцентите.

— Така ли?

*О, да му се не види. Това е то. Чарли Гири си постигна своето и ще ме уволнят.*

— Почти е готов — намеси се гримьорката, която нанасяше тъмна пудра на врата му.

*Да, сладурче, можеш да го кажеш отново.*

— Изникна голям проблем — настоя асистент режисьорката. —  
Нужен им е веднага.

— По-добре да ви пусна да вървите — реши гримьорката.

Той стана от стола и последва асистент режисьорката, като наум  
подготвяше възраженията си.

Нямаше значение какво ще каже, уволняваха го — беше съвсем  
сигурен.



## ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Лорън беше като обезумяла — оказа се, че преди заминаването за Бахамските острови изведнъж има да се свършат сума ти неща. Пиа не ѝ помагаше много — бременна в седмия месец, едва-едва се клатушкаше с неизменната усмивка на лице, идваше късно и си тръгваше рано. Лорън не я обвиняваше, но се налагаше да поеме по-голямата част от задълженията.

— Бих искала двамата с Хауард да дойдем с вас — въздъхна тя тъжно, като очевидно очакваше Лорън да каже: *А защо не дойдете*, но тя беше решила да бъдат сами с Оливър — никой друг.

Вече имаше опит от една сватба, на която всички поканени стояха и чакаха, а младоженецът не дойде, така че този път възнамеряваше да не кани никого.

— Кой ще се занимава с бизнеса, докато ме няма? — тревожеше се тя.

— Аз — обеща Пиа.

— Ти едва ли вече ще можеш да идваш тук.

— Не се притеснявай. Ще бъда тук през цялото време, докато те няма.

Лорън съзнаваше, че бизнесът оцелява само благодарение на личните ѝ усилия. Бе си спечелила толкова добра репутация, особено с вечерите, които организираше. Напоследък Пиа се занимаваше единствено с финансовите въпроси.

Преди да замине за Бахамските острови, ѝ предстоеше да организира още една вечеря. Беше в къщата на Куентин и Джеси Джордж. Куентин беше един от издателите на „Сатисфекшън“, авангардно списание за момента, а Джеси — вихрушка в светския живот. Лорън и преди бе подготвяла вечери за тях и винаги беше много приятно. Семейство Джордж събираше най-различни хора, политици и моделиери, рок и филмови звезди. Джеси имаше лек и приятен характер — тя бе жена на неопределена възраст, не можеше да се каже, че е хубава според общоприетите критерии.

Вечерта преди тържеството Лорън я посети в червеникавокафявата им къща, за да обсъдят докрай всички подробности. Джеси бе дочула за предстоящата ѝ сватба и нямаше търпение да се оплаче.

— Сигурно ще те загубим — недоволстваше тя. — Ти едва ли ще се занимаваш повече с тая дейност.

— Не бих казала — възрази Лорън.

— Да, но Оливър надали ще ти позволи.

— Оливър няма да ми определя какво да правя и какво да не правя.

Джеси многозначително поклати глава.

— Скъпа, когато се омъжиш, ще видиш.

— Джеси, когато се омъжа, няма да видя нищо. Ще върша това, което пожелаея.

— Хм — усъмни се Джеси. — И аз си мислех така, когато се омъжих за Куентин, а ето ме сега.

— На мен ми се струва, че животът ти е фантастичен.

— На пръв поглед е така — размаха Джеси окичените си с гривни ръце. — Хайде да се залавяме за работа. Имам превъзходна идея за ордьоврите — представи си издълбани дребни пъпешчета, напълнени със скъп черен хайвер. Не ти ли звучи божествено?

Оливър бе погълнат от търсенето на момиче за „Марчела“. „Марчела“ беше преуспяваща козметична компания в Италия, която бе решила да завземе колкото се може по-голяма част от американския пазар. Възнамеряваше да се конкурира с „Ревлон“ и „Есте Лодър“. Фирмата на Оливър бе сключила вече сделката и в момента се търсеше идеалният модел. Досега бяха изпробвали и снимали поне трийсет кандидатки.

Лорън преглеждаше снимките и видеозаписите заедно с Оливър. Беше много критичен — една била твърде сексапилна, друга твърде стара, трета пък много млада и тъй нататък.

— Изискванията ти са прекалено строги. Според мен поне седем-осем от тях са страхотни.

— Не — поклати глава той. — Никоя няма това, което търся. Момичето на „Марчела“ трябва да има специално качество, което да допада на публиката, нещо, което би накарало една жена да каже: „Искам да изглеждам точно като нея — и ако нося грим «Марчела»,

мога да го постигна.“ Затова е необходимо на пръв поглед тя да не блести, но да таи в себе си нещо вълшебно, омайващо.

— Нямам представа какво търсиш.

— То е качество. Грейс Кели го има. Мерилин — не. Ингрид Бергман го има.

— Коя е Ингрид Бергман?

— Няма значение. — Оливър се вторачи в нея. — Ти също го имаш.

— Какво имам?

— Качеството, за което говоря.

— Това лошо ли е или хубаво?

— Ако кандидатстваш за момиче на „Марчела“, е хубаво.

Лорън отиде до бюрото му и си взе ябълка от фруктиерата.

— За щастие, Оливър, не кандидатствам.

Той се смръщи и я загледа съсредоточено.

— Но би могла.

— Ти се шегуваш.

— Не. — Беше съвсем сериозен. — Не се шегувам.

Тя се засмя.

— Оливър, аз не съм модел, не искам да съм модел, аз съм съвсем доволна от това, което върша, затуй изобщо забрави за идеята си.

— Мога ли да те помоля за нещо, преди да заминем?

Лорън въздъхна.

— Какво?

— Ще позволиш ли моите хора да ти направят снимки?

Тя звучно отхапа от ябълката си.

— И защо трябва да ме снимат?

— Защото ще ме облекчиш много, така ще им покажа какво точно търся.

Тя се строполи в единия фотьойл.

— Ти си толкова особен.

— Тогава ми угаждай.

— Нямам време.

— Да не би да искам много, Лорън? Няма ли да ти е приятно да ти направят косата и да облечеш хубави дрехи? Ще бъде забавно.

— Може би това е твоята представа за забавление, но повярвай ми, аз предпочитам да се занимавам с други неща.

— Моля те, Лорън, заради мен. Като сватбен подарък. Помисли си колко пари ще спестиш...

— Оливър...

— Да?

Тя отстъпи.

— Добре, но само ако обещаеш да не го приемаш сериозно.

— Твърдо ти обещавам.

Да се угажда на Оливър се оказа много по-приятно, отколкото Лорън си представяше. Да отидеш в студио и да се оставиш изцяло в ръцете на професионалистите бе доста интересно. Пиа си помисли, че това е шега, и настоя да я придружи. Докато гримьорът и фризьорът работеха, те се кискаха като ученички.

— Поне ще имаш едни невероятни снимки, които да показваш на внуците си. — Пиа се бе курдисала на висок стол зад нея.

— Какви внуци? — възкликна Лорън. — Та аз още нямам дори деца — да не говорим за по-нататък.

— Но ти ще имаш, нали? — попита разтревожена Пиа. — Нуждая се от другарче за моето — добави тя и погали големия си корем.

— И аз мисля така — съгласи се Лорън. — Дай ми обаче време да се насладя първо на женитбата си.

— Имаш невероятна коса, скъпа — обади се английският фризьор, чийто лондонски диалект ѝ напомняше за Емерсън. — Цветът ѝ може малко да се освежи и непременно трябва да бъдеш подстригана. Като изключим това, си идеална!

— Винаги съм носила дълга коса — възпротиви се Лорън обезпокоена.

— Да, ама тя просто виси, не смяташ ли? Нека я направя, остави на мен.

— Не я режи твърде много — предупреди го тя, когато той хвана с професионален жест ножицата.

— Повярвай ми, скъпа, ще ми бъдеш благодарна.

Лорън затвори очи с надеждата, че фризьорът знае какво прави. Следващият беше гримьорът. Той се приближи до нея с пинцети и

започна да оформя веждите ѝ, като от време на време накланяше глава настрани, за да види как изглежда лицето ѝ.

— Не обичам да нося много грим — уведоми го тя.

— Нито пък аз — отвърна той язвително. — Това, което преследваме, е илюзията, че няма грим, докато създадем най-фантастичното лице.

И те я промениха. Лорън Робъртс, красавицата на малкия град, се превърна в Лорън, най-значимото лице. Фризьорът бе направил кестенявата ѝ коса неуловимо по-светла, а подстрижката ѝ придаваше повече обем и форма, така че макар и пак да падаше под раменете ѝ, тя изглеждаше по-гъста и по-мека.

Гримьорът поработи върху лицето ѝ с естествени тонове — разигра кафяви и бежови цветове, като направи очите ѝ да изпъкват повече.

— Боже! — възкликна Пиа. — Изглеждаш фантастично!

— О, много благодаря — шеговито отвърна Лорън. — Такава грозотия ли бях преди?

— Знаеш какво имам предвид. Винаги си била красива, но, Боже, сега си поразително красива!

После дойде ред на фотографа. Антонио работеше бързо с много помощници и почти не създаваше суматоха. Знаеше точно какво иска и макар че Лорън никога не беше позирала пред професионален фотограф, сега го правеше с лекота, защото много пъти бе наблюдавала Нейчър. Удоволствието бе голямо. Свиреше ефирна музика, тя беше облечена в хубави дрехи, изработени от прочут моделиер. Когато свърши, довери на Пиа, че всъщност ѝ е било много приятно.

— Кой не би изпитал удоволствие? — възкликна Пиа и слисано поклати глава. — Ти наистина изглеждаш невероятно.

— Престани да говориш така. Един Господ знае как съм изглеждала преди.

— Нямам търпение да видя снимките — рече Пиа.

— А аз нямам търпение да отмия този грим.

По-късно Оливър я попита дали снимките са ѝ доставили удоволствие.

— Добре беше — засмя се тя. — Обаче никога повече. Успя да ме уговориш само за веднъж.

На следващата сутрин отново беше лудница. Тръгна рано-рано на пазар заедно с две от помощничките си, студентки. Купиха пресни плодове и зеленчуци, а после се спряха да подберат цветя. Джеси и Куентин бяха много взискателни и тъкмо затова тя ги харесваше.

Доведи и Оливър на вечерята — заръча ѝ Джеси, когато стигнаха у тях.

— Не — възрази Лорън. — Не искам той да седи тук, докато аз работя.

— Но аз обожавам Оливър, толкова е забавен — рече Джеси. — Поне му кажи да мине да те вземе.

Тя се обади на Оливър в офиса му.

— Искаш ли да дойдеш по-късно и да ме вземеш от вечерята у семейство Джордж?

— С удоволствие — съгласи се той.

— Джеси специално те покани. Доколко я познаваш?

— Някога имахме страстна еротична връзка.

Лорън почти му повярва.

— Оливър, вярно ли е?

Той се засмя.

— Не, мила моя. Аз не съм от мъжете, които си падат по страстни еротични връзки.

— Можеше и да ме баламосаш.

— А, почакай до медения месец.

От четири часа следобед тя издаваше разпореждания в кухнята на семейство Джордж. Беше от кухните, които харесваше — голяма и просторна, с всички модерни удобства. Менюто, което измисли, бе от любимите на Джеси. Зеленчукова крем супа, след нея бяло пилешко месо с картофено пюре, леко задушени моркови и спаначено пюре и всичко това със здравословна салата от накълцани зеленчуци.

— Харесва ми, че подбиращ такива ястия — каза ѝ Джеси. — Това кара хората да се чувстват удобно и да се отпускат, а когато са в подобно състояние, разговорът е наистина оживен. О, скъпа Лорън, какво ще правя, когато Оливър те откъсне от всичко това?

— Ще продължа да се занимавам с бизнеса си — отвърна Лорън. — И ще готвя от време на време.

— Да се обзаложим ли? — предложи Джеси.

Лорън се усмихна.

— Само ако е за пари в брой.

Малко по-късно Оливър ѝ се обади у семейство Джордж.

— Помниш ли, един ден каза, че обичаш изненадите.

— Така ли съм казала?

— Да. Е, имам изненада за теб.

— Каква е?

— Ако ти кажа, няма да е изненада. Когато дойда по-късно, ще разбереш.

— Да не би да е четирикрака? — попита тя, защото си спомни, че бе споделила с него колко много иска да има кученце.

— Имай търпение, скъпа. Ще узнаеш по-късно.

## ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Несъмнено Карлайл Ман бе хубава. Спадеше към онзи тип красавици с изящно лице, алабастрова кожа, големи сини очи, чип нос и симпатична обратна захвапка. Беше дребничка, с бебешки мека руса коса, която падеше на къдрици край лицето ѝ, и с идеална фигура.

За пръв път през живота си Ник се чувстваше притеснен при запознанството с някого. Беше я гледал в два филма, но очевидно личният контакт бе нещо друго.

— Здравсти — изрече той почти срамежливо.

— Поздравления — отвърна тя, хубавите ѝ сини очи срещнаха неговите. — Това е голям успех за теб.

— Да, поздравленията бяха съвсем уместни. Не го уволниха. Вместо това той получи шанса на живота си. Тъй като Чарли Гири бе изпратен в рехабилитационен център за наркомани, той, Ник Анджелио — извинете, Ник Ейнджъл, — бе удостоен с големия шанс.

Повериха му главната роля във филма, а това беше роля, с която можеше да се направи кариера — на млад хулиган, който се поправя, открива истинската любов и става герой.

— Имате външността. — Жената продуцент кръстосваше и отпускате елегантните си крака.

*Да, имам външността, вярно е. Външност, която вие дори не разпознахте, когато спрях до колата ви в Лос Анжелос.*

— Даваме ви този шанс — обади се режисьорът — с надеждата, че ще се справите.

— Разговаряхме с вашия импресарио — добави мъжът продуцент. — Вероятно ще трябва да ѝ се обадите.

Да ѝ се обади? Боже Господи! Не може да повярва на ушите си. Чарли е отстранен и неговото място заема той.

— Ще се справя — измънка Ник. — Запознат съм със сценария, мога да изиграя ролята добре.

— Именно затова получавате тази възможност — обясни жената.

Истината беше, че нямаха кой знае какъв избор. Чарли Гири не бе в състояние да продължи, а те не можеха да си позволят да



прекратят снимките и да чакат да се договорят с друга звезда. Бяха готови да дадат шанс на Ник.

Следващите няколко дни бяха пълна лудница. Основната му грижа бяха Синдра и Ани. Не е ли рисковано да ги остави сами в Лос Анжелос? Ще се справят ли без него? Или Ани ще хукне при ченгетата и ще развали всичко? Това е шанс, от който той трябва да се възползва.

Ник се обади и на двете. Ани бе сърдита както обикновено. Дори не реагира, когато ѝ съобщи какъв успех е постигнал.

— Знаеш ли какво — предложи ѝ Ник. — Изчакай няколко дни, може би ще уредя да дойдеш в Ню Йорк и да прекараш края на седмицата. Ще ти взема билет за самолета и стая. Говорих с импресариото ми, печеля достатъчно пари.

— Не мисля така — отвърна тя студено.

— Хайде де — започна да я убеждава той. — Иска ти се да видиш Ню Йорк, нали? Никога не си била тук.

— По-късно ще ти кажа какво съм решила.

Синдра се развълнува истински.

— Ти ще бъдеш страхотен, Ник — увери го тя.

— Ще направя всичко възможно. Мога да постигна и повече.

Импресариото му беше подобаващо делова.

— Това е чудесна възможност да им покажеш колко си добър. Разбира се, ти си все още твърде неопитен. Може и да не се получи, затова недей да храниш напразни надежди.

— Как решиха да вземат мен? — попита той.

Тя му каза истината.

— Този филм няма голям бюджет. Ако изчакват да намерят някакво известно име, което да замени Чарли, това ще ги забави и ще им струва толкова пари, колкото те не могат да си позволят. Ти им беше под носа, а и те смятат, че ще се справиш с работата. Името на Карлайл ще изнесе филма. Аа, Ник, и помни какво съм ти казала. Не я чукай, това е част от представянето ти.

— Преди ме предупреди да не я чукам, защото това си било право на Чарли Гири. Сега него го няма.

— Ник, ти си нов в бизнеса, не я чукай.

Франсес го посъветва същото.

— Пази всичко, което си постигнал. Чукането изисква време и енергия. Вложи цялата тази сексуална енергия в изпълнението на

ролята.

Щом видя Карлайл, той веднага усети къде се съсредоточава сексуалната му енергия. Разбраха се незабавно. Ник разпита тук-там и научи историята ѝ. Била детска кинозвезда още от осемгодишна, сега бе на двацет и две, скоро се развела с рок барабанист и си гледала само кариерата. Майка ѝ обикновено я придружавала на снимките, но още не била пристигнала в Ню Йорк.

— Внимавай с майка ѝ — предупреди го Уолдо. — Тая жена е пълен кошмар.

— Защо ми го съобщаваш? — попита Ник.

— Защото всички знаем какво ще се случи помежду ви — отвърна Уолдо със зловещ смях.

Ник се ухили.

— Какво ще кажеш да запълня празнината?

На втория ден от снимките Карлайл го покани да излязат.

— Трябва да отида на тази вечеря утре. Обикновено майка ми идва с мен, но тъй като още не е пристигнала... Ще ме заведеш ли?

Тя го гледаше с големите си сини очи и той не можеше да каже „не“.

— Да, разбира се. От снимачната площадка ли ще тръгнем?

— Не, първо ще трябва да се прибера и да се преоблека. Ще ме вземеш от къщи.

— Мислех, че домът ти е в Лос Анжелос.

— Така е. Имам къща в Лос Анжелос и апартамент тук.

Брей! Това момиче наистина е преуспяло.

— В колко часа? — попита той.

Вечерята започва в седем и трийсет, но вероятно няма да седнат на масата преди девет. Ще ме вземеш в осем и половина и ще бъдем сред последните гости.

— Ъ, какво да облека?

Тя се усмихна.

— Каквото искаш. Сигурна съм, че във всичко изглеждаш добре.

Синдра бе твърдо решена да не позволи случилото се в Лас Вегас да я сломи. Засега се справяше и нямаше да допусне да падне духом. Това беше нещастие, но то остана в миналото ѝ — точно както

господин Браунинг, абортът ѝ и другите противни неща, които бе преживяла.

Ани от своя страна настояваше, че трябва да се направи нещо. Ако Ник знаеше, щеше да побеснее.

— По-добре си мълчи — предупреди я Синдра. — Защото единственото, което можеш да докараш, е голяма неприятност за всички ни.

— В началото ти бе съгласна с мен — припомни ѝ Ани.

— Бях разстроена. Не разсъждавах трезво. Разбери, Ани. Ник е прав, това е наша тайна и ако никой от нас не я издрънка, тя ще си остане тайна.

— Как можеш да забравиш какво се случи? — не отстъпваше Ани. — Горкият човек, а семейството му? Не те ли интересува!

— Престани да ми говориш глупости за горкия човек — ядосано я прекъсна Синдра. — Той беше дошъл с мен в мотелската ми стая, нали? Мислеше, че съм проститутка. Трябваше да го чуеш как ме наричаше.

— Все едно, той не е заслужавал да умре заради това.

— Беше злополука, Ани. Рийс не искаше да го застреля, беше просто нелепост. Когато се качиш на самолет, нали не си мислиш, че той ще катастрофира? Когато пътуваш с кола, не очакваш тя да се развали. Тези неща се случват.

— Все още смятам...

— Ще млъкнеш ли!? — Синдра изгуби самообладание, тъмните ѝ очи мятаха искри. — Престани да говориш за това, Ани.

Отиде в апартамента си и подреди всички дрехи на Рийс в два куфара, прибра ги в гардероба до входната врата. Ник ѝ бе предложил да освободи жилището и да се премести в неговото, тъй като той щеше да прекара в Ню Йорк поне шест седмици. Тя нямаше никакви пари и идеята ѝ ѝ се видя много добра. Той ѝ бе оставил и наетата кола, така че имаше с какво да се придвижва.

Когато преглеждаше документите на Рийс, Синдра откри името на продуцента, чрез когото той се договаряше с „Рино Рекърдс“. Марик Лий. Тя му се обади по телефона.

— Къде е вашият мениджър? — попита Марик Лий предпазливо.

— Имате предвид Рийс Уебстър?

— Да, именно.

- Той вече не ми е мениджър.  
— Добре — рече Лий.  
— Добре? Какво означава това?  
— Минете и ще разговаряме.

Втора покана не ѝ беше нужна. След час тя отиде в офиса — за да направи впечатление, се облече в тясна червена рокля, която подчертаваше фигурата ѝ и подхождаше на мургавата ѝ кожа. Косата ѝ, дълга и лъскава, падаше почти до талията. Когато влезе, Марик Лий я огледа бързо.

— Вие ли сте Синдра? — попита той и се изправи.

Тя кимна и го огледа на свой ред. Беше чернокож, възпълен и грозноват, но имаше добри очи и голяма сърдечна усмивка.

— Защо се изненадвате? — почуди се Синдра, седна на стола срещу бюрото и кръстоса крака.

Очите ѝ зашариха насам-натат.

— Нямах представа, че сте толкова... толкова красива.

— Благодаря ви — отвърна тя скромно и поласкана от комплимента.

— Сега кажете ми — продължи той. — Този човек, за когото бяхте омъжена — този, ъ, Рийс Уебстър, той окончателно ли е извън играта?

— Да — отговори Синдра. — Съвсем окончателно.

— Между нас казано, той бе лош човек. Ние не обичаме да се намесваме в подобна ситуация.

— Каква ситуация?

— Знаете какво имам предвид. Той говореше за вас като за парче месо, все едно ще направите всичко, което поиска. Ние смятаме, че талантите трябва да могат сами да си уреждат ангажиментите.

Тя се изпъчи на стола.

— О, аз съм в състояние да си поема нещата.

Той я погледна одобрително.

— Да, да, виждам.

Синдра си помисли, че Ник вече е на път да постигне големия си успех в Ню Йорк. А тя нямаше намерение да играе ролята на малката му сестричка, която се мъкне по петите му. Твърдо бе решена да успее колкото него.

— Мистър Лий...

— Наричайте ме Марик.

— Марик. Кажете ми истината, имаме ли аз и „Рино Рекърдс“ общо бъдеще, или си губя времето?

## ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ник беше в караваната, пригодена за гардеробна, и пробваше различни дрехи.

— Много са доволни от всекидневните — довери му Уолдо полугласно.

— Всекидневните? — Ник затвори ципа на едни черни тесни дънки.

— О, Ник, моля те. Не може да не знаеш за какво говоря. Всекидневните, тоест кадрите, заснети предишния ден. Моят приятел ги прожектира — имам пълни сведения.

Ник изпита задоволство.

— Значи ме харесват?

— Да, разбира се. Защо според теб те взеха на мястото на Чарли? Хвърлиха един поглед на готовите ти кадри и установиха, че у теб има нещо. Според моя приятел камерата просто те обича. — Той посочи чифт каубойски ботуши. — Пробвай това, моля те.

Ник взе ботушите и седна.

— Да, е, винаги съм знаел, че мога да го правя. — Той нахлузи левия ботуш.

— Можеш, вярно е. Макар че, разбира се, няма нищо сигурно. Понякога дори и да имаш каквото трябва, публиката пак те мрази.

— Няма начин да ме мрази — каза самоуверено Ник. — В играта си влагам всичко, на което съм способен. Те ще ми отвърнат с добро. Ще видиш, публиката ще откликне.

— Сигурен съм. — Уолдо избираше дънково яке. — А какво ще носим тази вечер, когато ще извеждаме малката госпожица Мадам?

Той нахлузи другия ботуш и се поразтърпка.

— Как така срещата ми с Карлайл стана обществено достойние?

— Това е снимачна площадка, Ник. Дори да пръднеш сам-самичък в гримьорната си, всички ще те чуят.

— Страхотно!

— Внимавай с малката Мадам. Тя има ангелски вид, но бъди нащрек.

Ник се усмихна.

— Ей, Уолдо, може и да те засегна, но когато става дума за жени, знам си работата.

— Актрисите не са жени — промърмори Уолдо. — О, Боже, не.

Ник избухна в смях.

— Ти си голям образ, знаеш ли?

— Предупреден си — сериозно продължи Уолдо. — После да не ми се сърдиш, че не съм те предупредил.

— Благодаря, но мисля, че ще успея.

Уолдо подбели очи.

— Здравсти. — Карлайл му отвори с гостоприемна усмивка и тясна хавлиена кърпа, увита като саронг около тялото ѝ.

— Ъ... здрасти. — Ник продължи да стои на вратата.

— Хайде, влизай — покани го тя. — Виждаш, не съм съвсем готова.

А, да, той вижда!

Карлайл го заведе в уютна дневна и му посочи малък бар.

— Сипи си питие. Ще се оправя бързо, обещавам.

— Недей да бързаш. — Той огледа помещението.

— Ооп! — Пешкирът се свлече и тя бързо го вдигна, но не преди Ник да е мярнал големите ѝ, розови, обезпокоително набъбнали зърна.

Карлайл забеляза, че той я гледа, и предизвикателно се изкиска, големите ѝ сини очи се разшириха.

— Не е ли глупаво, че всички се опитваме да крием телата си? Не е ли по-добре да ходим без нищо? В края на краищата не се раждаме облечени, нали?

— Съгласен съм. — Ник отвори хладилника зад бара и си извади бира.

— Добре. — Карлайл дръпна пешкира.

Незабавна ерекция. Дори нямаше време да помисли.

— Защо и ти не си свалиш дрехите? — подкани го с невинна лека усмивка.

— Хей...

— Не се срамуваш, нали? — подразни го тя.

*Не, мила, не се срамувам, но съм свикнал аз да водя нещата, а това е друг вид удоволствие.* Той свали сакото си и започна да си разкопчава ризата.

Карлайл не беше търпеливо момиче. Изтича до него и се насочи право към ципа му, дръпна надолу панталона и бельото му. Преди да разбере какво става, тя го бе поела в уста и му направи такова духане, каквото никой мъж на земята не бе изпитвал! Ник се изпразни за рекордно кратко време, защото беше неочаквано и толкова хубаво, а и в интерес на истината не бе чукал и беше превъзбуден.

— О... Боже! — изпъшка той. — Това беше...

— Да? — попита тя, останала без дъх и все още на колене.

— Хубаво... ужасно... приятно.

— Хубаво? Сигурно искаш да кажеш страхотно?

— Точно така. Ела тук. — Ник посегна да хване гърдите ѝ.

Тя скочи на крака и избяга извън обхвата на ръцете му.

— По-късно — обеща тя с глас на малко момиченце. — Трябва да се обличам. Не бива да се закъснява за вечерята, нали?

\* \* \*

Гостите вече пристигаха, ордьоврите бяха сервирани и Лорън се зае с личните си задължения около приготвянето на вечерята. Двете ѝ помощнички, Хилари и Карън, я бяха опознали добре, предусещаха всяко нейно поръчение. Впрочем тя ги бе обучила така добре, че те можеха да се справят и без нея. Това беше хубаво, защото след сватбата си с Оливър Лорън щеше да им прехвърли доста повече задължения. Оливър вече ѝ бе казал, че иска тя да пътува с него, и защо не — гореше от желание да види Европа. Той си вземаше всяка година шест седмичен отпуск и обикаляше из Италия, Франция и Англия. „Всеотдайна помощ“ просто щеше да се справи без нея за няколко седмици.

В кухнята влезе Джеси.

— Почти сме готови. — Тя сияеше в строгия си кадифен костюм с мъжки фасон. — Пъпешчетата с хайвер предизвикаха сензация!

— Можем да започнем, когато кажеш — урегулира пламъка на газта под задушните моркови.



— Забележително! — възкликна Джеси.

Едно от нещата, които Лорън обичаше при организирането на вечерите за семейство Джордж, беше техният безкраен ентузиазъм. Куентин не се различаваше от жена си. И двамата се наслаждаваха на живота и това беше заразително.

— Кой е тук тази вечер? — попита Лорън Хилари, която бе сервираща ордъврите.

Хилари изброи имена на знаменитости, сред които чернокож политик, обект на скандални клюки, авангарден моделиер, прочут бейзболист и две кинозвезди. Джеси явно обичаше да събира на едно място различни хора.

Лорън реши, че Оливър ще е доволен. Той обожаваше да общува със знаменитости. А тя не. Ако имаше късмет, цяла вечер нямаше да си покаже носа от кухнята.

— Хареса ли ти? — Карлайл се кискаше и го държеше здраво за ръката на задната седалка на лимузината си. — Не беше ли най-доброто — най-най-доброто, което някога си изпитвал?

Той се усмихна лениво.

— Най-доброто.

Тя го стисна за ръката.

— Не ме лъжи, защото иначе пак ще го направя, още тук, в колата.

Ник се засмя.

— Разбира се.

Сините ѝ очи заблестяха.

— Мислиш, че няма ли?

— Сигурен съм, че ще го направиш.

— А искаш ли? — Тя погали бедрото му.

Ник почувства, че отново се втвърдява.

— А шофьорът?

Карлайл натисна копчето и черното междинно стъкло се затвори.

— О, той няма да получи нищо, изобщо не ми е в списъка.

Преди Ник да е в състояние да я попита за какъв списък става дума, тя вече се занимаваше с него — разтвори ципа му с опитни движения, освободи го и приведе русата си глава.

Той се отдаде на мига и притиснал главата ѝ навлезе в устата ѝ, доколкото тя можеше да го поеме.

Този път продължи по-дълго и когато той достигна връхната точка, експлодира.

— Мамка му — възкликна и се облегна на кожената седалка. — Ох, мамка му!

Карлайл се засмя триумфално.

— Добра съм, нали?

— Ти си страхотна.

— Страхотна?

Какво му ставаше на това момиче? Единственото, което искаше, бе да чува колко е страхотна.

— Да.

— Най-страхотното, което си изпитвал?

Той посегна към гърдите ѝ, но тя го плесна през ръцете.

— Пристигнахме. Не усети ли, че колата спря?

— Сладурче, не усещам нищо друго, освен теб — въздъхна Ник.

Ник не лъжеше. Карлайл сияеше от задоволство като котка, която току-що е погълнала чинийка със сметана — а всъщност така си и беше.

— По-късно ще те чукам — обеща ѝ той.

— По-късно ще ти бутна — отвърна тя.

Усмихнати, те слязоха от лимузината и влязоха в къщата.

Студената зеленчукова супа бе сервирана. Гостите бяха доволни. В кухнята Лорън се бе съсредоточила върху картофеното пюре, искаше да е сигурна, че всичко в комбинацията от разбити картофи, масло и мляко е в точната пропорция. За нея готвенето бе същинска терапия. Тя обожаваше процеса на създаване на ястието и гледката на празните чинии, които се връщат в кухнята.

Току-що пристигна Карлайл Ман — съобщи Хилари. — Тооолкова е красива.

— Ти също си красива — енергично рече Лорън. — Ти си красива като кинозвезда.

— Не е вярно!

— Да, красива си.

— Тя има фантастична кожа — със завист отбеляза Хилари.

— Като говорим за кожа, видя ли мъжа, с когото дойде? — попита Карън.

— Сладък е — изрекоха и двете в хор. — Много, много сладък. — Те избухнаха в смях.

*О, това е то младостта*, помисли си Лорън. Хилари и Карън бяха с такива светнали очи, изпълнени с въодушевление. Тя бе само шест години по-голяма от тях, но се чувстваше като улегнала възрастна дама.

— Хайде, момичета, съсредоточете се. Време е да поднесете следващото ястие.

Ръката на Карлайл отново започна да пълзи по крака му. Мамка му! Тя го правеше буквално пред очите на всички тези хора. И то важни хора. Той огледа масата и не можа да повярва, че седи сред тях.

— Ей, стига — прошепна Ник.

— Защо? — пошушна тя на свой ред.

— 'Щото някой ще види.

— И какво от това?

— Как какво? Ти си луда, знаеш ли?

Карлайл се приведе съвсем близо до него и го гризна по ухото.

— Ако зависеше от мен, бих ти духала ей сега под масата.

Момичето не се шегуваше.

— Би го направила, нали?

— Оооп! Изпуснах си салфетката, извини ме.

Тя започна да се свлича под масата.

Той я грабна за ръката и я спря.

— Да не си посмяла! — предупреди я Ник.

— И тъй, Карлайл, мила — обърна се към тях Джеси. — Как върви новият ти филм?

— Едва сме започнали. — Карлайл се отказа от намеренията си за дейността под масата. — Предполагам, чула си за Чарли? Той има нещо като... ъъ..., вирус.

— Толкова съжалявам. В болница ли е?

— Не точно. Е, нещо такова, да, може би да.

— Винаги съм смятала, че двамата сте толкова прелестна двойка — бърбореше Джеси.

— Ъъ... благодаря.

Джеси се обърна към политика от другата си страна. Ник сръга Карлайл.

— Не знаех, че двамата с Чарли сте били двойка.

— Не сме били — отговори момичето кратко.

— Тогава защо тя каза така?

— Появихме се няколко пъти заедно, това не означава, че сме били двойка.

Той си я представи на колене пред Чарли и не изпита голямо въодушевление. Но след като почти не я познаваше, засега не можеше да предявява собственически претенции.

Скоро тя отново започна да разкопчава дънките му, ръцете ѝ работеха трескаво.

— Дай ми малко почивка! — Ник улови погледа на моделиерката от другата му страна, достолепна жена с оранжева коса.

— Престани да се държиш като девственица.

Това момиче бе направо лудо.

Оливър пристигна, когато сервираха десертите.

— Вечерята е просто божествена — съобщи му Джеси. — Жениш се за най-добрата готвачка на света.

Оливър бе изненадан.

— Не се женя за Лорън заради готвенето, Джеси, скъпа.

— Сигурна съм, че не е заради това.

Той надникна в кухнята. Лорън чевръсто подготвяше десертите за сервиране. Беше изпекла плодов сладкиш и малки какаови кейкчета с ядки.

— Ти си заета — отбеляза Оливър.

— Много проникателна констатация — рече тя.

Джеси иска да излезеш оттук и да се забавляваш.

— Не мога. Не съм облечена.

— Ти си по-хубава от която и да било от гостенките.

— Ти си такъв ласкател, Оливър.

Тъкмо затова съм стигнал до това положение. Тя сипваше бита сметана в кристална купа.

— Оливър, моля те, опитвам се да направя нещо.

Той ѝ кимна с разбиране.

— Добре, отивам отгатък и ще чакам търпеливо. Когато станеш готова, ще те заведа вкъщи.

А изненадата ѝ? Цялата вечер се надяваше да получи кученце, но всъщност той не можеше да го донесе в къщата на семейство Джордж. Може би то ще я чака у дома.

Всички говореха за вкусните десерти. Джеси бе притиснала Оливър между Куентин и енергичен редактор на книги с рошава черна коса. Неочаквано тя се изправи и почука по чашата си с шампанско.

— Слушайте всички, имам да ви съобщя нещо.

Джеси се усмихваше лъчезарно, оглеждайки поред всеки гост на масата.

Ник усещаше как ръката на Карлайл пълзи под ципа му. Това беше лудост, но той не можеше да не се възбуди.

— Тази вечер всички изпитахте удоволствието от вкусната храна и затова сега ще доведе жената, която има заслуга за нея, за да ѝ благодарите лично. Можете също да я поздравите, защото тя и Оливър Либерти са сгодени. Вие всички познавате Оливър, но надали сте се срещали с прекрасната му годеница. — Джеси помахна на сервитьорката. — Накарай Лорън да излезе.

Лорън бе ужасена.

— Няма да изляза. — Тя се сви в ъгъла. — Какво си мисли тя — че това е някакво шоу?

Карън я побутна.

— Хайде, чакат те.

— О, не! — изпъшка Лорън.

— О, да! — изрекоха в хор Карън и Хилари, които се наслаждаваха на всеки миг. Обичаха да работят за Лорън и се радваха, че тя получава вниманието, което заслужава.

Неохотно Лорън позволи да бъде изтласкана към прага на трапезарията. Ако имаше нещо, което да мрази, то бе да е център на внимание.

— А, Лорън, скъпа, ето те. — Джеси вдигна чашата си с шампанско. — За твое здраве.

Гостите аплодираха ентусиазирано.

Тя се почувства като пълна глупачка. Очите ѝ обходиха масата, всеки един от гостите. Погледна веднъж, втори път и не можа да повярва на очите си. Ник Анджели. Нейният Ник присъства на тази вечеря.

Не, не може да бъде.

Да, така е.

Тя го погледна отново. Възмъжал е, по-хубав от всякога и по-слаб. Очите му са станали още по-наситено зелени. Косата му е невероятно лъскава и черна. О, Боже! Искаше ѝ се да умре. Добре поне, че той не я видя. Цялото му внимание е погълнато от момичето, което седи до него, а това е Карлайл Ман, кинозвездата.

Лорън дълбоко пое въздух в отчаян опит да си възвърне самообладанието.

*Движи се бавно. Излез, преди да те е видял. Излез, по дяволите!*

В момента, когато се обръщаше да напусне стаята, Ник я погледна и очите им се срещнаха. Той се смая точно толкова, колкото и тя. Гледаха се един друг с невярващи очи, но тя успя да извърне глава и да избяга обратно в кухнята. Не се поколеба, грабна си палтото и чантата и хукна към задния вход.

— Къде отиваш? — слисано я попита Хилари.

— Не се чувствам добре и трябва да изляза. Кажете на Оливър, че ми се е наложило да си тръгна.

— Една от нас ще те придружи — настоя Хилари.

— Не, трябва да изляза сега. — Лорън отвори вратата и избяга от апартамента, преди някой да успее да я спре.

— Какво става? — попита Карлайл. — Какво има?

Ерекцията му неочаквано бе спаднала.

— Нищо. — Той отмести ръката ѝ и се опита скришом да вдигне ципа си.

— Как така „нищо“? — попита тя и брадичката ѝ войнствено се вирна.

Ник стана от масата.

— Извинявай, трябва да се изпикая.

— Ще дойда с теб. Ще се изненадаш какво можем да направим в кенефа.

— Ей, Карлайл, не мога да се изненадам от нищо, което ти би направила. Остани тук. Ще се върна.

В хола пред трапезарията той хвана един келнер.

— Как да стигна до кухнята?

— Оттук, сър. Мога ли да ви донеса нещо?

— Не, няма нужда. — Ник забърза към кухнята.

Там я нямаше. Спря едно хубаво момиче в раирана престилка.

— Къде е Лорън?

— Тръгна си. — Хилари бе доста заинтригувана от този ослепително красив млад мъж. — Нещо ѝ прилоша.

— Къде мога да я намеря?

— Вечеря ли ще организирате? Предлагаме много и разнообразни услуги. Нека ви дам една наша картичка.

Тоя я взе и я разгледа. В средата пишеше „ВСЕОТДАЙНА ПОМОЩ“, без адрес и телефон. От двете страни с по-дребни букви бяха отпечатани две имена — Лорън Робъртс и Пиа Либерти.

— Можете да се свържете с нас по всяко време — обясни му Хилари, на която ѝ се искаше той да пофлиртува с нея. — През работно време, разбира се.

— Да, да. — Ник прибра картичката в джоба си. — Разбира се.

## ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Двамата се бяха вплели един в друг на леглото и се любеха буйно и страстно, докато достигнаха върховния миг, пъшчайки и стенойки.

— О, мила, мила, беше невероятно, страхотно! — възкликна Марик.

Синдра се отмести от него зачервена и изненадана от собствената си безсрамност, като в същото време се чувстваше странно освежена. Марик бе влязъл в живота ѝ едва от седмица, но вече беше влюбен до уши в нея.

— Беше ли ти приятно и на теб, мила? — попита той, седна и си взе цигара.

— Знаеш, че ми беше хубаво — отвърна тя, като употреби точните думи. — Ти си смайващ любовник, Марик. Най-добрият.

Вечеряха в уютен италиански ресторант, след като бяха прекарали следобед в студиото, където Синдра най-накрая бе направила пробните си записи. Марик ги прослуша и ги хареса. Когато свършиха, той каза:

— Отиваме някъде да празнуваме, защото, щом шефът чуе гласа ти, ще има да пееш цял живот.

Тя се зачерви от удоволствие.

— Наистина ли?

— Да, мила. Наистина.

Марик ѝ допадна, стори ѝ се добър. Да не говорим, че Синдра искаше нещо от него, а вече бе научила, че ако искаш нещо, трябва да предложиш срещу това награда. И тя го заведе в леглото, където знаеше, че е силна.

— Наистина ли харесваш гласа ми? — попита го отново, защото гореше от желание той да повтори комплимента си.

— Е, мила, колко пъти да ти казвам? Звучиш добре! Малко е необработено на места, но няма нищо, което аз да не мога да отстраня, когато записваме първата ти малка плоча.

Цял живот бе чакала да чуе тези думи от някой професионалист. Тя се примъкна по-близо до него и докосна гърдите му с бюста си.



— А после?

— Всичко, каквото пожелаеш. — Той издуха дима от цигарата си с блажена усмивка.

— Искам договор.

— Мила, доколкото зависи от мен, ще го имаш.

— Искам да започна да печеля пари.

— Аз съм човекът, който ще ти помогне.

— Трябва също така да живея някъде. Освободих апартамента си. В момента съм у брат си.

— А, да, ти си в неприятна ситуация, а?

Налагаше се да избягам от Рийс. Сега искам да започна отначало.

— Така ще е, мила. Когато големият шеф чуе гласа ти и те види, всичко ще се уреди.

— Това исках да чуя.

Той се засмя.

— А сега ще ти покажа какво пък аз искам.

Марик удържа на обещанието си. След седмица тя бе настанена в нов апартамент, бе подписала договор с „Рино Рекърдс“ и накрая се бе срещнала с големия шеф. Той се казваше Гордън Д. Хейуърт и беше около четирийсетгодишен чернокож мъж със солидна външност.

Гордън Д. Хейуърт беше хубав — а също така женен. Щом влезе в кабинета му, Синдра забеляза върху бюрото снимките на семейството му. Много красива жена. И две малки дечица. Идеалното американско семейство.

— Имате глас — каза ѝ той. — Не е силен, по-скоро чувствен и сексапилен. Но ми харесва.

— Така ли? — ококори се тя.

— Да — отговори Хейуърт. — Ще запишем малка плоча и ще видим какво ще стане.

— Наистина ли?

Той я погледна сериозно.

— Това е, което искате, Синдра, нали?

— Винаги съм го искала, още от малка.

— Трябва да сте били едно сладко момиченце — усмихна се той.

Тя се замисли колко ли сладка би му се сторила, ако знаеше как я е изнасилал господин Браунинг, как е направила аборт и изобщо всички лоши неща, които ѝ се бяха случили.

— Да, бях много сладка — усмихна му се тя на свой ред.

— Радваме се, че ще работим с вас, Синдра. — Той стана, заобиколи бюрото и бащински я потупа по рамото.

— Аз също съм щастлива — рече тя.

— Оттук нататък ще се виждаме много често.

*Надявам се, помисли си тя.*

Синдра излезе от кабинета му с чувството, че за пръв път в живота си среща мъж, в когото би могла да се влюби.

— Заминавам за Ню Йорк да се видя с Ник — съобщи ѝ Ани.

— Чудесно — отговори Синдра. — Малко ще си починеш.

Ани се намръщи.

— Ще бъда честна с теб. Заминавам, за да му кажа, че повече не мога да мълча.

Синдра се обърна към нея, очите ѝ гневно заискриха.

— Не, Ани. Колко пъти трябва да ти казвам? Ти няма да причиниш неприятности само на Ник, а и на мен. Точно сега имам възможност да започна кариерата си, не бива да го правиш.

— Трябва — упорстваше Ани. — Не мога да живея с тази тайна.

— Майната ти! — избухна Синдра. — Ще отрека, че е станало. Нека идат и да търсят тялото. Ще изглеждаш като глупачка, защото ще отрека всичко. Няма да ме повлечеш надолу, момиче, не се и опитвай. Ще им кажа, че си побъркана, ще им кажа, че изобщо си луда по рождение.

— Можеш да им кажеш каквото си поискаш. — Ани не я гледаше в очите. — Когато се върна обаче, отивам в полицията.

Щом остана сама, Синдра се обади на Ник.

— Ани ще издрънка. Подготви се да направиш нещо за нея.

— Знам какво да направя — успокои я той.

— Добре, защото в противен случай и двамата ще загазим.

## ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Какво стана? — Оливър стоеше на прага и се опитваше да прикрие гнева си.

Почувствах се зле и трябваше да изляза.

Той потрепна нетърпеливо с крак.

— Може ли да вляза?

Тя не беше в състояние да се занимава с него.

— Все още не ми е добре, Оливър.

Мина край нея и се отправи към дневната ѝ.

— Защо не ми каза? Щях да те докарам, колата ми беше долу.

Лорън се помъкна след него.

— Имах нужда от чист въздух. Повървах пеша.

Оливър я изгледа, сякаш не вярваше на думите ѝ.

— Ти ме остави там и се прибра вкъщи. Постави ме в глупашко положение, Лорън.

— Не, не съм. — Тя не искаше да признае, че може би е сгрешила. — Никой не разбра, че съм си тръгнала.

— Сигурен съм, че разбраха.

— Моля те, Оливър. Не съм в състояние да споря. Казах ти, не се чувствам добре.

— Имаш ли нужда от лекар?

— Не, ще се оправя. Това е просто от напрежението, в кухнята беше много горещо и аз просто... — Лорън въздъхна. — Оливър, не си ли имал някога усещането, че ще експлодираш?

— Не. — Гласът му издаваше раздражение. — Ако съм имал, щях да ти кажа.

— Благодаря — апатично рече тя.

— Понякога, Лорън, не те разбирам.

Надали ще му е за последен път. Вероятно трябва да му разкрие всичко, преди да е станало твърде късно.

— Ти не знаеш много неща за мен. Може би се налага да размислим за женитбата.

Сега той наистина се вбеси.

— Не е необходимо да размислям, нито пък ти.

— Ако ти разкажа миналото си, може и да промениш решението си.

— О, сигурно ще ми кажеш, че имаш скрито минало, така ли?

— То не е точно като в „Малка къща в прерията“.

— Слушай, скъпа, всеки има тайни. Не е нужно да знам твоите.

Обичам те и това ми стига.

Тя обаче беше решена да чуе дали той ги одобрява, или не.

— Когато родителите ми загинаха, аз се преместих да живея във Филаделфия при леля ми и вуйчо ми. Имах връзка с братовчед ми.

— Трябва ли да се притеснявам от това?

После пристигнах в Ню Йорк, срещнах един фотограф на име Джими и спях с него.

Оливър се намръщи. Това не му беше приятно.

— Лорън, колко годишна си?

— Двайсет и четири.

— Ти си на двайсет и четири години и си имала връзка с двама мъже. Би било ненормално, ако не си имала. — Тонът му се смекчи. — Знаеш ли, скъпа, не съм си въобразявал, че си девствена.

— Имаше и още един — с него бях като много млада.

— Кой беше той? — попита Оливър търпеливо.

— Съученик от гимназията.

— И какво?

— О, нищо... — Нямаше смисъл да му казва за Ник. — Моля те, Оливър, наистина трябва да остана сама. Ще поговорим утре. Отивай си вкъщи.

— Имах намерение да те изненадам. — Той не искаше да помръдне.

— Ще ме изненадаш утре.

Устата му се изпъна в тънка линия.

— Добре. — Очевидно не му беше никак приятно. — Почини си хубаво през нощта. — Той я целуна по бузата и си тръгна.

Щом Оливър си отиде, тя започна нервно да се разхожда из апартамента си. Боже! Толкова е объркана. Не знае нито какво да прави, нито какво да мисли. Никога не си е представяла, че ще се натъкне на Ник. Що се отнася до нея, той завинаги беше напуснал живота ѝ. А ето че го срещна, бе дошъл на вечерята с тази Карлайл и

всички чувства, които бе изпитвала към него, отново я завладяха. Беше го обичала толкова много, готова бе да даде живота си заради него.

Срещата с Ник я извади от равновесие. Споменът ѝ бе толкова жив. А той изглеждаше така добре, така страхотно, така фантастично.

*Ела на себе си. Ник Анджело е твоето минало.*

*Не трябва да е така.*

*Трябва.*

Дали я видя? Дали я позна? Очите им за миг се срещнаха и, да — няма и съмнение, че той я позна.

Само ако можеше да каже на някого, но няма с кого да сподели. Кой би разбрал отношенията ѝ с Ник? Всеки ще каже, че това е било юношеско увлечение, глупава, незначителна връзка. А не е така. Тя живееше за него, а той разби живота ѝ.

Но защо изпада в такова състояние заради Ник Анджело? Той е един нехранимайко. Заряза я като всички други. Не направи изключение от шаблона.

Е, добре, тя ще му покаже. Ще се омъжи за Оливър Либерти, състоятелен човек. И когато стане госпожа Либерти, ще бъде вече недостъпна за него.

На следващата утрин Лорън се събуди с искреното желание това да е било сън. Взе душ, изми си зъбите, сложи си грим, облече се и отиде в офиса си. Щом влезе, Пиа мина направо на въпроса.

— Звъня Ник Анджело — съобщи тя. — Много искаше да те намери. Кой е той?

Сърцето ѝ се обърна.

— Нищо съществено. Скъсай съобщението.

На бюрото ѝ имаше дузина червени рози от Оливър и бележка, в която я канеше на обяд. Съзнаваше, че той е притеснен, трябваше да заминат за Бахамските острови след два дни, а поведението ѝ очевидно го бе разстроило.

— Ъ, Пиа... направи ми една услуга. — Тя гледаше розите.

— Да?

— Ако се обади Ник Анджело, кажи му, че съм заминала. Всъщност можеш да му кажеш, че се омъжвам, и не му давай друга информация.

— Кой е той? — любопитства Пиа.

— О, просто един стар познат от гимназията.

— Има страхотен глас — рече Пиа. — Сексапилен.  
— Да... — отвърна тя, искаше ѝ се Пиа да смени темата.  
Когато пристигна в ресторанта, Оливър я чакаше.  
— По-добре ли се чувстваш днес? — попита той, грижовен както винаги.  
— По-добре, благодаря ти. — Тя приседна до него.  
— Хубаво, защото имам изненада.  
— Лае ли и яде ли много?  
— Не, мила, не е кученце. Знаеш отношението ми към кученцата. Не искам да пишкат по персийските ми килими.  
— Тогава съм много разочарована, Оливър.  
— Няма да си. Погледни. — Той извади голям плик и ѝ го подаде.  
— Какво е това?  
— Отвори го и ще видиш.  
Тя отвори плика и извади голям плакат. От него я гледаше собственият ѝ образ. Над снимката с удебелени букви пишеше:

### „НОВОТО МОМИЧЕ НА МАРЧЕЛА“!

— Какво е това? — недоумяваше Лорън.  
— Виждаш какво е. Снимката ти от фотосеанса.  
— Знам, но защо пише „Новото момиче на Марчела“?  
— Защото, мила моя, това ще бъдеш точно ти.

## ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Карлайл приложи всичките си умения, ала не успя да предизвика положителна реакция от страна на Ник тази вечер. Тя не знаеше, че той е в състояние на шок, защото не можеше да повярва, че е срещнал Лорън след всичките тези години. Единственото, на което бе способен, бе да изпрати Карлайл до вкъщи.

— Няма ли да се качиш? — попита го тя, когато той ѝ помагаше да слезе от лимузината.

— Не, трябва да ставам рано — опита да се измъкне Ник.

— И аз — отбеляза Карлайл. — Можем да отидем заедно в студиото.

— Боли ме глава.

— Боли те глава? — Тя се изсмя истерично. — Не би ли трябвало това да е моята реплика?

Отново напипа ципа му. Той плесна ръката ѝ.

— Какво става? — искаше да знае Карлайл. — Мислех, че прекарваме добре.

— Така беше. Нищо лично.

— Боже, ти се държиш наистина странно.

Той ли се държи странно? А тя замисляла ли се е някога над собственото си поведение?

— Ще се видим на снимките утре — припомни ѝ Ник.

Карлайл се отправи към жилището си, без да се обърне. Шофьорът ѝ го закара в хотела.

Ник не можеше да се съвземе от срещата с Лорън. Какво прави тя в Ню Йорк? Кой е възрастният мъж, за когото е сгодена?

Как е могла да се сгоди за мъж, който би могъл да ѝ е дядо? Как така не можа да го познае? Трябва да си е тръгнала оттам много бързо.

В главата му се въртяха десетки въпроси и той искаше да открие отговорите им. Не че ще ѝ прости, задето не реагира на писмата му, но не е зле да разбере коя е причината.

В хотела намери съобщение от Ани. Обади ѝ се.

— Идвам — заяви тя.

— О... чудесно. — А в същото време си помисли, че хич не е чудесно. Последното нещо, от което имаше нужда, бе да му висне на главата.

— Пристигам утре в четири. Ще ме посрещнеш ли?

— На снимки съм. Ще уредя обаче някой да те чака.

— Трябва да поговорим — обясни му тя.

О, Боже! Синдра е права, думите ѝ не обещават нищо хубаво.

Първата му работа сутринта бе да позвъни във „Всеотдайна помощ“. Обади се женски глас:

— Пиа Либерти. Мога ли да ви помогна?

— Да, искам да говоря с Лорън.

— Още не е дошла.

— Трябва да се свържа незабавно с нея.

— Ще се погрижа да получи съобщението ви.

— Може би ще ми дадете домашния ѝ номер?

— Не, съжалявам.

— Ние сме стари приятели.

— Сигурна съм, но никога не даваме домашните номера. Защо не позвъните отново към десет?

Той тръгна към студиото. Карлайл го посрещна нацупена, очевидно не бе свикнала да ѝ се отказва.

Ник се задълбочи в сценария, поговори с режисьора и се опита да пресъздаде героя си, но му бе трудно да се съсредоточи. Щом обявиха почивка, отиде до телефона.

— Лорън дойде ли?

— Съжалявам, изпуснахте я. Тя замина. Омъжва се, знаете ли?

— Пиа ли е?

— Паметта ви е добра.

— Слушайте, Пиа, трябва да разговарям с нея. Много е важно.

— Предадох ѝ съобщението ви. Може би тя ще ви се обади.

— Вие не разбирате. Наистина не сме се виждали от много години.

— Тя каза, че ще се свърже с вас.

— Така ли?

— Да.

Той затвори и се почувства потиснат. Защо всъщност ѝ се натрапва? Тя го е зарязала. Какво повече да направи, след като ѝ писа



сто пъти, без да получи нито ред от нея?

Ако трябва да погледне истината в очите, не може да не признае пред себе си, че Лорън Робъртс никога не го е искала. За нея това е било просто игра. Ник Анджелио — бунакът от бедняшките каравани, и красивата малка Лорън Робъртс, която се забавляваше за негова сметка.

Добре, майната ѝ. Нека да се омъжва за някакъв богат дъртак. Какво го засяга?

Ала дълбоко в себе си чувстваше, че не е така. И макар да не си го признаваше, срещата с нея бе възвърнала болезнения спомен за любовта, която някога бе изпитвал.

Искаше му се Лорън да е минало. Усещаше обаче, че това е невъзможно.

Когато Ани пристигна на снимачната площадка направо от летището, Ник разбра, че тя има някакви свои планове. В Ню Йорк Ани изпъкваше с подчертано калифорнийския си вид — хубав тен, спортна фигура и дрехи в ярки цветове.

— Коя е тя? — попита Карлайл още щом Ани дойде на площадката.

— Приятелка — отвърна Ник.

Карлайл лукаво се усмихна.

— Бас държа, че не може да духа като мен.

Уолдо, който се мотаеше наоколо, вдигна вежди и изпуфка.

— Тя не ми е гадже — обясни Ник на Карлайл.

— Не си ли я чукал? — учуди се Карлайл.

— Не.

— Но тя те иска.

— Защо мислиш така?

— Погледни я, Ник. Мъкне се след тебе като сукалче подир майка си. — Карлайл злобно се изхили. — Само че не ще да суче от гърдите ти.

— Някой някога казвал ли ти е, че мислиш само за секс?

— Има ли нещо лошо в това?

Карлайл поне не беше лепка. Не даваше и пет пари с кого спи Ник — това беше добре, защото той не смяташе да се отчита пред когото и да било.

Представи Ани на режисьора, което я поласка. По-късно тя седна на стола му и наблюдаваше, докато снимаха сцената в ресторанта. Когато я завършиха, Ани неохотно призна, че е било добре.

— Благодаря — рече той.

— Джой би се гордяла с теб. Не си ли доволен, че те заведох в нейната школа?

Дали не иска деликатно да му намекне, че ако не беше тя да го заведе в школата на Джой Байрън, той нямаше да постигне всичко това?

Снимките свършиха малко преди седем и те взеха такси до хотела му.

— Запазих ти стая. Един етаж над мен. А, от регистрацията се интересуваха колко време ще останеш.

— Това зависи от теб — отговори му тя с нервен глас.

По дяволите! Зависело от него!

— Какво искаш да кажеш? — попита я той.

Ани го погледна право в очите.

— Колко дълго ти искаш да остана?

Карлайл бе права. Ани се надява той да предприеме нещо и за нещастие единственият начин да ѝ попречи да си отвори устата пред ченгетата е да я направи свое гадже.

Нахраниха се с китайска храна в близкия ресторант, поговориха за филма и за Лос Анжелос, за записите на Синдра. После стигнаха до истинската причина тя да дойде в Ню Йорк.

— Предполагам, че Синдра те е предупредила. — Ани отпи от чая си. — Съжалявам, че трябва да ти причиня това, Ник, но е прекалено голям товар за мен и аз не мога да го нося повече.

— Да. — Той си мислеше как да се справи с нея. — Разбирам те.

Тя се изненада.

— Разбираш ли ме?

— Знам колко ти е трудно, Ани. Ти си сама, нямаш с кого да поговориш... стремиш се да установиш контакти, а актьорска работа не се намира лесно. Да, разбирам те. — Ник се отклони от темата, заговори за Джой, за школата и за работата ѝ в оздравителния център.

Ани се обърка. Очакваше той да се опита да я уговаря да не ходи в полицията и тя имаше готовите аргументи в своя защита. Но Ник измести разговора в съвсем друга посока и Ани изпадна в недоумение.

По пътя към хотела я прегърна през рамо, хвана я за ръка и ѝ каза колко е красива. Когато я заведе в стаята си под претекст, че ще репетира сцената му за следващия ден, тя беше изцяло негова. Той обаче действаше предпазливо и когато започна да я разсъблича, Ани беше съвсем готова да му се отдаде.

Напредваше бавно — сдържаше се, следваше нейното темпо, а тя не бързаше. Ани имаше страхотно тяло — стегнато и мускулесто, но все пак не беше неговият тип — обичаше жените, с които спи, да са по-пищни.

Когато най-накрая проникна в нея, бе поразен, защото тя се оказва девствена.

— Ти сигурно си единствената девственица в Холивуд — пошегува се Ник и се опита да не ѝ причини болка, когато стигна до решаващия тласък.

— Не се шегувай с това, Ник — изпъшка Ани. — Вярвам в чакането.

Той навлезе докрай в нея и почувства как тя бликна. После продължи да я прави много щастлива.

Когато свършиха, Ник знаеше, че ченгетата са последните хора, при които тя би отишла.

Ани остана една седмица. В момента, в който си тръгна, той възобнови отношенията си с Карлайл, чийто единствен коментар бе, че е трябвало тримата да се позабавляват.

— Ти си нещо друго — поклати глава Ник.

Сега, когато Ани се бе завърнала в Лос Анжелос и не го заплашваше нищо, двамата с Карлайл се любеха, когато и където можеха. Постоянен повод за шега стана, че когато ги търсели на снимачната площадка, трябвало първо да ги отлепят един от друг. Техните любовни сцени във филма бяха страстни, особено когато Карлайл му правеше под чаршафите неща, за които не знаеше никой, освен те двамата.

Ник отиде да види всекидневните кадри и разбра, че нещата се развиват в негова полза. Двамата с Карлайл бяха голям тандем.

Повечето вечери излизаха. Карлайл биваше канена навсякъде — и все на купон или на премиера. Тя наистина обожаваше секса на обществени места — колкото по-неудобно, толкова по-добре. Бяха упражнявали секс под всякаква форма къде ли не — от премиерата на

бродуейска постановка до елегантен ресторант. Нямахте пътуване в лимузината, при което Карлайл да не му правеше нейното прочуто духане.

— Уморяваш ли се някога? — попита я той на шега.

— До края на живота си имам достатъчно време да се уморя. Изживявай мига, Ник, няма винаги да вършим това.

Ако тя продължи със същото темпо, ще износи пениса му! И тогава какво ще стане с него?

Продуцентката започна да му обръща повече внимание. Ник прецени, че тя трябва да е малко над четирийсетте, но твърде добре запазена. Един ден му съобщи, че имала сценарий, който искала той да прочете, и затова го покани в хотелския си апартамент.

— Може ли и аз да дойда? — помоли Карлайл.

— Не — твърдо отказа Ник.

— Тя иска да те чука — рече Карлайл.

— Според теб всички искат да ме чукат.

— Когато този филм излезе по екраните, ще е точно така. Можеш да се обзаложиш.

Както винаги, Карлайл се оказа права. Продуцентката му сипа водка с лед, седна срещу него и отново започна да кръстосва и да отпуска дългите си елегантни крака, докато той се опитваше да прочете сценария. Предварително му беше обяснила, че това е тайна и затова ръкописът ще си остане при нея.

Беше прочел двајсетина страници, когато тя свали полата си и откри черен дантелен колан, чорапи и черно окосмяване. Очевидно нямаше доверие на бикините.

Той си спомни светофара, където не му обърна внимание, и я чука с настървение.

След това тя го попита какво мисли за ръкописа.

— Не е лош — отвърна Ник със самочувствие. — Но чукането беше превъзходно.

Карлайл искаше да знае подробности. Наслаждаваше се на всяка дреболия и толкова се възбуди, че го направиха в алеята зад най-модерната дискотека, където бяха на купон.

Същевременно той се обаждаше на Ани всеки ден. Тонът ѝ го обнадеждаваше. Ник се успокои, поне при нея контролираше положението.

Един ден му позвъни, обезумяла от тревога, проститутката, с която живееше Джоуи.

— Тия копелета пребиха Джоуи — каза му тя. — Той е в болница.

Щом свърши снимките, Ник тутакси отиде да го посети. Джоуи лежеше в държавна болница с бинтовани крайници и обезформено лице. Очите му представляваха просто едни цепки, а устните бяха двойно по-дебели.

— Чудна работа — бодро подхвана Ник. — Човек да не те остави и за минута сам. Как се случи?

— Бих се — измънка Джоуи.

— С какво — с тежкотоварен камион ли?

Джоуи се опита да вдигне ръка.

— Не ме карай да се смея.

По-късно отново поговори с приятелката на Джоуи и разбра истината. Джоуи имал много дългове, защото употребявал хероин и не можел да се откаже.

— Ще се погрижа — обеща Ник, отиде при Карлайл и й поиска на заем пари, за да измъкне Джоуи от трагичното положение.

— Искан ми се да го изпратя в клиника, да го оправят — обясни той. — Но лечението струва пари, а аз нямам никакви. Ще ти ги върна с лихвите.

Карлайл остана невъзмутима.

— Майка ми се занимава с парите ми — отказа тя небрежно, подминавайки проблема. — Не мога да ги пипам.

*Можеш, ако искаше, кучко такава.* Обърна се към продуцентката. Тя взе да го разпитва надълго и нашироко. Доволна от отговорите му, се съгласи да му даде заем в замяна на допълнително споразумение, според което той се ангажираше и в следващия ѝ филм.

Мийна Карън остро възрази от Лос Анжелос.

— Чувам чудесни новини, Ник. Би било само убийство да се обвържеш в момента.

— Трябва да помогна на един приятел — обясни той и подписа споразумението.

Преди филмът да бъде завършен, слухът за него се разнесе. На хоризонта изгряваше нова звезда. Името ѝ бе Ник Ейнджъл.

## ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Вземаш ли ти, Лорън Робъртс, този мъж, Оливър Либерти, за свой законен съпруг? Тя се поколеба само за секунда.

— Да — отвърна с пресекнал дъх.

— Вземаш ли ти, Оливър Либерти, тази жена, Лорън Робъртс, за своя законна съпруга?

Той се обърна и я погледна с изпълнени с гордост очи.

— Да.

Стояха на терасата на къщата му на Бахамските острови, пред която се откриваше великолепен безкраен плаж и яркосин океан. Сцената бе идилична. Лорън бе в семпла бяла рокля, с цветя в косата. Свидетели им бяха икономката на Оливър и съпругът ѝ — добродушни негри, които просто сияеха.

Когато каза „да“, Лорън потръпна от страх. Тя отдава живота си на друго човешко същество. Тя се свързва с Оливър и нещата никога вече няма да са същите.

*Нали това искаше, Робъртс?*

*Не.*

*Не разсъждавай по този начин.*

*Искам Ник Анджело.*

*О, за Бога.*

Оливър се приведе да я целуне и тя бързо пропъди образите от миналото.

По-късно същата вечер те се хранеха спокойно само двамата на терасата, която гледаше към морето.

— Е, скъпа — той стисна ръката ѝ, — как се чувстваш?

Тя изобщо не знаеше как се чувства.

— Струва ми се, замаяна.

— Това е хубаво, защото на мен ми се струва, че съм най-щастливият мъж на света. — И той чукна чашата си с шампанско о нейната.

Лорън отпи от виното и се заслуша в успокояващия плисък на вълните.

*Аз съм госпожа Оливър Либерти.*

*Той е с четирийсет години по-възрастен от мен.*

*Не ме интересува.*

*Омъжена си за баща си.*

*Това не е вярно.*

След вечеря Оливър се оттегли в кабинета си, за да проведе телефонни разговори.

— Ще ти дам възможност да се поотпуснеш — рече той.

За какво ли пък ѝ трябва да се отпуска през сватбената нощ?

Лорън се щура известно време из къщата и най-накрая влезе в господарската спалня. Тя беше светла и просторна, решена в ярки, чисти тонове и с живописна гледка. На леглото имаше разкошна кувертюра от бяла дантела и купчини помпозни възглавници. Зачуди се по чия ли идея е обзаведена така — на съпруга номер едно или на съпруга номер две. Реши, че е дела на съпруга номер едно — с много по-изискан вкус от номер две.

Взе душ в бледобежовата баня и нахлузи прозрачна бяла нощница, която бе купила специално за първата си брачна нощ. Когато се върна в спалнята, Оливър лежеше на леглото в копринена пижама и преглеждаше пощата си.

— Няма ли да престанеш? — попита тя, силуетът ѝ се очертаваше на вратата.

— Винаги се възползвам от всеки възможен момент. Това е кореспонденция, която не можах да прегледам, преди да заминем.

Лорън пристъпи към леглото.

— Абсолютно наложително ли е да се занимаваш с нея през медения ни месец?

Вероятно раздразнението ѝ му направи впечатление, защото той отмести пощата на една страна.

— Съжалявам. — Оливър я хвана за ръка. — Ти, скъпа — продължи той и я погледна за пръв път, — си абсолютно очарователна.

*Ще ме насилиш ли тази вечер, Оливър? Ще ме насилваш ли, докато ме оставиш без дъх?*

— Благодаря ти — промърмори тя.

— Ела тук. — Той я дръпна на леглото.

Това беше първата им брачна нощ и Лорън искаше тя да бъде паметна. До този момент половият им живот не се беше променил

много. Оливър продължаваше да твърди, че когато се оженят, нещата ще бъдат различни, и тя бе готова за промяна. Имаше нужда от мъж, който да я поведе на страстно пътуване. Само Ник бе успял да задоволи всяка нейна нужда и Лорън копнееше за същото удоволствие.

Оливър започна да я целува и гали. Тя му отвърна със страст, която досега бе скривала от него.

— Оливър, тази нощ трябва да бъде паметна... — изрази тя гласно мислите си.

— Нашето любене не е ли паметно винаги? — попита я той нежно.

*Не, не е. Никога не сме се любили истински. Единственото, което правиш, е да ме любиш с езика си.*

Лорън му показа с действие какво иска да прави с него, а когато започна да навежда главата си, той рязко я спря.

— Какво правиш?

— Ще те направя много щастлив.

— Не, Лорън. Не искам да правиш това.

— Но ти ми го правиш винаги. Всъщност това е всичко, което правиш.

— Защото ти го заслужаваш.

*Заслужавам ли го? Какво значи това?*

— Оливър, нека ти го направя. Знаеш, че ще ти хареса.

— Не, Лорън, няма да ми хареса. Не желая да те видя в това положение.

— Само исках да ти доставя удоволствие.

— Знам, скъпа, но това не ми доставя удоволствие. Това е нещо, което свързвам с любовта за продан. То е унижително и аз не искам ти да го правиш.

Тя бе шокирана от думите му. Не беше ли вярно, че когато двама души са женени, нищо не е унижително, ако и двамата го желаят? Щом обаче той не иска, така да бъде.

Те се целуваха и галиха още дълго време. Ръцете му милваха гърдите ѝ, докосваха ги с нежност. Главата му започна бавно да слиза надолу към онова място, което той смяташе за същинската си цел.

Някои жени биха полудели от радост при мисълта за мъж, който ги дарява непрестанно с орален секс, но на нея вече ѝ бе писнало. Особено след като той не ѝ позволи да го направи на него.



— Не, Оливър. — Лорън се отмести. — Искам да ме любиш истински.

— Но, скъпа, ти се наслаждаваш на всяка секунда от онова, което ти правя.

— Тази нощ трябва да е различно. — Тя се протегна да усети твърдостта му и се разочарова, когато установи, че той е едва полутвърд.

— Лорън, скъпа моя. — Той се отдръпна.

— Да?

— Не искам да те разочаровам.

— Защо трябва да ме разочароваш?

— Защото не съм на двайсет и пет години.

Тя не можеше да сдържи сарказма си.

— Така ли? Аз пък си мислех обратното.

— Не бъди язвителна. На младини се любех по цяла нощ. Когато започнах да остарявам, установих, че има други удоволствия, които могат да донесат на жената повече радост от всичко друго.

— За какво говориш?

— Не съм убеден, че мога да те задоволя така, както очакваш.

— Защо да не опитаме?

— Просто защото... — Той се поколеба. — Е... откакто съм с електронен стимулатор на сърцето...

— Електронен стимулатор на сърцето? — попита тя разтревожена.

— Сигурно съм споменавал? Преди около две години имах някакви смущения, не беше сериозно. Лекарите ми решиха, че електронният стимулатор ще разреши проблема.

— Не си ми казвал, Оливър.

— Вероятно съм сметнал, че не е толкова съществено.

— Разбира се, че е съществено. Ние сме женени. Аз трябва да знам всичко за теб.

— Защо? Това би ли имало значение?

— Не... — Мислите й препускаха. Електронен стимулатор на сърцето. Означава ли това, че е болен? Ако се любят, може ли той внезапно да умре?

О, Боже, на какво налетя?

Оливър стана и отиде до прозореца.

— Съжалявам, скъпа. Ти си права, трябваше да ти кажа.

Лорън се опита да го успокои.

— Добре де, но сега вече знам. Все пак можем да се любим, нали?

— Да.

— Тогава върни се в леглото. Не настоявам. Единственото, което искам, е да съм близо до теб.

Останаха на Бахамските острови десет дни, през които Лорън осъзна, че се е омъжила за мъж, който не е готов да консумира брака им. Всъщност той искаше или да я люби по неговия начин, или изобщо да не я люби. И макар че така ѝ беше много приятно, не беше същото, както да се слееш с другия човек.

Освен това Оливър бе изцяло погълнат от мисълта за бизнеса си. Тя си въобразяваше, че щом той се отдалечи от кабинета си, ще може да се отпусне. Представяше си дълги разходки по плажа, плуване, гмуркане, може би обиколки с яхта. Всъщност правеше всичко това сама, защото Оливър прекарваше по цели дни на телефона.

От време на време ставаше дума за момичето на „Марчела“. Когато той ѝ предложи за пръв път, тя отвърна с категорично „не“. Оливър обаче не бе подготвен да приеме отказа ѝ. Всеки ден я молеше да си промени решението.

— Казах ти, Оливър, не съм модел, нито искам да бъда.

— Разбирам — отвърна той. — Но това трудно може да се нарече работа на модел. Ти ще си говорителката на „Марчела“. Ще натрупаш много пари, ще станеш известна и ще се наслаждаваш на всеки миг.

Лорън не се съгласяваше. Идеята да трупа пари бе привлекателна, но тя нямаше желание да е известна.

Пиа се обади от Ню Йорк.

— Е? Ще приемеш или не?

— Не — твърдо отговори Лорън.

— Пропускаш възможност, ако се откажеш — възрази Пиа. — Какво ще загубиш? О, между другото, погледни вчерашния „Дейли Нюз“. Има снимка на този Ник Ейнджъл, дето те търсеше. Не си споменавала, че е актьор. А и забрави да ми кажеш, че е неотразим.

Когато Лорън затвори, веднага се разрови из вчерашните нюйоркски вестници. Точно така, на пета страница на „Дейли Нюз“

имаше снимка на Ник и Карлайл Ман. Разгледа, после прочете текста към нея:

Карлайл Ман извън града, с новия си партньор, звездата Ник Ейнджъл. Карлайл и Ник снимат „Нощен град“ в Ню Йорк. Говори се, че Ник оживява екрана, особено в сексуалните сцени, с които е наситен филмът. Дами, внимавайте... той може да бъде новото ви увлечение...

Ник наистина играе във филм! Почти не вярваше на очите си. Ник Ейнджъл — и защо не Анджели? Боже! Той е професионален актьор! Значи е постигнал онова, за което двамата говореха и мечтаеха.

Лорън отново погледна снимката му и намрази Карлайл — което бе глупаво, защото дори не я познаваше. После прочете текста още три пъти, сгъна вестника и го прибра в чекмеджето.

По-късно същия ден отиде при Оливър. Както винаги, той беше на телефона.

— Затвори. — Тя застана пред него.

Оливър закри слушалката с ръка.

— Какво има?

— Затвори. Трябва да говоря с теб.

Той се извини и затвори телефона.

— Надявам се наистина да е важно — раздражено отбеляза Оливър.

— Важно е.

— Е?

— Приемам.

— Какво приемаш?

— Да бъда момичето на „Марчела“.

Той се оживи.

— Наистина ли?

— Да, Оливър. Искам Сам да ми бъде импресарио. Тя ще договаря цената ми.

Той се засмя.

— Тя ще договаря цената ти?

— Аз съм скъпа — заяви Лорън. — Ако ме искаш, ще плащаш.

Когато се върнаха в Ню Йорк, Пиа вече така се клатушкаше от крак на крак, сякаш всеки миг щеше да изтърве детето. Лорън съзнаваше, че ако ще се залавя с работа за „Марчела“, време е сериозно да помисли за „Всеотдайна помощ“.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя Пиа. — Ще имаш бебе, трябва да се грижиш за Хауард. Може би ще бъдем принудени да се откажем от бизнеса.

— Искам този бизнес — отговори Пиа. — Макар че сигурно си права. Няма да имам време за него. А ако се захванеш с „Марчела“, и ти няма да имаш.

Беше тъжно, но решиха, че най-доброто е да закрият фирмата си.

Лорън се срещна със Сам, която бе доста изненадана от обрата в събитията.

— Даваш ли си сметка колко от моите модели ще искат да ти издерат очите, скъпа? — попита тя. — Ще разправят, че си използвала влиянието на шефа.

— Не, Сам, той използва своето влияние върху мен. Обаче настоявам за много изгодна сделка, иначе няма да се заемам.

Сам кимна.

— Обичам изгодните сделки. Позволяваш ли ми да отида и даключа сделката на века?

Лорън се усмихна.

— Точно това правя.

— А може ли високомерно да се оттегля, ако те не се съгласят?

— Не очаквам да постъпиш другояче.

— Лорън, ти си мой тип момиче.

Същата вечер Оливър се прибра вкъщи с вдигнати вежди.

— Да не си полудяла? Искаш повече пари от най-скъпите и известни модели.

— Мили, идеята бе твоя, а не моя. Ако от „Марчела“ ме харесват и имат желание да ги представям, тогава ще трябва да си платят.

Той поклати глава.

— Не знаех, че съм се оженил за безскрупулна бизнес дама.

— Хрумването да бъда момиче на „Марчела“ не беше мое, бъди така любезен да си припомниш.

— Разговаряхме с клиента ни — обясни й Оливър. — Имат моите препоръки. Направих им и други предложения. Окончателното решение ще е тяхното.

— Добре — съгласи се Лорън. — Всъщност мен изобщо не ме вълнува.

Дълбоко в себе си обаче доста се вълнуваше. Дълбоко в себе си знаеше, че иска да стане известна. Като Ник Ейнджъл. Не биваше да изостава от него. Желаше и тя да е точно толкова известна, колкото щеше да бъде Ник.

## ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Имаш нужда от рекламен агент — посъветва го Франсес.

— За какво ми е? Достатъчно съм популярен. Двата с Карлайл непрекъснато сме обект на внимание по всички вестници.

— Трябва ти някой, който да ти изгради образ. Да ти създаде репутация — много стабилна репутация.

— Остави тая работа. Нямам пари.

— Какво направи с парите от споразумението, което така глупашки подписа въпреки съветите на Мийна?

Той вдигна рамене.

— Един приятел бе изпаднал в беда. Това беше сделка.

— Колко трогателно. — Франсес дръпна дълбоко от цигарата си.  
— Господинът има състрадателно сърце.

— Винаги съм смятал, че е чудесно да се помага на приятелите.

— Ник се тръшна на дивана. — Не трябва ли да постъпвам така?

— Ти си наистина добър човек. — В гласа на Франсес прозвуча изненада.

— Предполагам, че би ми препоръчала някого за рекламата в печата. — Ник си взе цигара, защото реши, че е негов ред да ѝ пуфка дим в лицето.

— Трябва да признаеш, че моите препоръки ти допадат — отговори Франсес. — Новите ти фотографии са отлични, а Мийна работи в твоя полза. Разбира се, тя би могла да свърши още по-добра работа, ако ти не се бе обвързал с оная странна сделка.

Той сви рамене.

— Какво толкова странно има в това да подпишеш за друг филм? Преди два месеца никой дори не ме поглеждаше. Защо е тоя шум?

— Научи се да разбираш този бизнес — посъветва го Франсес.  
— От всичко писано се налага изводът, че когато „Нощен град“ излезе по екраните, ти ще си на мода. А когато си на мода, тогава му е времето да действаш. След като си се ангажирал обаче с друг филм, Мийна не е в състояние да направи нищо за теб.

— Добре де, Франсес, но аз не съм идиот. Не е необходимо да се залавям с филма веднага. Има клауза, според която мога да се занимавам с нещо друго, ако те не са готови до определена дата. Екстра е.

— Значи решаваши сам да си бъдеш адвокат?

— Хей, възнамерявах да разговарям с теб за това. Би ли ми препоръчала добър адвокат?

— Утре вечер има коктейл. Ти ще ме заведеш. Там ще бъдат неколцина от най-добрите адвокати — обнадежди го Франсес. — Можеш да ги прецениш.

— Не знам дали ще мога утре вечер.

Тя го погледна строго.

— Ник, не очаквам да забравиш нашата сделка толкова бързо.

— Добре, ще дойда.

Беше се върнал в Лос Анжелос предишния ден след продължили близо два месеца снимки и макар че се обади на Ани по телефона, още не я беше виждал. Беше ѝ обещал да я заведе на другия ден на вечеря по случай завръщането си. Сега обаче, след като Франсес поиска да ѝ прави компания, трябваше да промени уговорката с Ани.

Франсес написа името и телефона на жената, която можеше да стане негов рекламен агент, и му даде листчето.

— Иди и се срещни с нея — посъветва го тя.

— Поредната жена?

Франсес ядно присви очи.

— Какъв е проблемът? Не искаш ли да се занимаваш с жени? Повярвай ми, драги, те ще се грижат за теб по-добре от мъжете.

Като че ли му казваше нещо ново.

Марик, реши Синдра, е прекалено добър. Отнася се с нея като с принцеса. Първо го съблазни в леглото — макар че не ѝ се наложи да го съблазнява твърде дълго, — за да го покори. Сега може да разчита на него, за каквото си пожелае и дори повече, защото той не само се занимава с издаването на плочата ѝ, но също е неин внимателен и грижовен приятел. Лошото е, че тя не се нуждае от приятел. Изпитва щастие да постига успехите си сама. Бракът с Рийс ѝ е достатъчен за цял живот.

Марик беше типичен калифорниец. Искаше да я запознае с майка си и със сестрите си. Тя му отказваше, докато най-накрая изчерпа поводите си за извинение и един слънчев неделен следобед отиде с него. Семейството му живееше във Вали и всички бяха точно толкова добри, колкото и Марик.

За жалост тя не беше влюбена в него. Харесваше го, но не го обичаше.

Гордън Хейуърт беше друго нещо. Всеки път, когато го видеше, Синдра усещаше как тръпки пропълзяват по гръбначния ѝ стълб и стомахът ѝ присвива, което я подлудяваше. Той мина през звукозаписното студио, когато тя правеше пробните записи, и през стъклото Синдра видя, че той разговаря с Марик. Щеше ѝ се на момента да прекъсне записите и да отиде при тях просто за да е близо до Гордън.

Небрежно разпитваше за него. Обикновено секретарките знаеха пикантни подробности за всекиго, но Гордън не се бе замесвал в скандал. Беше женен за красавица, бивш модел, и никога не бе свалил друга.

Гордън Хейуърт имаше налагащо се присъствие, излъчваше достойнство, каквото тя не бе виждала у никой мъж. А Синдра го желаше почти толкова, колкото желаше и шумна кариера.

Марик бе доста въодушевен. Песента, която подбра за нея, се казваше „Мило дете“ и бе написана от двама млади композитори. Намери и съпровождаща вокална група, която наистина допълваше гласа ѝ, а аранжирингът бе страхотен.

— „Рино Рекърдс“ те подкрепя, мила — обеща ѝ той. — Когато този малък запис завладее ефира, хората ще те открият!

Марик искаше следващата събота и неделя да я заведе в Палм Спрингс. Толкова много се стараше да ѝ достави удоволствие, че тя не искаше да го разочарова, макар и да не ѝ се ходеше.

Тръгнаха в петък вечерта с неговата бяла корвета и преспаха в малък хотелски комплекс в подножието на великолепни планини.

— Каква е историята между теб и тоя Рийс? — подхвърли Марик, докато си разопаковаше багажа.

— Защо? — предпазливо попита тя и започна да разгъва дрехите си.



— Защото ме интересува. Той твърдеше, че сте женени. Вярно ли е или не?

— Не, не бяхме женени — побърза да отрече Синдра. — Живеехме заедно от известно време. Бях млада и глупава, нищо не разбирах.

Не му каза истината. Ако той разбереше, че е омъжена за Рийс, това можеше да повлияе на техните делови отношения, да не говорим за личните.

По-късно същата вечер седнаха навън в басейна с изкуствени вълни и наблюдаваха звездите.

— Толкова, толкова е красиво — възкликна Марик и протегна крака.

— Да, наистина е красиво — отвърна тя.

— Не, мила, ти си наистина красива.

Синдра отметна глава назад, дългата ѝ коса се разпиля по пенливата повърхност на водата.

— Марик, я ми кажи, откога работиш в „Рино Рекърдс“?

— В „Рино“ съм от пет години.

— А къде си бил преди това?

— Работих известно време за две големи компании. Бях продуцент на талантиливи хора на изкуството. Тогава дойде Гордън и ми предложи тази работа. Беше шанс да се занимавам с нещо по-голямо и по-перспективно. — Той се засмя. — Гордън ме отвлеche.

— Сигурно е добър — предположи тя.

Ръката му докосна крака ѝ.

— Да, Гордън е авторитетна личност. Той е много обаятелен.

— Защо не ми разкажеш за него, изглежда ми интересен човек.

— Имал е малка звукозаписна компания в Ню Йорк, продал я за много пари и се преместил в Лос Анжелос преди десет години. После положил основите на „Рино“ и останалото е просто успех.

— Женен ли е? — попита Синдра, макар да знаеше много добре, че е женен.

— Да.

— Каква е жена му?

— Беше топмодел, но се отказа, когато се ожениха. Гордън не желае жена му да работи.

— Щастливи ли са?

— Много. — Ръката му пропълзя по крака ѝ. — Ей, мила, какви са тези въпроси?

— Искам да знам за кого работя.

— Дръж се за мен, момиче, и всичко ще е наред!

Той разтвори ръце и тя се отпусна в пухкавата му мека прегръдка. В Калифорния всички толкова много се грижеха за здравето си, че Синдра се чудеше дали Марик някога се е замислял над необходимостта да посещава гимнастически салон. Трябваше да стегне тялото си, да поработи малко върху коремните мускули. Тя обаче не искаше да го обижда и затова не го попита нищо.

Целуваше добре, Синдра се облегна назад и му позволи да изпълни желанието си. Марик я водеше по пътя на звездите — защо да се съпротивлява?

## ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Бриджит Хейл, новата рекламна агентка на Ник, му напомняше по-слабата и по-малко жизнена Мийна. Какво ставаше с тия жени, да не би да имаха някакъв клуб? Поне приличаше на човек, който знае какво прави, вече му бе уредила две интервюта към края на седмицата — едното за информационна агенция, чрез която името му щеше да обиколи страната, и другото — за популярен забавен седмичник. Бе дал няколко интервюта на снимачната площадка и разбра, че да говори за себе си е удоволствие.

Бриджит го обучаваше на светския етикет.

— Трябва да ти измислим интересен произход. Не знам откъде си и не ме и интересува. Ще започнем от нула.

— От Средния запад съм — съобщи ѝ той.

— Не, не мисля така. Нещо чуждестранно ще свърши работа. Баща ти е работил в ЦРУ, израснал си в Китай. Нека разработя тази версия.

— Значи ще баламосваш.

— Помни и нещо друго, никога не им казвай на колко години си. Остави ги да гадаят. Холивуд обича самотниците. Колкото си позагадъчен, толкова по-добре.

— Как така?

Когато се появиш на корицата на „Таим“, не искаме някой любопитен журналист да посети родния ти град и да намери всичките ти стари приятели. Ако можем да я запазим, загадъчността е най-доброто нещо, помни това.

— И какво да казвам, когато ме попитат?

— Че не вярваш в миналото, а само в бъдещето.

Той се засмя.

— Звучи ми добре.

— Франсес и Мийна са с чудесни впечатления от теб — съобщи му тя. — А те не дават лесно одобрението си.

— Още не са ме видели във филма.

Франсес и Мийна чуват всичко първи. Ако ти си добър в този филм, те вече го знаят.

Съзнаваше, че трябва да посети Джой, но знаеше също така, че единственото, което тя ще направи, е да критикува всичко, което той е постигнал, а нямаше настроение да слуша подобни неща. Винаги с охота би признал, че му е помогнала, като го е запознала с Франсес, ала не беше подготвен да изтърпи негативните ѝ коментари. Искаше да има самочувствие. Най-накрая бе на път да успее и най-главното бе да се наслаждава.

Джоуи бе изписан от болницата в Ню Йорк и сега бе настанен на сигурно място в рехабилитационна клиника за наркомани някъде в централната част на страната. Щом Джоуи преминеше курса си на лечение, Ник щеше да го уреди да дойде направо в Лос Анжелос.

А междувременно трябваше да се справи с Ани.

Вечеряха в малко ресторантче близо до Санта Моника Пиър и разговаряха за тях двамата. Към края на вечерята тя се приведе през масата и впери очи в него.

— Ник, аз ще се преместя ли при теб? — попита Ани. — Такива ли са плановете ни?

Той не възнамеряваше нищо подобно, но очевидно тя очакваше именно това. Ник замълча за известно време и накрая рече:

— Имаш предвид да освободиш апартамента си?

Ани кимна.

— Ако ще живеем заедно, това е съвсем разумно. Защо да харчим пари и да плащаме наем за две жилища?

Последният човек, с когото бе живял, беше Дъовил. Към края изпитваше нещо повече от клаустрофобия.

— Сигурна ли си, че искаш това? — попита той с надеждата тя да отговори отрицателно, макар да знаеше, че ще каже „да“.

— Съвсем сигурна — решително отвърна Ани, както и предполагаше той.

Съзнаваше, че ако ѝ откаже, тя пак ще започне да повтаря: „Отивам при ченгетата.“ Не можеше да си позволи да рискува.

— Щом искаш, премести се.

— Сигурен ли си, Ник?

Той хвана ръката ѝ и я стисна.

— Да, разбира се.

Каква лъжа. Ани му харесваше като приятел. Не я обичаше и последното нещо, което желаше, бе да живее с нея.

Отиването с Франсес на поредния филмов купон не бе различно от предишния път. Сега обаче се чувстваше малко по-уверен. Бе изпълнил главната роля във филм и няколко души вече знаеха кой е, макар филмът още да не бе прожектиран. Почувства се съвсем сигурен, когато се натъкна на Карлайл. Липсваше му изостреното усещане от близостта с нея. Видя една различна Карлайл от момичето, което познаваше в Ню Йорк. Носеше кокетна къса рокля с яка като на Питър Пан и на лицето ѝ бе изписана сладка ангелска усмивка.

— Това е майка ми. — Тя го представи на размъкната жена, която на практика не му обърна внимание. — Мамо, това е Ник Ейнджъл, игра с мен главната роля в „Нощен град“. Помниш ли?

Разказах ти за него.

— О — възкликна майка ѝ. — Значи вие сте Ник. Чух, че сте играли добре.

— Надявам се — отвърна той.

Карлайл се държа много сериозно с него. Тя бе друг човек, когато беше с майка си.

След коктейла Франсес го заведе на вечеря.

— Значи си я чукал все пак — подкачи го тя, докато изучаваше менюто.

— Кого?

— Карлайл. Разбра го цял Ню Йорк.

Ник се ухили.

— Нямах избор.

— Един съвет. — Франсес отпи от уискито си Джей Би с много лед. — Никога не набърквай оная си работа в кариерата.

— Ще го запомня, Франсес. — Той се опита да запази сериозно изражение.

Седмица по-късно Ани се пренесе. Ник не обичаше да дели гардероба си. Тя бе много недоволна, че за банята се минава по коридора.

— Ще потърся нещо по-добро — обеща той, макар че харесваше малкото си жилище на плажа.

След шест седмици го поканиха да гледа работното копие на филма. Ани и Синдра го придружиха. Ник седеше и се потеше, чудеше

се какво ли ще е да се види на екрана. Беше гледал заснетите пробни кадри от два снимачни дни, но това бе друго. Мийна, Франсес и Бриджит бяха сред публиката, което го изнервяше допълнително. Той кимна на двамата продуценти — жената дори не му се усмихна. Карлайл беше с майка си и имаше скромнен вид.

Синдра му стисна ръката.

— Толкова е вълнуващо! — прошепна тя.

— Да, почти толкова вълнуващо, колкото и дебютният ти запис. Кога ще излезе плочата ти?

Тя се засмя. — След две седмици. Едва ще изтрая!

— Ще празнуваме — обеща й Ник.

— Разбира се.

Искаше му се нещо да се уреди за Ани. Знаеше, че се чувства изоставена да работи в оздравителния клуб и да наблюдава как техните кариери се развиват, а тя не може да успее. Не беше много приятно.

Когато светлините угаснаха, той се отпусна на седалката, почти нямаше сили да погледне към екрана. Името на Карлайл бе изписано като на звезда. Неговото: **ПРЕДСТАВЯМЕ НИК ЕЙНДЖЪЛ В РОЛЯТА НА ПИЙТ.**

Господи! Името му е изписано на екрана. Успя — играе в тоя шибан филм!

Филмът бе динамичен, дързък и неочаквано добър. В края на прожекцията спонтанно избухнаха аплодисменти. Бриджит се усмихваше — необичайно за нея.

Франсес се приближи към него.

— Филмът ми хареса, харесвам и теб.

— Утре ще обядваме — подхвърли му Мийна на излизане. — Време е да се запознаеш с шефа на агенцията.

Синдра бе най-развълнувана от всички.

— О, Боже, страхотен е! Фантастичен си, Ник, наистина!

Ани бе по-сдържана. Естествено. Не беше в природата й да се вълнува от каквото и да било.

Тримата отидоха в ресторант на Стрип, където отпразнуваха с двойни коктейли и големи пържоли.

По-късно, когато остана сам с Ани, му се прииска да се люби, но не с нея, тя не го възбуждаше. Беше с нея само защото така се налагаше — колко тъжно.

Ала утре ще е друг ден и може би ще му хрумне нещо — може би.

Дълго лежа буден и си мислеше за филма, чудеше се какво ли ще стане след това.

Накрая заспа с усмивка на лицето.

\* \* \*

Лоренцо Марчела бе типичен италианец. Висок, облечен скъпо в най-доброто, което може да предложи „Армани“, достолепен хубав мъж с аристократичен маниер. Пепеляворусата му коса беше въздълга и леко посребрена на слепоочията. Бижутата му бяха дискретни и, разбира се, от злато висока проба. Караше черно мазерати — не точно идеалното за Манхатън, но той не можеше да си позволи да развали репутацията си. Беше четирийсет и две годишен и единствен наследник на семейно състояние. Докато чакаше наследството си, го бяха изпратили в Америка да организира кампанията за момичето на „Марчела“.

Лоренцо нямаше представа, че Лорън е омъжена за шефа на мощната рекламна агенция „Либерти и Чарлс“ — агенцията, която се занимаваше с поръчката на „Марчела“. А и дори да знаеше, за него нямаше да има значение.

— Това е момичето, което ще използваме — съобщи той и вдигна снимката на Лорън от купчината фотографии.

— Тя е много скъпа. — Оливър се опитваше да прикрие веселото си настроение, защото съзнаваше, че Лорън няма конкуренция.

— Колко скъпа? — поинтересува се Лоренцо.

— Много — отговори Оливър със сериозно изражение.

— Представя ли някакъв друг продукт?

— Не — отвърна Хауард, който присъстваше на срещата с неколцина други служители на „Либерти и Чарлс“.

Лоренцо огледа снимката на Лорън още веднъж.

— Тогава ще подпишем с нея изключителен договор на висока цена. Не ме интересува колко струва. Тя е момичето.

— Добре — съгласи се Оливър. — Струва ми се, че направихте идеалния избор.

На лицето на Лоренцо се изписа усмивка на кинозвезда.

— Разбира се!

— Добре, мила моя. — Очите на Сам блестяха. — Ти си новото момиче на „Марчела“, сделката е сключена.

— Отстоя ли цената ми? — попита Лорън.

— Да, това е рекордна цена и аз наистина съм много щастлива. Разбира се, както ти споменах преди, повечето от моите модели искат да ме убият. Обвиняват ме, че не съм прехвърлила на тях работата. Ти ще бъдеш звезда.

Лорън се засмя. Изглеждаше й невъзможно.

— Ще се появя в много списания, лицето ми ще е навсякъде, но това едва ли ще ме направи звезда, Сам.

— Само имай търпение. — Сам кимна дълбокомислено. — Холивуд ще започне да те преследва.

— Не беше ли ми казвала, че някога си искала да станеш актриса?

— Това беше много отдавна.

— Е, мила, ти не си толкова възрастна. На колко години си сега?

— Скоро ще навърши двайсет и пет.

— Направо старица — засмя се Сам. — Бих искала да видя лицето на Джими Касади, когато вземе първото списание, на чиято корица ще си ти.

— Това, че съм момичето на „Марчела“, не означава, че трябва да ме има по кориците.

— О, ако те поискат от „Вог“, ще им откажеш ли? — попита я Сам язвително.

— Да, казах ти, правя го за пари.

— Сигурна съм, че Оливър може да се грижи добре за теб.

— Да, може. Но аз предпочитам да съм независима.

— Знаеше ли, че Нейчър кандидатстваше за тази работа, а?

— Как е тя?

Живее в Лос Анжелос с някакъв продуцент.

— А какво стана с Емерсън? — Лорън се опита гласът й да бъде безразличен.

— Според Нейчър той й изпратил от Япония телеграма, в която й съобщавал, че разтрогва брака им. По това време тя вече живееше със



своя продуцент, така че не се разтревожи много. Не си ли чела клюкарските хроники?

— Всъщност не съм.

— Умно момиче. Не е нужно да си пълниш главата с незначителни неща.

Оливър, който бе толкова ентузиазизиран от идеята тя да бъде момичето на „Марчела“, вече не беше толкова доволен.

— Може би съм създал звяр.

— Недей да се държиш глупаво, Оливър.

— Знам какво ще стане. Просто няма да те виждам.

— Представянето на „Марчела“ няма да отнема цялото ми време. Прочетох внимателно договора. Два фотосеанса годишно, шест публични прояви и една реклама.

Той поклати глава.

— Нямах представа колко много от времето ти ще отива за това.

— Ти беше този, който ме изведе на първо място.

Тя бе объркана. Не се стремеше към публична кариера, но очевидно точно това щеше да стане. Единственото, което искаше бе да се омъжи за Оливър и да има щастлив и пълноценен живот. Само че това никога нямаше да се сбъдне, съпругът ѝ изобщо не бе в състояние да направи живота ѝ пълноценен. Оливър не можеше да я люби така, както тя очакваше, а когато Лорън се опита да заговори по темата, той я отклоняваше, сякаш бе нещо маловажно.

Дали той наистина си мислеше, че през целия им брачен живот тя няма да поиска нещо повече от орален секс? След като е бил наясно със здравословното си състояние, значи я бе подмамил с хитрост да се оженият. Трябваше да ѝ каже за електронния стимулатор на сърцето.

Запознанството с Лоренцо Марчела беше истинско преживяване. Единственият италианец, с когото някога бе контактувала, бе Антонио, фотографът, и той бе педераст. Лоренцо беше пълна негова противоположност. Той ѝ целуна ръка, погледна я в очите, отрупа я с бели орхидеи и ѝ каза, че тя е най-красивата жена, която някога е съществувала.

— Вие сте моето момиче на „Марчела“ — говореше ѝ Лоренцо.  
— Вие ще накарате всяка жена на света да поиска да е като вас. И всеки мъж да пожелае да е с вас.

Тя се сви в себе си, неговото безкрайно внимание я изнервяше.

— Ще направя всичко, което зависи от мен — обеща тя.

— Да, но това ще ме направи много щастлив човек — продължи да припява Лоренцо и да я гледа в очите.

В нейна чест бе даден обяд — за да може да се запознае с останалите служители на „Марчела“.

— Казал ли си им, че сме женени? — прошепна тя на Оливър.

Той поклати глава.

— Не, но мисля, че те твърде скоро ще го открият.

— Той обаче ме сваля.

— Не обръщай внимание, скъпа. Италианците свалят всяка жена. Независимо дали е на шест или шейсет години — това няма никакво значение за тях.

Очевидно необузданото флиртуване на Лоренцо не притесняваше Оливър, затова тя го прие.

— Ще направим чудесно тържество, на което ще поканим журналистите — съобщи ѝ Лоренцо. — Това няма да е просто поредната досадна пресконференция. Това ще е бал фантазия — и вие ще влезете като богиня в разгара на тържеството.

— Така ли?

— Да. Ще представите „Марчела козметикс“ на света така, както само вие сте в състояние да го сторите. Всички ще се влюбят във вас — като мен.

— Като вас?

Лоренцо засия в ослепителна усмивка.

— Но, разбира се!

## ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Следващите няколко месеца се оказаха интересни и вълнуващи както за Синдра, така и за Ник. И двамата не можеха да повярват, че всичко това ставаше с тях.

— Сбъдната мечта — говореше Синдра. — Можеш ли да повярваш, Ник — ти и аз? Моите записи се търсят, твоят филм е много популярен. Това е невероятно.

Наистина бе невероятно. Ако не беше обвързан с Ани, може би щеше да се радва далеч повече. Бе толкова уморен да имитира чувства, да се преструва на такъв, какъвто не е.

Ани го задушаваше. Поради това, че нейната кариера не вървеше, тя се лепна за неговата — изразяваше мнението си за всичко. Не му трябваше точно това. Достатъчно му беше, че Франсес му даваше съвети, Мийна насочваше професионалните му изяви, а Бриджит го водеше през лабиринта на увълчения печат.

Имаше също продуцентка приятелка, която много искаше той да започне да се снима в следващия ѝ филм. Ник прочете сценария. Не беше онова, което искаше да прави. Мийна му предложи да се опита да го освободи от договора.

— Как? — попита я Ник.

Със способен адвокат можем да постигнем всичко — отвърна тя самоуверено.

„Нощен град“ положи началото на кариерата му. Това бе един от онези филми с малък бюджет, които критиците обичаха, а публиката се тълпеше да гледа. Рецензиите за него бяха отлични и неочаквано той стана актьор, за когото хората говорят. Последва съвета на Бриджит и си измисли минало, без да разкрива много.

— Старай се да не се усмихваш по време на интервюта — съветваше го тя. — Усъвършенствай този мрачен вид. Жените го харесват.

Ник постъпи точно така. Особено с журналиста от „Сатисфекшън“. Те публикуваха водеща статия за него, която го

развълнува силно. Той беше на корицата на шибаното списание и всички на този свят щяха да го видят!

Междувременно записът на Синдра завладяваше ефира. Гордън Хейуърт финансира пътуване за нея и Марик, за да се свържат с най-добрите дисководещи в страната. Марик бе много доволен, че ще бъде с нея, но тя не се радваше толкова. Би предпочела Гордън да я придружава.

Малко след като се върна, Ник я заведе с колата на разходка. Беше минало доста време, откакто не бяха оставали насаме и не бяха имали възможност да си поговорят само двамата. Той закара наетата си кола до Парадайз Коув и паркира. Беше хубав септемврийски ден, те слязоха и тръгнаха по брега.

— Е? — Ник спря и започна да хвърля камъчета в морето. — Как се чувстваш, хлапе?

— Страхотно! А ти?

— Агенцията се опитва да ме спаси от договора. Предлагат ми да се снимам в друг филм. Този път в голяма продукция с известен режисьор.

— Нали това искаше, Ник?

— Да, правя всичко, за което съм мечтал.

— И аз — призна тя. — Благодарение на теб.

— Защо на мен?

— Защото се обвърза с Ани. Ти спаси и двама ни.

Той сви рамене.

— Ани е чудесно момиче.

Синдра втренчи очи в него.

— Но тя не е момиче за тебе, нали?

— Ти го казваш. Марик пък не е човек за теб.

— Понякога обаче правим глупости, за да могат нещата да вървят.

— Откъде знаеш, че Марик не е за мен?

— Виждам по очите ти.

— О, благодаря ти, Ник. Толкова ли е очевидно?

— Ей, аз съм ти брат. Би трябвало да мога да те разбирам, а?

Тя спря и се отпусна на пясъка, притисна колене до гърдите си.

— Чакай да видиш какво ще стане, когато тази малка подробност стигне до печата.

Той изстреля още едно камъче и се загледа как то се плъзна по водната повърхност.

— Какво, че съм ти брат ли?

— Някой все ще разбере.

— Мислил съм за това. — Ник приклепна до нея.

— Е и?

— Сега, когато и двамата ставаме популярни, може би е време да се върнем в Бозуел.

— Наистина ли, Ник? Знаеш ли, понякога се събуждам посред нощ и ме обзема чувството за вина към Харлан.

Той кимна.

— Предполагам какво ти е.

Тя продължи:

— Непрекъснато си мисля, че трябва да го доведе, но все се оказва, че моментът не е подходящ.

Би било чудесно да се върнем, за да разберат, че добре сме се справили — макар че Арита Мей ще ми се сърди.

Той се намръщи.

— Един Господ знае защо трябва да виждам Примо.

— 'Щото няма да ме оставиш да отида сама.

— Наистина ли мислиш, че трябва да го направим?

— Абсолютно.

— Добре, значи планът е такъв... — Той скочи на крака.

— Какъв?

Ник протегна ръце и изправи и нея.

— Сега съм в състояние да купя кола и ще взема най-големия, най-червения кадилак, който някога си виждала. Ще го купя в Канзас и оттам ще тръгнем за Бозуел. Как ти харесва това!

Тя започна да се смее.

— С петдесет броя на „Сатисфекшън“ на задната седалка, така че да можеш да ги раздаваш. Нали?

Ник се усмихна.

— Ей, Бозуел е малък град, може би не са чували.

— Ние обаче ще им кажем, а?

— Ако се върнем, ще е страхотно.

- Правилно, Ник. Кога ще отидем?  
— Какво ще кажеш за следващата събота и неделя?  
— Само двамата?  
Той кимна.  
— Само двамата.

Пристигнаха със самолет в Канзас и взеха такси направо за автосалона. Мигът, в който Ник видя блестящия си червен кадилак, беше един от най-щастливите в живота му. Винаги бе мечтал за това, но никога не си бе представял, че този ден ще дойде.

Продавачката му даде ключовете с раболепна усмивка.

— Наслаждавайте се. Малкото сладурче ще ви донесе много удоволствие.

Ник се опита да бъде безразличен — трябваше да пази имиджа си. Вече го правеше доста добре.

- Ъ... благодаря.  
— Най-хубавата кола.  
— Знам.  
— Харесах ви в „Нощен град“.  
— Благодаря.

Най-накрая успя да се освободи от продавачката. Седна зад волана на кадилака със Синдра до себе си и нададе радостни викове.

— Леле Боже! Взех го! Мой е! Целият, по дяволите, е мой!

— Фантастичен е. — Синдра подскочаше на седалката.

— Ей, виж радиото, виж хрома, виж кожата. Обичам тая проклета кола. Мамка му, обичам я.

Тя се наведе и го прегърна. Той запали и включи радиото.

— Моята песен! — изкрещя Синдра. — Пуснали са моята песен!

— Мамка му! — ухили се той. — Този ден е наш!

Планът им беше да отидат в Бозуел да посетят Арита Мей и Харлан, да се разходят из града и тогава да се върнат в Лос Анжелос. Ник беше изчислил, че ще им трябват два дни, но и двамата решиха, че няма да минат без почивка.

Когато за първи път заговориха за отиване в Бозуел, те се надяваха, че Джоуи ще може да тръгне с тях. Обадиха му се и го поканиха. Джоуи отказа.

Ник нямаше намерение да го увещава, а Синдра не беше много разочарована.

— Джоуи е неудачник — констатира тя. — Винаги е бил и ще си остане такъв.

Когато излезе от рехабилитационната клиника за наркомани, Джоуи веднага се върна в Ню Йорк. Ник реши, че е направил каквото е могъл.

По-късно същия ден пристигнаха в Рипли. Ник бе запазил най-големия апартамент в най-добрия хотел. Поръчаха си храна в апартаментата и си припомниха старите времена. Когато се разходиха из града, Ник мина покрай мястото на мотела, където бе прекарал първата си нощ с Лорън. Сега там имаше бензиностанция. Дотук със спомените.

Синдра оглеждаше мръсните улици. Може би идеята да се върнат не бе толкова добра. В съзнанието ѝ изплуваха всички лоши неща. Какво ще стане, ако срещне господин Браунинг? Трябва ли да му говори?

По дяволите, да! Няма вече от какво да се страхува. Рано сутринта в събота те тръгнаха за Бозуел. На задната седалка на колата имаше купчини с плочата на Синдра и броеве от списание „Сатисфекшън“ с Ник на корицата.

— Трябваше да разберем дали „Нощен град“ е прожектиран тук. — Синдра отвори кутийка със севънъп.

— Не се притеснявай, вече го направих. — Той се засмя. — Някой ми се обади по телефона, давали са го преди месец.

— Къде спираме първо? — попита тя и отпи от кутийката.

— На паркинга с караваните, къде другаде?

— После ще отидем до закусвалнята и ще се повозим по Мейн Стрийт.

Тя се изкикоти.

— Ще раздаваме плочата и списанието!

— Страхотно!

Неочаквано Синдра се притесни.

— О, Ник, надявам се, че постъпваме правилно.

\* \* \*

Момичето пристъпи напред, бе стиснало в ръка късче хартия. Ръката му трепереше.

— Може ли да ви помоля за автограф? — попита то, втренчено в него, сякаш беше Клинт Ийстуд.

Двамата със Синдра се спогледаха.

— Да, разбира се. — Ник неловко се подписа.

Момичето взе хартиятката и я загледа със страхопочитание.

Излязоха от книжарницата и застанаха на тротоара.

— Това трябва да направим — рече той.

— Кое?

— Да отидем при Джордж на бензиностанцията. Той ще знае всичко.

Качиха се на кадилака и се отправиха към бензиностанцията — най-накрая позната гледка. Наоколо не се виждаше никой, затова Ник влезе в канцеларията. Зад бюрото седеше и говореше по телефона Дейв.

— Хей — повика го Ник високо. — Отвън един червен кадилак се нуждае от внимание. Има ли някой тук, който да се погрижи?

Дейв не погледна, а само махна с ръка, което означаваше: *Не ми досаждайте, не виждате ли, че говоря по телефона?*

— Къде е Джордж? — попита Ник още по-високо. — Кажете на дъртото копеле да замъкне мързеливия си задник отвън.

Дейв покри слушалката с ръка и вдигна очи.

— Моля?

Ник избухна в смях.

— Проклет дърт пръдльо.

Дейв отвори уста от почуда.

— Леле Боже! Ник! Ти си, нали?

— Разбира се, че съм аз. — Той помахна на Синдра да дойде в канцеларията. — Помниш ли сестра ми Синдра? Сигурно си чул записа ѝ по радиото.

— Разбира се. — Дейв сияеше. — Всички са го чули. Двамата сте прочути тук.

— Така ли? — Изпита удоволствие от тази мисъл.

— Гледах филма ти. С Луиз не сме били така щастливи от много време насам.



Ник се разходи из познатата канцелария, спомни си старото време.

— О, Боже, колко е приятно отново да видя противното ти лице. Ходихме до паркинга с караваните — няма го. Разходихме се по Мейн Стрийт всичко е различно. Къде е закусвалнята? Къде е магазинът на Блейкли? Връщаме се и всичко е променено.

Дейв кимна.

— След торнадото тук настъпиха много промени.

— Какво торнадо? — попита Синдра.

Дейв потърка брадата си.

— Че не бяхте ли тук, когато връхлетя?

Синдра погледна загрижено.

— Кога е било това?

— Големото торнадо през 1974 година. Почти целият град бе изравнен със земята.

Синдра пристъпи напред.

— Какво говориш?

— Унищожено. Всичко бе унищожено. Имаше жертви, опустошения. Трябва да сте прочели.

— О, Господи — възкликна Ник. — Не сме чели нищо. Не знаехме, бяхме в Чикаго.

Дейв поклати глава.

— Съжалявам, че аз трябваше да ви съобщя.

— А майка ми? — Синдра бе вкопчила ръце една в друга. — Знаеш ли къде е Арита Мей?

— Много хора напуснаха града — обясни Дейв. — Тук нямаше работа — нищо, преди да започнем да възстановяваме всичко наново.

— А Луиз? — попита Ник. — Добре ли е?

— Добре е — отвърна Дейв. — Имаме си няколко хлапета. Те запълват времето ѝ.

— Ей, най-накрая добра новина. Дано да са все такива новините. — Дейв взе патериците си, които бяха опрени зад разнебитеното старо бюро.

Ник погледна и видя, че половината от крака на Дейв липсва.

— О, Боже, какво е станало?

— Торнадото — делово обясни Дейв. — Отряза ми проклетия крак наполовина. Някой ден ще си направя протеза. Сега не мога да си

го позволя, заради децата и изобщо. Но се оправям, не ми пречи толкова.

— Как да намеря майка си и Харлан? — тревожеше се Синдра.  
— Трябва да ги намеря.

Дейв се движеше около масата.

— Не знам какво да ти кажа. Може би Луиз знае — винаги знае всичко за всички.

— Къде е тя? — попита Ник.

— Прескочи до къщи. Луиз е там с децата. Ще ѝ бъде приятно да те види. Гледахме заедно филма ти. Не можахме да повярваме, мамка му, че си ти на екрана.

— Семейство Браунинг още ли са в града? — не се сдържа Синдра.

— Да. Знаеш ли какво разправят — когато бедните обеднявали, богатите забогатявали. Браунинг построи още един магазин и сега има два. Все още живеят в голямата къща. Торнадото изобщо не ги закачи.

— Обади се на Луиз и я предупреди, че отиваме — поръча му Ник.

Дейв вдигна рамене.

— Щях, ако имахме телефон. През последните няколко години тук стана трудно. Звънни на вратата и кажи „здрости“, тя много ще се радва да ви види.

— А къде е Джордж? Искам да го зърна, преди да тръгнем.

— Джордж го отнесе ракът. Умря миналата година.

— Съжалявам, Дейв. Това е много неприятно.

— Да, и ние много съжаляваме, че си отиде. Остави ми това наследство, което прави живота ми малко по-лесен.

— Сигурно е така.

Пред бензиностанцията седнаха в кадилака и се спогледаха.

— Да му се не види! — изруга Ник. — Само лоши новини. Просто не ми се вярва.

— Трябва да намерим Арита Мей и Харлан — подсети го Синдра. — Сигурно мислят, че сме ги изоставили.

— Не сме ги изоставили. Нямахме представа какво се е случило.

— Надявам се да са добре.

— Примо би трябвало да се е погрижил за тях.

— Недей да се майтапиш, Ник. Твоят дъртак вероятно е избягал в момента, в който се е случило.

— Да, права си. Не се притеснявай, няма да си тръгнем, преди да сме ги намерили.

Луиз не беше онази жена с остър език, която те помнеха. Изглеждаше с двайсет години по-стара и с петнайсетина килограма по-пълна. Вгледа се в Ник с ококорени очи, сякаш беше някоя екзалтирана почитателка.

— О, Боже! О, Боже! — не преставаше да повтаря тя и бършеше ръцете си в мърлявата престилка. Две хленчеци току-що проходили хлапета пълзяха по пода на разхвърляната дневна, а от креватчето юнашки се дереше бебе. Всичко бе занемарено, цареше хаос. Същото се отнасяше и за Луиз.

— Нека ви почерпя по чаша кафе — предложи тя, след като дойде на себе си от първоначалния шок. — Поне това мога да направя.

— Съжалявам за Дейв. — Ник поклати глава. — Изобщо не знаех. Ние заминахме за Чикаго и от тогава не сме чували нищо за Бозуел.

— Извадили сте късмет, че не сте били тук. Много хора загубиха всичко. За щастие неколцина само загинаха, но беше ужасна гледка, сякаш бе хвърлена бомба.

— Кои загинаха? — поинтересува се той.

— Помниш ли онова момиче, дето го харесваше — Лорън Робъртс?

— Лорън е добре — побърза да обясни Ник. — Скоро я видях в Ню Йорк.

— Не, не тя, а родителите ѝ. Майка ѝ била в колата си, която торнадото вдигнало във въздуха. Ужасно беше. А баща ѝ бил в офиса си, когато сградата се срутила. Бил убит на място. И секретарката му също.

Изведнъж Ник осъзна, че Лорън вероятно не е получила никое от писмата му.

— Ъ, Луиз, помниш ли дали предаде на Лорън онази бележка, която ти дадох вечерта, преди да замина? Знам, че е глупаво да те питам, след като е минало толкова много време, но...

Луиз поклати глава.

— Май се шегуваш. Закусвалнята бе напълно разрушена, не остана нищо, освен отломки. Аз и Дейв имахме късмет, че оцеляхме.

— Сигурно ви е било трудно.

— За всекиго беше трудно — отвърна Луиз. — Особено за Лорън. Всички толкова я съжалявахме, това беше голяма загуба за нея.

— Опитвам се да открия майка ми и брат ми — обади се Синдра. — Живееха на паркинга с караваните.

— Той също беше напълно разрушен — съобщи й Луиз. — Чух обаче, че Арита Мей се е върнала на работа у семейство Браунинг. — Тя сви рамене. — Би ми се искало да ти кажа повече. Това беше голям кошмар за всички ни.

— А какво стана с Бети Харис, още ли е в Бозуел? — попита Ник.

— Онази, учителката по актьорство ли?

— Да.

— Доколкото си спомням, тя се премести в Ню Йорк, макар че къщите в онази част на града не бяха засегнати. Хората се притесняваха, че може да се случи отново. Лошото е, че с тримата малчугани изобщо няма как да мръдна наникъде. Преди знаех всичко. Сега съм вързана вкъщи по цял ден.

— Мамо! Мамо! — Едното от хлапетата я задърпа за престилката, изцапаното му с шоколад личице се бе сбръчкало от рев. — Искам да ям!

— Трябва да ги нахраня — извини се тя. — Много ми беше приятно да ви видя. За дълго ли сте тук?

— Толкова, колкото е необходимо, за да открием Арита Мей и Харлан — обясни Ник.

— Идете до семейство Браунинг. Сигурна съм, че ще ви кажат къде е тя.

— Благодаря ти, Луиз. — Той се наведе и я целуна горещо по бузата.

Тя се изчерви.

— Винаги си бил добро момче, Ник. Заслужаваш да успееш.

Къщата на семейство Браунинг им се видя същата, макар че след като бяха живели в Лос Анжелос, вече не им се струваше такъв дворец, какъвто едно време си въобразяваха, че е.

— Дали да не отида до входната врата и да позвъня? — попита несигурно Синдра.

— А ти какво искаш да направиш — да използваш черния вход?

— Не знам, Ник. Толкова странно се чувствам...

— Какво е ставало между теб и семейство Браунинг? Само защото майка ти е работила при тях...

— Нещо повече от това.

— Искаш ли да ми кажеш?

— Не сега. Може би на връщане към Лос Анжелос.

Позвъниха и зачакаха.

Вратата отвори закръглена блондинка в шорти за тенис, с пълни бедра и недоволна гримаса на лицето. Погледна ги, те я погледнаха и тогава тя отвори уста от почуда и изрече:

— Ник Анджелио — с благоговееен тон.

Той не я позна.

— Знаете кой съм? — попита вежливо.

Тя се засмя весело.

— Не ме ли познаваш! Бях първото ти гадже в Бозуел. Аз съм Мег.

— Мег?

— Помниш ли „Приключението на Посейдон“? Когато ме накара да те пусна тайно в киното, без да платиш.

Той се сети. Бившата най-добра приятелка на Лорън, Мег.

— Какво правиш тук? — попита тя зачервена.

— А ти какво правиш тук? — попита той на свой ред.

Мег всмукна бузи навътре и се поизправи.

— Аз съм госпожа Браунинг. Със Сток се оженихме преди пет години.

— Не ме баламосваш, така ли?

Тя кимна.

— Ник, ние сме толкова развълнувани от успеха ти. Целият град говори за това, откакто прожектираха филма ти тук. А, Синдра, скъпа, никой не може да повярва, че пееш така добре. Ах, колко съм неучтива да ви държа на вратата. Заповядайте, влезте.

— Опитваме се да разберем какво е станало с майката на Синдра. — Ник я последва навътре. — Чухме, че пак започнала работа у семейство Браунинг.

Мег погледна озадачено.

— Майката на Синдра?

— Арита Мей — припомни й Синдра.

— О, да, разбира се, тя ти е майка. Доколкото знам, Арита Мей се премести да живее в Рипли, преди година или повече.

— Имате ли адреса й? — попита Синдра.

— Не — отговори Мег. — Нямам представа къде е отишла. — Обърна се към Ник, много по-интересно й беше да говори с него. — Изглеждаш чудесно. — Тя изпадна в телешки възторг. — Гледахме „Нощен град“ два пъти. Сток го хареса. Той е голям почитател на Карлайл Ман. Красива ли е? Какво представлява Холивуд? И двамата сме толкова горди, че сме ти приятели — винаги сме знаели, че ще успееш.

Той не можеше да повярва на глупостите, които се изсипваха от устата й. Сток го мразеше до смърт. А също и тя. Каква двойка лъжци.

— Бенджамин Браунинг тук ли е? — прекъсна я Синдра.

— Да, в малката трапезария е. Искаш ли да го видиш?

— Да, може би ще ми помогне, като ми даде информацията, която ни трябва.

— Толкова е вълнуващо. — Мег ги поведе през хола, подръпвайки шортите си отзад, но без да може да прикрие следите от целулитата.

— Значи си се омъжила за Сток? — подметна Ник, като в същото време си мислеше: *Значи си се омъжила за този гадняр. Е, някой и без това щеше да му се лепне, защо да не си ти?*

— Ние имаме две прелестни деца — съобщи гордо Мег. — Мифи и Джо-Джо.

— Току-що научихме за торнадото — промени темата Ник. — Сигурно е било страшно.

— Ужасно беше. Нямаме представа каква разруха.

— Разбрах за родителите на Лорън.

— Да, това беше невероятна трагедия. Тя беше съкрушена. Отиде да живее при леля си и вуйчо си във Филадельфия. Много отдавна загубихме връзка. Нямам представа къде е сега.

— Вие бяхте толкова добри приятелки.

— Бяхме деца — рече Мег. — Малки.

Всички влязоха в малката трапезария. Бенджамин седеше на масата, пиеше кафе и четеше вестник. Той погледна озадачено. Синдра със задоволство отбеляза, че е поостарял, побелял и надебелял.

— Помните ли ме, господин Браунинг? — Тя се изправи пред него с ръце на кръста. — Или да ви викам Бенджамин?

Той неуверено се надигна. Синдра забеляза, че си е пуснал тънки хитлеровски мустачки. Вгледа се в нея, устните му потрепнаха.

— Какво правиш тук?

— Диря майка си. Реших, че можете да ми помогнете.

Очите му зашариха насам-натам в търсене на изход от положението.

— Винаги сте били близки с майка ми, нали? — настоя Синдра, като го наблюдаваше как се притеснява.

Той прочисти гърлото си и хвърли недоволен поглед на Мег, задето ги е пуснала в къщата.

— Арита Мей се премести в Рипли.

— Имате ли адреса ѝ?

— Ще ти го дам — обеща той.

— Помня, че съм идвала в тази къща много пъти — провикна се Синдра след него, когато той излезе от стаята. — Имам много мили спомени, господин Браунинг... Бенджамин. А вие?

Мег очевидно не усещаше напрежението и се разбъбри:

— Сток играе тенис, знам, че много би искал да ви види. Защо не наминете по-късно? Можем четиримата да поизлезем някъде и да пийнем по нещо — нали ще е приятно?

— Трябва да се връщаме в Лос Анжелос — отклони поканата Ник. — Дойдохме само да видим майката на Синдра и баща ми.

— А, да, баща ти.

— Какво за баща ми?

Тя се поколеба.

— Не знам дали аз точно да ти кажа.

— Какво да ми кажеш?

— Той... той умря.

Ник не усети абсолютно нищо. Знаеше, че би трябвало да се разстрои, ала новината не го засегна.

— Как стана това? — попита той безучастно.

— При торнадото — обясни Мег. — Съжалявам.

Господин Браунинг се върна с адреса на Арита Мей, написан на късче хартия.

— Защо е заминала? — поиска да разбере Синдра.

— Нямам представа — отвърна той, лицето му приличаше на безчувствена маска.

— Тя не пострада ли от урагана?

— Не. Караваната ѝ бе унищожена и затова ние с госпожа Браунинг я взехме, защото я съжалихме.

— Ах, какъв благороден принц сте — язвително отбеляза Синдра. — А приютихте ли тук и брат ми, Харлан?

— Той дойде за малко и после замина за Рипли. Майка ти го последва.

— Благодаря много... Бенджамин. Хайде, Ник, да тръгваме.

Качиха се в кадилака и се замислиха върху онова, което узнаха.

— Разстроен ли си заради Примо? — Тя стисна ръката му.

— Мисля, че би трябвало...

— Няма значение, дори и да не си. Не бива да се чувстваш виновен.

Синдра беше права. Примо никога не се е интересувал от него — защо трябва пък на него да му пука? Все пак обаче той му беше баща и не можеше съвсем да не го засяга.

— Толкова много промени — мърмореше си Синдра. — А ние не сме подозирали нищо.

— Знаеш ли какво означава това? — Ник запали мотора. — Лорън изобщо не е получила писмата ми. Сигурно е решила, че съм избягал от нея.

— Това беше толкова отдавна.

— Ти не разбираш. Бях луд по нея. А мислех, че не ѝ е пукало. Преди няколко месеца я видях в Ню Йорк.

— Не си ми казал.

— Бях на вечеря с Карлайл. Лорън я организираше. Оказа се, че е сгодена за един от тези дърти богаташи — един от гостите. Опитах се на следващия ден да се свържа с нея, но ме уведомиха, че е заминала, за да се омъжи.

— Говорихте ли?

— Не, само се зърнахме за миг и знаеш ли какво? Сякаш времето спря.



— Наистина ли?  
— Винаги съм я обичал и струва ми се, че винаги ще я обичам.  
— Не се прави на романтичен, Ник. Не мога да го понеса.  
— Никога няма да срещна друго момиче като Лорън.  
— Като те слушам — това си е чиста сапунена опера.  
— Майната ти, Синдра. Трябва да намеря Лорън и да ѝ обясня какво се е случило.  
— Не ми ли каза, че се е омъжила?  
— Няма значение, трябва да я видя.  
— Ако бях на твое място, не бих го споменавала пред Ани. Може и да не ѝ хареса.  
— Ани няма нищо общо с това.  
— Знам, но внимавай. Ани може да провали бъдещето ти.  
— Не се притеснявай. Съзнавам го по-добре от теб.  
— Съжалявам, Ник.  
— За какво?  
— За Лас Вегас, за онова, което се случи там.  
— Няма нищо. Всичко ще се подреди екстра. А сега да намерим Арита Мей и Харлан.

## СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Очевидно Оливър не се притесняваше ни най-малко от масираната атака на Лоренцо Марчела спрямо жена му.

— Ще му кажа, че сме женени — предложи Лорън на Оливър.

— Прави каквото искаш, скъпа. Но мога да те уверя, че проявите на внимание от негова страна няма да секнат. Италианците са непоправими.

— Не те ли интересува?

— Естествено, че ме интересува. Но ти вярвам. Знаеш как да се оправяш.

Тя не го разбираше. Той отказваше да се люби с нея, а сега по-млад, по-привлекателен мъж я сваляше и това не го тревожеше. В интерес на истината, колкото повече време прекарваше с Лоренцо, толкова по-приятна ѝ ставаше компанията му. Беше безбожен лъжец, но на чара му не можеше да се устои. Най-новата му идея бе тя да отиде в Италия и да посети голямата фабрика на „Марчела“.

— Може ли и съпругът ми да дойде? — попита Лорън.

Бяха в офиса му на Парк Авеню, който приличаше по-скоро на луксозен апартамент. Килимчета от агнешка кожа на пода, огромно бяло бюро, големи дивани и тук-там леопардови кожи.

— Непрекъснато говориш за този съпруг, а още не съм го виждал. Кой е той? Кажи ми, и ще го убия. — Лоренцо се усмихна.

Тя също се усмихна.

— Ти познаваш съпруга ми, Лоренцо.

— Така ли?

— Мислех, че все някой ти е казал.

— Какво да ми каже?

— Моят съпруг е Оливър Либерти.

Лоренцо я погледна с насмешка.

— Не говориш сериозно, нали?

— Сериозно говоря.

— Не ти вярвам.

— Защо да те лъжа?

— Много е стар за теб.

— Това изказване е твърде нагло.

— Ти си млада, красива, жизнена. Оливър е — как го казвате на английски? А, да, прехвърлил е средната възраст.

— Не е необходимо да си млад на години, за да си жизнен. Оливър притежава огромна енергия — вероятно по-голяма от твоята и моята, взети заедно.

— А, да — въздъхна Лоренцо. — Просто трябва да те открадна от него.

Тя се засмя.

— Ти си непоправим.

— Но това ти харесва.

Трябваше да признае, че е така. Лоренцо я развеселяваше. Той я караше да се чувства млада и безгрижна. Животът ѝ с Оливър се бе превърнал в сделка.

Пиа роди момиченце, златокосо бебе на име Розмари. Лорън бе определена за кръстница. Тя обичаше да ходи в апартамента на Пиа и да люлее бебето в ръцете си, всичките ѝ майчински инстинкти се пробуждаха. Бодна я мисълта — след като Оливър никога не се люби с нея, как ще забременее?

Колкото повече месеците минаваха, толкова по-осезателно се отчуждаваше от него. Щом не искаше да се люби истински с нея, тя не желаше той изобщо да я докосва. Когато се опитваше да разговаря по този въпрос, Оливър отклоняваше темата, сякаш нямаше значение. *Ти сгреши, Робъртс. Започва да ми става навик.* Един съботен следобед Лорън отиде на „Нощен град“. Седеше в тъмното кино и гледаше Ник на екрана. Беше толкова добър. Неговото силно присъствие работеше в полза на камерата. Докато се нижеха кадрите, в които той бе в леглото с Карлайл Ман, тя затвори очи — не можеше да понесе гледката.

Връзката им бе толкова отдавна, толкова далеч във времето, а Лорън имаше чувството, че е било вчера. Може би трябваше да му се обади, когато той я потърси на сутринта след вечерята у Джордж. Вместо да разговаря с него, тя се втурна на Бахамските острови и се омъжи за Оливър. Глупаво момиче. Трябваше да се чуе с Ник.

Сега е твърде късно. Ник Анджело е кинозвезда, а тя тепърва ще бъде представена на нищо неподозиращата публика.

— Лоренцо иска да отидем в Италия — съобщи Лорън на Оливър.

— Аз няма да ходя никъде — отвърна той. — Работа за привличането на важен клиент.

— Какъв клиент?

— Производителят на шампанско „Ривиера“.

— Сигурно можеш да се откъснеш за няколко дни.

— Не. — Той бе категоричен. — Собственикът пристига. Трябва лично да разговарям. Единствено аз съм в състояние да го убедя да използва услугите на „Либерти и Чарлс“.

— А Хауард няма ли да се справи?

— Хауард не може да ме замести, Лорън. Още го обучавам и ще мине време, докато натрупа опит и умения, та да отнеме клиент от друга агенция така, както аз ще го направя.

— Имаш ли нещо против да замина с Лоренцо?

— Защо трябва да заминаваш?

— Иска да ме запознае с други служители от „Марчела“ и да посетим фабриката. Смята, че ако кампанията има успех в Америка, те ще поискат аз да се заема с рекламирането на техните продукти в цяла Европа. Разговарях със Сам, на нея идеята ѝ харесва, на мен също. Разбира се, това ще означава повече пари.

— Може би ме питаш какво е мнението ми?

— Да.

— Тогава отивай, важно е.

— Ти нямаш нищо против, така ли?

— Разбира се, че нямам.

Майната му на Оливър. На него наистина не му пука. Изпраща я в Европа с приятен, невероятно обаятелен италиански развратник.

— Тогава значи всичко е решено — рече тя.

На следващата сутрин Лорън пи кафе с Пиа в нейния апартамент.

— Заминаваш за Рим с Лоренцо? — Пиа почти разля кафето си.

— Оливър явно смята, че няма нищо лошо в това.

Пиа подскочи.

— Ха! Хауард дори не би ми позволил да се здрависам с Лоренцо Марчела! Тези италианци са смъртоносни — особено когато изглеждат като него.

— Защо? — попита небрежно Лорън. — Не смяташ ли, че е привлекателен?

— Какъв странен въпрос. Този човек е невероятен, той прилича на кинозвезда. Но не външността му привличаше Лорън, а неговото поведение.

— Кога ще започнат да се появяват рекламите ти? — поинтересува се Пиа.

— В коледните издания, което означава, че ще бъдат на рафтовете в края на ноември.

— Ау, колко вълнуващо.

— Може ли да видя бебето? — попита Лорън.

— Тя спи.

— Защо не я събудим?

Пиа се засмя.

— А защо не?

Частният самолет беше най-люксовото средство за пътуване, което Лорън някога си бе представяла.

— Нищо особено — махна с ръка Лоренцо.

Неговото разбиране за „нищо особено“ беше модерна кабина със стерео оборудване, кухня, мраморна баня и спалня в задната част. Самолетът бе обзаведен толкова комфортно, сякаш беше апартамент. Принадлежеше на компанията, но Лоренцо го използваше като свой, когато пожелаеше.

— Съжалявам, че съпругът ти не може да ни придружи — рече той, без дори една негова дума да отговаря на мислите му, и пристегна колана на седалката до нейната.

— Убедена съм, че съжаляваш.

— Не, наистина. Никога не бих ухаждал нечия чужда съпруга.

Очевидно Лоренцо си мислеше, че може да я баламоса.

— Бил ли си някога женен? — попита го тя.

— Не, принцесо моя, още не съм срещнал жената на моите мечти. Освен това човек има само един живот — защо да се храни с едно и също ядене всеки ден?

Тя сбърчи нос.

— Започваш да говориш като консуматор.

— Консуматор ли? — погледна я невинно той.

— Знаеш какво имам предвид — сравняваш жената с ядене. Това не е много ласкателно.

Наблюдавайки я отблизо, Лоренцо рече:

— Ти си най-красивата жена на планетата. Обичам, когато говориш. Начинът, по който устата ти се движи, начинът, по който устните ти трептят. Всичко у теб е толкова... толкова съблазнително.

— Говориш само за това, Лоренцо.

Това беше първото ѝ пътуване до Европа и тя не можеше да не се вълнува. Лоренцо бе изненадан.

— Толкова пъти съм прекосявал Атлантическия океан, че вече не помня колко станаха — похвали се той.

— Щастливец. — Лорън затегна колана си и напрегнато зачака излитането. Летенето я изнервяше. Лоренцо изглеждаше съвсем спокоен. Той взе ръката ѝ и я обърна с дланта нагоре.

— А... и ти ще бъдеш много щастлива — установи той, след като разгледа дланта ѝ. — Виждам го.

— Какво, Лоренцо?

— Не съм ли ти казвал, че баба ми е била циганка? Мога да гледам на ръка и да предричам бъдещето.

— И какво ме очаква в бъдеще?

— Ще бъдеш много прочута и много богата. А, виждаш ли тази прекъснатата линия тук — това означава, че ще се разведеш.

— Лоренцо — смъмри го тя и издърпа ръката си.

— Не, не, принцесо, не се шегувам. — И отново взе ръката ѝ. — И ще имаш много деца — може би две, три, а, да, четири. — Той се намръщи. — Виждам нещо друго. — Лоренцо се вгледа по-отблизо.

— Какво? — попита Лорън обезпокоена.

— Това не са американчета, те са полуиталианчета.

Тя започна да се смее.

— Много си лош, знаеш ли?

— Е да, неведнъж са ми го казвали. Но не съм толкова лош там, където е от значение.

— И къде е това?

— В спалнята.

Той имаше покоряващи очи, тънък нос и ясно изразени скули. Лорън обичаше да го гледа, както и двете стюардеси, които му

оказваха прекалено голямо внимание.

След излитането пиха шампанско, ядоха вкусно ядене и после Лоренцо гледа филм, а тя спа.

Той я събуди нежно, когато самолетът започна да се снижава за приземяване.

— А, Лорън ти си преуморена. След двайсет минути пристигаме в родната ми страна.

Лорън с усилие се разсъни и отиде до банята да оправи грима си и да се срещи. Как се преобрази животът ѝ? Ето, пътува с един очарователен италианец, а съпругът ѝ предпочете да остане в Америка. Сигурно ще бъде изкушена. *Неизбежно е. Да видим как ще се справиш, Робъртс. Мога да правя каквото си поискам.*

На летището ги чакаха представители от фирмата. Малко момиченце в дълга бяла рокля изтича и ѝ поднесе букет с рози. Тя го прие грациозно, макар че няколко трънчета се забиха в пръстите ѝ. Телевизионен екип засне посрещането.

Лоренцо я представи на няколко души наведнъж. Те се здрависаха с нея и я целунаха по двете бузи. Беше изумена от цялото това внимание.

Лоренцо я изведе от летището и я качи в лимузината, която летеше по римските улици, сякаш участваше в рали. Лорън почти не можа да види забележителностите. Лимузината я закара във „Вила Марчела“, където апартаментът за гости бе по-голям от апартамента, в който тя живееше в Ню Йорк, преди да се омъжи.

— Тази вечер ще си почиваш — съобщи ѝ Лоренцо. — А утре е големият прием в твоя чест. — Той сложи ръце на раменете ѝ и нежно я целуна по двете бузи. — Имам работа. Ако искаш нещо, просто позвъни. До утре.

Следващите няколко дни бяха вълшебни. Рим беше най-прекрасният град, който бе виждала. Лоренцо ѝ организира обиколка, за да може да разгледа детайлно невероятните старини на Колизеума и Виа Апия, както и всички други красиви сгради и паметници. Тя особено хареса тесните улички с каменна настилка и колоритните кафенета по тротоарите.

Запозна се със семейството на Лоренцо. Баща му бе неговият по-стар вариант, а майка му бе страхотно изискана руса жена. Всички се

отнасяха към нея като към кралица. Лорън посети фабриката и се срещна с много служители и работници. Снимката ѝ беше навсякъде.

— Харесват те — каза ѝ Лоренцо. — Нареккоха те невинната американка.

— Не съм толкова невинна.

— Ти имаш онова особено качество, което притежаваше Грейс Кели. То много допада на европейците.

Тя очакваше Лоренцо да се опита да направи нещо повече, но Оливър очевидно беше прав — италианците изкусно флиртуваха, но не отиваха по-надалеч.

Последната им вечер в Рим Лоренцо я покани на вечеря в открит ресторант, близо до стълбището на площад Испания. Лорън очакваше да са в обкръжението на същата група хора, ала се оказа, че са само двамата.

— Тази вечер ще се наслаждаваме на типично италианската кухня. Никакво шампанско, никакъв хайвер. Ще си вземем спагети, малко риба, много вино, ще се отпуснем.

Лоренцо я забавляваше с интересни случаи от историческото минало, а тя откри, че прекарва чудесно. По-късно я покани в апартамента си.

— Ще се полюбуваш на най-хубавата гледка в Рим — похвали се той. — Или може би предпочиташ да отидеш на дискотека.

— Не, искам да видя апартамента ти.

Лорън знаеше, че навлиза в опасна територия. Беше пила прекалено много вино, а цялата атмосфера на града ѝ действаше твърде възбуждащо, караше я да се държи неразумно.

Лоренцо не я изпускаше от поглед.

— Сигурна ли си, Лорън? Не искам да те принуждавам да правиш нещо, което не ти е приятно.

— Просто да дойда в апартамента ти. Това е всичко, което правя.

Той се усмихна.

— Добре, скъпа, нека го приемем така. — Макар и двамата да знаеха, че не е вярно.

Апартаментът му наистина беше с най-хубавия изглед в Рим и бе обзаведен най-люксово.

— Време е за шампанско — предложи тя. — За да завършим вечерта.



Той наля по една чаша, пусна Били Холидей на стереоуредбата и разпери ръце. „Добро утро, мъка“ звучеше за нея и за момент Лорън се сети за Ник. После затвори очи и позволи на Лоренцо да я вземе в прегръдките си. Танцуваха бавно, телата им се притискаха едно до друго.

*Какво ли прави Оливър сега?*

*Ха! Работи. Какво друго.*

*Никога не си го обичала, Робъртс. Защо се омъжи за него?*

*Това си е моя работа.*

Пръстите на Лоренцо я галеха през тънкия плат на роклята. Когато започна да сваля ципа ѝ, Лорън не го спря. Той смъкна роклята от раменете ѝ и ловко разкопча сутиена ѝ.

Тя съзнаваше, че ще изневери на съпруга си, но не можеше да се спре.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Арита Мей гледаше Синдра, сякаш виждаше призрак.

— Мамо — повика я нежно Синдра, шокирана от това колко отслабнала е и какъв запуснат вид има майка ѝ. — Мамо, аз съм Синдра.

Арита Мей невярващо поклати глава.

— Може ли да влезем? — попита Синдра и застана до вратата.

— Я виж, моето момиче. — Арита Мей говореше с тих треперещ глас. — Толкова си хубава.

Лицето на Синдра засия.

— Да, мамо, така ли мислиш? Наистина ли мислиш така?

— Трябва да те нашляпам по дупето. — Арита Мей възвърна обичайния си тон. Погледна Ник. — А ти какво ще кажеш за себе си?

Боже! Като че ли бе някогашното момче.

— Доста време те търсихме, докато те намерим — измънка той.

— Ако знаех къде сте избягали, щях да ви оставя адрес — рече язвително тя, все същата язвителна Арита Мей.

Те я последваха в малката стая, която тя наричаше дом. Мястото беше задръстено с купчини вестници и списания. На полицата имаше две стари снимки на Люк, около които се виждаха няколко обгорели остатъци от свещи.

— Какво правиш, мамо? — попита Синдра и прокара пръст по лавицата, където имаше дебел пласт прах.

— Не работя вече. — Арита Мей въртеше в ръце очилата си, които висяха на верижка на врата ѝ. — Не е необходимо. Имам малко пари, достатъчно, за да се справям.

— Харлан тук ли е? — Ник искаше да го види и да си тръгне оттук.

— Какво искаш да знаеш за него? — стрелна го подозрително Арита Мей.

— Добре ли е той, мамо? — попита Синдра. — Торнадото се е разразило след нашето заминаване. Изобщо не бяхме чували за него, едва днес научихме. Добре ли бяхте?

— Точно толкова добре, колкото може да е човек, когато му е разрушена къщата — сопна се Арита Мей.

Синдра седна на прокъсания стар диван.

— Ако знаех, щях да се върна.

Арита Мей сви устни.

— Добре направи ти, момиче, че напусна.

— Сега съм певица — гордо ѝ съобщи Синдра. — Имам запис, който пускат по радиото. А Ник играе в киното.

Арита Мей равнодушно поклати глава.

— Не излизам много — промърмори тя, гласът ѝ отново отслабна.

— Може би Харлан знае? — попита с надежда Синдра. — Къде е той?

— Вече не виждам брат ти — отсече Арита Мей.

— Не се ли премести в Рипли заради него, за да бъдеш по-близо?

Арита Мей погледна укорително и двамата.

— Кой ви наговори тия лъжи? — попита тя.

— Господин Браунинг — отговори Синдра, изплашена от странното поведение на майка си.

— Значи сте видели този нещастник? — с насмешка рече Арита Мей. — И защо сте ходили при него?

— Трябваше по някакъв начин да стигнем до теб.

— Защо го потърсихте? — попита Арита Мей с присвити очи. — Не биваше.

— Защото искахме да те намерим.

— Намерихте ме, момиче. Ето ме.

— Чухме за Примо — обади се Ник.

Арита Мей се закашля, изтощителна кашлица раздираше мършавите ѝ гърди.

Синдра се изправи.

— Добре ли си? Мамо? Кашляш ужасно.

— Чувствам се добре.

— Ходи ли при доктор за тая кашлица?

— Доктори! Ха! — Арита Мей се разтресе от пронизителен налудничав смях.

— Трябва да отидеш. Много си слаба.

Арита Мей се намръщи.

— Не ми казвай какво да правя, момиче.

Синдра протегна ръце да я прегърне.

— Съжалявам, че те оставих. Все исках да ти пиша. Вярно е, че не го сторих, но това не означава, че сега не можем да сме близки, нали?

Арита Мей се дръпна, за да избегне прегръдката на дъщеря си.

— Ти винаги си имала собствен поглед върху нещата, Синдра. Винаги трябва да е или както ти си го намислила, или никак.

— Не е вярно — възрази Синдра.

— Да, вярно е.

— Не, не е.

— Къде живеете?

— В Калифорния. Лос Анжелос.

— Холивуд, нали, дето мислят само за секс, наркотици и разни такива лоши неща — рече сопнато Арита Мей.

Синдра се засмя.

— Не е така, мамо. Може би някой ден ще дойдеш при мен. Ще ми бъде приятно.

— Няма.

— Кажни ни за Харлан. Работи ли?

— Няма какво да правите при него.

— Защо не?

— Забърка се в лоши неща.

— Може да сме в състояние да помогнем — предложи Ник.

— С нищо не можете да помогнете, о, Боже, с нищо.

— Нека опитаме.

Арита Мей го погледна.

— Как ще помогнете на един педал?

— Какво?

— Педал. Предлага се на Оукли Стрийт. Качва се по колите. Вече не ми е син. Люк е моят син — единственият, който ме интересува. Той и Исус.

— Исус? — Синдра хвърли бърз поглед към Ник.

— Да, момиче, Исус. И по-добре се научи да се разкайваш за онова, дето си направила. Иначе Исус ще те прогони и твоят красив черен задник ще изгори в ада.

— Мамо, не съм направила нищо лошо.

— Направила си, направила си, момиче. — Очите на Арита Мей трескаво горяха. — Да, ти подмами господин Браунинг. Подмами го в сатанинското прегрешение.

— Не съм. — Очите на Синдра се наляха със сълзи. — Знаеш, че не съм.

Арита Мей седна на старото кресло, скръстила ръце на гърдите си, и започна да се люлее напред-назад.

— Отричай каквото искаш, но Исус знае, Исус вижда.

Ник хвана Синдра за ръката.

— Трябва да тръгваме.

— Не ми говори така, мамо. — Синдра дръпна ръката си. — Недей.

Арита Мей се изкикоти.

— И грешниците ще изгорят в ада. И огънят ще изпепели очите им. А момиче като теб — прелъстителка — ще стане другарка на Дявола. Ти си направила неща, които никоой почтен човек не може да прости.

Синдра обезумя.

— Какво приказваш! Не съм направила нищо. Бенджамин Браунинг ме изнасили, ти знаеш това.

Странна усмивка пропълзя в ъглите на увисналата уста на Арита Мей.

— Ти си грешница, момиче. Господин Браунинг — той ти е баща. А ти му позволи да съгреши с тебе — тя повиши тон. — Трябва да изгориш в ада. О, да, разбира се.

— Той не ми е баща — изкрещя гневно Синдра.

— Баща ти е, баща ти е, момиче. Когато се освободи от бебето, ти всъщност уби собствения си брат. Ти уби и Люк, не беше ли така? — тя се изправи енергично. — Ти уби Люк, ти, малка курво!

Ник отново сграбчи ръката на Синдра и със сила я помъкна навън. Тя хълцаше истерично. Ник я затегли надолу по стълбите към улицата.

— Какво говори тя? — викаше Синдра. — Ник, помогни ми, обясни ми какво каза тя. Какво иска да ми направи?

— Не виждаш ли, че е луда? Един Бог знае какво става тук.

— Трябва да видя Харлан.

— Добре, добре, ще го намерим.

— Кога? — настоя тя.

— Сега — Ник я побутна към колата.

Караха по Оукли Стрийт, паркираха кадилака, останаха в него и зачакаха. След известно време Ник отиде до близкия бар, за да разбере какъв е механизмът.

— На Оукли Стрийт можеш да намериш каквото поискаш — каза му барманът. — Само седиш и наблюдаваш — може да изглежда като момиче, може да говори като момиче, а после ще откриеш голяма клатеща се изненада между краката му.

— Травестити, сладурче — припяваше дебела жена, която седеше на бара и пресушаваше водка след водка. — Тая улица гъмжи от тях, купи ми пиене и ще ти кажа всичко, квото искаш да знаеш.

— Благодаря. Друг път. — Той забърза към колата. Синдра плачеше.

— Не бива да обръщаш внимание на Арита Мей — опитваше се да я успокои Ник.

Гласът ѝ трепереше.

— Тя каза, че Бенджамин Браунинг ми е баща. Нямах представа какво означава това.

— Тя не знае какво говори.

— О, знае. Тя казва истината. Сигурна съм.

— Хей. — Той реши да разведри обстановката. — Погледни нещата от хубавата им страна — ако Бенджамин ти е баща, можеш да претендираш за половината от парите му, когато се гътне.

— Дръж се сериозно, Ник. Явно не разбираш. Когато бях на шестнайсет, Бенджамин ме изнасили и майка ми не предприе нищо. Забременях от него и направих аборт. Помниш ли, когато дойде да живееш в караваната? Тогава бях ходила в Канзас, където се освободих от бебето на баща си.

Ник си помисли, че това пътуване бе ужасна грешка. По-добре да бяха оставили Бозуел в миналото си, на което малкият град принадлежеше.

На здрачаване травеститите, изцяло в женски дрехи, започнаха да изпълват улицата. Неколцина от тях кръстосваха по двойки около колите, навеждаха се и надзъртаха през стъклата.

— Търсим Харлан — опитваше се да разговаря с тях приятелски Синдра. — Познавате ли го?

— А на мен кво не ми харесвате? — изфъфли едър здравеняга, висок над един и осемдесет, с дълга руса перука и прозрачна бяла минирокля.

— Ти си чудесен — успокой го Ник. — Ние обаче искаме Харлан.

— Ако тая кучка се появи, ще ви я пратя. — Мъжът погали перуката си.

— У мен се засилва чувството, че това няма да ни допадне — рече Ник.

— Той все още ми е брат — възрази пламенно Синдра. — А ти не си ми, ако Арита Мей казва истината.

Ник се засегна.

— Ей, Синдра, ние завинаги ще си останем брат и сестра. Няма значение кой е баща ти.

— Знам, знам — кимна тя и вече съжаляваше за думите си.

Седяха известно време в колата и наблюдаваха парада на преоблечените педали.

— Как ще го познаем? — попита Синдра. — А ако целият е маскиран? Оставихме малко момче — сега той е мъж.

— Не би ми се искало да ти обръщам внимание на това, но чернокожите лица на улицата не са толкова много.

— Прав си.

Към девет часа на Синдра ѝ се стори, че го е видяла.

— Сигурна ли си? — Ник се взираше в тъмнината.

— Не знам, но, както ти каза, чернокожите лица не са често срещани.

— Добре, защо да не ида да проверя? — Ник слезе от колата и се приближи към съществото, което приличаше на чернокожа жена, облечена в червена рокля, с боа от пера и дълга черна перука.

— Харлан? — продума той, като пристъпи по-близо, за да може по-добре да види лицето.

— Имате предвид Харлета? — извреця чучелото.

— Харлан, аз съм — Ник.

Чучелото опря пръст в брадата си.

— Познавам ли ви? Имали ли сте ме?

— Харлан, за Бога, аз съм Ник. Синдра е в колата. Ела да поговорим.

Чучелото се отдръпна назад в сянката.

— Харлета не отива никъде, ако не ѝ платят добре.

Ник затършува в джоба си и откри няколко банкноти, които натика в ръката му.

— Влизай в проклетата кола!

— Ооо! — разкрещя се Харлан. — Обичам, когато ми говорят грубо.

Ето така те откриха Харлан. Наркотизиран уличен педал. Огорчен млад мъж, който нямаше шанса да бъде нещо друго. Заведоха го в хотела си и го увещаваха в продължение на часове, но той не показваше желание да промени живота си. Просто им се смееше.

— Ела с нас в Лос Анжелос — молеше го направо със сълзи Синдра.

— Приятелите ми са тук — настояваше Харлан и кръстосваше неспокойно хотелския апартамент.

— Приятелите ти са на улицата — отбеляза Ник. — Курвите и педалите. Какви приятели са това?

— Поне са тук, когато ми трябва — подсмръкна Харлан, изведнъж смъкна перуката си и ядно я захвърли. — Вие избягахте и ме оставихте. Не знаете какво беше, след като заминахте. Нямаше пари, нямаше къде да живеем. Арита Мей трябваше да приема благотеяния от оная свиня Бенджамин Браунинг.

— Той докосна ли те? Направи ли ти нещо? — попита Синдра.

— А ти какво мислиш? — отвърна Харлан и гротескно боядисаните му устни се свиха надменно.

— Ще убия това копеле някой ден. — Синдра гледаше пред себе си, без да вижда. — Ще му отрежа шибаната глава.

— Успокой се — обади се Ник.

— Той го заслужава.

— О, да — съгласи се Харлан. — И аз ще гледам. Места на първия ред, моля — добави той дяволито.

Не успяха да убедят Харлан да замине с тях. Но той прие малко пари и с неохота им обеща да държи връзка с тях. Не че някой от двамата му повярва.

— Ще имаме късмет, ако някога го видим отново — отбеляза Ник.



Накрая те се качиха в червения кадилак и поеха по дългия обратен път към Лос Анжелос.

В момента, в който пристигнаха, Ник продаде колата.

— Не те разбирам — недоволстваше Ани. — Защо го направи? През целия си живот си мечтал за кадилак.

— В живота ми има много неща, Ани, които ти не можеш да разбереш.

— Може би трябва да прекарваме повече време заедно — предложи тя.

Не е ли достатъчно, че живеят заедно? Какво повече иска от него?

Тази вечер Ник излезе сам и се обади на Карлайл от телефонна кабина.

— С майка ти ли си? — попита той.

— Тя е извън града — отвърна Карлайл. — Защо?

— Искаш да си правим компания?

— Да.

— Идвай.

Когато отиде у тях, разбра, че не е сама. Там беше още едно момиче, екзотичен индонезийски тип. Тримата завършиха в басейна с изкуствените вълнички, като играха на игри, на които той не бе играл в училище.

Отдаде се на хедонистки удоволствия. Имаше нужда да си отпусне нервите. Когато излезе от жилището на Карлайл, се чувстваше по-добре.

На следващия ден Мийна му съобщи, че са го отървали от договора с жената продуцент и са му уредили да играе главната роля в „Живот“ — филм с голям бюджет, за отношенията на млад убиец с баща му.

— Това е изключителен успех, Ник — енергично му обясняваше Мийна. — Именит режисьор, първокласна продукция. А най-добрата новина е, че удвоих хонорара ти.

Той не беше така възторжен, както се очакваше да бъде. Лорън беше в ума му и по един или друг начин той осъзнаваше, че му се иска да я види.

Прибра се вкъщи и каза на Ани, че трябва да замине за Ню Йорк за два-три дни.

— Може ли да дойда с теб? — попита тя обнадеедена.

— Не. Отивам по работа. — Той я целуна по бузата. — Ще те видя след няколко дни. — На летището написа чек за шест хиляди долара и го изпрати на Дейв. Това бяха всичките пари, които имаше в сметката си. Но на него му се бе усмихнало щастие, задаваха се повече пари.

Летя през нощта. Скоро щеше да се срещне с Лорън. Не знаеше какво да й каже. Знаеше само, че трябва да изясни ситуацията. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Лорън изпитваше угризения, задето бе спала с Лоренцо. Беше се случило само веднъж — последната вечер в Рим — и не можеше да намери никакво извинение. Това бе запомнящо се преживяване, което всъщност я караше да се чувства още по-виновна, ето защо тя предпочиташе да го забрави.

*Може би приличам на баща си* — мислеше си Лорън с огорчение. — *Защо да се чувствам виновна, очевидно баща ми никога за нищо не е изпитвал вина.*

При завръщането им в Америка Лоренцо се държеше като безупречен джентълмен. Тя му каза, че съжалява за случилото се, че това няма да се повтори, и нека бъде така любезен да не й напомня.

— Уважавам желанията ти. Когато обаче се освободиш от съпруга си, ще те чакам.

Оливър не подозираше нищо.

— Как пътува? — попита я той.

— Щеше ми се да си с мен — отговори тя.

— Следващия път — обеща Оливър. — Всъщност мислех си дали лятото да не обиколим Ривиерата с яхта.

— Би било чудесно, Оливър. Можеш ли да вземеш отпуск?

— Ще го уредя.

Лорън вече бе приключила с фотографиите за момиче на „Марчела“ и сега бе време да се снима за рекламата. Върна се в далечното минало и измъкна оттам актьорските умения, отпусна се и

се забавлява пред камерата. Рекламата бе сложна и я снимаха цяла седмица.

Лоренцо идваше на снимките всеки ден и продължаваше да се държи като безупречен джентълмен. Единственото, което правеше, бе да флиртува с очи — но, ах, тези италиански очи! Тя си спомняше нощта, която прекараха заедно в Рим, и тялото ѝ крещеше за още. Единствено разумът я възпираше да не направи нещо повече.

*Ти си омъжена жена, Лорън.*

*Не е необходимо да ми го напомняш.*

Беше ѝ приятно да бъде обект на внимание. Това я караше да изпитва особено усещане, — сякаш всичко наоколо е зависимо от нея.

Сега, когато я притежаваше, Оливър ѝ обръщаше все по-малко и по-малко внимание. Както винаги, работата бе на първо място.

Лорън реши, че щом той извежда бизнеса си на преден план, така ще прави и тя. Един ден отиде на обяд със Сам и ѝ каза, че ако се появи друга работа за модел, тя е готова да я поеме.

— Мислех, че не искаш да бъдеш модел — отбеляза Сам и отпи от бялото вино.

Лорън си взе от салатата.

— Промених решението си.

— Няма да можеш да представяш други продукти, но виж, да се снимаш... — замислено отбеляза Сам. — Ще видя какво мога да намеря за теб.

— Осигури ми корицата на „Вог“. — Лорън се усмихна убедително. — Знаеш, че си в състояние да постигнеш всичко.

Сам небрежно помахаше с ръка — със самоувереността на редактор по въпросите на модата, облегна се и също се усмихна.

— Боже, Боже, май ставаме амбициозни.

— Защо не? Време ми е.

— Между другото, чу ли за Джими Касади?

— Какво да съм чула? — попита хладно Лорън.

За нея той беше минала история — дори споменаването на името му не можеше да я подразни.

— Обратна резба.

— Ъ?

— Педераст, сладурче. Безусловна наглост!

— Значи това е обяснението на цялата гадост.

Повечето почивни дни прекарваше с Пиа, Хауард и бебето. Понякога оставаха в града, друг път отиваха в голямото имение на Оливър в Хамптънс, където през по-голямата част от времето той разговаряше по телефона от кабинета си — почивката беше за него.

Един ден, когато се излежаваха на слънце на плажа, Пиа каза:

— Осъзнаваш ли, че сега имаш три къщи? Апартаментът в Ню Йорк, къщата на Бахамските острови и тази къща.

— Това са къщи на Оливър. — Лорън се наслаждаваше на горещото слънце. — Не съм избирала никоя от тях.

— Щом ги възприемаш така, трябва да ги продадеш и да купиш нещо друго. Хубаво е да се започне отначало, а?

Лорън взе плажното масло.

— Сигурна съм, че Оливър ще ме остави да правя каквото искам. Вероятно дори няма да забележи.

— Хм, може би се лъжа, но май забелязвам нотка на неудовлетворение?

Лорън размазваше кожното масло по краката си.

— Долавяш неудовлетворението, че съм се омъжила за мъж, който никога не престава да работи.

— Е-е — усмихна се Пиа, — тъкмо заради това имаш три къщи.

— Много умно.

Пиа се замисли.

— Струва ми се, че Хауард върви по стъпките на Оливър — тъжно отбеляза тя. — Снощи се прибра чак след девет часа. Може би има любовница.

— Хауард? — Лорън започна да се смее. — Не мога да си представя Хауард с любовница.

— Защо? — засегна се Пиа. — Не мислиш, че е достатъчно сексапилен?

— За теб е сексапилен, а за другите жени той е твоят съпруг.

— Понякога съжалявам, че не си запазихме бизнеса. — Пиа бе в плен на тъжното си настроение. — Обичам Розмари се грижа за нея, но ролята на майка къщовница не е моята стихия.

— Започни работа — подметна Лорън и отново легна.

— Не ми се ще да стигам дотам. Едно е сам да си бъдеш шеф, друго е да работиш за някого — не, това не е за мен. Освен ако не ме поискаш за лична секретарка, ще бъда много добра.

— Не съм достатъчно ангажирана, за да имам лична секретарка  
— промърмори Лорън и затвори очи.

— Ще бъдеш. Чакай само да се появят рекламите. А Сам ми каза, че възнамеряваш да се захванеш и с други неща.

— Не бих имала нищо против.

— Нейчър стана актриса, знаеш ли?

— Наистина?

— Да, живее с онзи продуцент и той я ангажира във филма си. Тя е новото откритие.

— Сигурно това я прави щастлива.

— Прочетох в един вестник, че Емерсън Бърн се връща тази седмица от световното си турне.

— Ти си истинска клюкарка.

Пиа въздъхна завистливо.

— Сигурно имаш някои интересни бивши приятели. А когато дойде да работиш при Сам, всички мислехме, че си толкова затворена.

— Емерсън не ми е бивш приятел.

— А Ник Ейнджъл? — любопитства Пиа. — Никога не си споменавала за него. Той много настояваше да говори с теб.

— Излизах с Ник в гимназията — обясни тя равнодушно, сякаш това бе маловажен епизод.

— Брей! В гимназията — беше ли толкова готин и тогава?

— Да — тихо отвърна Лорън. — Беше.

Щом пристигна в Ню Йорк Ник веднага се обади във „Всеотдайна помощ“. Телефонен служител му обясни, че такъв абонат вече няма.

— По дяволите! — Той затръшна слушалката.

Помисли за момент, после се обади на Карлайл в Лос Анжелос.

— О, сладур! — възкликна тя. — Прекарахме добре! Не съм си представяла, че си толкова отворен.

— Е, да, това ни свързва.

— Можеш ли да дойдеш? Приятелката ми е още тук.

— Аз съм в Ню Йорк.

— Не те е срам.

— Имам нужда от услуга.

— Каква?  
— Помниш ли вечерята, на която ме заведе, когато снимахме „Нощен град“?  
— Ходихме на много места.  
— Домакинята беше с много гривни.  
— Имаш предвид Джеси Джордж.  
— Точно така. Какъв ѝ е телефонът?  
Карлайл се изсмя.  
— О, Ник, не е ли малко старичка за теб?  
— Трябва да я питам нещо.  
— Чакай да си взема тефтерчето.  
Тя му даде номера, той затвори и набра. Всичко, което му се наложи да каже, бе „Ник Ейнджъл“ и Джеси веднага се сети кой е той.  
— Ник, колко ми е приятно да те чуя. Толкова ми хареса „Нощен град“. Запомняща се игра.  
— Благодаря.  
— Какво мога да направя за теб?  
— Имаш ли телефона на „Всеотдайна помощ“?  
— За съжаление те прекратиха дейността си.  
— Така ли?  
— Да. Но мога да ти препоръчам друг организатор на вечери.  
— Помниш ли онова момиче... дете готвеше?  
— Имаш предвид Лорън?  
— За кого щеше да се омъжва?  
— Оливър Либерти. Те се ожениха на Бахамските острови.  
— С какво се занимава той?  
— Оливър притежава най-голямата агенция в Ню Йорк — „Либерти и Чарлс“.  
— Можеш ли да ми дадеш домашния ѝ номер?  
— Разбира се. Между другото, утре давам вечеря. Ще се радвам, ако дойдеш.  
— Добре, въ, не знам... тук съм само за няколко часа. Трябва да се връщам в Лос Анжелос.  
— Колко жалко, Оливър и Лорън ще дойдат.  
— Може и да поостана — побърза да промени решението си  
Ник.

— В осем часа. Неофициално. Включвам те в списъка на гостите.

Така, значи Лорън все пак се е омъжила за онзи човек. Новината не е никак приятна. Но нали той иска само да ѝ се извини, а за това не е необходимо да се хвърлят в прегръдките си. Толкова време мина. И двамата са вече променени.

Да, разбира се. И каква друга мъдрост още ще измисли?

## СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Одил Хейуърт беше най-прелестната жена, която някога бе виждала, и Синдра я намрази от пръв поглед. Гордън принадлежеше на Одил. Одил принадлежеше на Гордън. И това беше съвсем очевидно.

Марик бе уредил вечеря в интимен кръг за четирима във френски ресторант и Синдра ненавиждаше всяка минута от нея. Одил бе необичайно красива, с кехлибарени очи, модерна къса черна коса и широка усмивка. Беше най-малко на трийсет и пет.

Стара, реши Синдра. Сигурно му трябва някоя по-млада.

— Марик ми каза, че сте били модел — вежливо подхвърли Синдра, макар изобщо да не я интересуваше.

— Да, бях, докато Гордън дойде и ме спаси — отвърна Одил и стисна ръката на мъжа си. Той стисна нейната на свой ред.

*Колко мило*, помисли си Синдра.

— Видях я в другия край на салона по време на едно претърпкано тържество — обясни Гордън. — Само един поглед и разбрах, че с живота ми е свършено.

Всички се засмяха.

— Да, да — престори се Одил на обидена. — Твоят живот започна тъкмо тогава и ти го знаеш.

— Права е. Преди това бях женкар. След като я срещнах, загубих интерес.

— Ами, загубил си интерес. — Одил се усмихна на съпруга си. — Преди да ме срещнеш, беше самец!

Марик взе ръката на Синдра.

— Аз се чувствам по същия начин.

Това беше новост за нея. Тя знаеше, че той я харесва, но никога не бе изразявал никакви сериозни намерения.

— Вие двамата май вече сте много близки — отбеляза Одил. — Нещата като че ли вървят към съвместен живот.

Гордън отпи от чашата с бренди.

— Ние гледаме нашите артисти да са щастливи.



— А, имам някои новини, Синдра, те ще те направят наистина щастлива.

— Да?

— Твоят запис е влязъл в първите четирийсет позиции.

Тя подскочи от вълнение.

— Наистина?

— Да.

— О, това е страхотно! — Синдра се обърна към Марик. — Ти знаеше ли?

Той се усмихна смутено.

— Да, знаех, но Гордън е шефът, той искаше да ти каже.

— Имах нужда да чуя нещо приятно.

— Мила, ти ще чуеш всички добри новини, които си в състояние да понесеш — обеща ѝ Марик.

После те се любиха. Тя си мислеше за Гордън — че е вкъщи с красивата си жена и двете си малки деца. Той не си позволява нищо друго, освен бегъл поглед. За него тя е само една певица, която прави записи — негова певица и нищо повече. Някой ден обаче ще погледне на нея по друг начин. Някой ден той ще я иска толкова много, колкото и тя него.

Синдра знаеше, че не съществува мъж, който не може да бъде прельстен.

По-късно същата вечер Ник отиде да види представлението на Джоуи. В негово отсъствие нито клубът, нито скапаните мадами се бяха променили.

Джоуи беше забавен. Имаше истински талант — талант, който пропиляваше благодарение на наркотика.

— Обеща ми, че ще дойдеш да постоиш при мен — смъмри го Ник.

— Хей, човече, ти си същинска бавачка — недоволно отбеляза Джоуи. — Престани да ме контролираш.

— Знаеш ли какво ще ти кажа: ти ще дойдеш с мен в Лос Анджелис и аз ще се опитам да ти намеря роля в новия си филм.

Джоуи сви устни.

— О, ти си голяма звезда сега. Можеш да ми намериш роля, а?

— Ще се помъча, но не и ако си седиш на задника в Ню Йорк.

— Не си седя на задника, човече. Просто работя, за да преживявам.

Ник го огледа. Не беше специалист, но можеше да се закълне, че приятелят му се е върнал към наркотиците.

— Ще ти изпратя билет.

— Мога сам да си го купя.

— Ей, слушай, печеля повече пари от тебе. Възползвай се, докато можеш.

— Майната ти — ухили се Джоуи.

— И на тебе — отвърна Ник.

Когато се върна в хотела, се обади на Мийна.

— Имам нужда от услуга.

— Обясни ми само едно нещо. — Тя явно беше ядосана.

— Какво?

— Кой ти каза, че можеш да заминаваш за Ню Йорк, без да ми се обадиш?

— Аз трябва да съм под контрол, така ли?

— Не, но утре сутринта точно в девет трябва да си на проба на костюма.

— Ще се върна след четирийсет и осем часа.

— В бъдеще ме уведомявай.

— Добре, мамо.

— Много си весел, Ник — отбеляза сухо Мийна. — Каква е услугата?

— Имам един талантлив приятел. Искам да му намериш роля във филма.

Тя не можа да прикрие почудата си.

— Ти да не се мислиш за Бърт Рейнълдс?

— Поне го уреди за прослушване.

— Каква роля имаш предвид?

— Би бил добър като доносник в затвора.

— Те са си намерили някой, който им харесва.

— Накарай ги да го видят, Мийна. Той е добър.

— Ще се опитам да го уредя. Впрочем, Ник, защо си в Ню Йорк?

— Моята рекламна агентка ме научи на едно нещо.

— Какво е то?

— Винаги да карам околните да отгатват!

Сутринта той се разходи за малко из Сентрал Парк. Две момичета го познаха, сбутаха се и избухнаха в истеричен кикот.

Когато се върна в хотела, се обади на Джеси и ѝ каза, че окончателно е решил да отиде на вечерята.

— Много се радвам. С дама ли ще бъдеш?

— Не, ще дойда сам. — Ник замълча за малко. — Ъ, Джеси...

— Да?

— Сложи Лорън до мен.

— Имаш предвид жената на Оливър?

— Да. Знаеш ли, двамата с Лорън... ние, ъ... ние се познаваме отдавна.

— Не знаех.

— Загубихме връзка, затова ще ми бъде много приятно да си припомним старите времена. Не е кой знае какво, но ако я сложиш до мен, ще ти бъде благодарен.

— Разбира се, Ник. Очаквам да те видя.

Джеси затвори телефона замислена. Не можеше да си обясни какво точно става, но ѝ се струваше доста странно, че Ник първо се обади за телефона на Оливър, а сега пък иска жената на Оливър да седи до него.

Е добре, не е нейна работа да задава въпроси, а да направи каквото трябва. Беше поканила интересна група хора и Ник Ейнджъл щеше да се впише чудесно в групата.

Ако предчувствието ѝ беше вярно, това щеше да бъде необикновена вечер.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Бяха минали пет седмици, откакто Лорън се бе върнала от пътуването си до Рим, когато тя разбра, че нещо не е наред. От няколко дни ѝ се гадеше и преглеждайки календара си, установи, че мензисът ѝ закъснява. Това беше необичайно, никога не ѝ се беше случвало.

Една мисъл се въртеше в главата ѝ — дали не е забременяла?

След като веднъж ѝ мина през ум, вече не можеше да се отърси от това подозрение. Отиде до гимнастическия салон и енергично се зае да прави упражнения. После се прибра вкъщи и седя в горещата вана около един час. Лорън искаше дете, но сега това беше невъзможно, защото Оливър не се бе любил с нея. И така, тя е бременна и как ще му обясни?

*Няма да правя аборт. Няма да убия още едно дете.*

*Какво ще сториш сега, Робъртс?*

*Не знам.*

*Виж докъде те докара малката ти екскурзия до Рим.*

*Млъкни! Млъкни, по дяволите!*

Имаше само един изход. Трябваше навреме да накара Оливър да я люби.

Той си дойде вкъщи от офиса по-рано, за разлика от друг път.

— Можем ли да поговорим? — попита тя и му поднесе мартини.

Оливър изглеждаше объркан.

— Ако ще ходим у семейство Джордж довечера, трябва да се обадя на няколко места, преди да излезем.

— Оливър — поде Лорън с равен глас. — Ще ми се да поговорим. Толкова много ли искам от теб?

— Разбира се, че не. Просто ти обяснявам, че трябва да проведе тези разговори, преди да отидем. Не можем ли да отложим за по-късно?

— Когато се прибереш вкъщи, винаги си уморен.

— Няма да съм уморен — обеща той. — Ще отделия време за теб.

О, колко благородно! А всъщност вече ѝ ходи по нервите.

Лорън се чудеше дали да не откаже ангажимента за вечерята. Ако не отидат, тя ще бъде с Оливър и може би, може би...

*Трябва да уредиш нещата, преди да си загазила, Робъртс.*

*Казах ти — млъквай, по дяволите!*

Мисълта да се обади на Джеси и да отмени ангажимента за вечерята в този късен час не ѝ допаднаше много. Джеси щеше да се ядоса, още повече, че не бяха се виждали известно време.

С въздишка си даде сметка, че трябва да отидат.

Облече си семпла черна рокля, среса косата си и старателно се гримира. После се облегна назад и се огледа. Откакто работеше като момичето на „Марчела“, бе придобила някакъв финес. Оливър го наричаше финес на успеха.

Тя си мислеше дали този финес не бе последица от страхотния секс с Лоренцо.

Веднъж.

Веднъж беше достатъчно.

Беше прекалено виновна, за да го направи втори път.

Влезе в апартамента на Джордж с усещането, че трябва веднага да се отправи към кухнята и да започне да готви.

Джеси бе събрала, както обикновено, своята интересна смесица от разнородни хора, вечерта нямаше да е скучна.

Взе си питие от минаващия сервитьор и поговори малко с един от колегите на Оливър от конкурентна агенция.

— Моите поздравления. — Мъжът бе застанал твърде близо. — Видях рекламите на „Марчела“, много са добри. Оливър откри лицето на годината и се ожени за него.

— Радвам се, че ви харесва. — Тя отстъпи назад. — Имате отличен вкус.

Той се засмя тихо.

— Също и Оливър.

Беше с гръб към вратата, ала разбра, че идва някой много важен гост. Обърна се и с изненада видя Емерсън Бърн. Гривата му бе станала по-дълга, а тенът — по-тъмен. Бледобежовият кожен панталон подчертаваше дългите му крака, носеше стилно яке с ресни. Момичето с него изглеждаше на около дванайсет години.

Не мина много време и той се изправи пред нея.

— К'во пра'йш, любима? — попита я, сякаш бяха най-добри приятели. — Чувам, че си се омъжила.

— А аз чух, че ти пък си се развел — отговори тя студено.

Той не изглеждаше много притеснен.

— Това 'се едно щеше да стане. Нейчър ме направи луд. Ненормална жена.

Лорън кимна към младото момиче, което се мотаеше около вратата.

— Това дъщеря ти ли е или гадже?

— Ха-ха, все още си страхотна смешничка.

— Ти винаги предизвикваш чувството ми за хумор, Емерсън.

— Не това обаче предизвикваш ти у мен. — Той кимна към Оливър в другия край на стаята. — Това ли е твоят дъртак?

— Недей да наричаш Оливър дъртак.

— Ами не е баш първа младост. — Емерсън я оглеждаше критично. — Ти изглеждаш много добре. Бракът трябва да ти е понесъл.

— Ти би трябвало да знаеш. Колко пъти досега си се бракосъчетавал?

— Достатъчно, за да разбирам.

Лоренцо връхлетя върху тях. Костюмът му беше безукорен. Акцентът — очарователен. Целуна я по двете бузи.

— А, скъпа, всяка друга жена тук бледнее пред теб.

— Боже, Боже — възкликна Емерсън. — Чувал съм бая глупости през живота си, ама тази е върхът.

— Емерсън, запознай се с Лоренцо Марчела.

— Много ми е приятно. — Лоренцо подаде ръка с безупречен маникюр. — Слушам вашата музика, тя ми доставя удоволствие.

— Ти к'во пра'йш бе, Лоренцо? — попита Емерсън.

— Той е собственик на „Марчела козметикс“ — побърза да обясни Лорън. — Италианска фирма, чиито продукти сега излизат на американския пазар.

— Ем... — Малката млада приятелка на Емерсън се приближи с решителна стъпка, с намръщено лице и с жален хленчещ глас отрони: — Остави ме там до вратата. Не познавам никого тук. Как може да се държиш така с мен?

— Шт, любима, тук има възрастни хора.

— Да. — Лоренцо не обърна внимание на прекъсването. — Лорън е момичето на „Марчела“. От следващия месец ще виждате лицето ѝ навсякъде.

— Чудесно — радостно кимна Емерсън, — това е хубаво лице.

Малко преди вечеря започна да ѝ се гади. Бързо отиде до банята, намокри пешкир със студена вода и го сложи на челото си.

*Бременна съм.*

*Откъде знаеш?*

*Знам.*

*Ти си виновна.*

О, Боже! Какви обяснения ще дава на Оливър?

*Скъпи, знаеш ли, ние не сме се любили истински, но се е случило чудо. Непорочно зачатие.*

Не звучеше много убедително.

Когато излезе от банята, всички бяха насядали. Тя влезе в трапезарията и се отпусна на мястото си. Лоренцо беше от лявата ѝ страна.

— Добре ли се чувстваш? — попита я той загрижен.

— Чудесно, благодаря.

Тя се обърна да види кой седи от другата ѝ страна и не можа да повярва на очите си.

— Здравсти, Лорън — поздрави я познат глас. — Доста време мина.

— Ник.

Ник Анджели.

Миналото ѝ връхлетя върху нея и я накара да занемее.

Очите им се срещнаха и се впериха едни в други. За момент тя не можеше да си поеме дъх. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите, и не знаеше какво да прави. Не можеше да избяга.

— Здравей, Ник — едва-едва отвърна Лорън. — Изненадана съм.

— Май ни е писано да се срещаме у Джеси, а? — попита той.

— Така изглежда. — Тя се опита да се престори на колкото е възможно по-равнодушна.

О, Боже! Все същите пронизващо зелени очи. Все същата лъскавочерна и къдрава коса. Ето я и онази трапчинка в средата на брадичката, която така я влудяваше.

— Радвам се, че те виждам. — В същото време той си мислеше, че тя изглежда по-хубава от всякога.

— И аз — измънка Лорън.

Говориха през цялото време на вечерята. Тя изобщо не се обърна на другата страна и Лоренцо не беше доволен. Започнаха със светски разговор, който постепенно ставаше все по-личен, докато накрая Ник стигна до пътуването си до Бозуел, спомена как е узнал за гибелта на родителите ѝ и изказа своите съболезнования.

Тя кимна.

— Голям ужас беше.

— Знаеш ли, че ти писах? — Той я гледаше настоятелно.

— Не, не знаех.

— Да, много пъти. Сега разбирам, че писмата е нямало къде да отидат. Бях ти написал едно дълго писмо, преди да напусна града, в което ти обяснявах, че се налага да замина.

— Къде го изпрати?

— Оставих го на Луиз в закувалнята. Тя ми обясни, че не е могла изобщо да те види, но аз разбрах това едва когато се върнах. — Той продължи да я гледа в очите. — Как си?

— Добре съм. — Тя не можеше да си обясни как изобщо намираще сили да разговаря.

— Значи ти се омъжи.

— Да. Този отсреща е съпругът ми. — Лорън посочи Оливър в другия край на масата.

Ник го огледа.

— Не бих искал да съм невъзпитан, но не е ли твърде възрастен за теб?

— Невъзпитан си. — Тя се опитваше да диша равномерно.

Той се засмя.

— Да де, нали ме помниш? Никога не съм блестял с деликатност.

Тя не можа да не се усмихне. Да, помни то, помни го твърде добре. За миг потъна в зелените му очи и забрави всичко.

— Мислех, че си ме изоставил — промърмори Лорън.

— И аз мислех същото за теб.

Тя отвърна глава и грабна чашата си с вино. Ръката ѝ трепереше, искаше ѝ се това да остане незабелязано, но не беше в състояние да направи нищо.



— Минаха много години, и двамата бяхме толкова млади тогава.  
— Да — съгласи се Ник. — Деца.  
— Не толкова малки.  
Той се наведе по-наблизо.  
— Дяволски красива си.  
Тя отпи още глътка вино.  
— Ник... аз...  
— Да?  
— О... нищо. — Напразно се мъчеше да промени темата. — Кого още видя в Бозуел? — Лорън притаи дъх и чакаше да чуе дали баща му е умрял.  
*Как умря той, Лорън? Ти го уби.*  
— Видях старата ти приятелка Мег. Познай къде.  
— Къде? — попита тя с пресекнал дъх.  
— Омъжила се е за оня задник Сток Браунинг.  
— Ами! Наистина?  
— Изненадана ли си?  
— Е... мисля, че те са идеална двойка.  
— Боже! Какъв надут капут беше той. А ти бе сгодена за него.  
— По грешка — бързо вметна Лорън.  
— Е, не беше точно така.  
Тя отново вдигна чашата с вино.  
— Помниш ли вечерта, когато той ти счупи носа?  
— О, да — унило отвърна Ник. — Сякаш мога да го забравя. Ти ме заведе у вас и родителите ти направо подлудяха от притеснение.  
— А на сутринта отидохме в Рипли.  
Той я изгледа по-продължително.  
— Това беше незабравим ден.  
— Наистина. — Тя отвърна поглед.  
Ник поклати глава.  
— Боже, Лорън, струва ми се, че е било толкова отдавна.  
Тя въртеше в пръстите си столчето на чашата.  
— Много си мислех за тебе, Ник. Къде отиде?  
— В Чикаго. Намерих си работа в един клуб и вършех абсолютно всичко. Барман, дисководец — каквото кажат, това. После се преместих в Лос Анжелос.  
— Трябва да е било вълнуващо.

— Ей, всичко е вълнуващо след Бозуел. — Той се поколеба за момент и добави: — Липсваше ми...

— Мислеше ли за мен? — нежно попита тя.

— Всеки ден.

— И аз.

— Има нещо, което трябва да ти кажа...

— Лорън... — Лоренцо бе проявил достатъчно търпение. Той я мушна силно в ребрата. — Представи ме на своя приятел.

Тя се върна в действителността.

— О, ъ, това е Ник... Ник Анджели.

Ник се изкашля.

— Вече съм Ейнджъл.

— Разбира се, как можах да забравя. — Тя започна да се смее истерично. — Ейнджъл. Какво е това име?

Той се усмихна.

— Ами артистичното ми име, не се подигравай с него.

— А, добре — Лорън продължи да се кикоти, — в такъв случай, Лоренцо, запознай се с Ник Ейнджъл. Бяхме съученици в гимназията.

— И правехме доста неща заедно. — Ник отново срещна очите ѝ. Размениха си многозначителни усмивки.

*Обичам те, Ник. Нищо не се е променило.*

*Ела на себе си, Робъртс. Ти си омъжена жена, която е бременна от друг мъж.*

Не ти трябва повече усложнения.

На Лоренцо тази ситуация никак не му допадна. Той усети конкуренцията и реагира енергично. Съпругът бе едно — с него бе лесно да се справи. Този мъж обаче представляваше заплаха, а Лоренцо не обичаше заплахите.

— Двамата с Лорън ходихме скоро в Рим. — Той собственически приплъзна ръка по раменете ѝ. — Ах, какъв романтичен град! Ходил ли си там Рик?

— Той е Ник — бързо го поправи Лорън и се отмести така, че да се освободи от ръката му.

— Няма значение — пренебрежително отвърна Лоренцо.

— Не, но ще снимам филм там догодина. — Ник лъжеше, но майната му на тоя италиански капут, който очевидно сваля Лорън.

— Джина Лобриджида ми е много близка приятелка. — Лоренцо пооправи безупречния си копринен маншет.

Ник го погледна с празен поглед.

— Джина коя?

— Джина е една от най-големите филмови звезди в Италия. И голяма красавица.

— Този филм ще бъде съвременен. — Ник намигна на Лорън.

Тя отблъсна стола си от масата и стана. Отново ѝ се повдигаше.

— Изглеждаш бледа, скъпа. — Лоренцо скочи на крака.

— Не... не, добре съм. Ще се върна. — Лорън погледна към другия край на масата. Оливър разговаряше с Емерсън Бърн. Добре. Стигаше ѝ да се оправя с Ник и Лоренцо.

Банята за гости бе заета и затова тя тръгна по коридора към спалнята на Джеси, където седна на края на леглото и се опита да разсъждава трезво. Твърде много ѝ дойде. Оливър, Емерсън, Лоренцо... и Ник.

Единственият мъж, който наистина я интересуваше, беше Ник. Всъщност Лорън го обичаше точно толкова, колкото винаги го е обичала. Той владееше сърцето и душата ѝ, но тя бе хваната в капана на една абсурдна ситуация и не можеше да направи нищо.

Ник влезе и я стресна.

— Какво става, Лорън?

— Ъ... нищо.

— Мога ли да те видя? — попита той настоятелно.

— Ти ме виждаш.

Зелените му очи се втренчиха в нейните.

— Знаеш какво имам предвид.

Тя знаеше какво има предвид той.

Ник пристъпи съвсем близо до нея и я изправи на крака.

Тя вътрешно трептеше. Пропадеше... пропадеше... И когато той започна да я целува, сякаш времето спря и нищо вече нямаше значение. Целуваха се като обезумели.

Ръцете му докосваха лицето ѝ.

— О, Боже, Лорън, толкова ми липсваше.

Тя успя да го отблъсне, бореше се за живота си, отчаяно се опитваше да овладее положението.

— Ник, ти забравяш нещо. Омъжена съм. Съвсем омъжена.

— Разведи се.  
— Не е толкова просто.  
— Ще го направим просто.  
— Не... аз... не мога.

Той я целуна отново и я накара да замълчи.

Затворила очи, Лорън отново стана някогашното шестнайсетгодишно момиче и болката изчезна. С Ник е, винаги е била в безопасност с него.

Той силно я притискаше до себе си и тя почувства неговото непреодолимо желание. Съзнаваше, че трябва да се отскубне от тази прегръдка, но нямаше сили.

— Обичам те, Лорън. — Ник шепнеше думите, които тя чакаше да чуе. — Винаги съм те обичал.

Вече не беше шестнайсетгодишна. Беше зряла жена и можеше да прави каквото си поиска.

*Откъде знаеш, че не те лъже? Лесно му е да твърди, че ти е писал. Спомни си, че те остави бременна и сега пак си бременна.*

— Ник... аз...

Беше твърде късно да протестира. Беше се отдала на завладяващата я страст, както и той.

Паднаха на леглото, вплетени в опасна прегръдка.

Ръцете му започнаха да опипват тялото ѝ под дрехите и тя изгуби чувство за време и място.

— Обичам те, Лорън — повтаряше Ник непрестанно. — Обичам те... обичам те...

Женски глас ги прекъсна.

— Извинете ме.

Те засрамено се разделиха. Джеси забърза към тоалетката си, като се преструваше, че не е забелязала какво правят.

— Лорън, Оливър те търси — съобщи ѝ тя равнодушно и взе сребърна четка за коса. — А ти, Ник, защо не останеш тук за малко?

Лорън усети, че бузите ѝ горят. Оправи роклята и косата си. Реалността се връщаше и отъмщаваше.

— Обади ми се, аз съм в „Плаза“ — тихо ѝ заръча Ник. — Ще чакам да ми се обадиш.

Тя кимна, макар да знаеше, че няма да му се обади.

Твърде късно бе да се връща назад.

Ник Анджело беше нейното минало. И така трябваше да бъде и  
занапред.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1988

Тълпата беше подлудяла. Напълно обезумяла. Ник чуваше гласовете, преди още да е напуснал сигурното убежище на лимузината. Те крещяха името му, викаха истерично. Ани седеше до него, равнодушна както винаги. Той отпи още една глътка от кристалната чаша в ръката си, остави я на килима в лимузината и се обърна към телохранителя си:

— Добре, да тръгваме.

Игор, огромен плешив чернокож, отвърна:

— Разбира се, шефе — с тънък гласец, който не подхождаше на вида му.

Имаха си ред. Първо Игор слизаше от лимузината и даваше знак на още двама телохранители, които ги следваха с друга кола. Тогава тримата образуваха щит около Ник, а Ани се мъкнеше след тях, докато те пробиваха път към входа на киното.

Беше премиерата на поредния филм на Ник, „Гангстер“. Представителите на печата — журналисти, жадни за сензация, се бяха струпали от двете страни на червената пътека, мушкаха камерите си напред към него и крещяха името му. Бяха почти толкова неприятни, колкото и почитателите му.

Той се бе научил как да се справя. Втренчил взор право пред себе си, никога не поглеждаше наляво или надясно и продължаваше да върви, без да спира.

Да бъдеш звезда.

Майтап.

Тази вечер тълпата бе необуздана. Направи опит да пробие бариерите, бореше се с полицията, която се опитваше да я задържи.

Ник ускори крачка и хванал Ани за ръка, я теглеше след себе си. В края на краищата тя му беше жена, не трябваше да я губи.

Да, всичко беше много хубаво, но понякога се чувстваше като мошеник. Коя е тази личност, която създадоха? Тази икона? Той ли е наистина? Това ли е Анджело?

Стигнаха до фоайето на киното, където бяха приветствани от неговия импресарио Фреди Лион. Мийна Карън вече не се занимаваше с кариерата му, сега за него се грижеше Фреди, ръководител на конкурентната агенция на Мийнината — „МАЙ“ — Международни актьорски импресарии.

Фреди чакаше с невъзмутим вид, мъж малко над четирийсетте, с приветливо лице и весела сърдечна усмивка. Прякорът му бе Змията, защото можеше да се включва или да се изплъзва според случая от всяка сделка. Никой никога не го бе наричал Змия открито.

Откакто Ник беше с него — тоест от четири години — Фреди го бе насочвал умело и го бе направил една от големите филмови звезди.

Фреди бързо целуна Ани по бузата и после я заряза. Тя беше госпожа Ейнджъл. Заслужаваше признание, но само толкова. Съпругите на звездите трябваше да знаят как да стоят на заден план, да изглеждат привлекателни и да мълчат.

Ани не се справяше особено успешно. Гневът ѝ клокочеше под повърхността като вулкан, който всеки момент щеше да изригне.

Фреди прегърна Ник през рамо и двамата тръгнаха из киносалона — супер импресариото и суперзвездата. Събраната за празненството публика се обръщаше след тях. Тези двама мъже бяха кралските особи на Холивуд.

Госпожа Фреди Лион помахна на Ани и двете съпруги си размениха дежурни целувки по бузите.

Всички се усмихваха, освен Ник. Бриджит, първата му рекламна агентка, го бе научила добре. Винаги да изглежда мрачен. Мрачното лице се котира при всякакви случаи.

Бриджит вече не му беше рекламен агент. Сега го представяше Йън Джем, енергична личност с права червена коса, която приличаше на перука, макар да си беше изцяло негова.

Ник седеше на резервираното си място с Фреди от едната страна и Ани от другата. Щеше му се да си е донесъл пиене, но това означаваше Фреди да побеснее. Не беше хубаво да го виждат да пие на публично място.

Защо не, по дяволите? Мамка му, може да си прави каквото поиска.

Карлайл Ман мина по пътеката между редовете и му махна. Беше с новия си съпруг — ръководител на студио с уморено изражение и

накъдрена коса. Боже! Животът с Карлайл може да изтощи всекиго.

Двамата с Ани вече рядко си разменяха по някоя и друга дума. Почти седем години брак без любов, те се отдалечаваха един от друг с всеки изминал ден. Колкото по-известен ставаше той, толкова по-враждебно се настройваше Ани. Никога нямаше да му прости, че тя самата не направи кариера.

Ожени се за нея по две причини: първата — трупът на непознатия мъж, заровен някъде в пустинята Невада, и второ, защото тя забременя. Сега имаше дъщеря — единственият светъл лъч в живота му. Казваше се Лиса.

Публиката вече сядаше, хората се въртяха, обръщаха се, поздравяваха го, махаха му, изпращаха му въздушни целувки, всички раболепно ухилени. И това са същите хора, които някога го пренебрегваха. Майната им. Той може да играе холивудската игра така добре, както всеки друг.

Беше гледал филма поне петдесет пъти. Едно от най-приятните неща в правенето на филми беше процесът на монтаж и редактиране. Разбра го на третия филм, в който се снима, и сега обичаше да седи с монтажистите и редакторите, да гледа филма кадър по кадър, да го оформя такъв, какъвто искаше да бъде.

Знаеше, че той единствен имаше правото на това, защото притежава властта. Миналата седмица бе казал на Фреди, че желае да режисира един филм.

— Както искаш — рече Фреди с пълно безразличие.

Да бъдеш суперзвезда означаваше никога да не се стремиш към нещо, което не можеш да постигнеш.

Светлините започнаха да гаснат. Ник се прегърби и се отпусна на седалката. Всичко изглеждаше нереално — той беше звезда. Не бе направил нищо, за да го заслужи, а сега беше на такава височина, където атмосферата бе толкова опияняваща, че почти се задушаваше.

Ник Ейнджъл суперзвездата. Как стана това? Той се опита да мисли — да избистри мисълта си. Всеки ден се случваха толкова много неща, толкова много изисквания биваха предявявани към времето му. Нямаше и миг, в който да е сам. Да седи в тъмното кино бе истинско удоволствие — никой не му досаждаше, никакви лепки, които да се улавят за всяка негова дума.



До него Ани се въртеше неспокойно. Ани, която се превърна в съвършената холивудска съпруга. Занимава се с благотворителна дейност — да, Ани е извънредно щедра с неговите пари.

Тя гледаше за пръв път „Гангстер“. Не беше ходила на никоя от закритите предварителни прожекции, които показваха каква ще е реакцията на публиката. Не. Ани му бе казала, че не иска да гледа най-новия му филм повече от веднъж. Кучка! Ако имаше възможност да го провали, щеше да го стори.

Според Ани той се бил продал, като станал филмова звезда вместо изтънчен театрален актьор, какъвто можел да бъде. Глупости. Какво му е лошото на това да прави по шест милиона долара на филм? Нали вижда, че тя ги харчи без проблем.

През последните седем години на три пъти се местиха. Първо в скромна малка къща над булевард Сънсет с невероятна гледка към града. После — в по-голяма къща в модерния Пасифик Палисейдс. И накрая — в истинско имение в Бел Еър.

На кого ли пък му трябва шибаното имение? Във всеки случай не и на него.

Стихията на Ани бе обзавеждането. Тя се заобиколи с маса специалисти по вътрешна архитектура и всички те харчеха, харчеха, харчеха.

Името му се появи на екрана и се чуха откъслечни аплодисменти. Не беше необходимо публиката да го вижда, за да прояви привързаността си.

Не беше много сигурен как точно се случи — знаеше само, че стана бързо. От скромния успех към издигната в култ суперзвезда. Три лесни стъпки. Мийна Карън превзе първите две равнища, а после Фреди Лион го изстреля в стратосферата.

Филмът започна и образът му изпълни екрана. Негова партньорка бе мрачна блондинка с нацупени устни и тъмносиви очи. Имаха връзка. Това е една от привилегиите на суперзвездите — може да чука, която си поиска, а мадамите в главните роли само чакат да бъдат избрани.

Фреди можеше да прави същото, ако желаше, но той никога не позволяваше да бъде използван.

Веднъж каза на Ник, че удоволствието, което изпитва от голяма сделка, е много по-задоволяващо от всяко мимолетно чукане.

Щастливецът Фреди. Има си своята стабилна агенция, привлекателна, интелигентна съпруга, която му е била гадже още от колежа, и две добре възпитани деца на юношеска възраст. Има си всичко.

Ник не се смяташе за щастливец — макар някой да бе казал, че той е най-щастливият човек на света. Колко енергични и красиви мъже биха искали да са на негово място? Той е звезда. Може да има всяка жена, която поиска. Хората се смеят на шегите му. Най-добрите маси в ресторантите са за него. Появата му навсякъде се превръща в празник. Той е обожаван, боготворен и обичан.

Това обаче не го задоволяваше. Лорън не беше с него.

Често си мислеше за последния път, когато я видя в Ню Йорк на вечерята у Джеси Джордж. Имаше чувството, че времето е спряло. Стигнаха до спалнята, където бяха на път да подновят връзката си, и в този момент Джеси ги прекъсна.

Лорън обеща да му се обади. Обаче не го направи. Пет дълги дни, изпълнени с притеснение, той седя в хотелската си стая и чака, докато го повикаха да се върне в Лос Анжелос, за да снима нов филм. Опита се да я открие, когато се прибра, но тя не пожела да отговори на обажданията му.

Скоро след срещата им в Ню Йорк нейните снимки започнаха да се появяват във всички списания. Той искаше да я забрави, но му бе невъзможно. Лорън го гледаше отвсякъде — нейното красиво, невероятно лице. Момичето на „Марчела“.

С течение на годините тя не изчезна. Успоредно с неговата звезда изгряваше и нейната. Вече беше може би най-известният модел в Щатите. А той бе може би най-известната кинозвезда.

Това обаче не беше достатъчно. Не и за дълго.

Когато се върна в Лос Анжелос след нюйоркското пътуване, Ани го чакаше както винаги. Ник си мислеше да говори с нея, да ѝ каже, че не става. Беше сигурен обаче, че ако го направи, тя ще отиде направо в полицията. Ани го притежаваше във вида, в който желаше — и тя съзнаваше силата си.

Посрещна го с неочаквани новини.

— Ще имаме дете.

Какво щеше да изгуби? Лорън бе омъжена и очевидно не искаше да има нищо с него, затова той се ожени за Ани — не му допаднаше мисълта детето да расте без баща.

Бриджит и Мийна побесняха. Според тях бракът бил убиец за кариерата. По тяхно внушение Ник два месеца държа женитбата си в тайна, но един ден Ани се раздрънка пред някакъв репортер — случайно, твърдеше тя, ала никой не ѝ повярва.

След това Ани започна да става обект на вниманието, което заслужаваше. Госпожа Ник Ейнджъл се радваше на много повече чест и слава, отколкото би постигнала Ани Бродерик.

Джоуи най-накрая реши да се придвижи към Тихоокеанското крайбрежие. Ник удържа думата си и му даде роля във филма си. Джоуи незабавно пристигна в Калифорния, а Ник бе толкова доволен, че превърна в традиция включването на Джоуи във всеки свой филм. В крайна сметка Джоуи се опияни от малкия си успех. Три години след преместването си в Лос Анжелос той бе намерен мъртъв в апартамента на приятелката си с празно шишенце от кокаин до себе си.

Ник не се укоряваше. Бе положил всички усилия да помогне на приятеля си, но наркотиците надделяха. Смъртта на Джоуи бе неизбежна.

Докато седеше в киното, Ник започна да изпитва онова старо чувство на безпокойство. Направо го подлудяваше да гледа лицето си на екрана. Понякога му се искаше да не бе ставал толкова прочут. Нямаше ли да е по-щастлив, ако си работеше в бара на Кю Джей в Чикаго и си живееше с Дъовил? Никакво напрежение. Сега това шибано напрежение е толкова голямо, че понякога има чувството, че ще експлодира.

Стана.

— Къде отиваш? — просъска Ани.

— Да пусна една вода.

Излезе навън, хвана някакъв разпоредител и му даде стодоларова банкнота.

— Направи ми услуга. Изтичай до магазина за питиета и ми купи бутилка уиски. Задръж рестото.

— Да, сър. — Момчето бе поразено.

Той се разхожда из фойето, докато разпоредителят се върна с бутилка, после отиде в клозета и отпи няколко едри глътки. Силният

алкохол прогори стомаха му. Не беше ял цял ден, за да има по-измъчен вид, трябваше да поддържа образа на Ник Ейнджъл.

Зърна се в огледалото и се запита защо това се случи точно с него. Е, да, изглежда добре, но не е нито Редфорд, нито Нюман.

По дяволите! Неприятно е да имаш всичко и да знаеш, че може да го загубиш още утре.

Защо не е щастлив?

Защото живее с жена, която не обича, и това го кара да се чувства празен отвътре.

Изгълта необходимото количество уиски, за да придобие сила, и се върна в салона.

Щом седна, Ани долови мириса на алкохол в дъха му.

— Не можеше ли да почакаш? — прошепна тя гневно.

*Майната ти. Изчезвай от живота ми. Заминавай, ако искаш, в полицията. Платил съм милион пъти за заравянето на оня труп.*

А дълбоко в себе си съзнаваше, че тя е в състояние да провали всичко, ако свидетелства против него.

Синдра не се тревожеше, но тя живееше в някакъв свой свят и смяташе, че никой не може да я достигне.

След филма се състоя задължителното тържество. Той не общуваше — не бе необходимо. Седеше на маса с Фреди, а хората се трупаха да му изкажат почитанията си.

— Понякога се чувствам като Кръстник — шегуваше се Фреди, който се наслаждаваше на всеки миг от тихата си власт.

— Властта е в твои ръце. — Ник отпи уиски от чашата си.

— И в твоите също — отвърна Фреди, който винаги си позволяваше само минерална вода „Перие“.

Ник се разбираше с Фреди, защото Фреди не се интересуваше от нищо друго, освен от сделката. Имаше нещо много приятно в неговата твърда целеустременост.

Съпругата на Фреди, Диана, бе ангажирала Ани с безсъдържателен разговор. Те не бяха точно близки приятелки, но към Диана Ани проявяваше толкова приветливост, колкото към никой друг.

Ани не беше светска дама. Жените не общуваха охотно с нея, защото тя бе твърде критична и пряма. Освен това бе безмилостна и злобна. Двете със Синдра отдавна не си говореха. Синдра знаеше, че

Ани е принудила Ник да се ожени за нея, макар той да се опитваше да го отрича.

— Така стана, че тя забременя от мен — обясняваше той. — Искам да бъда баща на детето си.

Синдра обаче не можеше да бъде заблудена.

А Ник обичаше малката си дъщеричка, тя беше дете с характер. Единственото му спокойно време бяха следобедите, които прекарваше с Лиса — учеше я да плува в басейна, тичаше из градината с нея, гледаше я как играе с играчките си.

Ани винаги успяваше да развали удоволствието им. Тя се появяваше в най-неподходящия момент и я прибираще за урок по пиано или по танци.

— Остави детето на мира — казваше ѝ той.

— Искам да има всички предимства, които аз не съм имала. Не се опитвай да спираш развитието ѝ.

— Майната ти, Ани.

Това стана дежурен лаф. „Майната ти, Ани.“

## СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Гангстер“ бе добре приет. Критиците го харесаха. Вече не можеше да създава нищо посредствено. Всеки следващ филм, който той правеше, получаваше все по-висока и по-висока оценка.

Вестниците гърмяха:

Завладяващата сила на играта на Ейнджъл извежда неговия филм до нови висоти!

Ейнджъл отново жъне успех! Мрачен образ, изпълнен с болка и горчивина, какъвто може да пресъздаде единствено Ейнджъл!

Той си мислеше дали да не си вземе отпуск и да отиде на Хавайските острови с Лиса и бавачката ѝ.

Ани побърза да го откаже.

— Тя трябва да ходи на лятно училище. Искам да учи испански.

— Но Лиса е само на шест години — възрази Ник. — Дай ѝ възможност малко да се забавлява.

Ани го погледна.

— Ти си гледай своята кариера. Остави ме поне да контролирам онова, което става с нашето дете.

През следващите няколко месеца той се срещна с автора на сценария и с режисьора на предстоящия филм, „Маямска връзка“. Това бе роля, каквато досега не бе играл, и тя му допадна много. Млад полицаи, който се забърква в контрабанда с наркотици, шантажиран е от престъпниците и накрая успява да се справи с тях.

Търсеше се партньорка. Режисьорът искаше голямо име. Фреди, който имаше твърде добра интуиция, предложи да вземат някоя нова.

— Нека направим откритие — ентузиазирани ги убеждаваше Фреди. — В състояние съм сега да издигна нова звезда.

Карлайл телефонира на Ник и му каза, че иска ролята.

— Не зависи от мен — излъга я той.

— Ти си лъжец.

— Ах, Карлайл... все още сладка, както винаги.

След няколко дни той обядваше в неофициалната трапезария на „Международни актьорски импресарии“, когато Фреди донесе списание и го хвърли на масата.

— Погледни това момиче. Тя е топмодел на страната. Помолиха ме да я представям. Какво мислиш? Дали да не я изпробваме?

Преди да погледне списанието, Ник знаеше коя е. Лорън.

— Да. Ще я изпробвам лично. Доведи я.

Лорън седеше зад бюрото в кабинета си на Парк Авеню. Стаята бе светла и слънчева, обзаведена с елегантни мебели от явор и удобни бежови дивани. На стените висяха в рамки корици на всички най-известни модни и женски списания, които я бяха представяли. Образът на Лорън Робъртс доминираше. Сексапилна. Мила. Замислена. Провокираща. След огромния си успех тя можеше да бъде всичко, което фотографът изискваше от нея. На най-видно място бяха няколко корици от „Вог“. Първата ѝ бе уредила Сам и след това Лорън им стана любимото момиче за корица през последните седем години.

Тя приключи срещата, изправи се, заобиколи бюрото и се ръкува с двамата мъже и жената.

— Идеите ви ми допадат. Представете ми всичко в писмен вид и ще ви съобщя решението си — обеща им Лорън.

— По възможност в най-скоро време, надявам се — рече единият от мъжете, чийто дебел врат се бе зачервил от мисълта за успеха.

— Зависи от вас — усмихна се Лорън.

— Мисля, че мога да ви предлага сделка, която ще ви хареса.

— Добре. Ще очаквам с нетърпение. — Изпрати ги нетърпеливо и затвори вратата. — Няма да стане. — Тя се обърна към Пиа, която седеше скромно в ъгъла.

— Защо?

— Защото те са бедняци. Знаех си, че само ще си загубя времето, като се срещна с тях.

— Те ти предлагат много пари за някакъв видео етюд.

— Искаш да кажеш, че това ще е изплащане на части? Предпочитам да сключа сделка с редовни клиенти за по-малко пари.

— Защо тогава се съгласи да преговаряш с тях?

Лорън се усмихна.

— За да изпробвам интуицията си. Повярвай ми, все още не ми изневерява.

Позвъни секретарката й...

— Господин Либерти на втора линия.

Тя вдигна телефона.

— Оливър, какво мога да направя за теб?

Пиа бе поразена от това, че тя разговаря със съпруга си така, сякаш са колеги, а не мъж и жена.

— Добре. — В гласа на Лорън се усети раздразнение. — Знам. Ще дойда. — Затвори и погледна към часовника на бюрото си, който бе художествено изработен модел на „Картие“. — Оливър изпадна в паника. — Обещах, че ще отида на коктейла у Роли. По дяволите. Закъснявам. Мислиш ли, че имам време да си отида до вкъщи и да се преоблека?

— Изглеждаш страхотно. — Пиа се възхищаваше от чудесната външност на Лорън. Тя бе потресаващо красива, макар и вече не с онази невинна, детска красота, която някога притежаваше. Лорън бе елегантна и грациозна, почти като котка, с дългата си гъста кестенява коса с изрусени краища, необикновените кафяви очи с жълти точки и плътните чувствени устни.

На трийсет години тя бе по-опияняваща, отколкото когато и да било досега. Изящна, прелестна и някак уязвима — Лорън бе лицето на десетилетието.

Понякога Пиа си мислеше, че ѝ завижда. Друг път знаеше, че не ѝ завижда. Лорън имаше всичко и нищо. Бракът ѝ бе лишен от съдържание, без деца, с бизнес империя и голяма слава, но тя винаги се стремеше към нещо повече. Искаше винаги да е на върха на онова, с което се занимава. Не ѝ беше достатъчно, че е един от най-търсените модели в света, че е продала името си за модна колекция, постигнала огромен успех, че е съавторка на книга за красотата. Сега желаше да направи кариера като актриса.

— Защо не си дадеш малко почивка и да се насладиш на завоеванията си? — попита я Пиа един ден. — Винаги бързаш да покоряваш нови висоти.



— Обичам да работя — отвърна ѝ Лорън. — Работата е смисълът на живота ми!

Нищо чудно, че с Оливър се разбираха. Двамата бяха еднакви.

Колата ѝ я чакаше пред офиса. Имаше си собствена лимузина и шофьор, така предпочиташе, за да не я дели с Оливър. Плановете им никога не съвпадаха, затова им трябваша отделни коли.

Даде нареждания на шофьора къде да я откара, после взе вестниците, подредени на отсрещната седалка. Не обичаше да си губи времето, а пътуването с кола ѝ предоставяше чудесната възможност да прегледа пресата.

За рекордно време привърши с „Ню Йорк Пост“, разлисти внимателно „Уолстрийт Джърнъл“, хвърли поглед на „Нюсдей“ и се спря на кратките новини в „Нюс“. Мярна малка клюка за Ник. Беше забелязан с поредната си партньорка. Нищо ново.

*Хм, ако Ник Ейнджъл чука всяка жена, с която го свързват, досега трябваше да е умрял от чукане.*

Тя остави вестника и се намръщи. Искаше ѝ се да спре да мисли за него. Искаше ѝ се той да изчезне. Това обаче не можеше да стане. Ник Ейнджъл бе суперзвезда. Беше навсякъде, където тя отидеше.

Помисли си за последния път, когато го срещна в апартамента на Джеси Джордж, и потрепери. Споменът за тази вечер много често нахлуваше в съзнанието ѝ. Да бъде в една стая с Емерсън, Лоренцо и Оливър бе достатъчно разстройващо, но когато видя Ник, всичко се промени. Първо ѝ беше толкова приятно, че го вижда, толкова щастлива се почувства, че се отдаде на момента. Опиянението обаче продължи кратко време, защото действителността скоро ѝ напомни, че е омъжена жена. И не само това, тя беше бременна — или поне така си мислеше тогава.

Седмица по-късно мензисът ѝ дойде. Тревогата бе фалшива.

— Може би пътуването в Европа ви е повлияло — обясни гинекологът ѝ. — Често се случва.

Ако не трябваше да се съобразява с Оливър, щеше да е свободен човек. Помисли си дали да не се обади на Ник и отново да се види с него, но нямаше телефона му в Лос Анжелос — макар че твърде лесно може да го издири, стига да поиска. А дали иска?

Няколко месеца по-късно се събуди една сутрин с ясното съзнание, че иска. Може би ако се разведе с Оливър, имаше шанс

дватамата с Ник най-накрая да бъдат заедно.

Лорън реши да използва връзките си, да открие къде е и да му се обади.

Преди обаче да го е направила, вестниците се изпълниха с гръмката новина: Ник Ейнджъл се бе оженил тайно.

Обзета от потискащо чувство на безнадеждност, тя си даде сметка, че е твърде късно да предприеме каквото и да било.

Лорън закъсна за коктейла. Оливър я посрещна намръщено.

— За мен бе важно да се появиш тук по-рано — сопна се той.

— Съжалявам — отвърна тя хладно, без изобщо всъщност да съжалява. — Имах среща. Сигурно по-добре от всеки друг разбираш, че бизнесът е на първо място?

Знаеше защо държи на нейното присъствие. На хората им правеше впечатление, когато научаваха, че му е съпруга.

След коктейла имаше досадна вечеря с бизнесмени, на които Оливър искаше да привлече вниманието. За негово съжаление тя се извини и си тръгна по-рано.

Когато се върна в апартамента, намери няколко съобщения на телефонния секретар. Две бяха от Лоренцо.

Ах, сладкият верен Лоренцо. Никога не губеше търпение, въпреки че сега и той бе женен мъж. Ожени се за красива осемнайсетгодишна италианка, но все още силно желаше Лорън.

Обади се първо на него.

— Какво мога да направя за теб, Лоренцо?

Той се засмя.

— Знаеш какво искам да направиш за мен, скъпа.

— Откажи се, Лоренцо. Късно е, уморена съм и не съм в състояние да слушам лицемерните ти италиански глупости.

— А, каква дама. Къде отиде сладкото невинно момиче, което познавах?

— Порасна.

— Мислех си какво ще кажеш за идеята да добавиш към парфюмерийната и козметична серия.

Лоренцо знаеше как да накара едно момиче да прояви интерес.

— Идеята е страхотна, кога ти хрумна?

— Рекламата на парфюмерийната серия бе много успешна и с другите директори решихме, че не е зле да създадем малка козметична

серия. Бихме искали да я наречем „Колекцията на Лорън Робъртс“. Харесва ли ти?

— Харесва ми — ентузиазирано отвърна тя. — Можеш ли да се отбиеш в офиса ми, да кажем, утре по обед и да обсъдим нещата?

— Разбира се — прие той, доволен, че тя му отдаваше цялото си внимание.

Лорън затвори телефона и се усмихна. Колкото повече постигаше, толкова по-голямо удовлетворение изпитваше. Преди три години „Марчела“ финансира нейна собствена парфюмерийна серия. Успехът бе огромен. Щеше да е интересно предизвикателство да опита и с козметиката.

Не се задоволяваше да бъде само модел. Чувстваше, че красотата ѝ е дар и че да използва предимствата ѝ и да гради добра кариера е прекрасен начин да оползотвори този дар. Делова прозорливост, която тя разви у себе си. Това е много по-важно за нея, отколкото просто да изглежда добре. Няма цял живот да е модел. Вече е на трийсет години и трябва да осигури бъдещето си.

Телефонният ѝ секретар бе записал още няколко съобщения. Единственото, на което щеше да откликне, бе това от Сам. Минаваше единайсет, но Сам бе нощна птица.

— Не те събуждам, нали? — попита Лорън.

— Не — отвърна Сам. — Чаках да ми се обадиш тази вечер.

— Какво си наумила?

— Можеш ли утре да отидеш до Лос Анжелос?

Лорън се засмя скептично.

— Не, Сам, невъзможно ми е. За какво става дума?

— Става дума за големия шанс, който чакаш.

— Имам много големи шансове — отговори Лорън. — Не чакам нищо.

— Къса памет — отсеке Сам. — През последните осемнайсет месеца ме караш да ти осигуря филмова роля.

— А ти се опитваш да ми втъпяваш да не се занимавам с това. Твърдиш, че моделите не ставали добри актриси, само започвали да изглеждат глупаво.

— Да, Лорън, но когато ти говориш, аз те слушам. Защото си умна.

— Благодаря, Сам. След като ти го казваш, го приемам като комплимент.

— Без твое знание разговарях с Фреди Лион.

— Знаеш ли кой е?

— Е, хайде де, не идвам от гората.

— Все едно, реших, че е най-добре да се представиш в Лос Анжелос. Както знаеш, Фреди има малко клиенти, но всички са големи звезди.

— Е?

— Той се поинтересува, иска да те пробва. Иска да заминеш за Лос Анжелос утре, за да те пробва за новия филм на Ник Ейнджъл. — Настъпи дълга пауза. — Лорън, чуваш ли ме?

— Да, чувам те.

— Ще заминеш ли?

Лорън дълбоко пое дъх.

— Да, ще замина.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Колко пъти трябва да ти казвам, Марик? Нямам желание да се омъжвам.

— Но, скъпа моя, толкова ни е хубаво заедно.

— Знам. — Синдра омекна, ала само донякъде.

Марик бе най-милият мъж, когото бе срещала, и не искаше да наранява чувствата му. — Не ни виждам женени.

Всъщност тя виждаше себе си като съпруга на Марик, но това бе невъзможно. Някъде живееше мъж на име Рийс Уебстър, а Синдра нямаше представа къде. Единственото, което знаеше, бе, че е законно омъжена за него и не може да промени нищо.

Или може? Напоследък обмисляше дали да не се довери на Гордън. Той е авторитетен мъж с възможности, а тя вече е неговата значима и ярка звезда. Ако отиде и сподели с него, вероятно ще ѝ помогне.

Разбира се, няма да му споменава нищо за гръмналия пистолет, това е поверителна информация. Може просто да му каже, че някога е била омъжена, но съпругът ѝ я е изоставил и сега тя иска да получи развод.

С течение на годините двамата с Гордън бяха станали добри приятели. Преди три години се случи малък гаф, когато тя реши да действа направо и му призна чувствата си. Той я накара да седне и ѝ поговори като баща.

— Синдра, когато намериш онова, което имам аз, никога няма да рискуваш да го загубиш. Ти си красива и представителна жена и аз те обичам посвоему. Но Одил е моят живот и нищо не е в състояние да промени това.

Странно, ала тя разбра какво точно ѝ каза и го прие. Оттогава бяха най-добри приятели.

Двамата с Марик все още бяха заедно. По-добре ѝ беше с човек, който разгонваше върволицата от подсмърчащи мъже край нея, откакто бе станала звезда.

Да бъдеш звезда. На Ник му бе неприятно. А на нея ѝ харесваше. Какво удоволствие! Тя вече имаше осем популярни малки плочи и три двойни албума и сега дори възнамеряваше да предложи свои собствени телевизионни поредици.

Една вечер двамата с Ник взеха да се смеят по този повод.

— Може би е имало нещо във водата на Бозуел — пошегува се той. — Не е нормално, че всички така преуспяхме. Ти, аз и Лорън.

— А останалите? — попита Синдра.

— Да, е, трябва да пиеш от водата и после бързо да заминеш — обясни Ник и продължи да се смее. — Така се постига ефект.

Преди година тя убеди Арита Мей да дойде да живее при нея. Старата жена бе много болна, по цял ден стоеше затворена в стаята и си мърмореше.

— Къде ти беше умът? — укори я Ник. — За какво я взе при себе си?

— Защото тя ме е отгледала. Защото си скъсваше задника от работа, за да мога аз да ходя на училище и да има храна на масата. Винаги ще изпитвам угризения, ако не се погрижа за нея сега.

Марик също мислеше, че Синдра направи грешка.

— Не мога да понасям как тази луда старица ме гледа — недоволстваше той.

— Какво искаш да кажеш с това, че те гледа? Та тя никога не излиза от стаята си.

— Шпионира ме от прозореца си.

— Голяма работа. Това не трябва да те, притеснява.

— Тя е луда, и ти го знаеш.

— Да, но тя ми е майка.

Нито Синдра, нито Ник бяха постигнали някакъв успех при Харлан. Той не им се обади. Те изобщо не бяха сигурни дали имат верния му адрес, но редовно му изпращаха пари.

— Някой ден ще отида в града с голяма лимузина, помощници и двама яки телохранители. Ще намеря Харлан, ще го хвърля на задната седалка на колата и ще го докарам тук.

Ник не се съмняваше, че Синдра наистина ще го направи. Беше с достатъчно силна воля.

На всеки две седмици двамата с Ник разговаряха по телефона.

— Защо никога не идваш у дома? — питаше я той.

— Знаеш защо. Не искам да се срещам с жена ти, тя е зла вещица.

— Липсваш на Лиса.

— Наистина ли?

— Знаеш, че тя обича да те вижда.

— Тогава я доведи при мен. Може би ще примамим Арита Мей да излезе от стаята си.

Той промени темата.

— Лорън пристига.

— Откъде знаеш?

— Ами ще я пробват за новия ми филм.

— Гордея се с тебе, Ник. Как уреди това?

— Фреди реши да опита. Той го предложи.

— А ти не възрази, нали?

Ник се засмя.

— Не. Мисля, че не.

— По-добре не допускай Ани да узнае — предупреди го Синдра.  
— Ще ти накълца топките и ще ги покаже на почитателките ти.

— Много картинно обясняваш.

— От колко време не си виждал Лорън?

— Виждам я всеки ден. Само трябва да взема някое списание.

— И ти самият не страдаш от липса на популярност, Ник. Между другото, тя още е омъжена, нали?

— Да.

— Тогава и двамата сте в безопасност.

— Брей, благодаря. Много ме успокои.

Фреди изобщо нямаше представа, че Ник и Лорън се познават. Той изпрати свой верен служител да я посрещне на летището и после я посети, след като бе настанена в една от вилчките на хотел „Бевърли Хилс“.

По-късно се обади на Ник.

— Обикновено нищо не ми прави впечатление. Но днес срещнах най-красивата жена, която някога съм виждал. И мила. И елегантна. И интелигентна.

— Значи се запозна с Лорън, а?

— Какво означава това „Лорън“?

— Никой от нас не го разгласява, но ние с нея сме съученици от гимназията.

— Баламосваш ли ме?

— Не.

— Тогава как така не си я свалил досега, а? Тя е великолепна. А ти ме знаеш, Ник. Никоя жена не е в състояние да ме заплени. Не изпадам във възторг заради жена.

Това беше самата истина. Фреди рядко забелязваше или коментираше жените. Сексуалната химия не беше стихията му.

— Ъ... направи ми услуга — помоли го Ник. — Запази тази информация за себе си. Не съм убеден, че Лорън иска хората да знаят. А и аз не смятам, че е много разумно това да се разпространява.

— Защо? Защо трябва да се пази в дълбока тайна, че някой си бил съученик с друг?

Ник въздъхна.

— При нас имаше нещо повече от това...

— Значи си я свалил?

Толкова необичайно бе за Фреди да говори като другите мъже, че Ник се изуми.

— Ей, Фреди — подвикна му рязко той. — Може пък тя да ме е свалила. Какво значение има? Не отговарям на подобни въпроси.

Фреди като че ли не забелязваше раздразнението му.

— Тя наистина е красива, Ник.

— Знам.

След като затвори телефона, той се ядоса безпричинно. За какво, мамка му, му е притрябвало на Фреди да проявява интерес? Преди да има възможност да обмисли ситуацията, по вътрешния телефон му позвъни Ани.

— Вечерята е готова — съобщи тя.

Имаха готвачка, но напоследък Ани ходеше на курсове по кулинария и сега три вечери седмично тя им прилагаше терапия с нейните буламачи.

Ник слезе долу, седна на масата в трапезарията и започна да рови в чинията с тиквено равиоли.

— Не ти ли харесва? — погледна го тя укорително.

— Горчиво е — отвърна той и продължи да подмята парченцата в чинията.



— Господи, никога не мога да направя нещо както трябва, така ли?

— Ти ме попита за мнението ми.

— Сега си вкъщи, Ник — ядосано му припомни Ани. — Не се показваш пред почитатели. Не е необходимо да създаваш проблем от всичко; аз не разчитам на теб, затова и ти не разчитай на мен.

— Ани, знаеш ли какво?

Тя се обърна към него, очите ѝ блестяха.

— Какво?

— А, майната му... нищо.

През нощта не можа да спи. Лежеше в леглото и си представяше Лорън, настанена в хотел „Бевърли Хилс“. За какво ли си мислеше тя? Дали очакваше с нетърпение да го види, както той едва щеше да издържи до утре?

Ани се приближи към леглото в прасковения си пенъоар. Това беше сигнал, че иска да се любят.

Божичко! Понякога го прави с жена си. Налага се, нали? Никога преди не можеше да си представи, че е възможно сексът да се превърне в неприятно задължение, но стана точно така.

На следващата сутрин излезе рано, преди Ани да се е събудила. Щяха да изпробват Лорън с него. Не искаше да я кара да чака.

Лимузината на студиото я взе в седем. Беше в дънки, спортна риза, бейзболна шапка, големи очила — и никакъв грим.

— Добро утро, госпожо Робъртс — поздрави я шофьорът и я погледна в огледалото за обратно виждане. Беше млада и изглеждаше добре, обичайният холивудски пътник. — Днес денят е чист. Няма мъгла.

— Това е хубаво — отвърна Лорън.

Необикновено.

По дяволите, той искаше да разговарят, а тя не бе в настроение. По-рано щеше да му обърне внимание, да бъде вежлива, да бърби по целия път до студиото, макар и да няма желание. Сега това беше друга Лорън, която вече не се съобразяваше с никого. Тя затвори междинното стъкло и го срязва на средата на изречението.

Пиа искаше да дойде с нея, но Лорън не ѝ позволи, защото беше пътуване, което трябваше да осъществи сама. Това пътуване бе

проверка. Бе пораснала и нямаше да забърка каша, когато види Ник отново.

Щом пристигна в студиото, веднага я изпратиха в гримьорната.

— Имам предложение за грима — рече тя на гримьорката.

— Нямате проблеми — съгласи се момичето. — Ще направя каквото ми кажете.

— Явно тази героиня трябва да изглежда безкомпромисна, ала въпреки това леко уязвима. Тъмносиви очи, естествени вежди, малко червило.

— Звучи добре — каза момичето.

Лорън бе прочела сценария в самолета. Както винаги, женската роля бе в известен смисъл пасивна, но ако получи ролята, тя имаше много идеи.

— Чух, че Ник Ейнджъл лично щял да дойде да ви изпробва — съобщи ѝ момичето с благоговееен тон.

Лорън не бе изненадана. Знаеше, че той ще се появи. Е, тя бе подготвена. Сега и двамата бяха женени — бяха на равна нога.

— Той е приятен човек — продължи гримьорката. — Жена му обаче е много противна. Не идва често на снимачната площадка, но когато дойде — майчице мила, тогава става страшно. Човек би си помислил, че е кралска особа.

— Актриса ли е? — попита Лорън.

— От това, което съм чула, излиза, че е искала, но не е успяла.

— О — задоволи се само с възклицание Лорън.

Беше виждала снимки на Ник и на жена му. Не беше жена, за която си представяше, че той може да се ожени.

*Не тръпна от очакване — строго си повтаряше тя. — Когато го видя, няма да се разтапям както миналия път. Сега съм друг човек. Най-накрая пораснах. Отдавна беше.*

*Така ли, Робъртс?*

*Така.*

Срещнаха се на снимачната площадка, нямаше време за личните им чувства, тъй като бяха заобиколени от хора.

— Хей, поздравления за успехите ти. — Ник беше вежлив, но приятелски настроен непознат. — Радвам се да те видя отново.

— И аз, Ник. Ти си изумителен. Не мога да повярвам на кариерата ти.

Той се усмихна.

— Знам, добра е, а?

Тя му се усмихна на свой ред.

— Много добра.

Той я погледна по-отблизо.

— Я да видя — като че ли си се променила.

Тя направи гримаса.

— Да, бръчки — остарявам.

— Ти — никога.

— Благодаря ти.

Режисьорът дойде да се представи и я попита дали се чувства добре на сцената. Лорън кимна.

— Прегледах сценария. Разбирам ролята.

— Прекрасно. — Режисьорът отиде да се съветва с оператора.

— Фреди Лион говори със суперлативи за теб. — На Ник му правеше силно впечатление как тя се оправя. — Смята, че можеш да бъдеш голяма актриса.

— Радвам се, че имам възможността да се опитам в този филм. Знаеш, че винаги съм обичала да играя.

Той кимна и си припомни Бети и техните уроци в Бозуел.

— Това ме връща назад. Помниш ли „Котка върху горещ ламаринен покрив“?

Тя се усмихна.

— Как е възможно някога да забравя?

— Тогава ти беше актрисата — призна Ник. — А аз — аматьорът.

— Сега е обратното.

— Ей, недей да говориш така — ти си точно толкова известна, колкото и аз.

Лорън кимна.

— Не е ли странно?

— Да. Дватамата със Синдра си приказвахме за това една вечер. Решихме, че трябва да е имало нещо във водата на Бозуел.

— В такъв случай...

— Знам какво се готвиш да кажеш — прекъсна я той със смях. — Какво стана тогава със Сток, Мег и останалите? Номерът е следният: трябва да пиеш от водата, после да изчезнеш от града.

И двамата замълчаха за малко, преди да продължат разговора си.  
— Поздравления, Ник. Не съм те виждала, от как си се оженил.  
Разбрах, че имаш и дете.

— Да. Лиса е малка красавица.

В един болезнен миг Лорън помисли за бебето, което бе абортирала. Бебето на Ник. Не му беше споменала. Не му бе казала и какво се случи между нея и баща му. Така бе по-добре.

Режисьорът се обърна и попита дали са готови.

— Хайде да го направим — подкани я Ник. — Да го направим така добре, както едно време. — Погледна я. — Нали, Лорън?

Тя пое дълбоко въздух.

— Добре, Ник.

Той се държа така, че сцената да се снима спокойно, обясняваше ѝ за ъглите, под които снима камерата, за светлината и как най-добре да играе пред обектива.

— Различно е от театъра — допълни той. — Всеки играе сам за себе си, вместо да подпомага другия, както е там. Камерата хваща всичко.

Очевидно не бе гледал рекламите ѝ. Тя знаеше точно какво да прави.

Когато изиграха сцената, той ѝ отдаде заслуженото — искаше тя да вземе ролята. Свършиха преди обед.

— Добре, аз плащам — покани я Ник.

— Не, Фреди Лион плаща — поправи го тя бързо. — Той е изпратил кола за мен.

Ник изпита ревност. Към какво, мамка му, се стремеше Фреди?

— Аз канен ли съм? — попита той небрежно, докато вървеше след нея на път към гардеробната ѝ.

Лорън вдигна рамене.

— Не знам, по-добре питай Фреди.

— Ей, аз не трябва да питам, той е мой импресарио. — Замълча за момент. — Нямах нищо против, ако дойда, нали?

Тя спря пред вратата на гардеробната.

— Не.

— Ще накарам някой да се обади на Фреди и да му каже, че ще те заведе в ресторанта. Искаш ли да се чакаме тук след петнайсет минути?

Щом той си тръгна, тя изтича до огледалото и се вгледа в отражението си.

Нищо не се бе променило. Абсолютно нищо. Тя все още бе влюбена до ушите, както винаги досега.

*Лош късмет, Робъртс.*

*Мамка му.*

Обядът мина под знака на Фреди. Беше чаровен, забавен и изобщо не приличаше на себе си. Бяха в „Льо Дом“ на булевард Сънсет и седяха на кръгла маса в задния салон. Ник се облегна и започна да наблюдава Лорън в действие. Променила се е, реши той. По-изтънчена, по-елегантна и категорично много по-словоохотлива. Под блясъка обаче Ник бе сигурен, че все още може да открие същата мила Лорън, в която се беше влюбил.

— Знаеш ли — рече Фреди с нова за него очарователна усмивка. — На този обяд исках да убедя Лорън да стане клиентка на „Международни актьорски импресарии“. Това обаче явно не може да стане, когато ти си тука, Ник.

— Доста добре си вършиш работата — отвърна Ник, Твърдо решен да не помръдва.

Лорън отпи от чашата с „Перие“, като съвсем добре съзнаваше борбата между двамата мъже.

— Толкова ми е приятно, че те виждам отново, Ник — обърна се тя към него, сякаш не бяха нищо повече от вежливи непознати. — А да се запозная с теб, Фреди, е истинско удоволствие.

Толкова искаше да я докосне, че не можеше вече да се владее. Другото, което искаше, бе да размаже физиономията на най-добрия си приятел, Фреди Лион.

В края на краищата Фреди стана от масата, за да отиде в тоалетната.

Ник почака, докато Фреди се изгуби от погледа му, и се наведе през масата.

— Може ли да вечеряме заедно?

Тя успя да овладее гласа си.

— Възнамерявам да се върна в Ню Йорк с късния полет.

— Та ти едва си пристигнала — отбеляза той.

— Зная, обаче утре сутринта имам важна среща. Лоренцо Марчела ми предложи да изляза с моя козметична серия.

— Да, като че ли не си достатъчно заета.

Лорън веднага зае отбранителна позиция.

— Откъде знаеш колко съм заета?

— Чета вестници. Ти си винаги обект на вниманието им заради това, че си направила едно или друго.

— Ник, аз също чета вестници. — Тя го гледаше право в очите.

— И ти винаги си обект на вниманието заради това, че си чукал една или друга.

Той се засмя.

— Хубав разговор.

— Как върви бракът ти? — не се въздържа и попита тя.

— Как върви твоят? — зададе ѝ той контравъпрос.

Очите им се срещнаха и настъпи дълъг момент на безмълвна интимност. Фреди се върна на масата.

— Лорън — обърна се към нея той, — знам, че днес няма да вземаш никакви решения, но аз ще дойда в Ню Йорк през следващата седмица и защо да не вечеряме и да поговорим тогава?

*Защо да не вечеряме и да поговорим тогава?* Ник не можеше да повярва на ушите си. Това е Фреди — верният Фреди. Изключително неподатливият Фреди Лион.

— С удоволствие — отговори Лорън. — Често ли идваш в Ню Йорк?

— Само когато е важно. — Фреди я сваляше.

— Ще вземеш ли и Даяна? — намеси се Ник.

Фреди му хвърли яден поглед.

— Не.

— Коя е Даяна? — попита Лорън.

— Жената на Фреди — отвърна Ник. — Страхотна жена. Имат две чудесни деца. Трябва да се запознаеш със семейството.

Фреди продължаваше да го гледа. Лорън въртеше глава ту към единия, ту към другия. Съзнаваше онова, което става, и то я забавляваше. Фреди подписа чека и те станаха да си тръгват.

— Ще закарам Лорън до хотела ѝ — рече той.

— Няма нужда — сръза го Ник. — Ще се погрижа за нея.

— Всъщност — обади се Лорън — аз не отивам в хотела си! Мислех да пазарувам в „Нийман“, все нямам време в Ню Йорк.

— Аз работя точно там. Може би ще дойдеш и ще се запознаеш с някои други импресарии — предложи Фреди.

— Не днес. Някой друг път.

— Хайде, стига си настоявал, Фреди. Още не е подписала договор с теб — припомни му Ник.

— Ще подпише. Нали, Лорън?

Тя се усмихна с ослепителната си усмивка.

— Ще видим.

Лорън се разхождаше из „Нийман Маркърс“ абсолютно зашеметена. Не бе виждала Ник седем години, а той продължаваше да упражнява невероятно влияние върху нея. Тя все още беше същата глупава загубенячка.

Каква власт има той над нея?

Каква власт иска тя да има той над нея?

Въздъхна. И двамата са женени. Невъзможна ситуация.

Разхождаше се покрай дизайнерските колекции — изпробва сако на „Дона Каран“, избра две от „Армани“ и ги плати с кредитната си карта от „Америкън Експрес“. Не обичаше да пазарува, но беше по-добре, отколкото да се върне в хотела и да седи там, докато стане време да тръгне за летището.

— Хей...

Тя се обърна изненадана. Беше Ник.

— Какво правиш тук? — попита Лорън, сърцето ѝ заби учестено.

— Вземам шибания си живот в ръце — отговори той.

— Какво искаш да кажеш?

— Не ходя никъде без телохранители. Тук ще ме нападнат.

Тя се засмя.

— О, хайде, хайде, никой не те забелязва. Това е Бевърли Хилс, тук са свикнали с филмовите звезди.

Една продавачка забърза към него.

— Мога ли да получа автограф за дъщеря си? — изпадна тя в телешки възторг. — Толкова ви харесва. Гледа всеки филм, в който играете.

Той хвърли триумфален поглед към Лорън.

— А вие сте момичето на „Марчела“, нали? — продължи жената, като се обърна към Лорън. — Моята дъщеря харесва и вас. О, толкова е вълнуващо!

И двамата се подписаха на парче хартия, което тя им предложи, тогава Ник взе пазарските пликове на Лорън и я подкани:

— Хайде да излизаме оттук. Върви бързо и не поглеждай към никого.

Тя високо се изсмя.

— Все едно работиш в ЦРУ.

Той я хвана за ръка и тя усети, че започва да се разтопява.

Портиерът чакаше до колата отвън. Ник му бутна двайсетачка.

Влизай вътре и затягай колана, ще говорим независимо дали искаш, или не.

— Казах ти — запротестира Лорън, макар да знаеше, че е безполезно. — Трябва да хвана самолета.

— Ще се погрижа да го хванеш.

Тя седна на мястото до шофьора в червеното му ферари.

— Мислех, че кадилакът е колата на мечтите ти. — Лорън си припомни колко говореше той за това.

— Беше, но мечтата се превърна в кошмар.

— А, значи вече не си така патриотично настроен?

— Ти го казваш. — Ник форсира двигателя и избръмча по улицата.

— Къде отиваме? — попита тя.

— На плажа. Имам къща там.

— Сигурно — отбеляза сухо Лорън.

В колата не разговаряха. Той сложи касета на Ван Морисън и се съсредоточи върху пътя. Тя гледаше право пред себе си, докато се носеха по Уилшир към тихоокеанското крайбрежно шосе.

След двайсет минути Ник направи опасен ляв завой към лъкатушеш път и спря пред къща със спуснати капаци.

— Това е моето убежище — обясни й той. — Това е единственото място, където намирам уединение.

— Откъде знаеш, че жена ти не е тук?

— 'Щото тя не знае за тази къща. Купих я без нея. Имах нужда от нещо, което да е само мое.

Място, където няма слуги, не звънят телефони и не ме подлудяват разни хора.

— Не ми изглеждаш особено щастлив — констатира тя, докато той й помагаше да слезе от колата.



— Хей, имам много задължения в живота си, а ти?

— И аз, но обичам всяко едно от тях.

— Това е, защото си се превърнала в работохоличка. Няма списание, в което да не присъстваш.

— Няма филм без теб.

И двамата започнаха да се смеят, като премахнаха напрежението.

Той извади ключ, отвори масивната врата и тя влезе в рая. Къщата бе разположена на отвесна скала и имаше прозорци от тавана до пода, от които се откриваше гледка към океана. На ръба на скалата бе кацнал огромен плувен басейн, който сякаш преливаше в океана, макар че бе на стотици метри над него.

— Изумително — възкликна Лорън, когато излязоха навън.

Ник постави ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Не ми се обади в Ню Йорк. Седях в оная шибана хотелска стая и чаках пет дни.

— Щях да ти се обадя, ако смятах, че е възможно да сме заедно.

— Защо не можем да сме заедно? — настоятелно попита той. — Нека не си говорим глупости. Ти знаеш, както и аз знам, че и двамата искаме това.

— Ник, дръж се сериозно. Аз все още съм омъжена, а сега и ти си женен.

— Щастлива ли си, Лорън? — Той се втренчи нея.

— Не — отговори тя и започна да потъва в зелените му очи. — Но какво значение има това?

— Какво ще кажеш за този план — и двамата да се разведем?

Лорън поклати глава.

— Казваш го, сякаш е нещо обикновено. Животът не е толкова елементарен.

— Животът е такъв, какъвто го направиш, Лорън. И двамата работим много, защо не можем да сме заедно?

— Как си представяш, прибирам се вкъщи и заявявам: „Хей, Оливър, ходих до Лос Анжелос, срещнах един стар приятел и реших да се разведем.“ Мислиш ли, че ще го приеме? А ти? Ще кажеш ли на жена си: „Хей, Лорън се върна. Сбогом.“ Тя е майка на детето ти, Ник. Ти имаш задължения.

Той отказваше да възприеме „не“ като отговор.

— Ако наистина го желаем, можем да го уредим.

Лорън отново поклати глава, като отчаяно се опитваше да остане сдържана.

— Не знам дали искам, Ник. Какъв би бил съвместният ни живот? Ти си голяма кинозвезда, а аз работя непрекъснато. Изобщо няма да се виждаме.

— Защо толкова усложняваш всичко?

— Не е така. Ние сме различни. Това не е Бозуел и вече не сме деца.

Ник я целуна изненадващо. Тя не се противопостави. Стояха на терасата, впили устни, притиснати един до друг в отчаяна прегръдка.

— Обичам те — промълви той много тихо и се отдръпна. — Винаги съм те обичал и ще те обичам. Нищо не е в състояние да промени това.

Тя се почувства безпомощна.

— Не го казвай, Ник.

— Трябва, защото това е истината.

Отново започнаха да се целуват. Лорън направи вял опит да се отдръпне.

— Трябва да се връщам, самолетът ми...

— Пет пари не давам за самолета ти. Оставаш тук тази нощ. Ще прекараме една нощ, която никой от нас няма да забрави.

*О, да, това е, което искам. Това е, което истински желая.*

— Ник, ти не разбираш. Не мога...

— Ей, Лорън, така ще бъде — изрече властно той.

Тя продължи да възразява.

— Не знам...

Той все още не приемаше отказа за отговор.

— Е, аз знам.

Отново впи устните си в нейните и всичко изчезна.

След ужаса с мнимото забременяване от Лоренцо Лорън си обеща, че никога повече няма да мами Оливър. Това обаче си е нейният живот и тя трябва да го живее. По дяволите последиците. Ник е прав. Те заслужават една вълшебна нощ заедно.

## СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Пръв се събуди Ник. Преобърна се в леглото и се загледа в спящата до него Лорън. Боже! Тя е най-съвършената, най-красивата жена в света — всичко, което е оставило спомен у него, и дори нещо повече.

Той лекичко стана от леглото, стъпвайки на пръсти, за да не я разбуди. Когато купуваше тази къща, бе сигурен, че един ден тя ще му потрябва. Единственият човек, който знаеше за нея, бе Фреди — той уреди сделката и плати с пари, за чиято наличност Ани не знаеше.

Боже! Ани. Не ѝ се обади — ще побеснее. Вероятно вече е позвънила в полицията и е съобщила, че той е изчезнал. Може да си представи какви ще бъдат заглавията във вестниците. „НИК ЕЙНДЖЪЛ ИЗЧЕЗВА. ЖЕНА МУ НАСЛЕДЯВА ВСИЧКО“. О, да, на Ани би ѝ допаднало. Най-сетне ще стане център на внимание. Може би това дори ще даде старт на кариерата ѝ като актриса.

Знаеше, че не постъпва почтено, Ани не бе виновна, че е толкова неприятна. Просто бремето на онова, което бяха направили в Лас Вегас, тежеше върху всички тях.

Отиде бос и гол в кухнята. В хладилника нямаше нищо, освен шампанско и севънъп. Отвори шкафчето и откри там кутия с портокалов сок. После вдигна телефона и позвъни вкъщи.

Ани се обади със стегнатото:

— Да?

— Аз съм.

— Къде си?

— При приятел.

— О? — Гласът ѝ беше леден. — И какъв е този приятел?

— Не ме питай, Ани — предупреди я той.

— Тогава не ме прави на глупачка. С някоя жена си, нали?

— Ей, където и да съм, с когото и да съм, обаждам ти се да знаеш, че съм добре и ще се прибера по-късно.

— Може би не е необходимо да си създаваш толкова главоболия.

— Това заплаха ли е, Ани?

— Не ми е приятно да се отнасяш с мен като с пълна нула.

— Ще говорим по-късно — обеща Ник.

— Може би аз трябваше да проговоря преди години.

Той знаеше точно какво има предвид тя и беше време да се разберат най-сетне, но не сега, не по телефона.

— Ще се върна по-късно.

Тя затръшна слушалката.

Ник пое дълбоко въздух. Няма начин Ани да разруши живота му. Отпи голяма глътка портокалов сок от кутията и осъзна, че за първи път от много време насам не иска да добави водка към него.

Лорън все още спеше. Той седна на леглото и започна да я съзерцава. Бе гола, завита само с тънък копринен чаршаф. Кожата ѝ бе гладка и бяла, много мека. Ник прокара пръсти по върховете на гърдите ѝ. Тя въздъхна и лекичко простена. Бавно отвори очи.

— Мислех, че е сън — промърмори и сладко се протегна.

— Всъщност ние прекарахме нощта заедно — рече Ник. — Както първият път, когато го направихме.

Лорън седна и придърпа чаршафа към гърдите си.

— О, Боже! Пропуснах самолета си.

— Обичам те. — Той я погали по ръката.

Тя се опита да изглежда твърда.

— Ник, това е безнадеждно.

— Кое е безнадеждно? Аз ще поговоря с Ани, а ти — с Оливър. Ще го уредим, Лорън. Достатъчно дълго чакахме.

Тя въздъхна.

— В твоите уста всичко звучи много лесно.

— Може да бъде лесно, ако и двамата го искаме.

— Не съм сигурна.

— Не си права.

— По-сложно е, отколкото си го представяш, Ник. Ние не сме двама неизвестни. Печатът ще ни преследва, ще отразява всяка наша стъпка. Всичко, което направим, ще е публично достояние.

— И кое е по-различно от досега?

— Ти си обвързан — имаш дете, с което трябва да се съобразяваш. Ами жена ти?

— Повярвай ми, Лорън. Ще го уредим.

Тя отново въздъхна, безумно влюбена — той имаше някаква хипнотична власт над нея. Лорън бе твърде слаба, за да се съпротивява, и най-важното — нямаше желание. Неговата любов я обгръщаше и тя искаше повече.

— Щом казваш — избърбори Лорън.

— Казвам го. — Той я люлееше в ръцете си и я целуваше бавно. — Искам да знаеш, че миналата нощ бе най-невероятната в живота ми. А ти си най-невероятната жена.

— Миналата нощ трябваше да съм в самолета — отбеляза тя мрачно.

— Но не беше. Беше в леглото с мен, където ти е мястото, и трябва да признаеш, че беше страхотно.

Защо всеки път, когато е с него, сърцето ѝ започва да препуска и тялото ѝ тръпне? Да, той е прав, страхотно беше и тя не може да го отрече. Между двамата има нещо много специално.

Продължиха да се целуват, отначало много бавно, но когато ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, целувките станаха по-разпалени.

Тя жадуваше за ласките му. Той я наелектризираше. Сексът с Лоренцо бе удоволствие. Сексът с Ник надхвърляше всичко, което бе изпитвала. Той ѝ разкриваше нови висоти, отново и отново.

Накрая се любиха необуздано и страстно. Той я възбуждаше — довеждаше я почти до кулминационната точка и после я караше да чака, докато тя сама започваше да стене за повече.

— Кажи ми онова, което искам да чуя — настояваше Ник. — Кажи ми го, искам да го чуя от устата ти.

Тя не можеше да се въздържи.

— Обичам те, Ник. Винаги съм те обичала.

Преди дори да им е минала мисълта да се облекат, бе станало вече обед.

— Трябва да тръгвам. — Лорън си взе дрехите.

— Защо?

— Защото трябва да се връщам.

— Искаш ли?

Тя го докосна по брадичката.

— Глупав въпрос.

Преди той да успее да я убеди, тя се обади на авиокомпанията и си запази място за следващия полет.

— Ще отидем до хотела ти, ще вземем чантите и ще те закарам на летището — предложи Ник. — Ако искаш, мога да дойда с теб.

— А? Ще седиш там, докато аз обяснявам на Оливър? Това ще е много уместно.

— Права си — съгласи се той. — Ще се погрижа за нещата тук и ще се чуем утре. Не искам да е като миналия път.

— Не?

— Ние ще бъдем заедно.

— Така ли мислиш?

Ник се наведе и я целуна.

— Сигурен съм.

Тя се върна в Ню Йорк напълно объркана. Последните четирийсет и осем часа ѝ приличаха на сън. Замина за Калифорния, изпълнена със самочувствие, убедена, че ще се справи с всяка ситуация, особено с Ник Ейнджъл.

Но не би. Щом се озова до него, цялата ѝ решителност се изпари, а след като прекара нощта в прегръдките му, знаеше, че връщане назад няма. Беше време да каже на Оливър, че е дошъл краят на брака им. А когато бъде отново свободна, ако Ник успее да се измъкне от своя брак, двамата ще заживеят заедно. Явно това им е писано.

По пътя към Ню Йорк Лорън осъзна, че не се бе обадила на никого, за да предупреди, че ще закъсне с един ден. Доколкото познаваше Оливър, той щеше да е твърде зает, за да забележи, но Лоренцо сигурно е побеснял, че не е отишла на срещата. Свърза се с шофьора от самолета и му нареди да бъде на летището. Възнамеряваше да отиде направо в офиса, да уреди нова среща с Лоренцо и тогава да каже на Оливър, че трябва да говорят.

В Ню Йорк валеше, небето бе притъмняло и се чуваха гръмотевици.

— Пиа Либерти поръча да ѝ се обадите веднага щом пристигнете — съобщи ѝ шофьорът.

Тя набра още в колата.

— Здравсти, Пиа, върнах се.

Пиа беше като обезумяла.

— О, Лорън, благодаря на Бога! Опитвах се да те открия.

— Какво е станало? — разтревожи се Лорън.

— Оливър. Снощи получи силен сърдечен удар.

— О, Боже, не!

— Отивай направо в Нюйоркската болница, Лорън. Бързо.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Що се отнася до мен, смятам, че тя трябва да получи ролята. И ти я искаш, нали? — попита Фреди Лион.

— Задаваш глупав въпрос... — рече Ник.

— Тази сутрин хората от студиото прегледаха пробните ѝ снимки, харесаха я. Всъщност те са готови да ѝ направят предложение. — Фреди замълча. — И още нещо, познай какво.

— Какво?

Фреди изглеждаше доволен от себе си.

— Аз ще уговарям условията на сделката от нейно име.

Ник си взе цигара.

— Не съм те виждал толкова заинтересуван от жена.

— Аз? Заинтересуван? — Фреди говореше с равнодушен тон. — Аз съм мъж с щастлив брак.

— Да, да, точно както всички останали.

— Какво има между теб и нея, Ник? — попита Фреди заинтригуван. — Усещам, че е нещо повече.

— Казах ти — изрече Ник бавно. — Стари приятели сме.

— Значи, ако аз проявявах интерес...

— Няма да стане — срязва го Ник.

Фреди кимна замислено.

— Така смятах и аз.

Ник бе отишъл да се види с Фреди на път към къщи, защото не бе готов да застане лице в лице с Ани. Имаше чувството, че първо трябва да разговаря с адвокатата си, да го запознае с фактите. Но не, сигурно Ани няма да излезе със старата заплаха? Ами ако все пак го направи — дали изобщо ще намерят трупа в пустинята? Досега би трябвало да се е разложил, никой няма да може да идентифицира мъжа. А и как ще го свържат с него?

Когато най-накрая стигна вкъщи, икономката му даде бележка от Ани.

— Госпожа Ейнджъл и Лиса заминаха за няколко дни — съобщи му тя.



— Къде? — ядоса се той.

— Госпожа Ейнджъл не каза.

Ник направо побесня. Ани знаеше, че той иска да говори с нея, и нарочно е постъпила така. И как смее да взема Лиса, без да му каже къде заминават.

Разярен, той отиде в кабинета си, отпусна се на коженото кресло зад бюрото и разкъса плика с бележката.

Скъпи Ник,

Повече не желая да бъда подлагана на такива унижения. Навсякъде в Холивуд се знае, че спиш с курви. Нямам намерение да се превръщам в обект на подигравки. Ако това твое поведение продължи, ще взема Лиса и ти никога повече няма да видиш детето.

Не забравяй също и с каква информация разполагам. Информация, която бе за мен непосилно бреме, но аз я пазих през всичките тези години, и за мен ще бъде огромно облекчение, ако я съобща на властите.

Харесва ми да бъда госпожа Ейнджъл и възнамерявам да остана госпожа Ейнджъл, затова ти предлагам, ако продължаваш да ходиш по курви, да бъдеш по-дискретен. Помни какъв е залогът.

Твоя обична жена Ани

Той препрочете бележката два пъти и не можеше да повярва на очите си. Кучка! Мръсна изнудвачка! Нямаше да престане, докато са живи.

Ник вдигна телефона и се обади на адвокатата си.

— Кърк, трябваш ми. Можеш ли да минеш край къщи следобед?

Кърк Хилсън, подобно на Фреди Лион, спадаше към авторитетния холивудски елит. Той беше търсен и скъпоплатен адвокат, имаше голямо влияние и познаваше нужните хора на нужните места. Ник предчувстваше, че няма да може лесно да се освободи от Ани и ще се нуждае от пълната подкрепа на Кърк — което означаваше, че тайните са изключени. Беше време да освободи съзнанието си от случилото се в Лас Вегас. Единственото, което бе направил, бе да

погребе един труп — не е убивал никого, за Бога. От поведението на Ани човек би могъл да си помисли, че той е дръпнал шибания спусък.

Хич не го интересува, че ще се наложи да плати на Ани огромна издръжка — в края на краищата може да си го позволи. Няма обаче да ѝ разреши да го разиграва, като не му дава да вижда Лиса. Дъщеря му, наред с Лорън, е най-скъпото в живота му и той ще се бори за нея.

Когато Кърк пристигна, Ник му разказа цялата история, като пропусна единствено името на Синдра. Не беше честно да я намесва, преди да е говорил с нея.

Кърк, добре поддържан и запазен мъж, с изненадващо едри, кажи-речи, конски зъби, като че ли не се притесни.

— Това те прави съучастник — отбеляза той и отпи от чаша с не изстудена минерална вода „Евиан“.

— Известно ми е. Защо според теб толкова години съм с Ани? — попита Ник.

— От друга страна, може тя да си въобразява всичко това. — Кърк стана и отиде до прозореца.

— Да си въобразява?

— Ами как ще докаже? Знае ли къде е заровено тялото? А ти знаеш ли?

— Май си спомням — неуверено отвърна Ник. — Мисля, че знам къде го закарах, но не съм сигурен.

— Досега доказателството трябва да е изчезнало, повярвай ми.

— Да, но струва ли си да се поеме рискът?

Кърк погледна ролекса си — беше време за голф.

— Ако няма други доказателства, освен нейните, няма да те пипнат с пръст. Ти си Ник Ейнджъл.

— Тогава искам да се разведа — отсече Ник.

— Има ли някоя друга жена? — попита Кърк.

— Има — започна да му обяснява Ник. — Тя отдавна е част от живота ми, само че никога до сега не сме били заедно.

— Струва ли си?

— Да, каквото и да ми струва това на мен.

— Щеше да е по-добре, ако нямаше друга. — Кърк се любуваше на маникюра си. — Знаеш ли какво казват за засегнатата жена? Ани няма да се засегне. Тя не дава и пет пари за мен. Единственото, което я

интересува, са парите и положението. Дразни се, че кариерата ми се развива по този начин, а тя не можа да успее.

— Чувал съм тази история стотици пъти — рече Кърк. — Каквото и да ми разправяш обаче, Ани ще се опита да те нарани.

— Искам да се разведа — повтори Ник. — Време е.

— Има ли тя адвокат? — попита Кърк.

— Ти си адвокатът ѝ.

— Не мога да представям и двама ви. Може би ще трябва да ѝ препоръчам някого. Между другото, казал ли си на Фреди?

— Не още.

— Трябва да го информираш.

— Имаш предвид да му кажа за Лас Вегас?

— Засега не. Трябва обаче да знае, че възнамеряваш да се разведеш с Ани.

— Ще му съобщя.

— Чудесно. — Кърк тръгна към вратата. — Не смятам, че ще възникнат проблеми. Ако си готов да ѝ дадеш деветдесет и девет процента от парите си, всичко ще е наред.

Ник се засмя.

— Боже, какъв бил хуморът на адвокатите — само това ми трябва. Кърк се усмихна.

— Ще ти струва много, затова се надявам, че свободата ти си заслужава.

— Знаеш ли, Кърк? Бих ѝ дал и последния си цент, ако знаех, че утре ще съм свободен.

И той наистина мислеше така. Да бъде с Лорън бе най-важното нещо в живота му. Не можеше да чака повече.

Арита Мей бе прикована на легло от няколко седмици. Синдра бе наела медицински сестри, които денонощно се грижеха за нея. Неотдавна лекарят ѝ каза, че Арита Мей е болна от пневмония и трябва да бъде взета в болница.

— Никаква болница — отказа тя категорично. — Искам да е вкъщи, където мога да я гледам.

— По-добре ще се грижат за нея в болницата — настояваше лекарят.

— Не. — Синдра си спомни какво бе станало с Люк. — Майка ми остава тук.

Марик се опитваше да я убеди.

— Хайде, мила, нека я вземат в болница.

— Не — решително възрази Синдра. — Там убиват хората.

— Все едно, тя умира — говореше ѝ Марик.

— Много окуражаващо от твоя страна.

Тя обаче съзнаваше, че той говори истината. Арита Мей нямаше да издържи дълго.

Както всяка вечер в шест часа, Синдра отиде в стаята на майка си и седна до нея. Хвана я за ръката, крехка изсушена ръка, която някога им готвеше мазните пържени картофи и бекона, пляскаше ги, отглеждаше ги и им осигури възможност да оцелеят.

— Как си, мамо? — прошепна Синдра и се приведе по-близо до нея.

Арита Мей я погледна.

— Скоро ще ида при Люк — проговори тя. — Скоро ще бъда щастлива.

— Мамо, искам да те помоля нещо — каза ѝ Синдра нежно.

— Да?

— Трябва да ми кажеш истината. Обещай ми.

— Обещавам, момиче. Какво има?

— Кой е истинският ми баща?

Арита Мей извърна към нея хлътналите си очи и помълча известно време.

— Бенджамин Браунинг ти е баща — промълви тя накрая.

Синдра кимна. Знаеше, че е така още когато Арита Мей ѝ го каза за пръв път, но искаше да го чуе отново.

— Има ли доказателство? — поинтересува се тя.

Арита Мей кимна едва-едва.

— Има писмо в банката в Бозуел. Ще го получиш, когато умра.

— Няма да умреш, мамо.

— За мен няма значение, момиче. Ще бъда с Исус и с моето сладко детенце Люк.

— Не, мамо, ти няма да умреш — повтори пламенно Синдра.

Арита Мей се усмихна загадъчно.

— Винаги съм знаела, че ще се справиш, момиче. Бях сигурна.

По-късно същата нощ Синдра седеше с Марик и говореше за миналото си — нещо, което не бе правила никога досега. Той слуша, без да пророни нито дума, докато тя не му разказа за Бенджамин Браунинг, изнасилването, аборта и всички други лоши неща, които ѝ се бяха случили.

— О, мила, мила, нямах представа. — Марик я прегърна силно.

— А и защо ли трябваше да имаш? — отвърна тя. — Това е моя болка и аз мога да се справя с нея.

— Този Бенджамин Браунинг трябва да е отвратителен човек — рече Марик. — Можеше да изпратиш някого да го натупа хубаво.

— Не — възрази Синдра. — Бенджамин ще плати за греховете си, точно както мама би искала. Ще действам аз обаче.

На следващия ден тя подписа договор за собствено телевизионно шоу. Занесе договора вкъщи и гордо го размаха пред Арита Мей.

— Виждаш ли, мамо? Ще ме гледат по телевизията в цялата страна. Всички ще ме гледат. Всички в Бозуел. Какво ще кажеш за това?

Арита Мей се усмихна тъжно и успя да кимне с глава.

— Ще бъдеш звезда, момиче. Наистина си добра.

Тогава затвори очи и умря в мир.

Синдра се хвърли върху тялото на майка си и се разрида. Медицинската сестра извика Марик. Той бързо влезе в стаята, прегърна Синдра и взе да я успокоява.

— Искам да се оженим, мила — заговори ѝ той. — Време е някой да започне да се грижи за теб.

— Ще видим — успя да каже тя, хлипайки. — Ще видим.

\* \* \*

Ник не можеше да повярва, че всичко отново се повтаря. Лорън бе заминала едва преди два дни и макар той да записваше безбройни съобщения на телефонния ѝ секретар, тя не се обаждаше. Какво става с нея? Постъпи по същия начин с него в Ню Йорк, когато той седя и чака пет дни в хотелската си стая. Този път няма да го допусне.

Свърза се с едно момиче, което работеше за „Международни актьорски импресарии“ в Ню Йорк, и му поръча да отиде до офиса на

Лорън.

— Направете така, че тя да ми се обади веднага — поръча той. — Ще чакам на телефона.

Момичето изпълни поръчката и му позвъни в Лос Анжелос.

— Съжалявам, господин Ейнджъл, но госпожа Робъртс е в болница.

— Какво се е случило? — изпадна той в паника.

— Съпругът ѝ е получил инфаркт.

— Инфаркт? — повтори Ник объркан.

— Да. Разговарях с личната ѝ помощничка и тя обеща да остави съобщение на госпожа Робъртс, че се опитвате да се свържете с нея.

Той затвори телефона и поклати глава. Дали Лорън е казала на мъжа си и от това той е получил инфаркт? Дали пък не е номер на Оливър, за да не я пусне? Боже, във всички случаи нещата не се развиват добре.

Обади се Фреди.

— Няма да повярваш.

— Какво?

— Лорън Робъртс ни отказа. Според Сам, нейния нюйоркски импресарио, тя не искала ролята.

— Защо?

— Съпругът ѝ бил в болница.

— Той ще се оправя, нали? — с надежда в гласа попита Ник.

— Никой не знае. Очевидно тя е до леглото му и денем, и нощем.

Толкова бе странно. Съдбата ги събира от време на време, след което пак ги разделя. И ако изобщо е сигурен в нещо, то е, че сега, когато Оливър е болен, Лорън няма да го напусне.

— Някакви предложения? — стресна го Фреди.

— За какво?

— За женската главна роля.

— Дай я на Карлайл. Тя я иска.

— Не мисля, че студиото ще се съгласи да е Карлайл Ман — дърта работа.

— Та тя няма и трийсет години, за Бога. Много е подходяща за ролята. Кажете им, че аз я искам, и това ще свърши работа.

— Сигурен ли си?

— Съвсем сигурен.

И бе точно така. Карлайл Ман бе онова, което му трябваше, за да го поддържа през следващите няколко месеца. Защото Лорън нямаше да я има. В това бе убеден.

Оливър се усмихна едва-едва.

— Някой трябваше да ми каже, че прекалявам.

— Казваше ти се. Постоянно — отвърна Лорън, която се суетеше край болничното легло.

— Така ли? — попита невинно Оливър.

— Да. Аз ти казвах, и Хауард, и Пиа. Всички ние. Че непрекъснатата работа без никакво развлечение прави Оливър кандидат за много голям инфаркт.

— Не беше толкова голям.

В стаята, която и без това приличаше на цветарски магазин, влезе медицинската сестра с още един букет.

— Ще забавя темпото. Обещавам.

Лорън кимна.

— Ако поискаш да бъдеш по-кротък, предполагам, че ще успееш.

Той протегна ръка.

— Ела тук, красива моя, пренебрегната съпруго.

Кой знае защо, очите ѝ се напълниха със сълзи. Такова облекчение изпитваше, че той е жив. Според Пиа, ако икономът им не е бил на работа до късно, когато Оливър е рухнал, едва ли е щял да оживее.

*Докато съпругът ти почти е умирал, Робъртс, ти беше в Лос Анжелос в леглото с Ник Ейнджъл. Гордееш ли се със себе си?*

*Не знаех какво се е случило.*

*Е, случи се, а ти си доволна, че той е още жив.*

Всеки път, когато го мамеше, се случваше нещо лошо. Първия път — фалшивата бременност, а сега — инфарктът. Това бе знак. На двамата с Ник не им е писано да са заедно.

Оливър стисна ръката ѝ и се вгледа безпомощно в очите ѝ.

— Имам планове. Ще заминем за Рим и Венеция. Ще пътуваме заедно. Не знам какво щях да правя без теб, скъпа. Направо съм загубен.

Той ѝ е съпруг и тя го обича, но ако трябва да бъде откровена, обича го повече като баща, отколкото като съпруг. Никога не се е любил с нея. Всъщност през последните четири години те изобщо не са имали физически контакт.

Оливър е почти на седемдесет. А тя на трийсет. О, Боже! Тя е абсолютно и напълно прикована.

— Не се притеснявай, Оливър — успокояваше го Лорън. — Аз съм тук. И винаги ще бъда до теб.

По-късно същата вечер се обади на Ник.

— Разбрах — въздъхна той.

— Не знам какво да кажа.

— Не трябва да казваш нищо. Разбирам.

— Не мога да говоря с него сега, не и докато е болен. Може би след няколко месеца, когато състоянието му се подобри.

— Лорън, не е необходимо да ми обясняваш.

— Но аз искам да ти обясня. Този път не желая да те оставям да чакаш.

— Винаги ще чакам.

— Не ме карай да плача, Ник.

— Слушай, трябва да правиш онова, което е нужно. Аз се развеждам с Ани, каквото и да стане.

Нямам намерение да продължавам да поддържам безсмислена връзка.

— Да, но жена ти не лежи в болница.

— Можем ли поне да разговаряме?

— Не мисля, че идеята ти е много добра.

— Ти ме убиваш, Лорън, наистина. Идваш в живота ми от време на време, любиш ме и изчезваш. Наистина ме убиваш.

— Ник, ако това изобщо означава нещо за теб, аз те обичам. Наистина те обичам, но не мога да оставя този човек, не и сега.

— Когато бъдеш свободна, ми се обади — заръча ѝ той. — Надявам се все още да те чакам.

Ник придружи Синдра на погребението на Арита Мей. Тя бе погребана във Форист Лон и там дойдоха хора, които искаха да засвидетелстват уважението си към Синдра.



— Всъщност, Ник — обясняваше му тя, — те показват уважението си към мен като към звезда, но какво ме интересува?

— Сигурна ли си, че Арита Мей искаше да бъде погребана тук? — попита я той. — Може би трябваше да върнеш тялото ѝ в Бозуел?

— Мислех и за това. Но после ми хрумна, че оттам тя има само лоши спомени. Тук ще почива в мир.

След няколко седмици му съобщи, че отива до Бозуел.

— Защо?

— Марик идва с мен. Трябва да уредя отношенията си с някои хора, за да мога да бъда спокойна отсега нататък.

— Да не си полудяла? — помъчи се да я спре той. — Ти си вече голяма звезда. Защо ще се връщаш? Ако вестниците разкрият всичко за теб, ще съжаляваш.

— Не ме интересува — упорстваше Синдра. — Това е нещо, което трябва да направя.

Той се досети какви са намеренията ѝ.

— С Браунинг ли ще се разправяш?

Тя кимна.

— А какво мисли Марик за това?

— Той идва с мен.

— А Гордън? Казала ли си му?

— Не. — Синдра вече се дразнеше. — Не е необходимо да му казвам. Да не ми е изповедник?

— Може би трябва да се вслушаш в съвета му.

— Знам какъв ще е съветът му. Ще ме увещава да не ходя, точно както и ти. Някои неща обаче са неизбежни.

— Добре, късмет, Синдра. Знаеш какво имам предвид.

— Не искаш ли да дойдеш с мен, Ник?

— Сигурно се шегуваш. Не се връщам там дори и за всички пари на света.

Същия следобед Ани се прибра. Лиса първа се втурна в къщата, изтича при него и се хвърли в прегръдките му.

— Тате! Тате! Тооолкова ми липсваше!

— И ти ми липсваше, малката ми. — Той я притисна силно.

— Трябва да пишкам! — изкиска се тя, отскубна се от прегръдката му и избяга.

Ани влезе с кисела физиономия.

— Къде, по дяволите, беше? — поиска да знае Ник.

— С приятели — обясни тя студено, отиде до барчето и си сипа питие.

Той я последва.

— Какви приятели?

— Същите като твоите. Хареса ли ти, когато аз изчезнах?

— Никога вече не се опитвай да влачиш нанякъде детето ми без мое знание — сряза я Ник. — Не прави това, Ани, защото ще съжбяляваш.

Тя повдигна вежди.

— Аз ще съжбялявам?

— Искам развод — съобщи ѝ той.

— Не — отговори тя и си наля чист джин.

— Твърде късно е. Вече говорих с адвоката си. Искам да се освободя от този брак. Никой от нас не е щастлив. Не е добре за Лиса — единственото, което вижда, е, че ние се караме.

— Прочете ли бележката ми, Ник! Харесва ми да съм госпожа Ейнджъл. Не мога да ти позволя да си отидеш.

— Нямах избор, Ани.

— О, имам. Май забравяш какво знам.

— Не съм забравил нищо. Кърк ще ти препоръча адвокат. Ще бъде честен с теб, но всичко свърши.

— А, да. — Тя побесня от злоба. — Наистина ще свърши, когато разкажа онова, което знам.

— Знаеш ли нещо, Ани? — попита я той отегчено. — Държа ме с това твърде много години, сега вече хич не ми пука какво и на кого ще кажеш. Стига ми вече, набий това в шибаната си глава. Стига ми толкова.

— Ще съжбяляваш. Ще отведа Лиса и повече няма да я видиш — изигра тя последния си коз.

— О, не, тук грешиш — рязко отвърна той.

— Свършено е с кариерата ти, Ник.

— Нищо не можеш да ми направиш, Ани.

Тя се усмихна надменно.

— Ще видим.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Оливър се възстановяваше бавно, но удържа на думата си и започна да си почива повече. Това се отрази на Лорън, защото тя бе свикнала да се занимава със собствената си кариера и да не се притеснява, че Оливър е сам или се чуди къде е тя. Сега той изискваше цялото ѝ внимание.

Лорън съобщи на Лоренцо, че не иска да поема козметичната серия точно в този момент.

Лоренцо се разстрои.

— А какво ще правиш? Ще стоиш вкъщи да се грижиш за един старец?

— Не мисля, че това е твоя работа.

— Не бива така да пропиляваш живота си, Лорън. — Той бе искрено загрижен. — Ти си на върха на кариерата си и можеш да постигнеш всичко.

— Известно време ще почивам — обясни му тя кротко. — Трябва да се грижа за Оливър. Той се нуждае от мен.

Сам направо изпадна в ярост.

— Отиваш до Холивуд, пробват те за роля във филм на Ник Ейнджъл, получаваш ролята и тогава ти заявяваш, че се отказваш. Не мога да повярвам!

— Сам, понякога мечтите са едно, а реалността — друго. Да се снимам във филм бе мечта, а да бъда със съпруга си е реалността. Ще се грижа за него, докато се оправи.

Сам поклати глава, твърде объркана, за да спори.

— И още нещо — добави Лорън. — Никакви нови договори за модел, докато Оливър не се изправи на крака.

— Имаш договор с „Марчела“ — припомни ѝ Сам.

— Ще спазя това задължение. Засега задръж всичко останало.

Щом Оливър излезе от болницата, тя го придружи до къщата им в Хамптънс, където прекараха няколко седмици, без да правят нищо. Купи му купчини списания и книги, записи с класическа музика и видеокасети.

— Знаеш ли, май повече ми харесва да не правя нищо — призна й Оливър. — Особено когато ти си край мен.

Тя се засмя тъжно.

— Мислех си, че ще ти хареса.

— Ние прекарвахме толкова малко време заедно през последните няколко години. Ще се реванширам, Лорън, ще видиш.

Тя се опитваше да не мисли за Ник. Очевидно тяхната връзка не можеше да просъществува, а инфарктът на Оливър бе знак от Бога, с който той я предупреждаваше. Бе благословена за толкова много неща. Очевидно Ник не беше сред тях.

Когато Оливър се почувства по-добре, тя направи резервация за дълга екскурзия и те заминаха за няколко месеца.

Мислеше да се обади на Ник, преди да тръгне, но после реши да не го прави. И двамата трябваше да живеят. И то отделно.

\* \* \*

— Хайде, sameц такъв, чукай ме! — подканяше го Карлайл с трескав глас. — Хайде, Ник, по-силно.

Тя е невероятна. Какво, по дяволите, си мисли, че прави той?

— Хей, ние вече тресем цялата каравана — отбеляза Ник.

Тя се изсмя истерично.

— Какво ти пука? Да не си въобразяваш, че екипът не знае какво правим тук през цялото време?

— Ти и аз, Ник Ейнджъл, сме двойка, ясно ли е?

— Да, ясно. — Той го правеше точно както тя искаше.

Карлайл затаи дъх.

— Ммм... това е хубаво. Отдавна трябваше да го направим.

— Ние го направихме отдавна — запъхтяно й припомни Ник.

— Не, имам предвид постоянно. Като женени.

Той се разсмя. Само Карлайл е в състояние да се чука и същевременно да води разговор.

— Искаш да се оженим?

— Опитвах два пъти — простена тя. — Може третия път ти да си щастливецът.

О, Боже, почти достига кулминацията.

— Щастливецът ли каза?

— Хм... — Тя изпусна дълга въздишка. — Не забравяй откога те познавам и кога се чуках с теб.

Всички тия малки момиченца, които тичат подире ти, те искат, защото си Ник Ейнджъл. Аз бях с теб, когато ти беше нищо. Помниш ли?

— Да, помня. — Той се сети как, когато отиде в апартамента ѝ в Ню Йорк, тя го посрещна гола, наметната само с хавлиена кърпа.

— Помисли за това, Ник. — Карлайл говореше много бързо. — Ти се развеждаш, а заедно ще си живеем добре. И няма защо да се притесняваме за тая глупост — верността. Мога да ти вода момичета къщи, когато поискаш. Признай си, че обичаш тройките.

Той се протегна да достигне оставената наблизо бутилка с водка и отпи голяма глътка.

— Не трябва да пиеш, когато работиш — напомни му Карлайл. — И особено когато чукаш.

Един финален тласък и той достигна връхната точка.

Карлайл не остана по-назад и нададе смразяващ кръвта вик.

Някой почука на вратата на караваната.

— Боже! — възкликна Карлайл и се опита да седне. — Сякаш много сме им дотрябвали сега — разкиска се тя, след което се провикна: — Кой е?

— Чакат ви на снимачната площадка, госпожице Ман. Господин Ейнджъл тук ли е?

— Не съм го виждала — извика тя и започна да си обува панталона. — Потърсете го в неговата каравана.

Ник стана и си закопча панталона. Карлайл го караше да се чувства като юноша. Мръсен секс на пода. Да го правят навсякъде, където могат. Да го правят навсякъде, така че той да забрави Лорън.

Ник отпи още една глътка водка от бутилката. Карлайл му се закани с пръст.

— Недей да се притесняваш — успокои я той. — Лекото алкохолно опиянение върви за ролята.

— Добре, добре.

Той я остави в караваната и се върна в своята. Обажда се адвокатът ти — съобщи личният му секретар.

— Нещо интересно? — попита Ник.

— Да, поръча да му позвъниш. Ставало дума нещо за Лас Вегас.

Лас Вегас. Значи Ани все пак бе изиграла своя номер. Бяха разделени от няколко месеца. Превърна се в баща за почивните дни, виждаше Лиса само в събота и неделя, водеше я на екскурзии до Юнивърсъл Сити, Дисниленд и на кино — винаги съпроводен от телохранителите си. Не му беше приятно.

Поне Ани не изпълни заплахата си и му позволяваше да вижда Лиса. Но все пак... да бъде баща за почивните дни не му допаднаше.

Хвана портативния телефон, махна на секретаря си да излезе от караваната и се обади на Кърк.

— Какво става? — попита той.

— Не искам да го обсъждаме по телефона — отвърна Кърк. — Какво ще кажеш за едно питие привечер?

— Ела на снимачната площадка. Не знам в колко ще свършим. Може и да снимаме до късно.

Кърк въздъхна.

— Не ходя по снимачни площадки, Ник.

— За мен ще го направиш — убедено рече Ник.

— Добре, кажи на своята секретарка да се обади на моята и да й даде адреса. Надявам се да е в Бевърли Хилс, защото моят ролс не напуска квартала.

— Хайде, Кърк, такъв стар котарак си. Снимаме в търговската част — рискувай.

— Не, Ник. Тогава ми звъни, щом се прибереш вкъщи. Не искам да идвам там.

— Ще бъда уморен.

— Искаш ли да разбереш какво възнамерява да прави Ани, или не?

— Добре, добре, ще ти се обадя.

Какво има да разбира? Вече знаеше. Щеше да го прецака, и то добре.

## ОСЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Синдра пристигна в Бозуел с целия блясък на славата си. Направи го така, както винаги си бе мечтала — в голяма лимузина, следвана от две други лимузини като ескорт. Носеше сексапилна рокля, отгоре с палто от червена лисица, дългата ѝ тъмна коса бе съвсем изправена. Градската управа на Бозуел искаше да ѝ връчи ключовете на града на специална церемония с обяд. Блудната дъщеря се завръщаше като голяма звезда.

Придружаваше я телевизионен екип, който записваше посещението, и то щеше да бъде излъчено в специално предаване. Момичето от малкия град постига невероятен успех. Сега е голяма, голяма звезда. Какво по-хубаво от това?

Идването ѝ с Ник преди седем години не беше нищо в сравнение с това. Този път тя се връщаше като мегазвезда.

Марик бе до нея — заедно с двама рекламни агенти от звукозаписна компания, продуцент от новото ѝ телевизионно шоу, личния ѝ гримьор, фризьора ѝ и дизайнера по облеклото ѝ.

Всички отседнаха във внушителния „Хилтън“ в Рипли, в събота сутринта автомобилната процесия потегли към Бозуел.

Пое ги ескорт от бозуелската полиция, който ги закара право в кметството за приема в чест на Синдра.

Целият град бе наизлязъл. Синдра се огледа, когато я въвеждаха вътре, и позна много от лицата. Никой не даваше пет пари за нея, когато живееше в Бозуел. Сега ѝ се умилкват и усукват, искат да я пипнат, говорят ѝ колко била прекрасна и колко се гордеят с нея, как винаги са знаели, че тя ще успее. Е, майната им. Нека си чешат езиците.

Тъмнокоса жена с много грим на очите и тясна оранжева рокля я хвана за ръката.

— Здравсти, Синдра. Помниш ли ме?

— Дон — сети се тя веднага.

Дон Ковак грейна.

— Каква памет! Учехме заедно.

— Разбира се. — Синдра си спомни, че Дон бе една от малкото, които разговаряха с нея. — Още си тук, а? Мислех, че отдавна си напуснала града.

Дон помахна с ръка, на която проблесна пръстен с голям диамант.

— Останах и миналата година се омъжих за Бенджамин Браунинг. — Тя сияеше триумфално. — Жена му почина преди няколко години и сега аз съм госпожа Браунинг. Не е ли успех това? Всички ми се подмазват!

— Ти си госпожа Браунинг? — Синдра едва прикри изненадата си. — Ти се ожени за Бенджамин?

Дон кимна щастливо.

— Да. Можеш да си представиш скандала. Тук не се случва кой знае какво и когато го гепих, леле, какъв вой се надигна! Сток се побърка, не можеше да го приеме. А ние с Бен трябваше да ги изхвърлим двамата с жена му от къщата. Тя е толкова неприятна.

Тълпата настъпваше и се буташе. Марик се опитваше да удържи натиска.

— Съжалявам, Дон, не мога да разговарям сега — извини се Синдра. — Ще се видим по-късно. — Дон потъна в тълпата. Имаше толкова много хора и всички искаха частица от нея. Един по един те се приближаваха и говореха неща от рода на:

— Помниш ли ме?

— Колко хубаво си живеехме в училище.

— Колко ми е приятно, че те виждам отново!

Сборище от лицемери. Ако не беше певицата Синдра, прочутата звезда, нямаше да помнят дори и името ѝ.

Значи Дон Ковак, училищната курва, е гепила най-богатия мъж в града. Всъщност Дон е гепила баща ѝ. Е, чака ги голяма изненада.

Тя видя Сток да си пробива път през тълпата, за да се доближи до нея. Сток, някогашният хубавец и футболен герой, сега тежеше с петнайсетина килограма повече, имаше дебел врат и тлъсто червендалесто лице. До него се бе залепила напълнялата Мег.

Телевизионният екип заснемаше всеки миг, но те най-накрая успяха да стигнат до нея.

— Винаги съм знаела, че ще станеш знаменитост — задъхано ѝ занарежда Мег. — Когато дойде преди няколко години, рекох на Сток: „От нея ще излезе звезда.“ Харесват ми записите ти. Знаеш ли, мислим



през ваканцията да дойдем до Лос Анжелос с децата. Какво ще кажеш? Ще се радваме да видим къщата ти.

Сток я оглеждаше похотливо. Той беше един от най-големите ѝ врагове в училище, наричаше я черна мръвка и с други обидни имена. Синдра се чудеше как ли ще възприеме новината, че му е сестра.

— Тук ли е баща ти? — попита го тя.

— А ти чу ли? — намръщи се Сток. — Ожени се за Дон. Изкуфял старец.

— Това е поразително — зашепна дрезгаво Мег. — Омъжи се за него заради парите му. Но ние търсим адвокат. Ще го накараме да промени завещанието си. Сток има право на всичко.

Синдра се усмихна. „Така си мислиш ти.“

— Колко ще останем тук, мила? — мръщеше се Марик. — Започва да ми писва.

— Колкото е необходимо, за да присъствам на обяда — увери го тя. — Тогава ще ми връчат ключовете на града и ще си тръгнем.

— Все още не разбирам защо реши да направиш това — мърмореше той. — Този град се е отнесъл зле с теб. Защо поиска да се върнеш?

— Ще видиш — отвърна му тя с мила усмивка.

Не бе разкрила плановете си на Марик, но всичко бе премислено до най-малката подробност.

Синдра знаеше точно какво ще направи.

Най-накрая се настаниха. Обядът беше дълъг и скучен. Хората ставаха и държаха кратки речи за каква отлична ученичка е била, как всички са били сигурни, че тя ще успее. Дори директорката на училището говори възторжено за нея.

Накрая дойде времето за церемонията. Началникът на полицията произнесе приповдигнато слово и ѝ връчи ключовете на Бозуел. В салона се разнесоха аплодисменти.

Тя се усмихна и се изправи.

— Преди много години този град бе мой дом — подхвана Синдра ясно и високо. — Живеех на паркинга с караваните. Тогава никой не ни обръщаше внимание, но ние успяхме някак да оцелеем. Майка ми беше прислужница. Всъщност тя работеше у знатното семейство Браунинг, което, сигурна съм, всички познавате. — Синдра хвърли отмъстителен поглед към Бенджамин, който седеше до новата си жена.

— О, семейство Браунинг бяха много добри към майка ми. Даваха й старите си дрехи и остатъците от храната.

В салона се разнесе шепот.

— А когато бях малко момиче — продължи Синдра, — майка ми ме водеше в тяхната къща. Там винаги бе забавно. Е, нека го кажа така — бях твърде малка, за да разбирам, че става дума за забавление, но сигурно господин Браунинг е прекарвал добре. Той идваше в задната стая и ме галеше по сладкото дупе, прокарваше ръка по гащичките ми, а понякога дори вдигаше рокличката ми, така че наистина да изпитва по-приятни чувства.

Присъстващите вече коментираха смаяни. Синдра погледна дали телевизионните камери записват. Те работеха.

— Да — пое дъх тя. — Това похотливо копеле блудстваше с мен, докато бях дете. А после, когато станах младо момиче, ме изнасили. — Синдра направи пауза, за да постигне по-силен ефект. — Бях на шестнайсет години, девствена. Жена му бе излязла да пазарува, а неговият разглезен и разхайтен син беше на училище, където закачаше всички момичета. Господин Браунинг ме изнасили, като ме наричаше с всички мръсни имена, които му идваха наум. Трябваше да замина за Канзас и да направя аборт. Майка ми, преди да умре, ми каза истината. Тя отишла да работи у семейство Браунинг, когато била млада и невинна девойка. Бенджамин Браунинг изнасилил и нея. И искате ли да чуете неочаквания край на тази трогателна американска история? Аз съм негова дъщеря. Аз съм дъщеря на Бенджамин Браунинг. И имам документ, който го доказва.

Салонът се взриви.

— О, мила, мила, решиш ли нещо, го правиш наистина с гръм и трясък — промърмори Марик. — Нека, по дяволите, изчезваме оттук, и то бързо.

Синдра не позволяваше да я прекъснат.

— И сега се върнах в този град — тя извиси глас, за да надмогне шума, — защото знаех, че няма нещо, което да обичате повече от добрия стар американски мит за успеха. Реших, че с удоволствие ще чуете истинската му версия.

Историята на Синдра бе разказана в новините на всички телевизионни програми в Щатите, а тя тръпнеше от вълнение.

— Трябваше да го кажа пред всички — обясни тя на Марик. — Беше ми нужно. Той се опита да съсипе живота ми. Сега аз съсипах неговия. Аз оцелях, но има много деца, които няма да оцелеят — защото техните бащи или чичовци, или някой друг блудства с тях всеки ден. Не бива да крием това. Не мога повече да се срамувам.

— Правилно, мила — насърчи я Марик, — винаги съм с теб. — Марик я подкрепи напълно. По пътя към Лос Анжелос Синдра го накара да спре в Рипли и заедно с двамата ѝ телохранители потърсиха Харлан, за да го отвлекат, точно както тя се бе зарекла, че ще направи. Намериха го в един бар, облечен в опърпани дрехи и натъпкан с наркотици до безсъзнание. Отначало той не я позна, но когато се сети коя е, избухна в сълзи и позволи да бъде изведен оттам, без да се съпротивява. Гледката бе трогателна. Синдра се закле тържествено, че ще се грижи за него и ще му помогне да си изгради сносен живот. Той ѝ беше брат и тя го обичаше.

Когато се прибра в Лос Анжелос, Синдра го заведе в частна клиника, за да го лекуват от пороците му, и го посещаваше на всеки няколко дни.

Три седмици, след като се върнаха, двамата с Марик се ожениха с пищна церемония в Бевърли Хилс.

Тя отдавна бе забравила за Рийс Уебстър. За нея той бе умрял.

\* \* \*

— Ани претендира за пет милиона долара в швейцарска банка. Това искане не влиза в споразумението за развод.

— Мамка му! — възкликна Ник.

— Така е — съгласи се Кърк. — Очевидно това е цената на мълчанието. — Той направи пауза. — Струва ли си, или предпочиташ да поемеш риска?

— Не знам. — Ник се разхождаше нагоре-надолу. — Кажи ми ти.

— Ти си голяма звезда. Ще направиш още много филми. В дългосрочна перспектива пет милиона долара не означават кой знае колко за теб. Съветът ми е да ги платиш.

— Боже! Тя и без това взема половината ми пари и иска още пет милиона долара отгоре. Докъде може да стигне човешката алчност?

— Виждам съм и по-лошо — успокояваше го Кърк. — В Холивуд това се случва често. Когато съпругът е прочут, а жената не е, винаги се изсипват обиди. Обикновено съпругата е пристигнала в Холивуд, за да става актриса. Вместо това се омъжва за светило и компенсацията ѝ е да бъде съпруга с влияние. Когато това влияние ѝ се отнеме, тя настоява за възмездие, а в повечето случаи възмездието е финансово.

— А Лиса? — попита Ник. — Мога ли да прекарвам с нея колкото време искам? Не желая да чакам разрешение, за да я виждам. Не желая да бъда баща за почивните дни. А, да — и когато не работя, бих искал тя да живее с мен.

— Ако се съгласиш с финансовите условия, сигурен съм, че ще то постигнем.

— Разполагам ли със сумата?

— Разговарях с твоя финансов съветник. Сега парите ти са вложени в облигации, но можем да уредим нещата. Да, имаш ги, Ник. Ти печелиш твърде добре.

— Добре — кимна той. — Щом това ще откупи свободата ми.

— Дадено — рече Кърк. — Ще подготвя документите.

— Бързай, Кърк, бързай.

Щом Кърк си тръгна, Ник се обади на Карлайл.

— Самотен съм.

— Непослушно момче, тъкмо се разделихме. Днес го правихме три пъти в караваната — какво още искаш?

— Да дойдеш. Доведи приятелка.

Тя се престори на обидена.

— Да не съм проститутка?

— Какво ти става, Карлайл? Да не би да остаряваш?

Това бяха ужасяващи думи за една актриса.

— Идвам. Каква предпочиташ да е?

— Помниш ли онази твоя индонезийска приятелка? Още ли е тук?

— Не, в Ню Йорк е. Но има едно момиче, с което се запознах на снимачната площадка оня ден — изключителна е. Страхотно тяло. Ще се опитам да се свържа с нея.

Карлайл се появи след един час с Хъни, седемнайсетгодишна нимфа. Хъни имаше големи очи, възхитителни устни, невероятно тяло и беше почитателка на Ник.

— Не мога да повярвам, че съм тук с Ник Ейнджъл — въздъхна тя и се огледа наоколо с благоговение.

— Няма да бъдеш, ако не млъкнеш — срязва я Карлайл. — Не говори, наслаждавай се. На него така му харесва.

Той изпи половин бутилка уиски, но въпреки това успя да се люби и с двете. Хъни бе едно от най-любезните момичета, на които някога бе попадал. Правеше всичко, което той поиска.

Накрая Карлайл започна да ревнува. Усещаше, че Ник наистина харесва Хъни, и това не ѝ се нравеше.

— Не забравяй обещанието си — прошепна тя, когато бяха вече на вратата.

— Какво обещание? — изломоти той и я погледна под око.

— След като се разведеш, двамата да бъдем заедно.

Може и да беше пиян, но не чак толкова.

— Изобщо не съм го казвал.

— О, каза го.

— О, нищо подобно.

Когато те най-накрая си тръгнаха, той стигна, олюлявайки се, до леглото си и успя да поспи два часа, преди да дойде време да става.

Изкара някак си седмицата и в петък вечерта не пи никакъв алкохол, за да се подготви за съботното си посещение при Лиса.

Вдигна я рано сутринта.

— Къде отиваме, татко? — попита тя.

— Където искаш, миличка.

Заведе я в магазин за играчки и на обяд. Но това бе кошмар дори и с твърде бдителните му телохранители. Навсякъде, където се появеше, хората го спираха, настояваха за автографи, искаха му снимка, казваха му колко го обичат. Нямаше никакво спокойствие и възможност за уединение.

Лиса се разстрои.

— Това не ми харесва, татко — разплака се тя. — Защо хората не те оставят на мира?

— Хей, детенце, и на мен не ми е приятно.

Накрая се прибраха в неговата къща и Лиса седна пред телевизора, за да гледа за стотен път на видеозапис „Звукът на музиката“.

— Тате, харесва ми този филм. — Тя искаше да му достави удоволствие. — Хубав е.

Закъсняха и той не върна Лиса в уговорения час. Ани се обади вбесена.

— Къде е тя?

— Иска да остане тук да спи — обясни ѝ Ник.

— Не може — възрази Ани.

— И какво ще направиш?

— Ще получа разпореждане от съда.

— Не можеш да го вземеш преди понеделник.

— По-добре я изпрати вкъщи, Ник, предупреждавам те.

— Престани да ме заплашваш, Ани. Всичко свърши.

Той отиде в кухнята и поръча на готвача да направи на Лиса сандвич и коктейл от мляко и плодов сироп. После седна до нея да гледат заедно филма.

След час Ани беше вече на вратата му. Влетя като фурия.

— Лиса, тръгвай с мен. — Тонът ѝ не търпеше възражение.

— Не, татко ми каза, че мога да остана тук тази вечер — предизвикателно ѝ отвърна Лиса и се сви на дивана.

— Виждаш ли — обади се Ник. — Тя иска да остане тук. Нищо не можеш да направиш.

Ани се обърна към него.

— Кучи син.

Той стана.

— Недей да използваш такъв език пред Лиса. И нека не се караме пред нея.

Ани сви устни.

— Не мога да разбера защо изобщо се омъжих за теб. Ти си едно лайно и нищо повече.

— А ти да не би да си майка Тереза.

Ани отиде при Лиса, грабна я за ръка и я затегли от дивана.

— Ставай да си ходим.

Очите на Лиса се напълниха със сълзи.

— Тате! Тате! Ти каза, че мога да остана.

Ани беше побесняла.

— Ти идваш с мен, малка кучко!

Ник се опита да я спре.

— Не ѝ говори така, Ани.

— По дяволите, ще правя каквото искам. Не желая да те слушам, мразя те. — Тя помъкна съпротивяващото се дете към вратата.

Лиса започна да пищи.

— Не прави това, Ани. — Той вървеше след тях. — Не виждаш ли, че тя не иска да тръгне?

— Ще правя каквото искам.

Ник изпита силното желание да я зашлеви, но не можеше да го стори пред дъщеря си — и без това сцената бе достатъчно травмираща за Лиса.

Последва ги навън. Боже! Пари, слава, нищо нямаше значение, когато ставаше дума за Лиса. Ани напъха детето в колата си.

— Никога не прави този номер, Ник, или няма да я видиш повече.

— Престани да ме заплашваш, Ани, защото съм на път да се справя с теб. Разговарях с Кърк за това.

Тя скочи в колата.

— Твоите скъпи адвокати от Бевърли Хилс няма да ти помогнат да ми отнемеш Лиса — подигра му се Ани. — Аз съм ѝ майка, тя винаги ще бъде с мен. — Запали и форсирано потегли.

— Недей да разчиташ на това — изкрещя Ник след нея, изпълнен с ярост от своята безпомощност.

Това бе последният път, когато ги видя. Колата катастрофира. Лиса и Ани загинаха.

## ОСЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Късно през нощта две попрезрели девойки в черни къси рокли от трико, черни клинове и обувки тип „чукай ме“ танцуваха под разпънатата тента. Лампичките проблясваха като малки звезди, а глутница хищни свалячи обикаляха дансинга и се оглеждаха дали могат да забършат по нещо.

Хъни Вирджиния, оксигенирана блондинка с опъната назад коса и идеално прилепнала към тялото ѝ дантелена блуза без презрамки, се бе отпуснала върху коленете на Ник и мъркаше сладки сексуални обещания в ухото му.

Даяна Лион седеше в отсрещния край на масата до своя съпруг и критично наблюдаваше от мястото си. Ник Ейнджъл никога нямаше да престане да я учудва. Имаше изключителен капацитет за всичко. Хъни влизаше и излизаше от живота му, а междувременно Ник запълваше дупките.

Даяна често приканваше Фреди да поговори с него.

— Дали сексът му е безопасен? Разбира ли той опасността от СПИН?

Фреди винаги ѝ възразяваше.

— Аз съм негов импресарио, а не сексуален терапевт.

— Но той е толкова... безотговорен. Трябва да поприказваш с него. Приятел си му.

Фреди не беше толкова глупав, че да говори за жени с Ник Ейнджъл. Ник бе легенда, от самото си пристигане в Холивуд чукаше всяка годна за това жена. Учудващо беше, че все още го прави. Малката Хъни обаче можеше да повдигне и умрял, стига да е в настроение, а Ник несъмнено не е умрял — само малко преуморен. На трийсет и четири години показваше признаци на износване. Фреди реши, че може би ще трябва да поговори с него. Ник трудно се контролираше и това ставаше все по-очевидно. След смъртта на Лиса при автомобилната катастрофа, причинена от Ани, той се плъзгаше неудържимо надолу. В началото Ник бе неутешим. Оттегли се в уединение и не се показва няколко месеца. Когато се върна, все едно



нищо не се бе случило. Не желаше да говори за злополуката. Фреди обаче знаеше, че вътрешно Ник се разкъсва. Той поначало обичаше чашката и с течение на годините започна все повече да се пристрастява.

— Ще трябва да се включиш в една от онези дванайсетстепенни програми — предложи му Фреди един ден. — Мисля, че имаш проблем.

Ник се обърна към него, зелените му очи бяха изпълнени с дълбоко стаен гняв.

— А не мислиш ли, че е време да си потърся нов импресарио, Фреди? — попита той.

Фреди знаеше кога да отстъпи. Това беше едно от силните му качества.

— Можем ли да тръгваме? — прошепна Даяна в ухото му. Тя мразеше тържествата и присъстваше на това само защото жената, в чиято чест бе организирано, беше най-новата клиентка на Фреди — русата видео суперзвезда на име Венера Мария.

— Още пет минути, и изчезваме — обеща Фреди.

Хъни стана от коленете на Ник и се протегна.

Нямаше мъж на тържеството, който да не проточи врат, за да види по-добре великолепното ѝ тяло.

От четири години Ник ту се събираше, ту се разделяше с нея. Междувременно чукаше всички свои партньорки и всяка друга жена, която пожелаеше. Играеше опасна игра — СПИН не подбираше.

Даяна ставаше неспокойна. Изправи се.

— Лека нощ, Ник. Лека нощ, Хъни, мила — вежливо се сбогува тя.

Ник се облегна.

— И двамата ли си тръгвате?

— Часът ми за лягане отдавна мина — обясни Даяна с широка усмивка.

— Ще се видим. — Ник винаги бе смятал Даяна Лион за тесногръда кучка. Колкото повече остаряваше, толкова по-тесногръда ставаше.

Хъни реши да се присъедини към попрезрелите девойки на дансинга. Тя ги засрами с движенията си, за които дори стриптийзборките биха ѝ завидели.

Ник я наблюдаваше. На следващата сутрин заминаваха за Ню Йорк. Наближаваше рожденият му ден и той не възнамеряваше да го празнува в Лос Анжелос. Не че имаше повод да празнува — гадно е да остаряваш.

Преди две години купи апартамент в Ню Йорк. Искаше му се да си има жилище в един и същ град с Лорън, макар да не бяха се виждали от четири години. Тя му се обади, когато новината за злополуката се появи в заглавията на вестниците.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита загрижена.

*Да, да бъдеш тук, с мен,* щеше му се да ѝ каже. Той обаче знаеше, че тя няма да напусне Оливър.

Обзет от неочакван гняв, Ник реши, че е време да си върви. Хъни още беше на дансинга. Отиде и я дръпна за ръка.

— Хайде, тръгваме.

— Не искам...

— Казах, тръгваме.

Тя го последва покорно. Двайсет и една годишна, идиотка, но с най-хубавото тяло в града. Това съчетание го устройваше, изобщо не му бе до разговори. Лишен от съдържание секс. Неговият живот.

— Защо си тръгваме толкова рано? — роптаеше Хъни в колата по пътя към къщи.

— Защото утре може да карам самолет. А в такъв случай трябва да знам накъде летя.

От две години вземаше уроци по пилотаж и това беше единственото място, където той се опитваше да бъде трезвен.

Когато се върнаха в къщата, Хъни бавно направи стриптийз за него. Несъмнено бе прекрасна.

Той я наблюдава няколко минути, след което заспа. Може и да беше прекрасно, но това вече го бе виждал.

— Изглеждаш уморена, скъпа. — Лоренцо бе много загрижен.

— Благодаря ти — отвърна отривисто Лорън. — Точно това искам да чуя, и то точно когато се готвя да застана пред фотоапарата.

— Фотоапаратът те обича. Винаги ще бъдеш прекрасна. Аз те познавам твърде добре, изглеждаш уморена.

— Аз съм си уморена — призна тя. — Бях изпълнена с енергия, когато работех непрекъснато. Всяка утрин бе предизвикателство: ставах и винаги ми предстоеше нещо ново. Сега, когато Оливър се пенсионира, не правя нищо друго, освен да си стоя вкъщи.

— Защо?

— Защото той иска да съм край него. Така се чувства сигурен.

— Не трябва да допускаш това, Лорън.

— Трябва. — Тя зае войнствена позиция. — Аз съм негова съпруга.

— Ти не го обичаш.

— Какво общо има тук любовта?

— Когато се ожених за жена си, аз я обичах. Когато я разлюбих, ние се разведохме.

— Е, Лоренцо, при теб нещата изглеждат по-прости, отколкото при мен. Вярвам в лоялността и подкрепата за човека, когато той е в тежък период.

— Оливър е съвсем здрав вече.

— Знам, но той не работи. Толкова му хареса, че поиска да се пенсионира.

— Това не означава, че ти трябва да пропилиеш живота си.

— Нали съм ангажирана с новата кампания на „Марчела“. Какво повече искаш?

— Да, но само това. А ти си толкова жизнена — няма нещо, което да не те вълнува.

— Вече няма да ме вълнува толкова, Лоренцо.

— Това е последната година, в която поемам кампанията на „Марчела“. Както знаеш, преместваме се в Южна Франция.

— Лорън, ти правиш грешка — да се отделиш от целия свят...

— Това не е светът, в който бих искала занапред да живея. Освен това в Южна Франция е хубаво. А и Оливър намери тази кокетна селска къща, съвсем уединена на високия бряг.

Лоренцо поклати глава. Той просто не я разбираше.

## ОСЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беше събота следобед и Синдра се забавляваше. Когато изкачи каменното стълбище, което водеше към вътрешния двор, тя се спря — за достатъчно дълго време, така че хората да забележат влизането ѝ.

Усмихна се на гостите и видя, че Марик скочи на крака. Беше винаги толкова внимателен и загрижен да ѝ е добре. Продължаваше да е все така отличен любовник. Жалко, че не бе по-привлекателен.

*Недей дори да си го помисляш — смърти се тя. — Марик е най-хубавото нещо, което ми се е случвало. Той е мил, грижовен и искрено ме обича. Освен това е талантлив продуцент и ме направи звезда.*

Зад нея Патси, пълничката английска бавачка, носеше малката им дъщеричка, Топаз. Топаз бе гордостта на живота ѝ. Тригодишно прелестно момиченце. Синдра би направила всичко за детето си. Както и Марик, той боготвореше дъщеря си.

Синдра поздрави гостите любезно, като минаваше от маса на маса, усмихваше се и бърбеше сърдечно.

Марик се мъкнеше зад нея и току гледаше да я прегърне.

— Изглеждаш фантастично, моя женичке. — Той хапеше леко ухото ѝ. — С всяка изминала година ставаш все по-красива.

— Благодаря ти, скъпи.

С крайчеца на окото си забеляза, че пристигат Гордън и Одил. Гордън бе най-добрият ѝ приятел. Тя му се доверяваше, допитваше се до него, обсъждаше повечето неща, дори и случилото се в Лас Вегас, което той я посъветва да забрави.

Отиде да ги поздрави.

— Здравсти, Гордън.

— Здравсти, красавице. — Гордън я целуна по двете бузи.

— Здравей, Одил — рече тя с усмивка.

— Изглеждаш сексапилно, Синдра.

— Благодаря ти. От твоята уста това е голям комплимент.

С течение на времето Синдра всъщност започна да харесва Одил. Да, тя е красива и да, тя е жената на Гордън. Но иначе е изключително чаровна жена.

Гордън и Одил станаха кръстници на Топаз заедно с Ник, който беше кръстник номер едно. Разстрои се, че Ник не можа да дойде. Беше отлетял за Ню Йорк, оплакваше се, че е депресиран.

— Защо не останеш тук за рождения си ден? — попита тя.

— Не се чувствам уютно — отвърна ѝ той.

Искаше ѝ се Ник да зареже Хъни. На фона на това момиче и глупакът изглеждаше интелигентен. Ник обаче се погубваше, изобщо не го интересуваше в каква компания е. След катастрофата вече не беше същият човек. За жалост Ник за всичко обвиняваше себе си.

— Вината не е твоя. — Синдра неведнъж се опитваше да го успокои.

— Ако не се бях скарал с Ани, това никога нямаше да се случи.

— Не, Ник, ти не бива да разсъждаваш по този начин.

Но той не спираше да се самоизмъчва и тя съзнаваше, че не е в състояние да му помогне.

Може би Ник ще прекара добре в Ню Йорк. Поне ще е далеч от задълженията в Холивуд, а Харлан винаги е с него и му прави компания.

Ах, Харлан... какъв човек се оказа той. След като го отвлече и го излекува от пристрастеността му към наркотиците, тя го взе при себе си. Той бе очарован от Холивуд, запозна се с един по-възрастен мъж и реши да работи като негов прислужник. Когато две години по-късно мъжът умря от СПИН, Харлан не пожела да остане повече в Лос Анжелос. Синдра уреди да работи за Ник в Ню Йорк. На Харлан това му хареса.

Марик я хвана за ръката и я накара да седне. Тя бе заобиколена от приятели и от обичното си семейство. Малката Топаз създаваше фурор, където и да се появяше, припкахе от маса на маса, засмяна и сладка.

Синдра огледа гостите, семейството и хубавия си дом.

*Толкова съм щастлива. Имам всичко.* Само понякога нощем ѝ минаваше мисълта, че е прекалено щастлива. Тя потръпваше от задоволство, но със свито сърце се молеше на Бог щастието ѝ да продължи. За нея семейството беше всичко и тя не искаше да го изгуби.

Рийс Уебстър изпадна в отвратителна ситуация в затвора. За пръв път досега външността му не работеше в негова полза. В пандиза много обичаха стройните бели момчета с руса коса и приятен външен вид и той имаше две възможности — да се отдаде или да го спукат от бой.

Рийс скоро разбра по кой път да поеме. Не че беше педал. В никакъв случай. Сближаването с един едър чернокож съкилийник, който да гарантира сигурността му при всяка ситуация, като че ли беше най-добрата сделка.

Единайсет години. Единайсет шибани години от живота му и най-накрая бе навън.

Мотаеше се пред затвора в Северна Каролина и се опитваше да реши какво да направи най-напред. Страхотно му се искаше жена, но не по-малко си мечтаеше и за голяма сочна пържола. Един приятел от затвора му бе дал адреса на публичен дом, обслужван от най-добрите жени, където имаше и чудесна храна. Какво повече можеше да иска?

Килна износената си каубойска шапка и взе автобуса за града. Нямаше много пари. Мамка му! Липсваха му толкова неща. Но той бе съвсем сигурен, че ще има много. Беше проучил въпроса. За единайсет години човек можеше да научи доста.

В публичния дом го обслужиха със суха пържола и с изсушена курва, която явно бе имала подобри дни. Преживяването не бе първокласно. Но всяка жена бе предпочитана възможност пред нищото.

Използва презерватива, който му дадоха в публичния дом. Не се възпротиви, защото чу, че по улиците било вече доста опасно. По-рано сексът беше най-безгрижният начин за прекарване на времето.

Чука курвата три пъти.

— В затвора си бил, скъпи, а? — попита го тя, без да й направи кой знае какво впечатление фантастичното му представяне.

— Откъде разбра?

— Разбрах. Затворниците винаги са най-наточени.

Да. Излизаше от затвора. Бяха му лепнали шестнайсет години присъда, а на единайсетата бе излязъл заради добро поведение. Единайсет отвратителни години, за нещо, което не бе направил.

Когато изчезна от Лас Вегас, отиде чак във Флорида, където се запозна със съдържателка на бар. Тя го хареса и той се премести да

живее при нея. Не бяха минали и две седмици, когато Макс, старият ѝ приятел, се върна. Тя не пропусна да му каже, че Макс е бивш затворник, специализиран в банкови грабежи. Тъй като Макс бе с новата си приятелка — разговорлива червенокоса, — явно нямаше нужда той да се изнася и четиримата се сприятелиха.

— Отвращават ме ония, които изкарват хляба си по законен път — каза му Макс един ден. — Аз мога да ограбя всяка банка, която си реша. Просто влизам, показвам им оръжието си, вадя парите и изскачам на улицата.

— Ами ако те хванат? — попита Рийс, като си мислеше, че това звучи твърде лесно, но винаги има и обратна страна.

Макс се засмя.

— Колко хора според теб се оставят да ги хванат? От сто най-много петима да опандизят. Правя това от дванайсет години.

— Веднъж обаче си бил в затвора.

— Само за малко, нищо работа.

Тръгнаха с кола, прекосиха няколко щата и Макс показва на Рийс колко е лесно. На деветия път Макс застреля един от охраната.

Хванаха ги, арестуваха ги и ги обвиниха във въоръжен грабеж и убийство.

Мамка му. Не той бе дръпнал спусъка, но никой не се интересуваше от това — получи присъда заедно с останалите.

Сега беше на свобода и бе много озлобен. Ако Синдра не го беше забъркала в оная каша в Лас Вегас, той никога нямаше да отиде във Флорида и да се запознае със съдържателката на бара и никога нямаше да прекара единайсет години от скъпоценния си живот в пандиза.

Мамка ѝ на малката Синдра. Докато той гниеше в затвора, тя стана голяма звезда, а и Ник Ейнджъл направи звездна кариера. Внимателно следеше тяхното издигане — о, той не е глупак.

Вече е на свобода и знаеше точно къде да отиде и какво да стори. Малката Синдра сигурно струва милиони и той ще се уреди с част от тази тлъста сума.

Да. Рийс Уебстър има план.

„Калифорния, ето ме...“

## ОСЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Новите снимки за „Марчела“ бяха направени и нищо повече не задържаше Лорън в Ню Йорк. Оливър нямаше търпение да замине. От известно време бе започнал да къса една след друга връзките си с Америка, като продаде къщата в Ист Хамптънс, предложи и апартамента в Ню Йорк за продажба и подготви преместването им във Франция. Според Лорън това беше крайна стъпка, но от друга страна, имаше ли смисъл да се седи в Ню Йорк, след като Оливър не работеше? Във Франция щеше да си има градината, гледката, спокойната среда.

*Боже! Започваш да говориш като застаряваща жена, Робъртс.  
Това е животът ми — и аз го приех.*

Пиа дойде с Розмари, много лъчезарно момиченце, и гледаше как те си приготвят багажа.

— Сигурна ли си, че постъпваш правилно? — попита Пиа, докато се разхождаше из стаята.

— Да, сигурна съм — отвърна Лорън с по-голяма убеденост, отколкото всъщност изпитваше.

— Сега всичко при теб е толкова различно — отбеляза Пиа. — Искам да кажа, че премина през период, когато наистина харесваше начина си на живот, и това бе изписано на лицето ти. Сега приличаш на...

— Да не искаш да кажеш, че съм като призрак.

— Ти го каза, не аз.

Лорън прибра пуловерите в куфар.

— В Южна Франция все още се занимавам с нещо. Може би дори ще започна някакъв бизнес, свързан с вътрешна архитектура.

— О, това ми звучи твърде съблазнително. Да обзавеждаш къщите на изкуфели възрастни милионери, които са се оттеглили там да почиват.

— Може ли да ти дойда на гости, лельо Лорън? — попита Розмари вежливо с мила усмивка.

— Разбира се, че можеш, скъпа. Когато поискаш.



Тя опакова няколко чифта обувки „Чарлс Джордън“ и после се замисли защо ли ги взема. Къде ще ги носи? Вече не излизаха дори и на празник.

— Как е Хауард? — попита тя.

— Хауард е тръгнал по стъпките на Оливър — отговори ѝ Пиа. — Работи денем и нощем, никога не се прибира от работа преди девет, после отива направо в кабинета си, където прекарва останалата част от вечерта на телефона. Един ден му казах, че ако продължава така, няма да издържа.

Лорън се засмя.

— Знаеш, че това ти харесва.

— Кое ми харесва?

— Да бъдеш госпожа Хауард Либерти. Доста забавно е, когато съпругът ти оглавява голяма авторитетна компания.

— Не съм съвсем сигурна, че ми е приятно — замислено отбеляза Пиа. — За теб беше добре, ти правеше главоломната си кариера, на мен обаче не ми допада да играя ролята на малката женичка вкъщи. На половината от приемите, на които ходим, никой не ми обръща внимание. Той е лъвът.

— Пиа, убедена съм, че винаги ти обръщат внимание.

— Знам, че ще се изненадаш, но ме пренебрегват.

Лорън затвори куфара.

— Защо не останете с Розмари на вечеря?

— С удоволствие. Ще се обадя на Хауард и ще му предложа, ако се прибере по-рано, и той да дойде.

Оливър беше особено оживен. Очакваше преместването с нетърпение и това си личеше.

По средата на вечерта Лоренцо се обади на Лорън.

— Имам неприятни новини. — Той изглеждаше разстроен.

— Какво става, Лоренцо? — попита тя.

— В лабораторията се е случило нещо — негативите на новите снимки са развалени.

— Баламосваш ли ме?

— Не, това е самата истина. Не се е случвало никога досега. Трябва да останеш да направим снимките наново.

— Не мога. Знаеш, че тръгваме утре.

Оливър ще трябва да замине без теб. А ти ще го последваш след няколко дни. Ще организирам всичко така, че да приключим час по-скоро.

— Лоренцо, изпадам в страшно неудобно положение — възкликна Лорън с раздразнение.

Той се чудеше как да се извини.

— Знам, мила. И аз.

— Какво става? — попита Пиа, когато Лорън затвори.

Лорън въздъхна.

— Снимките за „Марчела“ са унищожени. Лоренцо иска да ме снимат отново.

— Но ти заминаваш утре.

— И аз това му казах.

— Не се притеснявай, скъпа. — Оливър беше абсолютно спокоен. — Ще замина без теб.

— Не можеш да летиш без мен.

— Не съм инвалид, Лорън — възрази той доста рязко. — Нашите пътнически агенции имат служители и при заминаването, и при пристигането, които ще ме посрещнат и ще се погрижат за багажа. Аз ще се настая, а ти ще дойдеш, когато можеш. Няма проблем.

— Сигурен ли си?

— Да, съвсем сигурен съм.

Тя отиде в спалнята и отново се обади на Лоренцо.

— Дано това да не е някоя от лудите ти приумици.

— Лорън, мога да те уверя.

— Добре, оставам. Утре ме уведоми в колко ще са снимките.

— Мила моя — той беше щастлив, — ти си принцеса.

— А ти си принц — принц на лъжите.

— Толкова съм доволен, че с всяка изминала година се сближаваме.

На следващата сутрин Лорън стана рано и помогна на Оливър да опакова последните неща.

— А ако отложиш пътуването? — подметна тя. — Тогава ще замина с теб.

— Всичко е уредено, скъпа. Създаваш си излишни тревоги.

— Ще дойда на летището — предложи Лорън.

— Няма нужда, движението...

— Идвам на летището.

Седна до него в лимузината и се погрижи той удобно да се настани в самолета.

После се върна в Ню Йорк, сама и умислена. Скоро заминаваше оттук и животът ѝ щеше да се промени. Бе изминала дълъг път от Бозуел и от времето, когато бе малко момиче.

Ник... Често витаеше в мислите ѝ. Как ли е, какво прави. Липсваше ѝ. Винаги ѝ липсваше.

— Какво искаш за рождения си ден? — питаше Хъни.

*Спокойствие.*

— Никакви празненства — отсеке той.

— Защо не? Обичам рождените дни. — Хъни играеше с кичур от дългата си коса.

Ник се надяваше тя да не планира нищо — на двацет и една бе естествено човек да обича рождените дни, но той не беше в настроение.

— Казвам ти, не искам нищо. Никакви изненади — повтори той с надеждата, че тя ще разбере най-накрая.

Хъни се нацупи.

— Ще измисля нещо.

— Недей — посъветва я Ник.

Дали не сгреша, като взе Хъни със себе си? Не беше сигурен. Понякога му бе приятно да усеща до себе си едно топло тяло, особено когато се събуждаше нощем и мислеше за Лорън. А той често мислеше за нея. С течение на годините успя да възприеме факта, че тя е неосъществим блян. Само алкохолът я прогонваше.

В нюйоркския си апартамент завари купчина сценарии, които трябваше да прочете. Беше се пуснал слух, че иска да снима следващия си филм в Ню Йорк, и като че ли всеки продуцент го знаеше. Имаше и камара факсове, десетки писма и списък на телефонни обаждания — и всичко това чакаше него.

— Тереза, ти ще се оправяш с тях — поръча той на секретарката си.

Тереза работеше при него от година. Тя бе най-добрата секретарка, която някога бе имал. Беше сигурен, че е с обратни

наклонности, защото никога не го сваляше, а това бе доста удобно за него. Преди нея бе сменил много секретарки, които непрекъснато го гледаха с влюбени очи и накрая му се обясняваха във вечна любов. На кого ли му трябваша такива главоболия?

Всичко при Тереза бе само работа. Шампионка по карате с черен пояс, която можеше също така да пише на машина. Идеалната комбинация.

— Изчезвам за една седмица — съобщи ѝ Ник. — Не ми досаждай с нищо. Ще се оправяш с всичко, което възникне, разбрахме ли се?

Тереза кимна. Тя приличаше на мъж. Той се чудеше дали си има приятелка, не бе забелязал нищо потайно.

Утре навършваше трийсет и пет. Това бе важно събитие. Досега винаги е бил младият Ник Ейнджъл. Винаги е играл бунтовник, момче без цел в живота. Сега преминаваше в друга възрастова група. Щеше да започне да играе роли на солидни мъже, а не бе сигурен дали е подготвен за тях. Все още вътрешно се чувстваше момче, понякога много уморено момче, но винаги младо.

Затвори се в кабинета и си пусна компактдиска на любимия си Ван Морисън. Хъни се опита да влезе и да го обезпокои, но той я отпрати.

Затвори очи и се остави музиката да го погълне. Не беше щастлив, ала още не си бе изяснил докрай какво трябва да направи, за да промени положението.

## ОСЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не бе трудно да се открие къде живее Синдра. Рийс купи от уличен търговец карта на жилищата на звездите и я разгледа, шарейки с пръст по нея. Наистина адресът на Синдра бе отпечатан ясно.

Той се усмихна вътрешно. Сладката малка Синдра. Сладката малка двуженка.

Кого си представя, че баламосва? Рийс си купи последния брой на списание „Пийпъл“. Имаше голям материал за нея и той го препрочете за шести път. Седеше в наетата кола и изучаваше снимките. Синдра в прекрасната си баня. Синдра до фантастичния си басейн. И Синдра с чудесното си малко момиченце Топаз, седнало в скута на баща си.

Синдра се е омъжила за себеподобен. Споменават, че е продуцент. Марик Лий е, не е все пак Били де Уилямс. Двамата заедно обаче изглеждат като преуспели хора и хич не ги интересува Рийс Уебстър.

Той прекара единайсет години в затвора, а на тях не им пука. Гадове! Скоро ще разберат, че се е върнал.

Спря колата до будка за сандвичи и си купи един с много подправки и лук. Дребните удоволствия на живота, които така му липсваха в пандиза.

После подкара по Мелроз, спря пред един магазин и си избра нова каубойска шапка и модерни кожени ботуши. Плати на продавача с чек без покритие. Когато открият, че е нередовен, той вече ще е надалеч.

Наслади се на външния си вид в голямото огледало. Все още изглеждаше добре. Все още имаше стройна фигура и приятно лице. Никой не би предположил къде е бил през последните единайсет години. Можеше да добие и тен. Нямахше време обаче. Жалко.

Към три часа следобед бе готов да започне акцията. Знаеше точно къде е къщата на Синдра. Подкара нагоре по хълма по лъкатушешките улици и стигна укрепената порта. Наведе се от прозореца на колата и натисна входния звънец.

Обади се мъжки глас:

— Да?

— Синдра?

— Няма я. Кой я търси?

— Искам да се видя със Синдра — настоя той.

— Обясних ви, господине, че тя не е вкъщи.

— Тогава ще чакам.

— Кой сте вие?

Трябваше ли да провали изненадата? Да каже на тоя кретен, че я търси съпругът ѝ?

Не, по-добре да се изправи лице в лице с нея.

— Роднина съм ѝ — обясни Рийс. — Кога ще се върне?

— Не мога да ви дам информация. Оставете бележка в пощенската кутия и аз ще се погрижа тя да я получи.

Кой беше тоя боклук? Не остави никаква бележка. Закара колата малко по-надолу, обърна и зачака.

След известно време на улицата се появи прелестна бяла лимузина и зави към портата.

Рийс запали и щом портата се отвори, последва лимузината, като си мислеше колко са глупави тия в Холивуд, щом смятат, че една солидна порта е достатъчна, за да предпази някого.

Караше след лимузината по алеята, докато стигнаха входната врата на внушителна къща.

Шофьорът излезе от лимузината, забеляза колата на Рийс отзад и веднага отиде при него.

— Мога ли да бъда полезен с нещо? — попита шофьорът.

Задната врата на лимузината се отвори и от нея излезе мъж, в когото Рийс разпозна съпруга на Синдра.

— Хей, Клайд, какво има? — извика мъжът.

— Аз ще проверя — отвърна Синдра, притеснена, защото нейна бе вината, че не видя автомобила по-рано.

Рийс излезе от колата.

— Искам да се видя със Синдра.

— А, сигурно — обади се Клайд с враждебни нотки в гласа. — Много хора искат да я видят. Ако е за автограф, оставете адреса си и ще се погрижим да го получите.

— Вие не разбирате — настояваше Рийс. — Аз съм ѝ роднина.

Марик се приближи.

— Какво става тук? — попита той.

— Искам да се видя със Синдра — повтори Рийс.

— Не бива да преследвате хората в частните им владения. Ще трябва да се обадим в полицията.

— Не мисля, че ще поискате да направите това — изказа съмнение Рийс.

— Виж, човече — започна Марик спокойно. — Знам, че си й почитател и я обичаш. Много хора обичат Синдра, не можеш обаче да влизаш в дома й. Разбра ли? Сега ти предлагам да се върнеш в колата си и да си тръгнеш незабавно, след което ще смятаме въпроса за приключен.

— Май не ме позна, а? — попита Рийс.

— Не, не ви познавам — отговори Марик.

— Я помисли и направо ще ти настръхне косата — рече Рийс. — Аз съм съпругът на Синдра.

Синдра плачеше от часове. Дълбоко в себе си тя предчувстваше, че хубавият живот не може да продължи. В един момент имаше всичко, за което бе мечтала, в следващия — Рийс Уебстър се връщаше като призрак от миналото и разваляше всичко.

Отначало не искаше да признае, че го познава. Излезе от лимузината, погледна го в лицето и заяви:

— Не познавам този мъж. Никога не съм го виждала.

— Ей, кучко — презрително се обърна Рийс към нея. — Да не би да предпочиташ да се раздрънкам пред вестниците? Не стига, че ти правя неоченимата услуга да дойда първо тук.

Влязоха в къщата и историята започна да се разкрива. Как се е омъжила за него. Как той я е използвал. И после — случаят в Лас Вегас.

— Тя застреля човека — обвини я Рийс. — Уби го на място.

— Не съм го застреляла аз, ти го застреля — възрази Сандра.

Марик слушаше ту единия, ту другия и клатеше глава. После погледна Синдра с огорчение.

— Защо не ми каза, мила?

Нейният свят се срутваше.

— Защото изобщо не мислех, че Рийс може да се върне.

— Ето ме — припомни й Рийс. — Щях да дойда по-скоро, ама ме вкараха в пандиза по фалшиво обвинение.

— Какво искаш? — попита го Марик.

— Е, мисля, че е съвсем ясно. — Рийс огледа луксозната обстановка. — Искам си жената.

— Хайде да си говорим направо — мрачно предложи Марик. — Какво наистина искаш?

— Добре. — Рийс килна новата си шапка. — Ако не мога да си върна младата дама, тогава може би загубата ми ще бъде компенсирана.

— Да, разбирам, искаш пари. А Синдра иска свободата си — рече Марик. — Ще платим. А в замяна ще се разведеш дискретно.

Едно не можеше да му се отрече на тоя Марик — никак не е глупав.

— Колко имаш предвид? — не се стърпя Рийс.

Марик погледна Синдра. Тя бе твърде разстроена, за да реагира.

— Трябва да го обсъдим. Насаме. Ще говоря и с адвоката си и ще ти направя предложение.

— Добре е предложението да е за голяма сума.

— А, между другото, мислех да посетя и Ник Ейнджъл.

— Какво общо има Ник? — сопна се Синдра.

— Той ти помогна, нали, сладурче? — лукаво смигна Рийс. — Видях какво стана оная вечер. Ти мислеше, че съм си тръгнал, но аз се навъртах наоколо, проследих те. Е, сецаш се, че знам точно какво направихте. Закарахте човечеца в пустинята и там го погребяхте. Всички сте виновни. Мисля, че и Ник Ейнджъл ще допринесе за моето бъдещо добруване, а?

— Не го закачай, Рийс. Ще се спогодим, но остави Ник на мира.

— Е, е, не се разстройвай.

Устните на Синдра заплашително потрепериха. Ако имаше оръжие, щеше да му отнесе главата. През целия си живот бе жертва и сега, точно когато си мислеше, че ще престане да бъде тъпкана и унижавана, трябваше да се върне това влечуго и да я преследва със заплахите си.

— Успокой се, Синдра. Ще се оправим. — Марик пое отговорността.



- Не говорим за центове — предупреди Рийс.
- Разбирам — отвърна Марик.
- Кога ще ми се обадят твоите хора? — попита Рийс.
- Утре. Къде си отседнал? — поинтересува се Марик.
- Дай ми засега една хилядарка на ръка и аз ще те намеря утре.
- Нямам толкова в брой.
- Колко имаш?
- Петстотин.
- Ще свършат работа.

Когато Марик изпращаше Рийс до входа, от стаята си изтича Топаз.

- Мамо! Мамо! Виж ми новата рокличка. Нали е хубава?

Рийс спря.

- Да, сладурче, наистина е хубава. Ти си копие на майка си.

Синдра се обърна, тъмните ѝ очи горяха от ярост.

— Стой далеч от нея. Напусни къщата ми и не се приближавай към моето семейство.

Той вдигна рамене.

— Лошото, Синдра, е, че не си признателна. Кой те изпрати на уроци по пеене и те научи как да се обличаш и да решиш косата си? Не представляваше нищо, когато те намерих в Ню Йорк. Сега си голяма звезда. Очаквам голяма компенсация за онова, което направих за теб.

- Ще я получиш. Казах ти — обеща Марик.

Синдра изтича при Топаз и я вдигна.

Ела тук, миличка.

— Довиждане, момиченце. — Рийс ѝ помахаше с ръка. — Пак ще се видим.

Синдра се качи тичешком по стълбите и се опита да се свърже с Ник в Ню Йорк. Той бе излязъл. Поръча на Харлан да му предаде да ѝ се обади. После отиде до гардероба и започна да рови зад дрехите си, за да открие тайното скривалище, където държеше най-ценните си неща. Там, заедно с диамантената огърлица и обиците, имаше малък пистолет, чиято дръжка бе инкрустирана с перли. Един от телохранителите ѝ го бе подарил. Обясни ѝ също как да го използва.

— Не вреди, ако една дама има оръжие. Особено известна дама като вас.

Не беше казала на никого за подаръка, иначе телохранителят щеше да бъде уволнен. Но тя много ценеше този подарък.

Имаше чувството, че скоро може да се окаже принудена да го използва.

## ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Лорън се обади на Оливър в Южна Франция, за да се увери, че е пристигнал благополучно и се е настанил.

— Много добре се чувствам — успокой я той. — Снощи Пеги ме покани на вечеря.

Лорън смътно си спомняше Пеги — английска вдовица с благородническа титла, която продаде на Оливър селската си къща.

— Това е добре. Ще тръгна веднага щом имам възможност.

— Не е необходимо да бързаш. Тук е хубаво, спокойно и тихо. Доволен съм.

О, Боже! Дали да не си вземе плетката?

Оливър изглеждаше абсолютно удовлетворен от безметежния живот, но тя не бе сигурна, че той ще допадне и на нея. Може би правеше грешка. Щеше ѝ се да има куража да му го каже. Не. Невъзможно. Това е нейният живот.

Лоренцо ѝ се обади бодър и подранил, за да ѝ съобщи, че снимките са насрочени за следващия ден.

— И повече никакви номера, Лоренцо — сръза го тя. — Трябва да заминавам.

Той се засегна.

— Моля те, Лорън, не ме обиждай.

Тя се облече и започна да се разхожда из апартамента, който обикваше все повече. Беше обявен за продан и всеки ден идваха хора на оглед. Беше ѝ неприятно да им показва стаите и се стараше да стои настрана, като оставяше всичко в ръцете на агента по недвижимите имоти. В продължение на дванайсет години тук бе домът ѝ и сигурно щеше да ѝ липсва.

Отпи от утринното си кафе, седнала на терасата с изглед към Манхатън. Декемврийският ден бе мразовит, но ясен. Обичаше да съзерцава оживения град, който се простираше в краката ѝ.

Прислужницата донесе вестниците. Тя ги прелисти набързо и се спря на едно съобщение в „Ю Ес Ей Тудей“. Прегледа го веднъж, после го прочете бавно:

Днес в целия свят милиони почитатели на суперзвездата Ник Ейнджъл празнуват трийсет и петата годишнина от рождението му и премиерата на най-новия му филм „Гъжният убиец“.

Студио „Пантър“ излезе със специално съобщение, че Ник няма да присъства на премиерата на „Гъжният убиец“ в Лос Анжелос, както се очакваше. Според говорителя на Ейнджъл актьорът щял да прекара рождения си ден в Ню Йорк.

Ник е в Ню Йорк и днес е рожденият му ден... Щеше ли някога да го забрави?

*След като има днес рожден ден, мога да му се обадя.*

*Не, не можеш.*

*Защо не?*

*Защото ще пожелае да те види, а ти заминаваш, за да започнеш нов живот с Оливър във Франция.*

*Затвори очи за миг, видя лицето му и повече от всичко друго на света ѝ се прииска да е с него.*

*Защо се самонаказваш, Робъртс?*

*Не се самонаказвам.*

*Самонаказваш се. Щом искаш да си с него, бъди.*

*Убих баща му.*

*Може би. А може би не.*

*Убих детето му.*

*Нямаше избор.*

Отиде до телефона. Докосна слушалката. После поклати глава. Не, не е редно. Отново ще предизвика съдбата — просто няма смисъл.

Синдра се обади на Хъни втори път.

— Излезе рано — обясни ѝ Хъни. — Мисля, че със самолета си.

— Но аз трябва да говоря с него — настояваше Синдра.

— Ще се върне по-късно. Организирам изненадващ купон в негова чест.

— Ник не обича изненадите.

Хъни се засмя доволно.

— Тази ще я хареса.

— Дай ми Харлан да говоря с него — поиска Синдра.

Харлан взе слушалката и се държа по-превзето от обикновено. Откакто се премести в Ню Йорк, бе станал доста язвителен.

— Сестричке, мила, с какво мога да ти бъда полезен?

— Трябва да открия Ник. Има ли начин да се свържа с него?

— Той не е в много добро настроение — предупреди я Харлан.

— Изхвърча оттук, сякаш имаше перка на задника си.

— Кажу ми да ми се обади, щом се върне.

— Дадено.

Излезе и остави всички в апартамента, сега беше съвсем сам.

Пред контролното табло на малкия си самолет Ник изпита усещането за пълна свобода. Имаше нещо прекрасно в това да си сам, съвсем сам, далеч от вниманието на когото и да било — рядкост за него. Разбира се, той си имаше своите убежища, но едно по едно те бяха разкрити. „Нашънъл Инкуайърър“ се сдоби с телефонния номер на къщата на плажа. Всеки негов почитател в града знаеше адреса на дома му. Повечето от деловите му познати по един или друг начин бяха намерили домашния му телефон.

Сега бе избягал от всичко и от всички и това чувство бе чудесно.

Никога не си бе представял, че може да се увлече по летенето. Захвана се заради мъжки бас с възрастен актьор, който се появи в един от филмите му. Сега това му носеше по-голяма наслада от всичко останало.

„Смятайте ме за умрял.“

Изкусителна мисъл. Може да насочи тази малка машинка направо към шибания океан и да изчезне завинаги. Последната тръпка. Никакви боричкания повече. Никаква слава. Защото славата задушаваше живота в него. Нищо на този свят вече не му носи щастие... Освен Лорън...

И какво стори той за нея?

Остави я да си отиде. Дори не си направи труда да я преследва.

„Обади ми се, когато бъдеш свободна“, само това й каза. Оттогава изминаха четири години.

Тя никога няма да напусне Оливър. Ще остане с него, докато той угасне.

Е, по дяволите, Ник не може повече да издържа.

Неочакван импулс го накара да обърне самолета и да се насочи обратно към пистата.

## ОСЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Рийс си мислеше за Синдра, дълго мисли за нея. Мамка му, изглеждаше сексапилна — истинско сочно парче. В крайна сметка се оказа прав. Синдра стана звезда — и то само защото той го предвиди и плащаше уроците ѝ по пеене и всичко останало. Заслугата е изцяло негова. Мамка му! Дори я представи в „Рино Рекърдс“. Те също са му задължени. Всички трябва да му лижат оная работа.

Вече скучаеше в хотелската си стая и нямаше намерение да седи и да чака обаждането на Марик. Имаше петстотин долара. Възнамеряваше да излезе и да ги похарчи.

Качи се на колата и тръгна по булевард Сънсет, после сви по Ла Бриа към булевард Холивуд. Един надпис привлече погледа му. „ГОЛИ КРАСАВИЦИ НА ЖИВО. ГОЛИ ГОРЕ, ГОЛИ ДОЛУ, ГОЛЕМИ ГОЛИ СЛАДУРЧЕТА.“

Паркира, влезе, седна на бара и се загледа в дългокрака боядисана блондинка, която се тресеше и кълчеше, като същевременно сваляше черни кожени ленти от мускулестото си тяло.

Рийс ѝ махна с дващсетдоларова банкнота.

— Ела тука, кукло. Дай насам тоя сексапилен задник. — Той нави банкнотата на фунийка.

Тя се приближи към бара, който се извиваше покрай сцената, и приклегна. Рийс пхна парите в символичните ѝ бикини и набързо я опипа.

— По-късно — просъска тя. — Ще ти струва повече от дващсет.

Той се засегна. Веднъж вече плаща за тая работа, когато излезе от пандиза. Но всъщност не е толкова лошо да си плащаш. Поне знаеш къде си и защо.

Той ѝ намигна. Тя му намигна на свой ред. Що се отнасяше до него, бяха се разбрали.

След като изпи кафето си на терасата, Лорън влезе вътре и довърши опаковането на багажа. Лоренцо искаше да дойде, но тя

тактично му се изплъзна.

— Какво ще правиш довечера? — попита я той.

— Ще си стоя вкъщи.

Лоренцо въздъхна.

— Лорън, Лорън, само една вечер още в града, преди да изчезнеш в усамотение. Моля те.

— Добре де... може би.

Да отиде на вечеря с Лоренцо бе изкушение, от което нямаше нужда. Беше се приспособила към сегашния начин на живот. Никакъв секс.

*Какво, Робъртс, да не си станала болногледачка?*

*Не, но характерът ми е достатъчно силен, за да не изневерявам на съпруга си.*

*О, я стига си лицемерила.*

В два часа телефонът ѝ отново иззвъня. Ако се обаждаше Лоренцо, тя бе решила да му каже, че в крайна сметка няма да вечеря с него. Защо да предизвиква съдбата?

— Хей, Лорън.

Тя затаи дъх за миг.

— Кой е? — попита, макар веднага да се досети.

— Ник.

— Ник — повтори тъпо.

— Отдавна не сме се чували. Как си?

— Заминавам след два дни — бързо обясни тя. — С Оливър се местим във Франция.

— Искам да те видя.

— Невъзможно е.

— Лорън, днес е рожденият ми ден. Помниш ли какво беше едно време? На този ден се грижеше за мене.

— Знаеш какво става всеки път, когато се видим, Ник — опита се да възрази тя.

— Пет минути от времето ти — това ми е нужно.

— За какво?

— Не можеш ли да прекараш пет минути с мен на рождения ми ден?

— О, Ник, моля те, това е нелепо.

— Бъди долу след половин час. Идвам.



Преди тя да успее да каже каквото и да било, той затвори.

Лорън се разхождаше из апартамента и не можеше да реши какво да прави. После осъзна, че след като очевидно не е в състояние да му попречи, е по-добре да се види с него.

*Не трябва.*

*О, да, трябва.*

Почувства приток на енергия и се втурна в спалнята си, свали досадната копиринена блуза и полата и си взе любимите избелели дънки и удобната блуза — не биваше да изглежда така, сякаш специално е подбирала тоалет. После среса косата си, добави леки сенки на очите и руж на бузите. Огледа набързо отражението си. Беше ставало дума за излъчването ѝ. За пръв път от много време имаше вид на жив човек.

*Ето, започваме пак.*

Обу си спортни обувки, грабна очилата от „Пийпълс“ и изтича надолу по стълбите.

— Искате ли такси, госпожо Либерти? — попита я портиерът.

— Не, не — отговори тя.

— Навън е студено — предупреди я той.

— Не е студено. Слънцето грее.

— Ако излизате на разходка, ще ви трябва палто.

— Няма да ходя пеша, Пит. Ще ме вземат с кола. Ще бъда на открито само за пет минути.

Защо ли дава обяснения на портиера?

— О, между другото, госпожо Либерти — той ѝ подаде един плик, — поръчано ми е да ви дам това писмо днес. Господин Либерти го остави за вас. Трябваше да ви го донеса в апартамента, но вие слязохте. Спестихте ми качването.

Тя погледна плика и позна почерка на Оливър. Бързо го отвори и прочете писмото.

Мила моя Лорън,

От известно време усещам, че не си щастлива. Истината е, че и аз не съм. И двамата правим компромис с истинските си чувства и е по-добре да се разделим. Никога не съм искал да бъда бремене за някого, а независимо дали го осъзнаваш или не, точно в това се превърна връзката ни.

През последните няколко месеца доста се сближихме с Пеги около преговорите за къщата. Тя е чудесна жена — повече ми подхожда по възраст и е готова да води спокоен живот. Ти, скъпа моя, не си пригодена за това. Затова уредих Лоренцо да те задържи в Ню Йорк. Там е твоето място.

Лорън, разделям се с теб, защото те обичам и е по-разумно да не бъдем повече заедно.

Разбира се, твърде добре разбирам...

Писмото продължаваше в същия дух и тя го дочете, изпълнена със смесени чувства. Оливър иска да се разделят! Той я освобождава!

О, Боже! Свободна, най-сетне!

Свободна да прави каквото си поиска!

Съвпадението по време бе невероятно. А най-хубавото беше, че няма да се чувства виновна, защото той си бе намерил друга. Пъкна писмото в джоба си и надзърна през стъклото на входната врата, стана нетърпелива и взе да се разхожда нагоре-надолу, докато накрая видя да се приближава ферари — червено, разбира се.

Тя изтича навън. Не бе го виждала от четири години и сърцето й щеше да изхвъркне. Изглеждаше малко запуснат, но това беше нейният Ник.

Той изскочи от колата.

— Хей...

— Ти си луд, знаеш ли? — заговори припряно Лорън.

Ник взе ръката й.

— Влизай в колата.

— За пет минути само. — Сърцето й биеше лудо.

— Да, да.

Пит стоеше на входа и ги гледаше. Изведнъж осъзна, че тя е с Ник Ейнджъл. Преди да успее да реагира, Лорън скочи в колата и Ник потегли.

— Честит рожден ден — поздрави го тя.

— Ти си моят подарък — отговори той.

— Аз ли?

— Трябва да ти призная нещо.

— Какво?

— Чакам те, откакто заминах от Бозуел, и не мога да чакам повече.

Тя въздъхна.

— Ник, не го прави отново.

— Защо?

— Защото...

— Слушай, Лорън, аз те обичам и ти ме обичаш. Не можеш повече да се съпротивяваш.

За момент си помисли колко просто би било да се съгласи с него, защото тя искаше точно това. Но той не знаеше твърде много неща — че е убила баща му, че е убила детето му. Ако знаеше, нямаше да иска да е с нея.

Лорън си погледна часовника.

— Петте минути изтекоха.

— Какви пет минути? — Ник насочи ферарито по шосето.

— Ти се съгласи на пет минути.

— Излъгах.

— О, Боже, Ник, не започвай отново.

— Искам да те повозя на самолета си.

— Няма да се кача на самолета ти.

— О, ще се качиш.

— Няма да стане.

— Ще млъкнеш ли? Само млъкни.

*Защо му позволявам да ми говори това?*

*Защото го искаш.*

*Направи каквото ти казва — млъкни и се наслаждавай.*

Тя се облегна назад и повече не промълви нито дума.

След четирийсет и пет минути бяха на частната писта.

— Хайде — подкани я той. — Слизай.

— Казах ти, няма да се кача на самолета с теб.

— Може би трябва да те измъкна насила и да те метна на рамо.

Как мислиш?

— Ти си луд, Ник Ейнджъл.

Той се усмихна, толкова се радваше, че я вижда.

— Да, да, вече си ми го казвала. Да не се появявам изненадващо.

Лорън съзнаваше, че трябваше да се върне, но вече бе въввлечена в играта. Слезе от колата и тръгна с него към самолета.

— Още пет минути — предупреди го тя строго.

— Разбира се — обеща той.

Лорън поклати глава.

— Това е последният път, когато отивам някъде с теб, Ник.

— Хей, никога не казвай никога.

— Защо не?

— 'Щото може да съжالياваш после.

Той я хвана за ръка и ѝ помогна да се качи.

— Пет минути — повтори тя.

— Хей, както кажеш.

\* \* \*

— Колко мислиш, че ще поиска? — попита Синдра.

— Не става дума за парите — рече Марик, — а за онова, което би могъл да ни причини.

— Какво имаш предвид? — попита тя уплашена.

— Помисли само. — Марик се опитваше да изглежда поспокоен, отколкото бе всъщност. — През последните няколко години ти си много популярна в цялата страна. Появяваш се във всички шоуупрограми и говориш за гордостта, за силата и за жената, която не трябва да позволява да бъде тъпкана сексуално. И как ще изглежда всичко това, ако Рийс се раздрънка?

— Къде е отседнал? — В този момент си мислеше как би могла да спре Рийс Уебстър веднъж завинаги.

Шофьорът ни го проследи. В „Хаят“ на булевард Сънсет е. — Марик я погледна подозрително. — Защо искаш да знаеш?

— А защо не? — отвърна тя равнодушно.

— Не се опитвай да разговаряш с него — предупреди я Марик. — Остави това на мен и на Гордън.

— Какво общо има с това Гордън?

— Нуждаем се от помощта му. Вече му се обадох. Ще дойде веднага.

— По дяволите! — изруга Синдра.

— Какво?

— Не исках да го намесваме.

— Синдра, мила — започна спокойно Марик, — това е голяма неприятност. Ние трябва да се справим с нея внимателно. Всичко трябва да приключи с плащането. — Еднократно — никакви шантажи повече. Нуждаем се от ума на Гордън.

— Добре — тя не беше съвсем съгласна, — не искам обаче да го виждам, толкова е унизително.

Отивам да си легна.

Той се доближи до нея и я целуна.

— Не се притеснявай, мила. Ще се погрижим за това.

*Разбира се — помисли си тя. — До утре сутринта Рийс Уебстър ще е история.*

Мускулестата блондинка го заведе в апартамента си, начукаха се, после му поиска триста долара. Той ѝ се изсмя в лицето.

— Плащай, копеле, или ще ти изпратя приятеля си.

— Аз съм Рийс Уебстър — заяви ѝ надменно той. — Не съм някой мухльо от улицата.

— Хич не ми пука кой си — отвърна блондинката. — Плащаш ми, и толкоз.

Рийс вдигна ципа на панталона си, нахлузи ботушите и си взе шапката. Бе чувал по-големи и по-страшни заплахи от изречените от тази тъпа курва.

— Ти не струваш и три долара, камо ли триста — подигра ѝ се той.

— Мразя евтините минетчии — обиди го тя.

— А аз — евтините курви. — Рийс се отправи към външната врата.

Тя вдигна тежък стъклен пепелник и го хвърли по него. Острият ръб на пепелника закачи слепоочието му, оставяйки дълбока цепнатина, и събори шапката му на пода.

— Кучка! — Той напипа с пръсти раната и почувства, че оттам избликва на тласъци лепкава кръв.

Блондинката изтича и затръшна вратата, като го остави на площадката.

Поне не бе платил на курвата. Спря и вдигна шапката си, усети, че му се вие свят. За момент се подпря на стената, като притискаше раната с пръсти. Скоро по ръката му започна да се стича кръв.

— По-добре да се измъква, докато не се е появил приятелят ѝ, помисли си той, макар че едва се държеше на краката си. Тая проклета кучка му строши главата. Ще си плати за това.

Тръгна, олюлявайки се, надолу по стълбите, кръвта се стичаше по якето му и попиваше в плата. Когато излезе на улицата, някаква жена го погледна и бързо отмина.

Боже! Какво става? Почти нямаше сила да върви. Премигна веднъж, втори път, опита се да си припомни къде бе паркирал колата. Уличната лампа хвърляше зловещи отблясъци.

Седна на бордюра и подпря глава на облените си с кръв ръце. Повръщаше му се и скоро той изригна. Мамка му, по-добре да се качи на колата и да изчезва оттук.

Синдра се промъкна в стаята на Топаз и погледна спящата си дъщеричка. Толкова е сладка. С чипо носле, големи очи и къдравата коса на Марик.

Синдра внимателно извади палеца ѝ от устата.

— Никакви издадени зъби, Топаз — прошепна нежно тя. — Трябва да си красива.

Върна се в стаята си и отиде до гардероба, преоблече се в черен анцуг. После прибра косата си назад, скри я в смачкана шапка, тип „Грета Гарбо.“ Големи слънчеви очила завършиха маскировката. *Никой не може да ме познае*, помисли си тя. Хората бяха навикнали да я виждат с буйна дълга черна коса на вълни, блестящи тоалети и предизвикателен грим.

Рийс Уебстър заплашваше бъдещето ѝ. Марик си въобразяваше, че парите ще решат проблема. Синдра знаеше, че това няма да стане.

Взе чантата си, провери пълнителя на малкия пистолет и тихо се прокрадна по задното стълбище до гаража.

Рийс се свлече зад волана на колата си. Имаше късмет, че успя да се добере. Главата го болеше ужасно, а от раната все още на тласъци

изтичаше кръв. Съблече якето и го прилепи към слепоочието си, после запали колата. С едната ръка на волана и другата на главата, той потегли към хотела.

Синдра взе комбито на бавачката — по-добре беше да не привлича вниманието със своя ролс-ройс или с ягуара на Марик. Заклучи вратите — навик на всяка жена, която кара сама из Лос Анжелос — и пое надолу по хълма.

Колата се движеше на зигзаг. Рийс усещаше, че тя кривва ту на едната, ту на другата страна, и той като че ли не можеше да я контролира. Трябваше само да стигне до хотела, да си направи превръзка и да си легне. Щеше да си почине и да се съвземе.

Мина му мисълта, че може би е нужно да отиде до „Бърза помощ“. На тия места обаче е пълно с най-гадни ужасии — огнестрелни и порезни рани, свръх дрогиране с хероин. Защо ли му трябва да ходи? Пък и така ще си бъде в хотела, ако се обади Марик. Не бива да пропуска сделката на века.

Три милиона долара. Това реши да иска. Евтино, стига да са готови да платят.

Звук на клаксон го принуди почти да се качи на банкетата. Копелета! Защо тия хора не си отварят очите и не си гледат пътя, вместо да го притесняват?

Видя в далечината хотела и намали скоростта.

Отново клаксони.

По дяволите, не се срещат вече добри шофьори.

Синдра намери място за паркиране, слезе от комбито и заклучи вратите с дистанционното устройство.

Тряс! Силен удар!

Мамка му, някой го блъсна. 'Кво му пука, колата не е негова, а под наем.

Боже, главата му ще експлодира. Дали вече стигна при хотела? Чуваше се шум, суматоха. Облегна се на волана и затвори очи, а кръвта се процеждаше през пръстите му, капеше по новите му каубойски ботуши.

Пред хотела ставаше нещо. Синдра забърза по улицата и се огледа, когато стигна до входа. Някаква кола бе преминала в отсрещното платно и бе смачкала други две коли. Портиерът изтича да види какво става.

На волана лежеше отпусната някаква фигура и с цялата си тежест натискаше клаксона, който свиреше, без да спира.

Тя запуши ушите си и тъкмо да заобиколи, когато осъзна, че жълтата кола, шевролет, ѝ изглежда ужасно позната. Всъщност не бе ли същата, която Рийс Уебстър караше, когато последва лимузината ѝ по алеята?

Спря и се загледа, а портиерът, подпомаган от двама души, отвори вратата и измъкна шофьора.

— Мъртъв е — чу тя единият да казва. — Като че ли е умрял от загуба на кръв.

Синдра се приближи, за да види по-добре фигурата, просната на земята. Не можеше да обърка тези каубойски ботуши. Рийс Уебстър бе мъртъв.

— Благодаря ти, Боже — прошепна тя и тихо тръгна към колата си.



## ОСЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Не знаех, че можеш да управляваш самолет.

Той превключи на автопилот и вдигна ръце.

— Олеле майчице, виж — без ръце!

— Много забавно — отбеляза тя със строг глас.

— Хей... — Той я хвана в капана на зеленоокия си поглед. — Казвал ли съм ти скоро, че те обичам?

— Ник...

— Да?

— Моля те, престани — помоли го Лорън.

— Какво? Да престана да те обичам? Съжалявам, но май няма да мога да го направя.

— Мисля, че ще можеш.

— И как по-точно?

Тя сведе очи.

— Има неща, които никога не съм ти казвала.

— Какви неща? — попита той.

Лорън се отдръпна от него и се загледа през стъклото в ясното синьо небе, решена да му разкрие цялата истина и най-накрая да се свърши.

— Ник — започна тя колебливо, — когато ти замина от Бозуел, аз бях... бях бременна с нашето дете.

— О, Боже, Лорън, нямах никаква представа...

— Знам, че не си имал. Отидох до паркинга с караваните, за да ти кажа — предполагам, че е било в деня, след като си заминал. Там беше баща ти...

— Да? — Ник предчувстваше, че онова, което щеше да чуе, нямаше да му хареса.

— Той... той се опита да ме нападне — продължи тя. — И аз... аз го наръгах. В същия миг връхлетя торнадото и не помня нищо повече. Когато дойдох в съзнание, лежах на тревата, а караваната я нямаше. В града цареше пълен хаос — и майка ми и баща ми загинаха. Отидох да живея при роднини във Филадельфия. Няколко дни, след като

пристигнах, те ме накараха да направя аборт. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ник, накараха ме да убия нашето дете.

За пръв път говореше за това и облекчението бе огромно. Изведнъж бе престанало да бъде тайна — бремето вече не бе само нейно.

— Не съм и подозирал — рече Ник. — Иначе никога нямаше да замина. Щяхме някак си да го измислим. Боже, Лорън, не знам какво да кажа, освен че те обичам. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам. Съжалявам за случилото се. Съжалявам, че не съм бил с теб, и за всичко, което е трябвало да преживееш без мен.

През всичките тези години Лорън си бе мислила, че Ник ще се ядоса, че ще я обвини. Сега той съжаляваше.

— Убих детето ни, Ник — извика тя, като че ли той не бе разбрал.

— Ела, скъпа. — И я прегърна. — Не си имала избор. Била си дете, и двамата бяхме деца. Направила си каквото е трябвало, престани да се обвиняваш.

Толкова ѝ бе добре в ръцете му. Беше спокойна. Сякаш там ѝ бе мястото.

— Що се отнася до Примо — Ник я притисна още по-силно, — ти не си го убила, умрял е от рани в главата. Това е, което се знае.

— Така ли?

— Аха. Проверих.

— През всичките тези години си мислех, че съм го убила.

— Защо не ми каза досега?

— Защото...

— Защото какво?

— Не знам.

— Ти си луда. И аз те обичам.

— Ник... — Тя отново се колебаеше и се чувстваше като дете.

— Да?

— И аз те обичам.

Той се засмя.

— И какво ще правим?

— Ще бъдем заедно.

— Наистина?

— Да. — Лорън бе изпълнена с неочакван прилив на сила и решителност. — Завинаги.

— Затегнете коланите. — Ник я пусна и се съсредоточи върху управлението на самолета. — Подготвяме се за приземяване.

— Къде сме? — попита тя.

— В Канада.

— Канада!

— Реших, че трябва да те заведа някъде много далеч, където никой няма да ни досажда, освен — ако ние не пожелаем. Ето тук е малката дървена къщичка...

— Как го уреди? И откъде знаеше, че ще дойда с теб?

— Хей, това е рожденият ми ден.

— Честит рожден ден, Ник — промълви тя нежно.

— Благодаря ти, Лорън.

Те се гледаха един друг в очите и се усмихваха.

Най-накрая мечтата им се беше сбъднала. Бяха заедно и двамата бяха сигурни, че този път повече нищо не ще може да ги раздели.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.